

MENOLOGIUM
CISTERCIENSE

MONACHIS

ORDINIS CISTERCIENSIS
STRICTIORIS OBSERVANTIAE

COMPOSITUM

ANNO 1951

MENOLOGIUM CISTERCIENSE

EDITIONES
IN MONASTERIO CISTERCIENSE
1951

MENOLOGIUM CISTERCIENSE

A MONACHIS

ORDINIS CISTERCIENSIS
STRICTIORIS OBSERVANTIAE

compositum

ET A CAPITULO GENERALI ANNO 1951

APPROBATUM

WESTMALLE
EX TYPOGRAPHIA ORDINIS
1952

REVERENDISSIMI PATRIS AC DOMINI
GABRIELIS SORTAIS

ORDINIS CISTERCIENSIS STRICTIORIS OBSERVANTIAE
ABBATIS GENERALIS

PISTOLA GRATULATORIA

AD AUCTOREM PRINCIPALEM MENOLOGII, P. SERAPHINUM LENSSEN,
MONACHUM B. M. DE VILLA REGIA, PROPE TILBURG IN HOLLANDIA.

Dilecte Fili,

Magnificus ille omnium Cisterciensium Beatorum Patronus et exemplar præclarissimum, Sanctus Pater Noster Bernardus, tria in Sanctorum festivitatibus nobis consideranda proponit: « auxilium Sancti, exemplum ejus, confusionem nostram » (In Vig. SS. Petri et Pauli, n. 2). Quæ si de quolibet valent Sancto, præprimis tamen ipsius nostri Ordinis Sanctis applicanda sunt, eo vel magis quod merito tenemus illustres illos Instituti nostri viros et mulieres, qui multiplicibus vitæ monasticæ adminiculis sese sanctificaverint, eundem suum Ordinem ejusque professores in cœlo quoque summa benevolentia complecti et prosequi.

Nonne B. Ælredus suos alloquens monachos de S. Benedicto ait: « In Christo Jesu per Evangelium ipse nos genuit. Quidquid enim puritatis habetis in castitate, omnem spiritualem dulcedinem quam habetis in charitate, omnem gloriam quam habetis in conscientia vestra de mundi contemptu, de laboribus, de vigiliis, de jejuniis, de voluntaria paupertate, de doctrina ejus est » (Sermo 1 in festo S. Bened.)? Nonne et Sancti Ordinis nostri de matre sua Cisterciæ eadem læti proclamant?

Unde procul dubio in cœlo imprimis Ordinis sui sanctis Conditoribus innumeras gratias agere non cessant, eo quod isti indefesso animo pondus diei et æstus sustinuerunt, ut successoribus suis arctam quidem et angustam, sed tutissimam quæ in cœlum ducat viam demonstrarent. Eundem deinde animum benevolentissimum assidue quoque familiæ Cisterciensi hic in terris adhuc militanti ostendere cupient, fervidis nempe precibus continue apud Deum pro eis intercedendo. Nonne et ipsa lex caritatis, quæ in æterna beatudine culmen suum attingit, quemdam ordinem servat, secundum illud Cantici epithalamii a S. Bernardo sæpissime allegatum: « Ordinavit in me caritatem »?

Quapropter confidimus Chartam Caritatis, sub qua lege Cistercienses militaverint omnes, in cœlo etiam effectum sortiri faustissimum. Hoc enim Patrum nostrorum antiquissimo scripto omnes animo indissolubiliter conglutinati manemus: fratres sororesque in coelesti iam gloria exultantes, ac nos in terra adhuc strenue militantes quamcumque observantiam profitentes, dummodo Cistercium communem agnoscamus, colamusque almam matrem.

De exemplo autem quid dicemus? Ipsum Christum Dominum et Magistrum omnis sanctitatis perlucidum exemplum esse cuique compertum est; at Ecclesia Sanctorum quoque exempla nobis proponere numquam destitit. Naturali vero quadam vi ad eos præcipue trahimur, qui idem ac nos hodie religiosæ vitæ genus quondam secuti sunt. Ipse etiam Pater et Legifer noster S. Benedictus sanctorum monachorum exempla nobis æmulanda proponit. Horum igitur vita speculum nobis sit, quo videntes quomodo quoniamque spiritu animati ipsi Regulam ad mortem usque fidelissime observaverint, propriam nostram negligentiam agnoscamus.

Quæ consideratio tertium Sanctorum cultus fructum nobis affert, nempe confusionem nostram, videndo quam longe a fulgido illorum exemplo vita distet nostra. At hæc confusio, ut ait S. Bernardus, ad gloriam nos perducat oportet, humiles nos reddendo, quo gratias Dei uberius percipere mereamur.

Ex dictis autem patet optimum opus peregisse eos, qui memoriam Sanctorum Ordinis ad nos usque transmiserint. Qui rei historicæ periti, largiente Deo, numquam in Ordine defuerunt, sed præteritis temporibus plerique ex eis nonnullis laborabant vitiis, ob temporum quidem indolem facile excusandis, sed hac in re valde dolendis. Narrabant enim nobis sanctitatis adjuncta quædam, miracula et visiones, potius quam ipsas intimas virtutes. Deinde historiæ fontium non minima pars ab eis adiri non poterat, quo factum est ut aliqui haud parvipendendæ virtutis viri ac mulieres in oblivicnis latebris permanserint. Denique vero recentior Ordinis historia non paucos præbet novos filios et filias ob ipsorum insignem virtutem pariter posteris collaudandos.

Quamobrem Capitulum Generale Cisterciensium strictioris observantiæ anno 1932 Concilium instituit, quod vetus nostrum Menologium ad justas artis criticæ normas corrigeret ac compleret. Post plura habita conventicula, in quibus correctionis peragendæ regulæ et principia dilucide stabilita sunt, labor quasi totus tibi, dilecte fili, concreditus est.

Huius igitur recepti mandati primos fructus in Cisterciensi depositisti Hagiologio, quod vitarum continet narrationes magis

perscriptas simul cum earundem historiarum fontibus et auctoribus. Quod probationis opus cuius pro Menologio momenti sit cuique illico patet. Nec minimum gaudium ex illo Hagiologio cepimus considerando Ordinem nostrum omni tempore omni loco, languoris etiam quæ vocant sacerdatis a nonnullis nimium extensis, sanctos sanctasque ad cœlos mittere non desiisse.

Ex hoc autem Hagiologio, jubente Capitulo Generali a Venerabili Definitorio examinato, tu, dilecte fili, novum tandem Menologium composuisti, quod leviter emendatum nuper ab eadem summa Ordinis auctoritate comprobatum atque acceptum est.

Unde maxime gaudemus quod opportunissimum hoc opus fratribus offerre possumus, et quod unum ex primis documentis a nobis ad Ordinis gubernium indignis licet provectis emissis, hunc Sanctorum nostrorum spectat elenchum. Omnis enim noster pro Ordine labor huc tendat, ut animæ nobis aliqualiter commissæ sanctificentur dignique fiant Patrum nostrorum successores et imitatores. Hunc in finem quotidianam Menologii lectionem medium esse efficacissimum manifestum est, dummodo in spiritu fidei, devotionis et humilitatis ad eam accedatur. Sitque præterea liber iste multis pia adhortatio, ut non solum Ordinis nostri Sanctos melius cognoscant, sed etiam sublimen eorum vivendi rationem profundius investigent.

In votis denique nobis est, ut hoc Menologium mox in linguas reddatur vernacula, quo omnes Ordinis alumni uberrimos ex eo percipere valeant fructus salutis.

Totius ergo religiosæ nostræ familie nomine tibi, dilecte fili, ut auctori meritissimo animum exhibemus gratissimum, itemque omnibus qui perficiendo huic operi quoquomodo auxilium præsterunt. Utinam Sancti, quorum meliorem notitiam nobis attulistis, cœlestibus vos cumulent beneficiis, cuius divinæ benevolentiae paterna nostra benedictio, quam libentissime tibi impertimus, pignus tibi sit.

Datum Romæ die 15 Decembris 1951

Fr. M. GABRIEL SORTAIS
Abbas Cisterci

De mandato Reverendissimi:
Fr. M. VINCENTIUS HERMANS, Definitor, a. h. d.,

PRÆMONITUM

Menologium appellamus librum, quo quotidie unius vel plurium sanctorum Ordinis nostri Patrum, fratrum, sororum gloriosam memoriam celebramus. Talis autem libri summam utilitatem tribus jam sæculis percepérunt patres nostri. Henriquezii tamen opus anno 1630 editum correctione indigere jamdudum omnes, imo nonnulli statim post editionem senserunt.

Quæ emendatio a capitulo generali Cisterciensium strictioris observantiæ anno 1932 primum ordinata est. Inde vero ab anno 1936 (id est, ante et post bellum annis 1939-1945 toto fere mundo gestum), res ab Abbatibus monachisque ad hoc designatis, aliquot congressibus in abbatia B. M. de Succurmonte in Belgio habitis, communiter tractata est, magnopere promovente et animante R. D. Anselmo Le Bail, hujus monasterii clarissimo Abate. Demum autem opus uni ex eis relictum est perficiendum.

Hujus igitur novi Menologii constructionem breviter explicare juvat.

I. Imprimis monendum veteris Menologii nominibus multa nova accessisse, alia tamen non pauca esse omissa, propterea quod quæ de piis istis viris ac mulieribus a quibusdam narrantur, aut historico fundamento omnino carent, aut ratio prolata ad eos laudandos non sufficere censebatur. Quæ omnia in Cisterciensi Hagiologio cum suo Supplemento probata invenies.

II. Deinde, ut in Præfatione Hagiologii jam indicavimus, Menologio inscribere volumus solos alumnos Ordinis Cisterciensis. Alii tamen eis adjunguntur perpauci. Cisterciensium autem nomine, ut item ibidem exposuimus, omnes complectimur qui Cistercienses esse voluerunt, quacumque ratione a centro Ordinis seu a capitulo generali aliquando disjuncti sunt, aut quantumcumque a prisca Ordinis observantia discrepabant. Unde tales etiam recepimus qui, primis Cisterciensibus institutis minus quidem conformes, divina Providentia volente seu permittente operibus extra claustrum sese devoverunt. Neque — quo res ut par est historice tractarentur — talia opera silentio premenda duximus ubi eorum mentio ad reddendam genuinam viri celebrandi imaginem requiritur. Meritorum enim narratio non semper omnimodam ipsorum actorum comprobationem significat, sicut nec Trappensium monachorum veram virtutem laudando, ipsam eorumdem vitæ rationem debita discretione nonnumquam destitutam commendare intendimus. Menologii quoque lectio cum sapientia audienda est.

Ut item jam diximus in periodico « Collectanea Ord. Cist. Ref. », XI, 1949, p. 252-3, necesse non est Menologio inscribi omnes qui ex nostris virtutis perfectionem attigerunt seu attigisse videntur. Ex hisce selectio potius facienda est. Ad quam pro præsenti opere faciendam a capitulo generali anno 1950 tribunal etiam institutum est, ipsum videlicet Ordinis venerabile Definitorium. Et ita optata selectione judicialiter peracta, libri argumentum debita quoque auctoritate non carere gaudemus. Sciat ergo lector eos qui hoc in Menologio recenseantur, a prædicto tribunali votorum saltem parte majore receptos esse.

III. Ceteroquin, cum Cisterciense Kalendarium citius tardiusve ad novas normas instituendum sit, Menologium quoque novo Kalendario conformandum erit. Unde præsens ejusdem forma esse non potest nisi ad tempus. Una autem cum forma ipsum etiam ejus argumentum, si ita visum fuerit, commutari seu corrigi poterit. Nam usus quotidianus hujus quoque operis vitia revelabit. Hagiologium ideo certe Menologium præcessit atque cuique monasterio missum est, ut fratrum rei peritorum observationes provocarentur: vide Monitum Hagiologii Parti II præpositum. Hunc tamen effectum non ex voto consecuti sumus. Unde ipsum Menologium aliquando emendandum et absolvendum manet. Quod fore ut in altera editione peragatur speramus. Tunc autem et novorum addentur nomina et illorum qui nunc quidem recentiores habiti sunt.

IV. Nam Patres, qui jussu capituli generalis rebus liturgicis et hagiographicis tractandis præsidebant, differendam censuerunt cujuscumque in Menologio inscriptionem quoad viginti quinque saltem anni a morte elapsi essent. Eorum sententia a Patribus prædicti tribunalis retenta atque confirmata est. Hi autem nec illos ab hac regula exceperunt, qui martyres haberi possunt.

Martyris antiquioris temporis, qui eadem persecutione passi sunt, ubi specialis ratio non aderat eosdem singulos commemorandi, una memoria laudandos existimavimus, ne frequentius eadem repeatantur.

V. Ordinis facta memorabilia quoque laudare officium visum est gratitudinis. Item prædicti Patres pietatis obsequium esse judicarunt ut omnium quæ exstant monasteriorum ecclesiarum dedicationes et ortus dies commemorentur. Quæ tamen mentiones ne crebriores essent, domum, cuius præter ortum instauratio quoque memoranda venit, semel tantum nominamus, prima videlicet die, quam ex his duabus exploratam habemus.

Rebus mirabilibus seu miraculis generatim tunc fidem astruendum

duximus, cum æquales et in ceteris fide digni scriptores ea testentur. Etenim, nemo mendax nisi probetur. Ejusmodi vero narrationes, quæ temporibus ortæ sunt longe posterioribus, procul dubio simpliciter rejicienda sunt. Ex « legendis » quæ vocant seu piis fabulis eas tantum servavimus, quæ ab initio Cisterciensi monacho vel converso adscribi solebant, demptis illis, quæ sæculo XVII ad Ordinis alumnos satis arbitrarie sunt translatae.

VI. Ex ipsa hujus collectionis indole, regula generali omnes commemoramus ipsorum die natali. Verum, decernentibus Patribus, qui, ut diximus, rebus hagiographicis tractandis præsidebant, Sancti, quorum festum in Kalendario alii diei adscriptum est quam diei obitus, laudandi sunt ipsa die festa. Unde, ne lectio Menologii tali die longior fieret, ceteros, qui eadem die decesserunt, in alias dies transtulimus. Quo tamen mos servaretur sanctos « pridie » commemorandi, quantum licuit eos diebus posuimus migrationis diem proxime præcedentibus. Ubi autem collocandi copia non erat, eos saltem in eodem mense retinere conati sumus.

Habentur insuper quamplurimi, tam recens additi quam in vetere Menologio jam laudati, quorum dies natalis incognita est. Ex quibus hos, ut cum antiquis Menologiis nexus aliquis servaretur, in die retinuimus in qua hucusque positi erant, si tamen hæc dies aliorum memorii non nimis jam erat cumulata; quod sæpe fuit. Illos vero, habita ratione rerum narrandarum extensionis, in dies distribuimus a nullis aut a paucis occupatas.

Ubi in hoc Menologio commemorationibus non additur verbum « memoria » vel « obitus » aut aliiquid simile, nomina non in genitivo posuimus, ut in Martyrologio fieri solet, sed potius in nominativo, subaudiendo videlicet verbum « vixit » aut « pie recolitur » seu « recolebatur ».

Ordo nominum in singulis diebus adhibitus ille est, qui in liturgia adhibetur, beatis tamen qui cultu gaudent, ceteris antepositis, atque inter istos illis præcedentibus, quorum cultus liturgicus a Summo Pontifice aliquomodo approbatus est. Ubi vero paris conditionis plures occurrunt, ordine chronologico usi sumus.

VII. Sanctos canonizatos seu beatificatos, quando id convenire videbatur, longiore quidem celebravimus elogio; non tamen nimis longo, ut ex comparatione cum Menologio gallico anno 1898 edito satis patet. (Confer v. g. quæ ibi die 20 Augusti legenda præbentur). Est enim Menologii primarius scopus proprietum Sanctorum major inter nostros excolenda et conservanda notitia. Hæc autem, experientia teste, breviore elogio, eoque panegyrico potius quam historico, non obtinetur. Ampliore vero commemoratione, eademque

ab aliis segregata, Sanctorum gesta melius in mente inhærere dubitandum non est. Earumdem autem rerum per singulos annos repetitionem non necessarie tedium afferre liquet ex Lectionibus divini Officii pariter quoque anno similibus occurrentibus. Si tamen seniores audiendo quæ jam noverant sæpiusque jam audierant, parvo tædio aliquando afficiuntur, cogitare velint, sine talibus expositionibus fratribus junioribus, ut superioribus temporibus factum scimus, Sanctos nostros incognitos permansuros. Qua quidem ratione ipsum finem legendi Menologii frustraremur.

Sed et omnia fere nostra elogia longiora forte quis existimat. Qui animadvertere velit alio modo aut ossa tantum præberi posse, ut in lexicis biographicis fieri solet; aut tantum Sancti umbram, eo quod verbis tunc nimis generalibus vita alicujus solum leviter effingitur, quo modo nec docemur nec pie delectamur; aut fragmentum tantum imaginis, quo quotannis repetito in mente audientium etiam Sancti figura imprimitur satis mutulata, resque quæ narratur ex contextu extracta vix intelligitur. Unde, ubi historia talia profert, uniuscujusque vitæ particularia quoque gesta aliqua offerre fructuosius visum est, atque *integralm* quantum breviter fieri potuit, *singularem* seu propriam, ac *vividam* quandam cujusque Sancti imaginem exhibere. Hæc ergo studuimus.

Quo et efficacius in Sanctis suis glorificetur Deus.

Dignetur autem pius Dominus copiose remunerari omnes qui ad præsens opus perficiendum auctorem aliquomodo adjuvarunt.

MENOLOGIUM CISTERCIENSE

JANUARIUS

1 Januarii.

Cisterci, **beatus Bernardus**, Abbas, qui ex Abbatे Fontanensi in Anglia ibidem electus, post annum circiter et dimidium ad Deum migravit, die probabiliter 1 Januarii 1186. De quo quidam cecinit quod « *venit mansuetus ut agnus, cunctis lux radians, cunctis exempla ministrans* ». (Hag., n. 115 corrig.)

Atrebati in Gallia, depositio **beati Henrici**, Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalis. Nobili genere de castro Marciaco oriundus, postquam adolescens innocentissimus Claramvallem ingressus est, juvenis Altæcumba Abbas ordinatur. Unde tamen a pristinis fratribus ad ipsorum regimen revocatus, eam gratiam tam in Ordine quam apud reges et principes obtinuit, qua majorem nemo Claravallensium post S. Bernardum habuerat. A Papa deinde contra Albigenses una cum nonnullis Episcopis missus est, eorumque errores magno studio impugnavit. Episcopatum Tolosanum et abbatiam Cisterci humiliter recusavit. Invitus tamen purpureo galero donatus, cum postmodum Pontifex Romanus eligeretur, crucem potius prædicare sibi expetiit, regesque Franciæ et Angliæ ac ipsum imperatorem Fredericum cruce signavit. Tandem Atrebati pace inter comitem Flandriæ et loci ecclesiam composita, ante altare S. Andreæ inter sacerdotum preces piissime obdormivit in Domino, anno 1189. Cujus corpus in Claramvallem translatum inter sanctorum Bernardi et Malachiæ monumenta honorifice conditum est. (Hag., n. 119).

In Valcellis in diœcesi Cameracensi, anno 1196, decessus venerabilis viri **Ulrici**, Villarii in Brabantia quondam Abbatis quinti. Natione Alemannus et in Valcellis professus, homo erat prudens et providus regionisque primoribus, ut plurima documenta testantur, probatissimus. Eum per viginti septem annos omnibus non minus virtute quam dignitate præuisse cùm suaveolens probat opinio, qua postquam Villa-riensi abbatia se abdicavit redux in cœnobium Valcellarum

florebat apud exteris, tūm præclarum quod reddidit loci illius Abbas de ipso testimonium cum scripserit: « Habemus monachum apud nos annum octogesimum vel eo amplius agentem, quondam Villarii Abbatem, quotidie se pro Christo crucifigentem ». (Hag., n. 393).

2 Januarii.

Barberii in Normannia, anno 1665, pie decessit Dominus **Ludovicus Quinet**, Abbas. Venerabili Abate Clarævallis Dionysio Largentier admonente juvenis monachus strictiorum Regulæ observantiam amplexus est, ejusdemque sanctæ Regulæ præceptum « Nihil amori Christi præponere » veluti vitæ principium sibi proposuit. Annos natus dumtaxat viginti quinque, gravissimis in rerum adjunctis, celebris monialium asceterii Malodumi Confessarius constituitur; deinde vero Provisor collegii S. Bernardi Parisiensis, ac demum Prior Regalis-Montis, quo monitis, exemplo, oratione strictiore item observantiam introduxit. Denique vero, opera Cardinalis Richelieu, cui et a confessionibus erat, Abbas Barberii designatur. A capitulo generali Visitator Generalis monasteriorum Normanniæ nominatus est. Quo in munere auctoritate sua et gratia multum profuit monasteriis non solum Cisterciensibus, sed et Benedictinis, ita ut in regione « monasteriorum oraculum » diceretur. Pariter in sæcularium regulariumque animis dirigendis plurimum ubique valebat. Qui senescens cum dignitate se abdicasset, obedientia et regularitate præcipuus in pace tandem quievit. (Hag., n. 684).

In monasterio B. M. de Dumbis, anno 1867, pia mors Fratris **Bernardini Jérôme**, conversi. Simplex et humilis litterarumque ignarus, saepè tamen, præsertim cum genibus flexis Sacratissimo coram oraret, impulsionibus quibusdam divinis cælestibusque favoribus recreatus est. Attribuitur ei potissimum devota quædam inspiratio ut ad effectum adducerentur hæc verba divini Sponsi S. Margaritæ-Mariæ quondam dicta: « Formare volo circa Cor Meum coronam stellarum duodecim ex fidelissimis Meis famulis compositam ». Quæ religiosa cogitatio paulo post, pluribus Episcopis approbantibus, in professionis ejus monasterio B. M. de Aquabella initium obtinuit executionis, inscio tamen fratre, qui id temporis ut novam cum ceteris conderet domum jam demigraverat. Annis autem aliquot elapsis pia hæc institutio novæ coaluit sodalitati consimili, hodie sub nomine « Præsidii

Honoris » longissime pervulgatae. Interim bonus frater, licet corpore debilis, sedulus tamen sanctae Regulæ insecutor vivebat, cum repente casus ei accidit, quo paucas post infirmitatis hebdomadas præmatura morte ablatus est. (Hag., n. 709).

3 Januarii.

Cisterci, **beatus Guillielmus III**, Abbas. Grandimontensis monachis et conversis inter se certantibus a Summo Pontifice judex designatus est, monachosque interim e suis domibus pulsos hospitio suscepit, amica manu necessaria omnia largitus. Ad Deum migravit anno 1194. (Hag., n. 124).

Burdigalæ in Gallia, anno 1611, depositio pii Patris **Godiferi a S. Mauro**, monachi Congregationis Fuliensis, qui ita in corpus suum poenitentiae virtutis ardore sæviebat, ut usque ad multi sanguinis effusionem verberationes protraheret. Ad sacrum altare sacrificaturus non appropinquabat nisi prius ante Crucifixi imaginem per horæ et amplius spatium in contemplatione tanti mysterii prostratus permanserat. Ægrotos et agonizantes maxima caritate et exhortationibus erigens, desiderium eis æternæ vitæ altius imprimebat. (Hag., n. 535).

In monasterio B. M. de Trappa, anno 1716, felix exitus Nonni **Dorothei Jacob**, monachi, qui, sicut tarde et lente a vita lasciva se converterat, ita novitiatum quoque satis languide incepit. Paulatim tamen ferventior factus, votis emissis magna illico animi gratitudine commotus est. Ardentि exinde zelo corpus ex vita anteacta emollitum cruciatibus subjiciebat propriæque voluntati perfecte renuntiabat. Qua ratione cum per aliquot annos contentissimos conatus instituisset, virtutibus vere religiosis ornatus migravit ad Dominum. Cujus post mortem satis subitam facies cunctis admirantibus rubeo quodam colore quasi radiare visa est, et frater quidam fertur in somnis eum vidisse gloriosum. (Hag., n. 640).

4 Januarii.

Elantii in Gallia, **beatus Rogerius**, Abbas, quem ex Anglia progenitum angelicam duxisse vitam asserit biographus. Patria reicta, Dei nutu venit ad monasterium recens conditum, Locum-Dei quod vocabant, ubi religionis habitu sumpto vere gratia resplenduit electionis, ita ut, cum ad novam fundationem Elantii fratres aliqui mittendi essent, ipse quasi de jure eorum Abbas præfектus sit. Humilitate et

abstinentia omnibus præcedens, virtutibus præcipue fraternæ caritatis paternæque sollicitudinis, misericordiæ atque pacis cuique carus, signis etiam et miraculis in vita et in morte exstitit gloriosus. (Hag., n. 66).

Compluti in Hispania, anno 1577, depositio Reverendissimi Antistitis **Guillielmi Walsh**, fidei Confessoris. Ex monacho B. M. de Beatitudine (Bective) Episcopus Midensis factus, tanquam vere consolator angelus Hiberniæ per omnes partes insulam peragravit, confortans ubique catholicos persecutione reginæ Elisabeth graviter afflitos. Cum ipse ab haereticis detentus de regis in rebus ecclesiasticis summo jure jusjurandum dare constanter denegaret, atque inquis legibus contra fidem catholicam coram judice fortiter reclamaret, subterraneo carcere inclusus est, eoque humido et tenebroso, ubi per septem annos lumine et omni fere occupatione destitutus, variis insuper vexationibus et cruciatibus obnoxius, assidue tamen orationis exercitio confortatus, invictus perseveravit. Tantæ autem constantiæ admiratione et misericordia commotus, custos in ejus fuga connivit. Libertate itaque recuperata a devotis amicis adjutus trajecit in Britanniam-minorem, et exinde in Hispaniam, ubi in piæ cujusdam matronæ domum recipitur. Quæ summa devotione tamquam veri martyris ex atrocissima tractatione illata vulnera et ulcera flexis semper genibus alligavit. Ultimos vitæ dies Compluti degit sanctus Episcopus apud confratres suos Cistercienses illius loci collegii, ob insolitam animi serenitatem et jucunditatem a cunctis maxime dilectus et honoratus. Ex quo loco in cælum migravit, cum Christo, quocum tanta passus erat, perenniter regnaturus. (Hag., n. 229).

5 Januarii.

Eberbaci in Germania, venerabilis Abbas **Gerardus**, magnæ veritatis, puritatis et innocentiae vir. Qui cum ad manus beatissimi Patris Bernardi accederet, ut se per eum Ordini traderet et domui Clarævallis, idem venerabilis Pater in spiritu Dei loquens audientibus qui aderant, innocentiae ejus testimonium reddidit dicens; « Ecce vere Israëlita, in quo dolus non est ». Prioris officium Clarævallis exercens, comes Pontio Abbatii in publicum quandoque prodiit ad pacis cum Frederico imperatore negotium tractandum. Eberbacensis Abbas fuit ab anno 1173 usque ad annum 1176 vel 1177. (Hag., n. 321).

E monasterio B. M. de Aquabella, die 16 hujus mensis anno 1846 in cælum abiit juvenis monachus **Eusebius Manuel**. Placidæ existens indolis, cœlesti potissimum Matri suæ ferventissimum servitium impendebat. Qui columbæ similis ad solitudinem confugit, ubi pietate sua et modestia intuentium animos suaviter commovebat. Ordinis librum Usuum legebat diligentissime, ut tenorem totum sibi appropriaret et ex eo viveret; nec alios codices in manibus habere visus est nisi Regulæ, Psalterii atque Vitæ S. Aloysii, quam integrum memoriæ commendare eum voluisse putant. Paucis post habitum susceptum mensibus infirmari cœpit. Qui ne domum remitteretur cum impetrasset, lætus anxi patri scripsit, ne fidelitati felicitatique suæ sese opponeret. Item proximæ dissolutionis nuntium a medico gaudens accepit, atque votis emissis in articulo mortis, a piissima Dei Matre cum angelis ipsi præeunitibus visitatus et contra dæmonis vexationes per ipsam amanter confortatus, alacer in cælum eam secutus est. (Hag., n. 697).

6 Januarii.

In Italia, memoria **Guidonis**, ex monacho Cisterciensi electi Episcopi Sarsinatensis. Qui cum fortiter ecclesiæ sibi creditæ jura defendisset, antequam inauguraretur a possessionum raptoribus crudelissime trucidatus est atque post ipsam mortem immanissime tractatus. Exarsit ad facinus Clemens IV Pontifex, scriptisque litteris Ravennatum Archiepiscopum Legatumque ursit præcepto, ut cruciferorum justo comparato exercitu hujusmodi solemnem ulcisceretur injuriam. (Hag., n. 202).

In monasterio Vallis-rosarum in Belgio, memoria piissimæ sanctimonialis **Elisabeth Tubbac**, quæ ob ipsius virtutes in manuscripto cœnobii chronicò valde commendatur. Cum tamen propter defectum ingenii in vita non multum aestimaretur, post mortem quid apud Deum valeret suavissimo odore manifestatum est. (Hag., n. 498).

7 Januarii.

Apud Claramvallem, beatus Prior **Gaufridus de Perona**. Thesaurarius ecclesiæ S. Quintini velut princeps erat ex triginta circiter nobilibus et litteratis viris, quos ex partibus Flandriæ S. Bernardus ad monasterium secum duxit. Cum

jam essent in via, Gaufridus gravissima tentatione pulsatus est. Sed cum sanctus Pater in basilica prope viam pro ipso oravisset, tanto jucundior et hilarior ceteris videbatur, quanto tristior prius. Postea vero Prioris officio fungens Episcopus etiam electus est. At cum a Papa Eugenio III et sancto suo Abbate cogeretur, nullatenus acquievit. Paulo post e vita migravit. (Hag., n. 77).

In abbatia Speciosæ-Vallis in Germania, anno 1630, decessus juvenis monachi Joannis Eichhorn, adolescentis piissimi, qui donum virginitatis illibatum servavit nec unquam peccatum mortale commisit. Sacro Viatico refectus sedens in corona fratrum suorum habitu regulari indutus, complicatis manibus, interno gaudio perfusus, ridenti quasi ore dixit: « Jam latus morior, quia vidi faciem Domini mei ». Quibus dictis factus in agonia, caput in manus Confessarii inclinans innocentem animam efflavit. (Hag., n. 562).

8 Januarii.

In monasterio Campi-Sanctæ-Mariæ in Westphalia, die 14 hujus mensis anno 1330, in cœlum transiit Reverendus Abbas **Lubbertus de Boderike**. Super omnes decessores suos devotissimus prædicatur, totusque erat disciplinatus ac veræ religionis forma et exemplum, ita ut non solum monachorum suorum, verum etiam sæcularium personarum in Deum provocaret affectum. Completis Matutinis silenter diutius in privatis persistebat orationibus. Ante Missæ celebrationem loqui et exterioribus negotiis occupari summa diligentia vitabat; post celebrationem vero usque ad sequentem Horam canonicam in choro decantandam orationibus vacabat. Cum supersedere sine periculo poterat, nobiles vicinos non visitabat, raro cum eis comedens in mensa. Cum modestia et humilitate in adversis constantissimus exstiterit, quærens auxilium per orationes et specialia exercitia. Cum autem triginta septem annos in regimine fuisset, infirmitatibus pressus, non sine fletu et dolore omnium abbatiam resignavit. Nullam exinde voluit accipere gratiam specialem. De claustro numquam exivit nisi rogatus vel vocatus ab Abbe in negotiis sibi magis notis. Tandem octogenarius, dum Matutinas cum ministris devotissime legit, dulciter exspiravit, fratribus quasi pro testamento hæc verba sepulchro postea quoque inscripta relinquens: « Timete Deum, servate pacem et disciplinam ». (Hag., n. 466).

Astæ in Italia, in monasterio S. Annæ, anno 1655, obitus piæ sanctimonialis **Luciæ Asinara**. Ipsa die qua vota religiosa emiserat, gravi et mira quadam infirmitate correpta, a divino Sponso certior facta est se per quadraginta quinque annos in lecto tanquam in Calvaria cum Ipso veluti cruci affixam permansuram. Sancti Patris Bernardi affectuosissimam devotionem erga Christi passionem imitari satagens, cruciamenta semper desiderans graviora, gratissimum habuit solatum Sacram Communionem, quam singulis feriis secundis accipiebat; qua refecta, toties corpus ejus omnino splendidum apparebat. Virtutum fama magis magisque diffusa, illustres etiam personæ eam ut preces quærerent visitabant. (Hag., n. 585).

9 Januarii.

In monasterio B. M. de Curia-Petrali in agro Aurelianensi, anno 1872, pie migravit Mater **Antonia Mezerette-Deslogiers**, sanctimonialis. Adolescens mediis in mundi oblectamentis animum in Deo collectum tenebat longasque sæpe horas in ecclesia genibus flexis morabatur. Simul autem operibus caritatis omnium bonorum existimationem sibi conciliavit. Annos nata triginta tres monasterium intravit S. Catharinæ in civitate Valleguidonensi, ubi in qua re perfecta jam erat, perfectior etiam facta est, ita quidem ut tota ejus vita monastica, usque ad ætatem annorum septuaginta septem, una fere continua fuerit oratio mentisque sibi conscientia cum Deo conjunctio. Cum sociis missa est ut conderent novum cœnobium B. M. de Curia-Petrali, ubi ipsa partes explevit Suppriorissæ atque magistræ novitiarum. Invitissima ad triennium Priorissa quoque electa est. In omnibus his officiis multis enituit virtutibus, caritatis maxime spiritusque orationis. Cum cruribus hydropisi affectis incedere vix valeret, nulla re innixa in genua procumbens, per longa temporis spatia simplici animi aspectu Dei fruebatur præsentia et bonitate. Ac ipsa ultima vitæ die, sacris Oleis jam inuncta, non aliter quam antea divinis assistere voluit genibus flexis, eodemque modo alteri etiam Missæ adfuit immobilis totaque in Deum rapta. Ultima nocte tota in ardentí cum Sponso dialogo peracta, cum mane Sacro Viatico refecta esset, in ipsa gratiarum actione dulciter exspiravit. (Hag., n. 715).

10 Januarii.

Natalis S. Guillielmi, Archiepiscopi Bituricensis, cuius festum agitur die undevigesima hujus mensis.

Romæ, anno 1620, depositio venerabilis viri Joannis a S. Hieronymo, Congregationis Fuliensis primi post beatum Patrem Joannem de la Barrière Vicarii Generalis. Gallus Catalaunensis, causarum patronus laudatissimus, ad claustrum silentium Deo vocante abductus est. Monasterio postea praepositus, zelo regularis observantiæ et ardore spiritus specialiter eminebat; fratrum tamen infirmitatibus tam animi quam corporis intime compatiens, afflictorum erat consolator acceptissimus, pœnarumque asperitatem bonitate et clementia mitigabat. Cujus virtus præcipue innotuit tempore pestis Taurini sævientis, cum fugientibus ecclesiasticis pene omnibus, ipse indefessus erga morbo contaminatos pietatis munia obiret. Divinum Officium ad ultimum usque diem genuflexus totum recitabat, et usque ad ultimam noctem silentium regulare religiosissime observabat. Qui mortuus a populo Romano, cui notus erat, sanctus proclamabatur. (Hag., n. 538).

In monasterio Vallis Domicellæ in Catalaunia, die 14 hujus mensis anno 1924, sancte decessit Reverenda Mater **Maria de la Esperanza Roca y Roca**, Abbatissa. Sacratissimum Cor Jesu fervida devotione colens, Jesu cogitatione totum diem vivebat animique moderatio suique pro aliis immolatio quasi altera natura ei facta sunt. Ita sive gravibus morbis afflita, sive anxietatibus oppressa, sive rebus hominibusve ipsi obstantibus fatigata, mitem semper se exhibuit atque affabilem. Non solum autem domesticos, sed et sæculares caelesti velut æthere, quem circumfundere videbatur, singulos allectabat et ad altiora sublevabat. Abbatissa electa parvæ suæ familie mater erat amans et amata. Pristinæ ut Cisterci mores in suo asceterio redintegrarentur maxime studuit eoque consilio novas conscripsit Constitutiones ab ecclesiasticis Superioribus comprobatas. Luctuoso autem anno 1909, in domus suæ destructione sororumque dispersione patientia sua et caritate pacem et gaudium inter suas incolumia conservavit. Eadem patientia dulcique constantia novum deinde monasterium Ordinis regulis magis accommodatum construxit. Postquam itaque sexaginta annos in religione peregit, vitam Jesu Ejusdemque Passioni mirifice conjunctam placide terminavit. (Hag., n. 777).

II Januarii.

In monasterio B. M. de SS. Corde Jesu apud Westmalle, anno 1921, transitus Fratris **Hilarionis Mathijssen**, conversi. Pauper in sæculo operarius Mariæ devotissimus, ob animi alacritatem et pietatem civibus carus exstitit. Ab adolescentia autem monasterii desiderio capiebatur, quod tamen parentum cura retentus, annos natus quadraginta quinque explorare tantum potuit. Cui recepto pœnitentiæ rigor mitigandus fuit. In opera obeunda diligentissimus erat et inter fratres pacificus. Etsi illiteratus, in rebus tamen spiritualibus non communem manifestabat sapientiam. Orantis intimus fervor in facie relucebat, ipsaque oratio nonnisi amor videbatur totaque in Deo consumptio. Decem ante mortem annos cancri morbo in stomacho afflictus, jejunium tamen, maxime die Sabbati, cum sine inobedientia servare poterat, sancte colere non cessavit. Et cum eodem malo corpus sensim contraheretur, atque sanguinis corruptione afficeretur vulneribus, quocumque tamen cælo in agro operari non prætermisit, neque vultus acerbi doloris interioris proferebat indicia, sed ut antea erga omnes placidum se exhibebat. Cum autem misericordiam ei quis tribuebat, hujus mentem ad aliorum incommoda advertebat. Morte appropinquante, veluti in pelago mersus corporis cruciatuum animique angustiarum, mansuetudinem tamen et comitatem, sicut et pietatem, ad finem usque inconcussas servavit. (Hag., n. 776).

Toleti in Hispania, in parthenone S. Clementis, piissima virgo **Constantia Borosa**, sanctimonialis. Cum a puella claustrum coluisse et cellam, eo vitæ purioris devenerat, ut angelis ipsis videretur simillima. Inter alia autem contemplaticis vitæ munia, cum preces funderet sæpe suavissime in extasim rapiebatur. Cujus orationis continentia assiduoque uso adeo Christo Deo familiaris evasit, ut vices illas amorum, quas Sacra Scriptura in Canticis arcano sermone commemorat, felicissime pateretur. Vere Christi amore languescebat, quoad sub initium anni 1500 requievit in amplexu divini Sponsi. Sæculo XVII adhuc incorruptum corpus ostentum esse scribunt. (Hag., n. 488).

Anno 1162 monasterium conditum B. M. de Bonacumba, quod die 29 Junii 1876 feliciter restitutum est.

12 Januarii.

Natalis S. Ælredi, Abbatis Rievallis, cuius festum die tertia mensis Februarii agitur.

In terra Megalopolitana, venerabilis Antistes **Berno**, e monacho Amelongesbornæ primus Episcopus Suerinensis. Fortitudine æque ac prudentia erat præditus. Per tringinta quinque annos multas contumelias pro Christi amore a paganis perpessus, slavicam gentem Abodritarum ipsiusque finibus adjacentium regionum incolas maximo cum fructu evangeliavit, eorumque primus merito et præcipuus Apostolus salutatur. (Hag., n. 360).

In Anglia, sanctus Abbas Marganensis **Conanus**, vir doctus et prudens. Deum summum ejus in peregrinos et pauperes fovendos studium mirabiliter sæpe remuneratum esse auctor anglicus sæculi XVI præclare refert, cum pius Dominus frumentum repente divinitus augeret, ac in summa aliquando annonæ caritate faceret ut messis monachorum ad unum mensem solito præcocius maturesceret. (Hag., n. 365).

In monasterio B. M. de Monte-Melleario in Hibernia, anno 1894, in pace quievit Pater **Paulus Cahill**. Tribus annis in ministerio parœciali studiose peractis claustrum intravit, ubi post emissâ vota domesticorum et sæcularium Confessarius constitutus est. Cujus fama in diem crebrescente celebritatem consecutus est, quæ frequentiæ sancti parochi de Ars dicitur comparanda. Singularem enim ejus peritiam vita religiosissima Regulæque obsequentissima fecundabat. Summa autem erat cum tanta vitæ austeritate conjuncta lætitia, quæ maxime virtutum speculatores movebat. Precibus ejus vel benedictioni mirabiles interdum attribuebantur infirmorum curationes, sicut et spiritu prophetiæ ornatus credebatur. Octogenarius cum pie obiisset, cultorum multitudo sincera devotione mota, sancti viri reliquias expostulans capillorum præcidit fragmenta et vestium; imo ipsam ejus sedem confessionalem assulas excidendo truncarunt. Sepulchrum a fratribus et exteris valde erat frequentatum, usque dum locus veteris coemeterii nova ecclesia novoque capitulo occupatus est. (Hag., n. 735).

13 Januarii.

In monasterio Bonævallis Viennensis, die 14 hujus mensis anno circiter 1150 obiit **beatus Amedeus Senior**, in sæculo

dominus Altæripæ. Memoria vitæ fragilitatis mortisque assidua meditatione commotus, post uxoris decessum cum sociis sexdecim et unico filio Amedeo prædictum petiit monasterium. Hic autem cum filii instructionem neglectam graviter ferret, post annum cum illo Cluniacum se contulit, ubi honoratissime susceptus est. At brevi post, filio curæ imperatoris Henrici V cognati sui commisso, infidelitatis suæ horrore perfusus, pœnitens rediit in coenobium Bonævallis. Nec a satisfactionis exercitio, nimio dolore confusus, cessare voluit, donec ipse sanctus Abbas Joannes cum ipso in solo prostratus, cum ipso et pro ipso maculam expiasset. In conventum igitur receptus, humilitatis nec sensum abjecit nec studium. At inter ipsa sui contemptus opera tantam apud fratres venerationem adeptus est, ut loco patris a cunctis haberetur. Reverendo suo Abbatii in condendis novis monasteriis tam facultatibus quam operibus efficaciter affuit. Tandem laboribus divina bonitate solitus, immortalitatis est gloria coronatus. (Hag., n. 79).

In Belgio, anno 1228, in amplexu Sponsi quievit **beata Yvetta**, reclusa. Cum post connubium per quinque annos invita toleratum alios quinque annos vidua filiorum educationi providisset, decem deinde annos spretis paternis divitiis leprosis cohabitavit servivitque humiliiter; imo caritate superabundans ipsa leprosa fieri optavit. Cognitorum contradictiones et opprobria patienter sustinens, multos alias ad sanctæ conversationis studium convertit, ipseque pater ejus consilio Villarium intravit, ubi vitam sancte finivit. Filius natu major in Aureavalle monachatum induit, postea Abbas ibidem creatus; minor vero moribus depravatus, matris orationibus et lacrimis ad meliorem tandem vitam conversus, monasterii Trium-Fontium monachus factus est et ad sacerdotium etiam sublimatus. Ipsa vero ad intimius vocata cum divinis commerciis, in cellula secus leprosorum ecclesiolam per manus Abbatis Aureævallis includi voluit, ubi per triginta fere et sex annos, Cisterciensis Ordinis ordinationi devota, Jesu et Mariæ familiaritate fruens, pro sua sanctificatione et aliorum vixit salute. Cujus anima cum de corpore exiisset, obtentæ gloriæ avium cantus mirabilis et aëris intemperiei in serenitatem subita mutatio quasi obsequium præstiterunt. (Hag., n. 150).

14 Januarii.

In Officio divino Commemoratio **sancti Guarini**, Episcopi Sedunensis. Molismensis monachus existens Alpensis coenobii

primis conditoribus, qui asperam quærebant solitudinem, se conjunxit, hujusque Congregationis anno 1113 alter Abbas factus est. Vivebant tunc ibi monachi tres vel quatuor in cellulis seu obedientiis in montibus dispersis. Quos ipse in conventum convocavit Regulamque S. P. Benedicti ad literam servari jussit. Aliquot post annos Cistercienses etiam fieri voluerunt. Quorum opera S. P. Bernardus egregie laudat; imprimis autem Abbatem, cui scribens: « Jam seni requies, inquit, jam corona debebatur emerito; et ecce tamquam novus in Christo miles, nova iterum tibi excitas bella, provocas adversarium... Vincit annos animus, et frigente jam corpore fervet sanctum in corde desiderium ». Ad monachos autem: « Sequimini, filii, patrem; imitatores ejus estote sicut et ipse Christi ». Duobus tantum annis elapsis venerabilis senex ad episcopatum Sedunensem assumptus est. De cuius amotione S. Bernardus filios consolans, solem, ait, illum esse, per quem Alpensis Congregatio illustris ubique reddebat tanquam luna per solem. Ac verbis eos afficiens adhortatoriis, pulchram illam profert status monastici vitæque Cisterciensis quasi definitionem: « Ordo noster abjectio est, humilitas est, voluntaria paupertas est, obedientia, pax, gaudium in Spiritu Sancto. Ordo noster est esse sub magistro, sub Abate, sub Regula, sub disciplina. Ordo noster est studere silentio, exerceri jejuniis, vigiliis, orationibus, operi manuum; et super omnia, excellentiorem viam tenere quæ est caritas ». — Sanctus autem Guarinus a principibus honoratus et a clero populoque summopere dilectus, per duodecim annos gregem sibi commissum pavit salubriter. Qui quovis anno duas vel tres hebdomadas inter Alpenses fratres commorari cum soleret, per talem occasionem anno 1150, die 27 Augusti, sanctissima ibidem functus est vita. (Hag., n. 17).

15 Januarii.

In monasterio B. M. de Gratia in Bricquebec, anno 1857, decessus Reverendi Domni **Augustini Onfroy**, hujus cœnobii conditoris. Sacerdos et parochus in monasterio de Grossobasco novitus factus, Napoleonis persecutione ex eo expulsus est. Iterum igitur pastor animarum existens studiosissimus, claustrum tamen desiderio semper tentus, domestica vita monachum se exhibebat, quoad Episcopo proponente ipse novum condidit monasterium. Ibi ab initio usque ad finem specimina dedit prorsus præclarissima fidei et spei, patientiæ et fortitu-

dinis, in pauperes liberalitatis et pietatis. Meritis plenus ad Deum migravit anno ætatis suæ octogesimo, atque a pluribus non sine fructu traditur invocatus. (Hag., n. 701).

In monasterio Fuliensi, Deo dilectus Pater Placidus a S. Mauro (Bernarducci), natione Italus, simplicitatis plane columbinæ, innocentiae propemodum infantilis, probatissimæ obedientiæ, profundæ humilitatis. Orans et contemplans ardore feruebat, maxime cum oculis observabat divini Crucifixi imaginem; ardebat in excruciendo corpore suo; audientium corda dum loquebatur verbis ignitis inflammabat. Per decennium in abbatia Fuliensi curam gessit infirmorum, insignis caritate et pervigili sollicitudine erga fratres, mansuetudine suique dejectione. Ad opus Dei erat promptissimus. Unde paucis etiam ante obitum horis fratres adstantes ad Officium divinum persolvendum invitavit, ac tanquam cygnus quidam moribundus concinens, « Deus, in adjutorium meum intende » intonuit; quod persequentes fratres Officium circa lectum adimplerunt. Sacrosancto Eucharistiæ Sacramento pro Viatico allato, tremebundus et blandis sermonibus Dominum Jesum præsentem alloquens, solus e lecto repente prosiluit ac Salvatorem cum incredibili humilitate genuflexus adoravit et sumpsit. In primo suæ infirmitatis limine postremam vitæ horam prædixerat, scilicet non visurum se mortem, nisi prius videret finem diei devote Patrono suo S. Mauro sacræ, 15 Januarii 1610. (Hag., n. 534).

16 Januarii.

In Alsatia, fidelissimus servus Dei **Bernardinus Juif**, Lucellensis cœnobii olim monachus et sacerdos. Persecutione ultimo decennio sæculi duodevigesimi grassante e patria expulsus est. Audita tamen animarum necessitate paulo post revertitur, et ab Episcopo Basiliensi ipsius Commissarius institutus, veste mutata peragrat regionem, secreto ubique sacrum Sacrificium offerens, visitans infirmos, Sacraenta impendens. Pluries periculo ne a satellitibus comprehendetur vix evasit. — Sedata tandem deterrima illa persecutione totus ipse fidelibus in diversis parœciis præsto fuit, graves sibi illatas injurias æquo sustinens animo. Senex autem pacem et tranquillitatem, quam juvenis in monasterio gustaverat, recuperare desiderans, Trappensibus se adjunxit cœnobii Oelenbergensis; ex quo tamen paulo post nova seditione mensis Julii 1830 iterum est expulsus. Denuo tunc in vico

Oberlag, ubi et natus erat, per aliquot annos saluti se dedit animarum. — Propria merita omnino ignorabat. In innumeris vitae suae vicissitudinibus et aerumnis hilaris semper apparebat et laetus. Eam autem animi fortitudinem ex intimo hausit et constanti cum Deo commercio, quo totus ejus labor quotidianus, imo tota ejus natura quasi penetrari videbatur. Abstinentiam et jejunium numquam fere interrupit. Cujus eximiæ pietatis et caritatis fama attracti, multi peccatores et hæretici de longe etiam venientes per ipsum ad fidei obedientiam redierunt, multi vitae spiritualis progressus avidi ejus se commiserunt salutari directioni. Apud omnes vero orationis usui, quem ipse tantopere expertus erat, maxime insistebat. Hac die anno 1836 obiit placidissime habitu Cisterciensi indutus, dum omnia sua pauperibus erogaverat, nihil relinquens nisi duo cilicia. Cujus tumulum usque hodie tanquam sepulchrum Sancti manet a populo frequentatum. (Hag., n. 691).

17 Januarii.

In Gallia, anno 1623, obdormitio pii Patris **Guillielmi a S. Alexio** (Gallet), Congregationis Fuliensis alumni. Primus omnium Congregationis habitum sumpsit, anno videlicet 1577. In reformatis veteribus abbatiæ Fuliensis monachis Reverendum Patrem Joannem de la Barrière plurimum adjuvit et in reformata Congregatione magno etiam solatio ei fuit. Sicut primus professione, sic in omni disciplina regulari ceteros etiam exemplo præbatur. Et licet prioris vitae rigor a Summis Pontificibus postmodum mitigatus esset, ferventem tamen illum spiritum prioris austeritatis retinuit cum mira simplicitate, humilitate, oratione, ita ut plerumque totas noctes in amplexu crucis cum lacrimis et gemitu transegerit, saepiusque gelu rigens ab ecclesia ad infirmitorium a fratribus fuerit asportatus. Tolosa vel aliis ex urbibus domum rediens, victrice sua eloquentia virtutis exemplo fulta plures saepe novitios in monasterium duxit secum. Supremo morbo affecti novissimos pietatis sensus et amoris delicias nemo enarraverit. Qui anno ætatis sexagesimo septimo cum magna jucunditate spiritus inter ultimi Sacramenti unctiones sanctam animam reddidit Creatori suo. (Hag., n. 542).

Macraugiæ in Helvitia, anno 1611, obiit juvenis monialis **Elisabeth Castella de Gruyère**. Silentium potissimum colens carnisque constanter resecans postulationes, assiduo

intimoque colloquio cum divino animi Hospite conversabatur. Quæ brevi post emissâ religionis vota pluribus infirmitatibus a Deo probata est. Harum autem molestias multiplices cum septem menses patientissime, imo gaudenter sustinuisse, cœlestibus consolationibus roborata facieque serena placide ex hac vita discessit, annos nata viginti tres. Cujus virgineum corpus ita jucundissimum odorem exhalasse dicitur, ut ecclesia claustrumque deliciosa aromatibus completa viderentur. (Hag., n. 551).

Villarii in Brabantia, anno 1559, solemnis translatio quinque hujus monasterii Beatorum. (Hag., Suppl., p. 79).

18 Januarii.

In Gallia, anno 1822, depositio clarissimi Catalaunensis Episcopi **Guillielmi de Campellis**. Hunc S. P. Bernardus, cum Clarævallis recens conditi monasterii Abbas ordinandus esset, Ordinario Lingonensi absente adiit, et ab eo receptus est tanquam servus Dei. Ex illa autem die facti sunt cor unum et anima una in Domino. Modico tempore transacto illustris Antistes Abbatem visitans, cum ejus infirmitatem eo usque ingravescere videret ut pene nonnisi mors speraretur, ad capitulum Cisterciense profectus est, ubi humiliter petiit et obtinuit, ut annum unum in obedientiam sibi traderetur. Catalaunensis prima quoque dicæsis fuit, quæ S. Bernardi filios recepit novum monasterium Trium-Fontium condituros. Venerabilis Episcopus die octava ante exitum habitum monachicum suscepisse traditur, sepultusque est ad Claramvallem in sacello, quod suis expensis ipse exstruxerat. (Hag., n. 312).

In monasterio B. M. de Portu-Salutis, anno 1848, transitus Patris **Amandi Levecque**, Prioris. Monachus cum esset Benedictinus S. Vedasti Atrebatis, rebus publicis in Gallia perturbatis in Germaniam recessit atque in monasterio Darfeldensi Cisterciensem habitum sumpsit. Quem Dominus Augustinus de Lestrange in Vallis-Sanctæ vocavit monasterium, sed cum Dominum Eugenium de la Prade contra se rebellantem putaret, D. Amandum Darfeldum remisit, ut D. Eugenio succederet. Illuc autem cum venisset, rebus melius cognitis, munere imposito ultro se abdicavit, fuitque deinde a D. Eugenio Prior constitutus atque postea Confessarius monialium in Borsut. Hic D. Eugenium infirmum admonuit de morte appropinquante eumque Ecclesiæ Sacramentis munivit. Quo defuncto recessit in monasterium

Portus-Salutis. Varia hic officia obeunda ipsi erant, pluresque aut Prior fuit aut Confessarius monialium cœnobii S. Catharinae. Frigoris satis persentiens, numquam tamen se calefaciebat; item cruribus nimis debilis, in choro cum aliis stare numquam omisit. Beatissimam Deiparam singulari devotione prosequebatur. Qui moriens a dæmone vexatus, uno tantum Abbatis verbo pacem et gaudium recuperavit lætusque migravit in cælum, ætatis anno octagesimo tertio. (Hag., Suppl., n. 697c).

Anno 1174, canonizatio S. P. N. Bernardi, ab Alexandro Papa III solemniter facta. (Hag. Suppl., p. 73).

19 Januarii.

Festum **Sancti Guillielmi** (Donjeon), Archiepiscopi Bituricensis. Parisiensis ecclesiæ canonicus ad Grandimontensem eremum convolaverat. Hic vero cum discordia clericos inter et conversos esset exorta, de licentia Domini Papæ cum pluribus fratribus ad Pontiniaci transiit Cisterciensis Ordinis monasterium, Prior ibidem postea factus. Exinde cœnobii Fontis-Joannis, deinceps vero Caroli-loci Abbas creatus est, atque ubique in magna mansuetudine subditos pertractavit. Semper hilaris fuisse dicitur et jucundus, quod tamen quibusdam displicebat austerioris. Bituricensi ecclesia suo pastore orbata, ipse non sine Dei interventu satis miraculo Archiepiscopus electus est. Per decem autem sui regiminis annos in victu et vestitu totaque vivendi disciplina non tam pontifex quam monachus videbatur. Cum a rebellibus quibusdam clericis contumeliis esset affectus, eos tandem pœnitentia reductos amplius diligebat, imo aliis qui numquam eum offenderant, præferebat etiam et anteponebat. Uniuscujusque ex suis sacerdotibus defuncti ad tumulum comitabatur ex vias; similiter pauperum supulturæ peculiarem curam habebat. Captivorum liberatio adeo cordi ei erat, ut interdum per integrum noctem castellano pro tali misero supplicaret. Erga ceteros benignum, erga seipsum vero rigidum se exhibuit et severum. Tandem, cum Summi Pontificis rogatu copiosum exercitum contra Albigenses hæreticos collegisset, jam multis miraculis gloriosus febri mortifera correptus est. Sacrosanctam Eucharistiam recepturus, fere in supremo licet spiritu positus, illico vires resumpsit, et de strato prosiliens concito gradu processit obviam Salvatori suo, crebrisque genuum flexionibus, totus lacrimis diffluens, Illum adoravit. Deinde ex-

pansis in crucis forma manibus, et oculis in cælum levatis, divinam manducavit Carnem. Dictis deinde cum illis qui aderant Matutinis, sparsis humi cineribus impositus et cilicio induitus, paulo post fratribus benedicens spiritum Deo reddidit, die 10 Januarii 1209. Qui miraculis coruscans decimo a morte anno ab Honorio III in Sanctorum catalogum relatus est. (Hag., n. 6).

20 Januarii.

In asceterio Camberonæ in Hannonia, anno 1196, natalis beati viri **Danielis a Gerardi-monte**, tertii hujus loci Abbatis. S. Bernardi erat discipulus et ab eo a Claravalle eo missus. A mensa surgebat semper adhuc esuriens. Fuit etiam animo valde demissus, ita ut in monasterii titulis numquam se Abbatem, sed humilem ecclesiæ Camberonensis ministrum nuncuparet. Propter vitæ autem sanctimoniam regibus et principibus carus exstitit. Unde est antiquum de eo distichon: « Ut Daniel carus Chaldæis regibus olim, Sic nostris carus regibus iste fuit ». (Hag., n. 320).

Monchiaci-petrosi in Gallia, anno 1710, pius decessus Reverendæ Matris **Annæ Ludovicæ de Crevant d'Humières**, Abbatissæ et Reformatricis, quæ quamquam discretioni quandoque defuit, in omnibus tamen rebus ipsa sororibus anteibat, de earum vita spirituali multum sollicita. Et cum animi doloribus affligeretur, proprium tamen corpus duris macerationibus cruciabat, in ipso gravissimo morbo, quo tandem sublata est, de hujusmodi voluntariis pœnis nihil remittens. (Hag., n. 650).

Macraugiae in Helvetia, anno 1770, in cælum transiit Mater **Catharina Castella**, sanctimonialis. Corpore et animo absolutæ fere perfectionis videbatur, ac in adjunctis etiam difficilimis summa prudentia et solertia se gerebat. Quare ab omnibus plurimum dilgebatur. Septuagenaria major, magistræ novitarum munere fungens, vehementissimo intestinorum malo ablata est. In qua mortua hoc mirabile apparuit, quod, dum aliarum sororum corpora in eadem crypta ante et post deposita, imo ipsius exuvii contingentia, corruptione consummuntur, Matris Catharinæ corpus cum vestimentis pluries intactum repertum est. Quod multis testibus planum factum est annis 1775, 1779, 1789, medicis affirmantibus talem integritatem naturaliter explicari non posse. (Hag., n. 662).

21 Januarii.

In monasterio B. M. de Porta-Cæli seu Thennenbach in magno-ducatu Badensi, die 18 hujus mensis anno 1680 religiose migravit **Conradus Burger**, monachus. Qui sæviente bello suecico non solum suum monasterium, sed et monialium cœnobium Vallis-Jucundæ contra hostes omnis generis tam strenue defendit dirutaque tam sedulo reparavit, ut pace facta vita monastica statim rursum florere potuerit. Incredibile dictu quot et quam atroces diuturnasque pertulerat ærumnas, simul obedientiæ amans ac regularis disciplinæ. Obiit in asceterio Vallis-Jucundæ, cum decem fere lustra in Ordine peregisset. (Hag., n. 600).

In cœnobia Vallis-Sanctæ in Helvetia, mense Januarii anni 1792 in cælum transiit Pater **Pacomius de Marville**, monachus. A juventute vitam agens innocentissimam, curam animarum habuerat in dioecesi Laudunensi sacrumque ministerium obierat laudabiliter. Attamen senex pœnitentiam agere cupit. Qui Trappæ monasterium petens, ipsis fugientibus monachis Parisiis sese sociavit. Horum autem summam egestatem magnanimiter participavit, multaque simplicitate Superioribus ut juvenem tironem subjectum ac docilem se præbebat, de mendis ultiro se accusans, humiliationes, correctiones ac pœnas impositas grato suscipiens animo. Nec a communibus operibus ob infirmitates ipsi gravissimis exsolvi consensit. Pietate quoque insignis exstitit, cœlestique Victimæ tanta cum devotione libabat, ut omnes ipsi inserviendi essent cupidi, eo quod singulares animi consolationes se tunc percipere asseverabant. Voluntario igitur purgatorio diligentissime præparatus, pie obdormivit in Domino. (Hag., n. 670).

Macraugiæ in Helvetia, die 17 hujus mensis anno 1919 cælum petiit **Maria Anna Elisabeth von Grottrau**, juvenis monialis. In sæculo jam unici Christi amoris flagrantissime cupida, devotissima erat Sacratissimo Cordi Jesu, cuius expiationis et reconciliationis desiderium religionis suæ assidueque mortificationis quasi cardinem constituebat. Monasterium ingressa omnia novi status officia eadem mente suscepit, maxime vero ultimi morbi acerbissimos dolores magnasque angustias ac diutinas et iteratas cum morte luctationes. Quæ votis emissis in articulo mortis, paucis post diebus **sacrificium** consummavit. (Hag., n. 772).

22 Januarii.

Hemmenrodii in Germania, **beatus Walterus de Bierbeek**, monachus. Hic cum esset militiae sacerdotali adhuc aetate florens deditus, et in ea strenuus satis atque nominatus, beatissimam Deiparam ab ipsa pueritia invocabat et ex intimo cordis affectu diligebat. Qui considerans praeclara in se Beatæ Dei Genitricis beneficia, tanto erga Eam amore accensus est, ut in quadam paupere ecclesia in ejus honorem dedicata, fune collo injecto servum glebae se illi super altare offerret, solvens singulis annis censum de capite suo, qualem servi originarii solvere consueverunt. Solitus erat in vigiliis omnium solemnitatum B. M. Virginis jejunare in pane et aqua, et saepe etiam in sextis teriis, ob reverentiam Sabbati. — Audiens Ordinem Cisterciensem Mariæ singulariter esse dicatum, ob illius amorem in Claustro habitum regularem suscepit. Hic in probatione psalterium, hymnos, cantica et alias de Domina nostra orationes plurimas didicit, quæ omnia deinde studiosissime frequentavit. Missæ quotidianæ de Beata dictæ semper interesse voluit. Officio fungens hospites suscipiendo quemdam obsessum Maria invocata a diabolo liberavit. Qui fide et caritate præcipuus de tenebris transivit ad lucem, anno 1206. Dominus autem ut ostenderet quanti apud ipsum esset meriti Matris suæ dilectus, signis post mortem eum glorificavit. (Hag., n. 146).

Item in Germania, **beata Haseka**, reclusa, quæ juxta ecclesiam in Schermbeke, monasterio Sichemensi proximam, triginta et sex annos inclusa permansit, atque tanquam eidem loco sancta obedientia obligata, inde victimum quotidianum recipiebat, habitum quoque portans monachorum. In multa simplicitate et patientia vitam suam transegit, quidquid ei Deus in collatione gratiae singularis contulisset occultans, et in celo sudores laborum suorum reponens. Pie obdormivit in Domino die 26 hujus mensis anno 1261, fuitque sepulta ad introitum domus capituli. Atque ad ejus tumulum fideles non sine incommodorum sublevatione luminaria transmittebant. (Hag., n. 168).

23 Januarii.

Argensolii in Campania, memoria venerabilis **Idæ**, Abbatisse. Puella quatuor annorum in abbatiam Benedictinam S. Leonardi in Leodii civitate conducta est, ubi orationi ac

pro ætate nimiis austерitatibus erat dedita. Strictioris autem observantiæ cupida, post longam deliberationem et maturum consilium ad monasterium Vallis-Sanctæ-Mariæ Cisterciensis Ordinis convolavit. Munera seu officia magis timebat quam infirmitates, propter distractiones multiplices eis naturaliter conjunctas. Brevi tamen Priorissa nominata, Abbatissa deinde præfecta est monasterio apud Argensolum a serenissima Campaniæ comitissa Blanca recens constructo. Sæpe mentes et conscientias quasi sibi apertas intuebatur; dæmonum illusiones et tentamenta deprehendebat; plures in agonia positos et in salute titubantes firmavit; apostatos et a clauстро profugos suis precibus revocavit. Augustissimo Eucharistiae Sacramento devotissima, Christi Domini mortem et crucis mysterium animo perpendens, tota in lacrimis resolvebatur, et multis Sanctissimæ Trinitatis arcanis sibi per orationem detectis, fidei mysteria sicut et Sacræ Scripturæ sensum et intelligentiam capiebat. Tandem, cum angelum per visum evaginato gladio comitissæ Blancæ sui monasterii fundatrici mortem videret intentantem, pro ea suis adhuc necessaria seipsam obtulit, placidaque morte ad potiora transivit. (Hag., n. 437).

24 Januarii.

In Hibernia, beatus **Felix O'Dullany**, Episcopus Ossoiriensis. Ex monacho Cisterciensi monasterii probaliter Vallis-Salutis (Baltinglas) anno 1178 Episcopus creatus est Ossoriæ, cuius sedis translationem a monasterio Achaboë (Agheboë) in civitatem Kilkeniæ præparavit cathedralem ibidem ecclesiam ædificando. Dioecesim suam, utpote ab Anglo-Normannis recens invasam, temporibus difficillimis multa cum caritate et zelo, ac nulla hominis ratione habita, per viginti quatuor annos sapientissime gubernavit. Obiit anno 1202, fuitque sepultus in monasterio Jeripontis prope altare majus a parte boreali, ejusque tumulus a peregrinis frequentatus miraculis etiam glorificatus est. (Hag., n. 143).

In monasterio Aulæ B. M. V. (Schlierbach) in Austria Superiore, anno 1924, in pace quievit Pater **Petrus Emberger**. Ex seminario in monasterium cum venisset, Patri Magistro « Ecce, inquit, adsum, fac de me quidquid vis ». Ad omnia paratus cum esset caritatis officia, revera omnibus omnia factus est. Longe tamen excellebat in novitiorum magistratu, enixe eos docendo quæcumque spectant ad Cister-

ciensis Ordinis vivendi modum. Singulari devotionis affectu ferebatur in B. M. Virginem et Sanctos Ordinis, maximoque cum ardore et pietate Sacratissimum Cor Jesu colebat. Non raro Sanctissimum adorans in ecclesia pernoctabat. Sacro peracto gratiarum actionem in ecclesia in ipsis hiemis frigibus per horas etiam prostratus. Ferventissimus cum esset in choro, infirmitates quandoque Superiores celavit, ne a divino Officio assistendo prohiberetur. De aliorum quoque spiritualis vitae progressu fraterne erat sollicitus. Humilis erat et modestus vestimentaque præferebat usu detrita. Qui animi angustiis corporisque doloribus a Deo multis modis probatus, post brevissimam infirmitatem, oculis in B. M. Virginis effigiem injectis, subito obiit in festo S. P. N. Alberici; atque in festo B. Gerardi, cui a fratribus non inepte comparabatur, sepulturam accepit. (Hag., n. 778).

25 Januarii.

In monasterio Vallis-Dei, in Belgio, anno 1711, pie migravit Reverendus Dominus **Paulus Pirouille**, Abbas. Jure merito hujus monasterii Restaurator appellatur. Simul omnium exemplar se exhibuit, primus semper in choro, Officiisque assiduus, adjunxitque in gubernando Sancti Pauli fortitudinem S. P. Bernardi benignitati. Atque in pauperes misericors, in patriam fidelissimus, omnibus ita erat affabilis et benevolus, ut vivens omnium in se amorem, defunctus sui attraxerit desiderium. (Hag., Suppl., n. 650 b).

In Gallia, venerabilis Pater **Eustachius a S. Paulo** (Asse-line), monachus Congregationis Fuliensis. In sæculo sacerdos doctrina et eloquentia, magis autem pietate et modestia reverendus, in monasterio postea non mediocribus officiis depatus, principum favore et præsidio fruens Congregationi suæ magnopere profuit. Celeber etiam erat animarum rector spiritualis, multumque laboravit in instauranda Ordinum seu monasteriorum disciplina. Romæ cum Prior esset domus S. Bernardi ad Thermas, ipse Papa Paulus V sæpius ad consulendum eum ad se vocabat. Obiit morte satis repentina die 26 hujus mensis anno 1640, ob eximias virtutes et scientiam ab omnibus honoratus. (Hag., n. 546).

In monasterio B. M. Filiae-Dei in Helvetia, anno 1829, cælum petiit Reverenda Mater **Carolina Castella de Gruyère**, Abbatissa. Cellerariae munere magna sagacitate

fungendo monasterium Deo adjutore ex summa inopia et egestate levavit. Districta autem et distracta cum esset multis negotiis, mirabilis tamen ejus fuit cum Deo firma conjunctio, impensaque voluntate sororibus multa cum humilitate servit. Insignes ejus spei et caritatis virtutes Deus magnifice quandoque remunerari dignatus est, tenuem videlicet penoris copiam mirabiliter multiplicando. Qui ex clero viri eminentes ad eam consulendam venerant, divinitus illustratam eam asseruerunt. Quæ cum magnum quidem in ipsius pavorem Abbatissa electa esset, in animas sibi commissas Dei infinitæ et ineffabilis bonitatis sensum infundere non cessavit, quoad octo dumtaxat in regimine peractis mensibus cum fama sanctitatis obdormivit in Domino. (Hag., n. 690).

26 Januarii.

Festum S. P. N. Alberici. Fuit unus de primis monachis ecclesiæ Molismensis, Priorisque officium ibi aliquot annos gerebat. Vir erat litteratus, in rebus divinis et humanis satis gnarus, amator Regulæ et fratrum. Cum plurimis annis elapsis hæc eadem S. P. Benedicti Regula minus pro suo quorumdamque fratrum, ac ipsius sancti ipsorum Antistitis desiderio et proposito observaretur, multum diu nitendo laboravit, ut ad Cistercium inde transmigrarent, et pro hoc negotio multa opprobria, carcerem et verbera perpessus est. Pii tamen voti sancto Roberto Abbatे duce compotes tandem facti Cistercium cum petiissent, S. Albericus item Prioris ibi munere functus est; brevi vero postea venerabili Abbati ad Molismum obedientissime regresso regulari electione licet renitens successit. Tunc ad præcavendas tribulationes pro exigua adhuc domo sibi credita cum consilio fratrum duos ex eis Romam misit, qui Privilegium Romanum impetrarent. Quo muniti, quæ sibi Molismum reliquentes proposuerant integre deinde et expedite perficere se posse gaudentes, eisque observantiis rejectis, quæ suo judicio Regulæ præscriptionibus consentaneæ non erant, primas veluti novæ Congregationis Constitutiones Alberico duce litteris consignarunt.

Novum igitur monasterium, licet in magna egestate adhuc degens, sancti tamen Patris Alberici sollicitudine et industria brevi non mediocriter, Deo cooperante, in sancta conversatione profecit, opinione claruit, rebus necessariis crevit. Illud autem virum Dei et suos aliqua mœstitia affecit, quod, dum thesaurum virtutum cælitus inventum successoribus, ad multorum salutem profuturum, commitere gestiebant, tamen

propter vitæ eorum asperitatem insolitam raro quis conversionis causa ad eos veniebat. Quod ad eorum constantiam forte comprobandum a Domino permisum est.

Vir ergo Dei Albericus in schola Christi regulari disciplina per novem annos et dimidium feliciter exercitatus, hac die anno 1109 migravit ad Dominum fide et virtutibus gloriosus. Cujus sacrum corpus ante foras oratorii ejusdem ecclesiæ, cui laudabiliter præfuit, conditum est. (Hag., n. 2).

27 Januarii.

In abbatia B. M. de Marisstella (Wettingen) in Helvetia, anno 1718, pie obiit bonus et præstabilis Pater Ursus Schütz. Puer pauper vocum et fidium cantu vivens cum matre ad monasterium venit, ubi Abbatii ob raram animi alacritatem et pietatem tam gratus exstitit, ut ab ipso gratuito inter alumnos ac deinde inter novitios sit admissus. Peram autem et violam, quibuscum puer venerat ad monasterium, loco delecto asservabat, quo sibi omni tempore humilem originem lectissimamque vocationis gratiam in memoriam revocaret. Cantoris officio per viginti duos annos diligentissime fungens, canora sua voce audientes ad altiora rapuit multumque omnes ad pietatem excitavit. Cum autem invitissimus parochus constitutus esset, monasterii desiderio perpetuo vexabatur. Obiit jubilarius in fama sanctitatis, modo quidem quo mori sæpe sibi expetierat, post Missam videlicet genibus flexis gratiarum faciens actionem. (Hag., n. 652).

In Hispania, anno 1717, transitus piissimæ sororis Antoniæ Alvarez, conversæ S. Quirici in diœcesi Burgensi. Puellula duras tractationes placide sustinebat, Dei precationibus summe jam dedita. In monasterium deinde recepta, cum orans pernoctaret, visionibus recreata est, a dæmonibus etiam vexata, sed ab angelis confortata, qui et in opere quotidiano sæpius ipsi aderant. Bilocationis charismate prædita, Mahometanos in Africa Indianosque in America fide instruxit. Singulis feriis quintis et sextis Christi passionibus mirifice participabatur, ultimis longæ ipsius vitæ annis quotidie etiam unum vel alterum ex Christi vitæ mysteriis repræsentans. (Hag., n. 651).

Anno 1295 monasterium B. M. de Cella Angelorum, quod 12 Martii 1293 conditum erat, Cisterciensi Ordini conjuctum est. Quod in posterum ab imperatore Joseph II suppressum, die 15 Augusti 1925 restitutum est a monachis germanicæ nationis, quibus post bellum annis 1914-1918 gestum Oelenbergense suum monasterium fuerat relinquendum.

28 Januarii.

Festum **sancti Amedei**, Episcopi Lausannensis. Filius erat beati Amedei domini Altæripæ, qui deinde in Bonavalle monachatum induit, quemque die 13 hujus mensis commemoravimus. Ipse tunc, quia nimis puer, in novitiatum admissus non est, sed ut erudiretur primum Cluniacum secessit, mittendus deinde ad consanguineum suum imperatorem Henricum V. Litterarum scientia sufficienter imbutus, patris, ut creditur, devotis lacrimis tractus, Claramvallem intravit. Hic cum a S. P. Bernardo per plures annos instructus esset, ætate juvenis, sed moribus maturus ac doctrina provectus, Altæcumbæ coenobio, monachis id potentibus, Abbas præficitur. Domus autem hæc in multis egebatur. Juvenis tamen Abbas Evangelii non surdus auditor, in primis quæsivit regnum Dei et justitiam ejus; idemque cum fratres doceret, isti cœlestes divitias promerentes, temporalium quoque bonorum affluentiam per adventum Amedei sentire cœperunt; ac ipse pater Amedeus Senior de filio sollicitus eumdem visitans, ex ipsius fidei firmitate magnum solatium accepit. Sanctus autem Abbas post aliquot annos totius cleri et populi pari consensu Lausannensis Episcopus eligitur. Sed cum honorem et onus suspicere detrectaret, illi a Domino Papa confirmationem impetrarunt. In pontificalem igitur cathedram sublimatus, quasi præsens instaret Dei judicium, sic semper de se et de sibi commissis sollicitus erat. Vir laudatur sine superbia nobilis, sine asperitate constans, sine jactantia litteratus. Ecclesiæ jura strenue defendit, pro quibus et exilium passus est. Scripsit quoque homiliaς in laudem Christiparæ Virginis octo, tam dicendi suavitate quam mysteriorum profunditate deliciosas. Anno vero 1159, die 27 Augusti, a mortali hac statione recessit. (Hag., n. 24).

29 Januarii.

In Bohemia, Silesia, Austria et Bavaria, memoria monachorum et conversorum ex monasteriis Sanctæ Coronæ, Aulæ-regiæ, Camencii, Henrichoviæ, Lubæ, Novæ ac Veteris Cellæ, Clarævallis Austriæ, Walderbaci, qui annis 1420-1432 ab Hussitis variis modis ex odio fidei catholice crudeliter interfecti sunt. Ex quibus autem cum aliorum nomina, aliorum dies natalis ignorentur, hodie omnes una memoria celebramus. Notatim vero recolimus Joannem Abbatem duosque monachos totidemque conversos monasterii Welehradi in Moravia,

quorum acerbissimum martyrium Martinus Papa V publico etiam monumento testificari jussit. (Hag., n. 205-216).

In monasterio Tiennensi in Delphinatu, die 28 hujus mensis anno 1674, transitus cum Christo crucifixæ monialis **Magaritæ Antoniæ Piquet**. Infans septem annorum a parentibus in hoc monasterio Deo oblata, quindecim annos nata ad habitum induendum admissa est. Initio vero vita poenitentiae satis fastidiosa ipsi erat, quoad sermone quodam de corporis macerandi utilitate asperitatum amore incensa, ipsa Dominum rogavit, ut omnes, quibus ipsam probare Sibi placeret, dolores et labores ipsi immitteret. Tota deinceps vita ejus martyrium fuit corporis ægrotatione et ariditate animi. Humiliationes quoque et injurias patientissime toleravit. Christi vulnerum stigmata accipere meruit invisibilia. Quæcum ad finem vitæ appropinquans rogaretur quænam ad assequendam vitæ spiritualis perfectionem eam maxime juvissent, «Vita, respondit, a rebus exteris remota atque silentium». (Hag., n. 596).

30 Januarii.

Festum beati **Gerardi**, fratri S. P. N. Bernardi. Qui sancti adolescentis fratri monitis ceteris diutius resistens, juxta ejusdem tamen prophetiam vulneratus et captus ac deinde mirabiliter liberatus, ipsum in Cistercium et Claramvallem secutus est ibidemque cellararius constitutus. Quod officium non minus strenue quam prudenter et humiliter administravit. Dederat illi Dominus linguam eruditam, ut sciret quomodo deberet proferre sermonem, ac de clarissimi fratris pio otio sollicitus, occurrebat adventantibus, ne quibus ipse satisfacere poterat, illius contemplationem inquietarent. Cum autem sancti Abbatis in itinere socius Viterbi graviter ægrotaret, facta a beato Bernardo deprecatione ad tempus sanatus est. In Clarævallis vero monasterium redux in morbum relapsi sancta anima in jubilo et exsultatione spiritualis gaudii carne soluta est, die 13 Junii 1138. Cujus funus devote faciens S. Bernardus aliis flentibus ipse non flebat, ne quasi mortuum plangere videretur illum, quem de morte in æternam vitam translatum non dubitabat. Postea vero prosequens sermones in Cantica Canticorum, dolore victus amissum fratrem tantopere dilectum sibique pernecessarium, justæ tristitiæ lacrimis erumpentibus, piissimo luctu planxit. (Hag., n. 11).

31 Januarii.

Lugduni in Gallia, die 3 Februarii anno 1794, passio **Matthæi Gachet**, monachi Congregationis Fuliensis, qui postquam per plures hebdomas captivitatis damnationisque sociorum animos sublevare Sacramentisque munire non cessavit, atque ante judicem verum se monstravit Christi militem, ut miles etiam plumbea glande ictus gloriosus occubuit. (Hag., n. 279).

Villarii in Brabantia, memoria sancti admodum conversi **Petri**, quem, cum anno ætatis quinto decimo ad sæculi illecebras sanguine juvenili titillante deflexisset, Christus ad melius propositum revocare disposuit. Quod advertens tortuosus ille coluber variis eum artibus a virtutis studio abducere conabatur; ipse autem fortiter ei restitit. Quapropter a Domino divinæ consolationis dulcedine meruit recreari. Mentis igitur tranquillitate sibi redita, ex piorum consilio monasterium Villariense ingressus est, ubi durissimis pœnitentiæ operibus, orationibus, fletibus præterita expiavit menda. Imo fervore nimio accensus, ut magis etiam particeps fieret passionum Christi, manus et pedes clavis ferreis perforat, calidumque ferrum lateri suo versus cor immittit. In ipsius raptibus et extasibus inter alia multa ab ipsa Virgine Matre festum cognovisse dicitur Conceptionis ejus Immaculatae. Denique totus amore Christi Salvatoris et æternæ gloriæ desiderio liquescens, ad Eum transiit quem videre tantopere sitiebat. (Hag., n. 416).

In Hispania, depositio venerabilis Abbatissæ **Mariæ**, quæ vitam Cisterciensem in S. Mariæ-MagdalenaYepensis oppidi monasterio amplexa, inde anno 1529 ad construendum novum cœnobium in vallem de Pinto missa est, illudque in honorem purissimæ Conceptionis B. M. V. construxit. Moniales sibi commissas piissime et prudentissime rexit, et tandem virtutibus et miraculis celeberrima migravit ad Christum. Cujus corpus in primo suo monasterio Yepensi incorruptum servabatur. (Hag., n. 494).

Anno 1187 dedicata est ecclesiæ abbatialis S. Crucis in Austria illa pars, quæ architectura, quam Romanam vocant, constructa est.

FEBRUARIUS

1 Februarii.

In Belgio, apud B. M. de S. Remigio Rupefortii, anno 1893 in festo Purificationis B. M. V., pie migravit Pater **Pius van Zeeland**. A puerō summāe erat conscientiā rectitudinis animique sinceritatis, ac divināe gratiā inspirationibus fidelissime semper intentus. Monasterium ingressus S. Benedicti in Achel, ab incepto tironis anno illud S. Joannis Berchmans effatum: « Communia non communiter », ad effectum adducere conatus est, ac vel mathematicāe constantiā dicebatur. Dei sanctissima Voluntas omnium ejus actionum erat velut anima. Quas Regula subire praescribit permititve privationes numquam sibi excidere passus est. Nihil tamen putidi cernebatur in ejus moribus seu affectati, sed omnibus potius affabilitatis plenum se præbuit. In labore manuum strenuus exstitit sine contentione; in divino Officio vel minimis chori cæremoniis adeo conspiciebatur accurate intentus, ac si Deo sibi visibili coram positus videretur. A choro autem abesse ipsi erat supplicium. — Variis officiis satis invitus deputatus est, tandemque Superior nominatus novæ fundationis in Echt. A quo tamen munere quinque post annos magno cum ipsius gaudio solutus, ad aliam a suæ professionis monasterio fundatam domum S. Remigii in Rupefortio profectus est. Ibi tribus annis elapsis, die 2 Februarii, fratribus in ecclesia verba cantantibus Simeonis cantici: « Nunc dimittis servum tuum, Domine, secundum verbum tuum in pace », et ipse in pace quievit. (Hag., n. 730).

Eadem die, anno 1902, e monasterio B. M. de Aquabella in cælum abiit Frater **Alexander Mousquetti**, conversus. Cum annos natus quatuor et viginti monasterio se offerret, corpore tam debilis videbatur, ut difficilius admissus sit. In posterum vero ingenio virtutibusque ample compensabat fortiorum austeritates. Elucebat in eo maxime modestia seu discretio, caritas atque pietas in Jesum Eucharisticum. Humiliationes quærebat ut ceteri laudes. Sæculares autem, quibuscum ex officio secretarii tractandum ei erat, fratris quamvis infirmi admirabantur aspectum candidum, simpli-
cēm et jucundum, fructus utique intimæ animi ejus cum Deo conjunctionis. Quem Reverendus Dominus Joannes-Baptista Chautard, Septem-Fontium clarissimus Abbas, sanctissime

observabat; et cum et ipse extremum ejus excepisset spiritum, exequiis quoque voluit præsidere. (Hag., Suppl., n. 752 b).

Anno 1268 in Helvetia conditur abbatia B. M. Filiæ-Dei.

2 Februarii.

In monasterio Clarævallis Austriæ seu Zwettl, **beatus Hugo Turso**, monachus. Uxore defuncta in castro suo Lichtentels vitam duxit Deo devotam, fuitque visionibus etiam consolationis plenis in ea degenda confirmatus. Anno vero 1287 intravit in prædictum monasterium familiæ suæ aliquomodo annexum, ubi anno 1294 annis bonisque operibus amplissimus supremum diem explevit. Hodie adhuc fideles ad ejusdem castri sacellum pie peregrinantur. (Hag., n. 175).

Sandomiriæ in Polonia, passio **Abbatis et monachorum abbatiae de Koprzywnica** seu Clara-provincia. Anno enim 1241 Tartarorum multitudo, fluminibus transitum per glaciem præbentibus, Sandomiriam venit, et tam castro quam oppido undique obsidione pressis ac tandem expugnatis, hujus domus Abbatem et omnes fratres atque magnum numerum tam ecclesiasticorum quam sæcularium, qui in Sandomiriæ arcem confugerant, occiderunt. (Hag., n. 201).

In Suecia, passio Abbatis Arvid Haquini (Haakonsson) et **monachorum cœnobii Novæ-Vallis** seu Nydala. Anno vide-licet 1521 rex Christianus II a barbarico et crudelissimo urbis Holmensis excidio in Daniam rediens, in itinere in hoc monasterium divertit. Monachi loci benigne eum recipiunt et omnia pro facultatibus ministrant. Simulabat etiam tyrannus gratam sibi esse eam promptitudinem. Quin etiam festo Purificationis Virginis Mariæ adiit templum, sacrum more christiano adfuit nullumque fecit indicium maleficii quod machinabatur. At vix digressos ab altaribus monachos comprehendi jussit, injici in vincula et in profluentem abjici. Abbas forte liberaverat manus et enatabat, cum ministri sceleris adnavigantes hominem vulneribus appetunt, donec sanguine et viribus deficientibus mergitur. « Sic felices illi monachi post oblatum Deo Patri gratum sacrificium, ipsi etiam in hostiam immaculatam et gratam Deo meruerunt offerri, et transeuntes per aquam deducti sunt in refrigerium ». (Hag., n. 217).

3 Februarii.

Festum sancti **Ælredi**, Abbatis Rievallis in Anglia. Puer egregius in Scotiae curia una cum filio regis David educatus est. Natura amabilis et ad amandum pronus, Christi tamen amori nihil præponendum cum intellexisset, monasterium intravit, ubi nihil deinceps quod non dulcissimi Jesu esset melle mellitum, nihil quod non sacrarum Scripturarum esset sale conditum, suum sibi quomodocumque rapiebat affectum. Mansuetissimus inter fratres versatus, aliis virtutibus omnes, caritate vero seipsum viciesse dicitur. Quam eximiam caritatem cum Abbas factus esset novæ fundationis Revesbiæ, miraculis etiam Deus comprobavit. Ad Rievallensem deinde abbatiam promotus, singularem gloriam domus suæ esse voluit, quod præ ceteris mansio esset caritatis et pacis. De qua sibi acceptissima virtute diserte etiam et egregie locutus est in tractatu quem nobis reliquit « de Spirituali Amicitia », ac in opere cui titulus « Speculum Caritatis ». Ita caritatem impense et exercens et prædicans, nullo tamen modo mollitiei favebat: « Ordo noster, inquit, crux Christi est », fratresque excitavit ne ab hac cruce discederent, nec in cruce positi contra crucem quicquam sacerent, ut ita non solum essent adoratores crucis Christi, sed etiam professores et amatores. Qua quidem in re ipse ceteros præibat. A decimo enim ante obitum anno coli tormentis et torsione calculi durissime vexabatur. Doloribus sæpe oppressus cum in tugurio jaceret, fratres consolationis gratia ad patrem venerunt, ut sedentes viceni aut triceni singulis diebus sermonem conferrent de spirituali jucunditate Scripturarum et Ordinis disciplinis, loquentes cum eo ut parvulus confabulatur cum matre sua. Qui moriens monachis adstantibus hoc præclare de se reddidit testimonium: se cum bona conscientia conversatum esse inter illos, propterea quod numquam postquam habitum sumpsisset religionis, turbata mentis suæ patientia solis occubitum pertransiisset. Qui impollutum spiritum in manus Patris emisit die 12 Januarii 1167. (Hag., n. 27).

4 Februarii.

In monasterio Heisterbacensi in Germania, bonæ memoriæ **Christianus**, monachus, ætate juvenis, qui licet propter nimiam capitis infirmitatem generalem haberet licentiam ut a vigiliis solemnibus abesset, vix tamen nisi compulsus de choro exibat. Qui cum rogaretur quare gratia sibi indulta uti nollet,

respondit: « Non possum non venire: stans enim extra chorum et alios psallere audiens, quia intrare non licet corde crucior, eo quod recordor consolationes, quibus Deus inter illos lætificat animam meam ». Ante obitum per dies multos amplius etiam, ut ait Cæsarius, « in camino ægritudinis excocitus est », sed sexaginta diebus ante mortem a S. Agatha confortatus, in hujus Sanctæ festo de hac miseria transivit ad gloriam. (Hag., n. 381).

Moreruelæ in Hispania, in festo Purificationis B. M. V. anno 1586, Sanctorum felicitati conjunctus est **Ignatius de Alfaro**, monachus. In sæculo a sæculo alienissimus vixit, in Quadragesima pane vescens et aqua et in solo cubans. In monasterio caritatem ejus et sedulitatem cum Superiorès admirarentur, infirmorum curam ei commiserunt. His autem omnibus ita præsto erat ac si singulis solis succurrendum ei esset, quantum potuit genibus flexis semper eis inserviens, multaque cum caritate consolans eos. Ac ipsis monasterii domesticis idem obsequium præstabat. Quo in opere ipse morbo correptus est, de quo tamen numquam querebatur. Infirmus itaque jacens, oratione jugiter accrescebat. Qui moriens subito antiphonam « Regina cæli, lætare » cantare coepit, eo quod ipsam piissimam Dei Matrem Sanctis et Angelis circumfusam stellisque coronatam, ac Jesu Domino præcedentem ad se venire conspiceret, mansitque post mortem corpus ejus decorum faciesque resplendens. (Hag., Suppl., n. 508 c.).

In parthenone Vallis-Gratiarum in Helvetia, memoria beatæ Abbatissæ **Agnetis de Büren**, quæ vixit circa annum 1400, ac post mortem cultum habuisse dicitur ut Sancta canonizata, sepulchro per plura sæcula a fidelibus frequentato. (Hag. n. 188).

5 Februarii.

Grissoviæ in Silesia, anno 1697 sancte decessit Pater **Joannes Baumgarten**. Ingenio nimis tardo cum esset et ad quodvis opus ineptus judicatus, protectore tamen clarissimo Abbe Bernardo Rosa, qui simplicem illam animam præ ceteris penetravit, summo conatu ad sacros ordines pervenit. Pietate vero et humilitate, caritate et obedientia omnes facile superavit. Abbatis permisso magnam noctis partem orans egit in ecclesia. Missam cum celebraret, puerilem ejus per oculos

radiantem innocentiam si vidisses, habitum corporis humilitatis plenum, vultum summo gaudio exsultantem, Virginis Matris divinum Parvulum foventis imaginem contemplare credidisses. Quem conspicioendo ipsi peccatores indurati ad vitam christianam, hæretici ad unitatem Ecclesiæ redierunt. Interdiu quoque multas horas in oratorio versabatur; reliquum vero tempus fratribus conversis seu servitoribus coquinæ lignum et aquam petendo ferebat auxilium. Qui moriturus cum Viaticum sibi apportaretur, subito de strato prosiluit, et genibus flexis brachiisque extensis Deum suum amore ardens accepit. At continuo fere in fratrum manibus desidens exspiravit. (Hag., n. 610).

In monasterio B. M. de Trappa, anno 1701, piissimus decessus Domni **Mauri Mouchin**, monachi et sacerdotis. Ab infantia Dei donis et gratiis copiose præventus, in monasterio summa frui conspiciebatur animi pace interna et externa. Difficillimum morbum per quatuordecim annos multa pertulit fortitudine. Et ipse licet infirmus ac nimis debilis, debiliori tamen Abbatи suo manu capto usque ad ejus obitum obsequentissime ministravit. Quo defuncto, ac si id quo jam sustineretur deesset ei, ipsius ægrotatio brevi tanto-pere accrevit, ut post tres menses acerborum cruciatuum, et post iteratas cum morte luctationes gravissimas, omnibus tamen suis malis cum Christo crucifixo, quocum mente et corde sese conjungebat, viriliter et lætanter sustentatis, innocentem, ut recte credere licet, animam suo tandem reddidit Creatori. (Hag., n. 632).

6 Februarii.

Festum sancti **Raymundi**, Abbatis B. M. de Fiterio in Hispania, qui anno 1157, militibus Templi ceterisque potentioribus timore præpeditis, Didaci Velasquez monachi sui impulsione commotus, Calatravam a Saracenis defendendam a rege Sancio suscepit, atque notissimi in posterum sub hoc nomine militaris Ordinis præclarus fuit institutor. (Hag., n. 26).

7 Februarii.

Apud Claramvallem, memoria beati viri **Nivardi**, S. P. Bernardi fratris natu minimi. Cum adveniente die complendi desiderii egrederentur de domo patris Cistercium petituri

S. Bernardus et fratres ejus, videns Guido ipsorum primogenitus Nivardum puerum cum pueris in platea, « Eja, inquit, frater Nivarde, ad te solum respicit omnis terra possessionis nostræ ». Ad quod puer non pueriliter motus, « Vobis ergo, inquit, cælum, et mihi terra? Non est ex æquo facta divisio hæc ». Quo dicto abeuntibus illis, tunc quidem domi cum patre remansit, sed modico evoluto tempore fratres secutus, nec a patre nec a propinquis seu amicis potuit retineri. Votis Cisterciis emissis, ad fratres in Claramvallem a S. P. Stephano missus est; unde in pluribus novis monasteriorum fundationibus intercessit. Nullibi tamen diu moratus videtur, atque defunctus est tempore anno 1150 posteriore in sua probabiliter Claravalle. (Hag., n. 65).

In Gallia, anno 1657, cælum intravit Reverenda Mater **Ludovica Cæcilia de Ponçonas**, institutrix Congregationis Bernardinarum, quæ « a Sanctissima Providentia » nuncupantur. Septem annorum piissima puella a matre in monasterium Hiarum conducta est, ubi ab omni malo plurimum abhorrens, variis jam ærumnis exstitit obnoxia; has tamen tunc et per totam vitam patientissime sustinebat. Adolescens post brevem religiosi fervoris deflexionem ad priorem pietatem feliciter reversa, cum duabus sodalibus ad veterem monasticam disciplinam redire statuit, neque acribus contradictionibus a pio proposito detrahebatur. Quod et plures post annos, auspice S. Francisco Salesio, tandem perfecit. Et quamquam non sine magna animi hæsitatione Cisterciensium austeritates dereliquit, Cisterciensis tamen Ordinis alumna manere summopere cupiebat. Interim vero variis in corpore et in animo malis excruciantibus, mysticisque etiam charismatibus a divino Sponso fota, sacris Christi stigmatibus, paulum licet visibilibus, meruit consignari. Quæ caritate potissimum, humilitate et patientia vera Christi sponsa effecta, cum Ipso tandem in cælo conjuncta est. (Hag., n. 587).

8 Februarii.

In monasterio de Stella, memoria venerabilis Abbatis **Isaac**. Clericus erat seu sacerdos diœcesis Cantuariensis, qui cum ex Anglia in Galliam venisset, ex monacho deinde Cisterci factus est Abbas Stellæ, ac postea cœnobii quod condidit B. M. de Insula-Rea. Sermones ejus qui nobis restant, omnes fere in hoc altero habuit monasterio, nonnumquam in ipsis agris, dum a magnis laboribus nimia paupertate necessariis

fatigatus cum monachis paululum requiescebat. Laudant in eis recentiores eximiam scientiam, doctrinam sanam, jucundam pietatem. Virum enim demonstrant in Sacra Scriptura atque in quæstionibus philosophicis et theologicis suo tempore agitatis versatissimum, simulque mentem ipsius ostendunt a mundo totam alienatam ac nonnisi cælestia anhelantem. Qui postquam Stellam rediit ibidem vitam finivit anno circiter 1169. (Hag., n. 352).

Ziriczeæ apud Zeelandos die 14 hujus mensis anno 1572, passio venerabilis Prioris **Cornelii Poldermans**. Ob sedulam scientiam œconomicam cellararius abbatiae SS. Salvatoris in civitate Antverpiæ constitutus, et tandem Prior Aulæ B. M. de Ziriczea iisdem summo zelo et fructu, maximis in temporum injuriis præfuit et profuit luculenter. Collapsa vero in regione illa religione catholica et ecclesiastica auctoritate in præceps ruente, ac fere omnibus monachis vel occisis vel profligatis, Cornelius mirabili constantia perseveravit in suo monasterio, potius mori eligens quam vel religionem mutare vel locum deserere. Quare hæretici in furorem versi, impetu incredibili irruerunt in eum, et post varias illatas injurias immaniter occiderunt. (Hag., n. 274).

9 Februarii.

Salinis in Gallia, die 12 hujus mensis anno 1654, in Dominio quievit vir venerandus **Petrus Marmet**, monachus Montis-Sanctæ-Mariæ. Canonicus cum esset et monialium Macraugiaæ Confessarius, ipse quoque Cisterciensis monachus fieri cupivit habitumque induit in prædicto monasterio. Postea Salinas in patriam suam missus est, qui abbatiae ibidem hospitio præcesset. Hic autem plurimarum deinde diversorum Ordinum monialium eximus pater spiritualis exstitit, pauperibus beneficentissimus ipse pauperrime vivens, atque pluries pro sua civitate a Beatissima Virgine Maria liberationem impetravit ab hostibus locum obsedentibus, a pestilentiis, ab hæresi invadente. Quem et miraculorum et prophetiæ donis præditum facta mirabilia demonstrarunt. Cum autem septuagenarius pie obiisset, exsequiæ Reliquiarum potius triumphalis circumlatio videbantur, quæ populi veneratio etiamnum perdurat. (Hag., n. 584).

In Hispania, anno 1791, sancte decessit venerabilis femina **Maria a Corde Jesu**, Abbatissa monasterii Bernardinarum

in civitate Cordubensi. Cum pernibili loco nata, satis invita ad vitam monasticam se appellatam intellexisset, victrice divina gratia generoso animo mundum sprevit. Quam divinus Sponsus magnifice consolatus est, per multos annos in intima cum ipsius Corde conjunctione eam vivere faciendo. (Hag., n. 668).

Item in Hispania, in parthenone de Arévalo, die 12 hujus mensis anno 1631, in cælum migravit **Catharina a Spiritu Sancto**, sanctimonialis. Puellula sex annorum orans sæpe jam pernoctabat, a diabolo etiam tunc vexata. Similia perpessa est cum in posterum monasterium petiisset. Animæ ex purgatorio apparebant ei, ut ipsius suffragia expeterent itemque pro civibus inopinatas a Deo gratias impetravit. (Hag., n. 563).

10 Februarii.

In monasterio B. M. de Trappa, anno 1683, transitus Domni **Arsenii Cordon**, monachi et sacerdotis. Cum doctor esset Sorboniae animarumque fuisset curator venerabilis et honoratus, in monasterio maxime enituit veneratione Superiorum; fratribus ætate etiam et scientia multo inferioribus humile obsequium conferre delectabatur. A quibus cum in capitulo accusatus esset, ut Deo de tali beneficio gratias ageret Eumque pro humiliationis auctore oraret ad ecclesiam festinabat. Morbi aliquando doloribus ita oppressus, ut quocumque se verteret quietem non inveniret, mente tamen, corde et ore pacem semper redolebat et pietatem. Ex qua infirmitate cum convaluisisset, novo fervore animatus Regulæ se devovit ad litteram observandam, donec aliquot post annos morte satis subita e vita migravit. (Hag., n. 617).

Alvastræ in Suecia, nobilis vir **Ulpho de Ulphaso**, Nericæ princeps, S. Birgittæ pius sponsus, in bellicis rebus strenuus et in consilio regis peritissimus. Sanctæ uxoris salutaribus consiliis invitatus vitam duxit summe christianam, vistoque perpetuae continentiae emisso, cum post peregrinationem sanctam ad S. Jacobum de Compostella in monasterio Alvastrensi ut familiaris quadriennium esset versatus, ibidem die 12 hujus mensis anno 1344 feliciter transiit de hoc mundo. Habitum tamen monasticum nisi morte instantे suscepisse non videtur. (Hag., n. 467).

ii Februarii.

In Dania, « sanctæ recordationis » **Henricus**, Vitæ-Scholæ primus Abbas. Cum in Claravalle adhuc novitio ei sociisque S. P. Bernardus aliquando caseum offerret, unicuique dixit: « Frater, comedere, grandis enim tibi restat via ». Revera Henricus primum in Sueciam venit, ubi cum aliquibus monachis ex Alvastra missis Varnhemium condidit. Brevi vero humana malitia superatus est. Qui ad Dominum Apostolicum transiturus a Waldemaro Daniae rege, et ab Eskillo, Archiepiscopo Londini Gothorum, monasterii Vitæ-Scholæ nuper constructi Abbas constitutus est. Cetera vero non habentur. (Hag., n. 322).

Malodumi in Gallia, anno 1709, in pace quievit pia Antistita Ludovica Hollandina, filia Frederici V, Electoris palatini et quondam regis Bohemiæ. Quæ parentibus exilibus Hagæ-comitis nata est et a ministro acatholico baptizata. In posterrum autem ab amica veram cognovit religionem, annosque nata triginta quinque e domo paterna aufugit, Antverpiæ hæresim ejuravit, atque in Gallia a consanguineis catholicis recepta est. At mundi vanitatum pertæsa, Malodumi regale monasterium intravit, ubi luxum cultumque delicatum repudiens, operibus potissimum humilioribus se dedit. Post aliquot annos Abbatissa electa est abbatiaque a rege donata. Exinde vero omnes Regulæ mitigationes antea ipsi concessas sibi rescidit, atque consiliis parens illustris Abbatis de Rancé, domum suam secundum hujus monita gubernavit. Abstinentiam servabat perpetuam plusque jejunabat quam Regula præscribit; victu et amictu a sororibus non differebat. Die ac nocte prima semper in choro præsens erat, clausuramque tam stricte servabat, ut per quadraginta quinque sui regiminis annos ter dumtaxat ob gravissimas quidem causas e monasterio sit egressa. Faceta tamen erat atque dulcissima, singularique prædicta virtute ad filias dirigendas pacemque et caritatem inter eas custodiendas. Monasterii debita solvit refecitque ædificia. Pauperibus largas erogabat eleemosinas. Sic ad annum ætatis octogesimum usque valida, nec unquam otiosa, pietate ac religione sorores anteibat. Tum vero gravi infirmitate correpta per sex annos patientiæ exempla prodidit non vulgaria, ac tunc etiam ab Officio in choro numquam aberat nisi cum penitus non valeret. (Hag., n. 648).

12 Februarii.

Festum beatæ Humbelinæ, S. P. N. Bernardi sororis germanæ. Nivardus Cistercium cum secessisset, ipsa viro nobili a patre uxori data est. Sæculo autem satis erat dedita. Inspiravit ei Deus ut fratres suos visitaret. Afluit autem cum comitatu superbo et apparatu, sed S. Bernardus detestans et execrans eam tanquam rete diaboli ad capiendas animas, nullatenus acquievit exire ad videndam eam. Quod audiens illa, confusa et compuncta vehementer, tota in lacrimis resoluta, « Et si peccatrix sum, inquit, pro talibus Christus mortuus est ». Exiit ergo ad eam cum fratribus S. Bernardus, indixitque ei formam vitæ matris suæ. Quæ penitus mutata rediit ad propria. Biennio post viro consentiente monasterium Julleium adiens, cum sanctimonialibus inibi Deo servientibus reliquam vitam suam Deo vovit, ibique tantam ei Dominus gratiam contulit sanctitatis, ut non minus animo quam carne illorum probaretur virorum Dei se esse germanam. (Hag., n. 13).

13 Februarii.

In Hispania, anno 1606, pie obiit **Bernardus de Escobar**, quondam Abbas Montis-Sion. Corpore, non virtute et eruditione erat parvus, fuitque ob religionem, mansuetudinem et affabilitatem omnibus carus. Talem spirabat sanctitatis odorem, ut debilibus animum daret. Qui cum Abbas creatus esset et deinde Congregationis suæ Visitator Generalis, facile subditi intellexerunt quantum ab eo boni reciperent, eo quod etiam vultus ejus modestiam et commodum indicaret. Quo autem quietius orationi et contemplationi vacaret, ad Bonæ-vallis monasterium missus est. Hic cælestibus absorptus, minorem de terrenis curam habebat, mortisque, quam semper præsentem putabat, nuntius causa ipsi erat magnæ lætitiae. Ac post obitum eum pio cuidam monacho apparuisse narrant, hunc ad cælestem secum gloriam invitantem. (Hag., n. 515).

In monasterio B. M. de Gratia in Bricquebec, anno 1841, beata mors Patris **Pauli Lehuelleur-Deslongschamps**. A puero solitudinis et silentii avidissimus, puram et pulchram animam conservavit. In monasterio contemplationi mirifice deditus, præter Officia precesque communes tres horas quotidie orationi vacabat; ac in ipso labore manuum quamvis diligen-tiam repetente, Dei præsentia sensum tam enixe colebat, ut

affirmare liceat decem ejus vitæ religiosæ annos orationem fuisse continuam. Cantoris officio studiosissime fungens nimio zelo viribus exhaustus est ac graviter infirmatus. Qui rogata obtentaque a Priore licentia, obiit sicut prædixerat, die Sabbati, cunctis fratribus lectum circumstantibus. (Hag., n. 695).

14 Februarii.

Festum beati **Conradi**, discipuli S. P. Bernardi et eremiti. Qui Henrici cognomento Nigri, Bavariae ducis, filius honores et divitias fugiens in Claravallense venit monasterium. Postea vero a S. P. Bernardo, qui spiritus probare bene noverat, venia sibi data, Jerosolymam profectus est, ubi cuidam servo Dei in eremo manenti adhæsit. Elapsis aliquot annis, cum infirmitate tactum se sentiret ipsiusque S. P. Bernardi fere perditam sanitatem cognovisset, ut ad veneratissimum Patrem reverteretur iter arripuit. Sed ingravescente infirmitate Barium appellere coactus est, atque in Melficti civitatis hospitium secedens, infirmus infirmis ibi quantum potuit ministravit. Paululum recreatus in quandam cryptam Beatissimæ Deiparæ consecratam se abdidit, ubi post aliquod tempus, odore sanctitatis diffuso, die 17 Martii 1126, ut creditur, in osculo Domini quievit. Cujus sacrum corpus magno cum populi concursu in civitatem Melficti translatum est, hujusque loci Patronus munificus usque hodie salutatur. Cultum autem immemorialem Gregorius Papa XVI anno 1832 confirmavit. (Hag., n. 20).

15 Februarii.

In monasterio Marisstellæ seu Wettingensi in Helvetia, anno 1686, obiit Reverendus Abbas **Nicolaus Goldlin von Tiefenau**. Cum juvenis monachus in universitate Friburgensi studiis incubuisset, abeundi sodales Congregationis Marianæ præclarum statuerunt de ipsius religiosa sanctaque vita testimonium. Qui variis muneribus perfunctus, ex Abbe deinde Portæ-Cæli seu Thennenbach Abbas electus est Wettingensis atque Vicarius Generalis constitutus pro monasteriis Helvetiæ, Alsatiæ et Brisgoviae. Post decem annos regiminis ex diuturna ac dolorosissima infirmitate sancte decessit, laudaturque « magnæ auctoritatis vir et plurimis meritis clarus, dignus qui a cara posteritate in honore habeatur ». (Hag., n. 603).

In monasterio Vallis-benedictæ in Delphinatu, memoria **Henriettæ de Vivier**, sanctimonialis. Cujus præclara patientia patientiae comparatur sancti viri Job. Etenim, decem annos sine intermissione multa et gravia perpessa, numquam tamen sororibus vel minimum molesta fuit. Intercessione B. V. Mariæ, cui singulariter erat devota, visum recuperavit. Obiit autem anno 1634, ætatis suæ trigesimo tertio, fuitque sepulta in ecclesia. (Hag., n. 565).

16 Februarii.

Passio sancti Petri de Castro-novo, cujus festum agimus die 5 Martii.

In Clarævallis cœnobio, memoria **Galdrici**, avunculi S. P. N. Bernardi, ibidemque monachi. Vir erat honestus et potens in sæculo, et in sæcularis militiæ gloria nominatus, dominus castri in territorio Æduensi, quod Tuillium dicebatur. S. Bernardo adolescente cognatos et amicos ad mundo secum valedicendum excitante, Galdricus omnium primus, absque dilatione aut hæsitatione, pedibus, ut aiunt, ivit in sententiam nepotis et consensem conversionis. Juvenis autem Abbatis Clarævallis cum viderat miracula, de ejusdem salute ac virtute nimis sollicitum se monstravit, donec ipse per illum febri mirabiliter liberatus est. Qui cum in Claravalle aliquot peregrisset annos, fervens spiritu et totius boni æmulator, ex hac luce migravit. Ante mortem autem parumper turbatus videbatur, sed sancto Abbatii postea apparens omnia de se prospera esse significando patris animum confirmavit. (Hag., n. 329).

In monasterio B. M. de Trappa, anno 1715, in cælum transiit **Antonius de Perthuis**, monachus. In sæculo vir fuerat spectatae militiæ, qui Evangelium non erubesceret nec frontis indulgebat infirmitati. In monasterio talem vitæ religiosæ progressum instituit, ut in fine tironis anni non discipulus, sed in rebus spiritualibus magister potius appareret. Ad quodcumque opus paratus integra animi libertate et pace cuncta agebat, nec quidquam præoptandi unquam edidit signum. Mortifero morbo correptum eodemque ingravescente, virtutibus eum et gratiis uberrime locupletatum fratres demirantes conspiciebant. Ipse vero gaudio exsultans Deique misericordiam et magnificentiam laudibus extollens, ac Domini Jesu adventum votis omnibus expetens, dulciter exspiravit. (Hag., n. 639).

Anno 1132 in Sabaudia abbatia conditur Stamediensis, quæ cum per multos annos suppressa fuisset, die 12 Octobris 1861 tandem est instaurata.

17 Februarii.

Apud Claramvallem, memoria religiosissimi Dei famuli Alquirini, monachi. Durus admodum castigator sui, rebus necessariis etiam parcissime utebatur, licet occasio certum limitem excedendi se ei frequenter ingereret. Erat enim peritus artis medicinæ; et quamvis magnates et nobiles terræ operam ejus incessanter expeterent, et invitum et renitentem per diversa loca distraherent, ipse tamen super egenos et pauperes magis intelligens, omnimodam eorum curationi sollicitudinem impendebat, languentium putridas carnes et sanie defluentia membra ita dignanter, ita diligenter propriis manibus contrectans, ut Christii vulnera fovere putaretur. Unde et ipse Dominus famulum suum secretis consolationibus saepius visitabat, et ad opus ministerii hujus mirabiliter incitabat. At ipse licet valetudinarius esset et debilis corpore, numquam tamen acquisivit carnalem sibimet impendere medicinam, sed totum se Deo committebat. Cum autem migrationis tempus instaret, ab ipso Christo Domino sibi apparente roboratus, tanquam columba nidificans in foraminibus petræ in sacratissimis Christi vulneribus requievit. (Hag., n. 133).

18 Februarii.

In abbatia Claravallensi, **beatus Odo**, Supprior. A primis fere annis domus illius arduos labores alacriter percurrit; et quamvis esset corpore graviter læsus, semper tamen ad universos labores præcedebat ceteros, exemplis et verbis efficacibus eos admonens et invitans. Magna ei inerat morum suavitas multaque mansuetudinis dulcedine tractabat conventum fratrum. In oblatione Hostiæ salutaris se tam devotum exhibebat, ut ad modum Simeonis ipse quoque tenere Puerum et mira jucunditate blandiri Parvulo videretur. Cum autem S. P. Bernardus ad vitæ finem appropinquaret, misericors Deus beato Odoni, secundum desiderium cordis sui, concescit, ut ante Patrem sanctum ipse decederet. Quem infirmum cum S. Bernardus pavere videret et anxiari, recto eum cursu ad Creatorem suum perventurum promisit. Qua consolatione dilecti Patris roboratus, placidiore vultu ad exitum tendit. De cuius meritis et virtutibus quid S. Bernardus sentiret, ostendit dum post ejus transitum mox ut primam orationem pro commendatione animæ complevit, prostratus solo, omnibus cunctantibus, non sine multa lacrimarum effusione osculatus est pedes ejus. (Hag., n. 86).

Item in Clarævallis monasterio, **beatus Silvanus**, monachus, qui « unus ex præcipuis discipulis S. Bernardi, et maximus vitæ et doctrinæ ejus imitator » fuisse dicitur. De quo plura narrant satis mirabilia. Cum aliquando propter continuas vigilias et orationes mentales pectore et capite laboraret, ipsa Beatissima Virgo Maria pristinam sanitatem restituere dignata est. Ante ejusdem Sanctissimæ Virginis imaginem transiens, divinæ Matris pulchritudinem et gratiam aspicere cœpit et contemplari. Qui raptus, candela quam tenebat, ad manus usque paulatim ardente, flammæ tamen non sensit ardorem. Puerum membrorum contractione laborantem amplectendo sanavit. (Hag., n. 178).

19 Februarii.

Festum sancti Bonifacii, quondam Episcopi Lausannensis, qui plures annos apud moniales Cameræ Sanctæ Mariæ prope Bruxellas hospitatus est ibique post mortem a sororibus et extraneis colebatur.

In Claravallensi cœnobio, beatus senex monachus nomine **Boso**. Unus fuit de primogenitis S. Bernardi in Christo filiis, qui satis in sua nobili conversatione monstrabat quam regia mamilla ab initio lactatus fuisse. Ita benignus, ita mansuetus omnibus apparebat, ut nemo unquam eum viderit iratum seu turbatum, sed inter adversa et prospera fide immobilis, tranquillo semper animo durabat. Qui dum jam ad decrepitam pervenisset ætatem, et ita viribus esset destitutus, ut etiam baculo sustentante vix incedere posset, numquam tamen corpori quietem largiri consensit, sed variis illud laborum exercitiis spiritui servire cogebat. Cum autem Deo vocante velut obdormiens spiritum emisset, multa serenitate refulsi et gratia, faciesque apparuit velut glorificata. (Hag., n. 136).

Anno 1841 monasterium conditur B. M. de S. Joseph in Ubexy.

20 Februarii.

Villarii in Brabantia, memoria sancti conversi **Joannis de Wiscrezees**. Cum miles fieri vellet infirmitate concussus, promisit se cum Villariensibus aggressurum militiam spiritualem; et ecce sanus factus est statimque petiit monasterium. Indignum autem se judicans habitu monachorum, novissimo loco electo, in conversum redigi exoptavit. Qui veraciter conversum se demonstrans, corpus vigiliis, jejuniis, laboribus

castigabat, dieque noctuque volutabatur in cilicio, crurā quoque eodem operiens. Mortificationis maxime voluntatis voluntariæque paupertatis amatorem se probavit. Magister factus in grangia, largas erogabat eleemosinas, operibusque misericordiæ frequenter instabat. Fuisse dicitur lumen cæco et pes claudio, pater orphanorum, defensor pupillorum et viduarum, mōrentium et oppressorum consolator. Cui Abbas per litteras testatus est ratum se habere quidquid daret, disponeret, ordinaret. Hora Completorii in cubiculum se recipere consuevit solique ibi Deo et sibi intendere, pro magno munere acceptans, quod numquam tunc inquietaretur curis et sollicitudinibus diurnis. (Hag., n. 413).

Toleti in Hispania, in monasterio S. Clementis, memoria Guiomaræ Coronel, Priorissæ. Quæ post sanctissimam vitam ad valde provectam ætatem perveniens, memoriæ usum fere amisit. Cum autem ad chorum accederet divinum Officium recitatura, largiente Domino omnium spiritualium facultatum exercitium mirabiliter recuperabat. Post beatissimam mortem manifestis signis Deus ejus in cælo acquisitam gloriam demonstrare dignatus est.

Item ibidem memoria piæ monialis Mariæ de Campillo. Quæ duris macerationibus attrita, poenitens extenuatam vitam agebat. Nonnumquam in ecclesia pernoctabat. Cum autem somno tunc premeretur, humiliiter prostrata, summo capite in dura humo posito, quieti paululum indulxit. Non semel a dæmone vexata totoque corpore vulnerata est; Deus tamen crebris eam favoribus recreavit. Dilectæ cujusdam sororis morte imminentे Dominum rogavit, ut in ejusdem locum ipsam sufficeret. Quam piam orationem Deus brevi tempore exaudivit. (Hag., Suppl., n. 507 b et c).

21 Februarii.

Apud Claramvallem, memoria venerabilis senis Petri Tolosani. In juvenili ætate habitavit in solitudine, jejuniiis et laboribus multis veterem hominem in se mortificans, et sacrificium spiritus contribulati quotidie Domino in ara cordis immolans. Postea vero, comperta celebri fama de sanctitate S. Bernardi ejusque conventus Claravallensis, cum magno spiritualis desiderii fervore ad eundem locum se contulit. Super omnia spiritum fornicationis infestum tolerabat; propter quod sibi metipsi vehementer indignans, in

labore et ærumna cunctisque pœnitentiæ cruciatibus carnem suam incredibiliter affligebat. Quem autem Dominus diu potaverat vino salubris amaritudinis, postmodum inebriare dignatus est nectari suavissimæ contemplationis, præcipue in Dominicæ Corporis et Sanguinis consecratione. (Hag., n. 334).

In monasterio Fontis-frigidi, die 23 hujus mensis anno 1895, diem extremum religiose confecit Frater Arsenius **Sylvestre**, conversus. Intravit hanc domum cum paupertas ibi esset extrema. Ut parceret tibialibus, contemptis loci frigoribus ante laborem eadem exuere consuevit, ac sæpe in vulneratis fratris cruribus longæ venæ sanguinis defluebant. Per triginta duos annos monasterii pistor fuit simul et hortulanus, qui de uno ad alterum officium transiens, Deum menti præsentem habere nullo modo cessabat. Quibus autem datum erat inspicere in intimo hujus animo, de eodem mirabilia narrabant. Modestus erat ut angelus, caritatis et comitatis urbanitatisque eximiæ. De silentii lege servanda sollicitus semper erat. Cum ad plures subsequentes Missas ministrare posset, vultus gaudio reucebat. Regularibus exercitiis primus semper aderat, diesque dominicas totas fere in ecclesia degebat, genibus flexis in loco suo, anima cum Deo conjunctissima, Christi sacram Passionem potissimum colens et meditans. Stante concilio Vaticano, de Episcopo Aurelianensi, illustrissimo Domino Dupanloup, speciale revelationem accepisse fertur. (Hag., n. 735 b).

Anno 1815 monachi Darfeldenses antiquum regularium canonicorum monasterium intrarunt, quod B. M. de Portu-Salutis nomen dederunt.

22 Februarii.

In monasterio B. M. de Trappa, anno 1695, die 23 hujus mensis, pie transiit de hoc mundo Nonnus **Basilius Auzoux**, monachus. Vividæ quamvis esset naturæ, octo tamen vel novem dumtaxat annos natus sensuum jam studebat mortificationi, seseque abdens per quatuor etiam vel quinque horas orationi vacabat. Postea vero patre ad matrimonium ineundum eum cogente, nocte per fenestram evasit, Deoque auctore post aliquod tempus Trappæ cognovit monasterium idemque petiit. Hic autem corporis macerationibus a Regula præscriptis vel sua sponte assumptis ultra modum fere se dedit; pietatis vero gradum et in Officio divino reverentiam ac fervorem ex ipsius in sæculo actis ultro colligere licet. Cum fratribus in claustrō in lectione occupatus plus

meditabatur quam legebat, cælestibusque visus est illustratio-
nibus eruditus. Cum postea abscessu in sinu affectus esset,
pro Christi amore martyrum passionibus se participare
maxime gaudens, magnarum incisionum dolores sæpius itera-
tos fortiter, quin et alacriter toleravit. Imo cum et costa
cariosa ipsi esset excidenda, ipse medicum ad operationem
incitavit, effusionesque amoris et lætitiae vix repressit. Qui
post multiplices gestientis animi in Deum elationes gaudens
emisit spiritum. (Hag., n. 627).

23 Februarii.

In Picardia, in Gardi monasterio, anno 1835, ad Deum
migravit Reverendus Dominus **Germanus Gillon**, Abbas.
Sacerdos cantorum princeps erat ecclesiæ collegialis Ambia-
nensis. Qui rerum publicarum perturbatione impeditus est ne
vitæ religiosæ desiderium impleret. Fugit autem in Germa-
niā, ubi cum cognovisset Dartfeldense cœnobium, huc lætus
intravit. In posterum vero Supprioris munere fungens, ut
D. Eugenium de la Prade domui suæ Superiorem conservaret
unanimi fratrum applausu impetravit. Trappistinis sororibus
monasterii Valleguidonensis a confessionibus erat, cum anno
1818 D. Eugenii successor Gardique Abbas electus est. Qui a
S. Ælredi indole non alienus, dulcissima caritate suos regebat,
hanc tenens sententiam, cum ipsorum vitæ forma austera
esset et rigida, regimen nimis moderatum esse non posse.
Sibimet autem durissimus exstitit, atque dum ceteros refor-
mationem sequi voluit Abbatis de Rancé, ipse D. Augustini
vitæ rationem tenebat, cubans in tabulis, sæpe in pane et
aqua jejunans. Regulæ tamen observantiam provide invigi-
labat. Tria condidit nova monasteria: S. M. de Monte, Vallis
S. Mariæ et S. Sixti. Item ut S. Ælredus, per duodecim
annos calculorum morbo cruciatus est; chirurgici tamen
curationi se subjicere noluit, eo quod vetitum tunc erat
medicina uti magnorum sumptuum. Quem pie mortuum
sepelierunt magno cum monachorum planctu ingentique po-
puli consursu atque mœstitia. Cum post menses duodeviginti
exuviae in novum cœmeterium transferrentur, corpus in-
tegrum inventum est, nullum præ se ferens corruptionis
indictum. Hodie vero apud Septem-Fontes sepultus jacet.
(Hag., n. 680).

24 Februarii.

Perseniae, memoria beati viri **Adam**, abbatis. Ex canonico regulari monachus factus Ordinis S. Benedicti, exinde transiit Pontiniacum, ubi magistri novitiorum fungens officio Abbas Perseniae electus est. Una cum Fulcone Nulliacensi quartam prædicavit expeditionem sacram, simulque non tenuem impendebat operam conversioni peccatorum, in qua multum valebat. A Summo Pontifice plura accepit mandata difficultia. Celeberrimus autem exstitit doctrina vitæque austeritate, multisque fuit vitæ spiritualis magister, non solum monachis Benedictinis, Carthusianis, Cisterciensibus, verum etiam Episcopis atque sacerdotalibus non paucis eisque nominatissimis, ut Angliae regi Richardo a Corde Leonis filiabusque Ludovici Galliae regis. Mariæ devotissimus, sancte obiit anno 1221, die tamen incognita. (Hag., n. 431).

25 Februarii.

In Italia, vir virtute insignis **Andreas a S. Bonaventura** (Cugius), monachus Congregationis Fuliensis. Solitudinis amator post professionem ut in prærupto Soractis monte habitaret expetiit, ibique degens orationi et contemplationi omnem impendebat moram, atque in ecclesia S. Silvestri Horas canonicas die ac nocte alta et clara voce vel solus decantare gaudebat. Obortis autem aëris tempestatibus, quæ in sublimi nimis Soractis vertice horribiles sæpe sunt, ipse ex fulmine sulphureo velut involutus igne, ante altare majus perstabat impavidus, orationi totus intentus. Ceteris quoque religionis virtutibus præcellebat. Sic per annos septem et viginti locum inhabitavit, ubi complures monachi et eremitæ sive de cælo tacti, sive terrore perculti descendere coacti sunt; atque usque ad decrepitam ætatem illi ecclesiæ inserviebat. Anno tandem 1686 in altiore etiam cæli montem ascendit. (Hag., n. 549).

Anno 1138, dedicatio primæ ecclesiæ B. M. de Altaripa in Helvetia; dedicatio alterius ecclesiæ facta est anno 1162. Hodie vero solemnitas agitur quadam die feriata mensis Julii.

26 Februarii.

Moreruelæ in Hispania, memoria beati Præsulis **Petri**, primi sub legibus Cistercii illius loci Abbatis, viri magnæ sanctitatis, gratia miraculorum et spiritu prophetiæ insignis. (Hag., n. 366).

In monasterio Flinensi, tunc temporis in Belgio sito, piæ memoriae **Jacquelina de Lalaing**, Abbatissa. Monasticam disciplinam ab Antistita cui successerat instauratam conservavit sollicite, juraque monasterii multo judicio et sensu strenuissime vindicavit. Sub ejus regimine domus tam in rebus temporalibus quam in spiritualibus summam attigit prosperitatem. Plus tamen sibi splendoris comparavit insigni animi demissione et singulari erga virgines providentia. Singulas domus officinas frequenter invisebat, ibi laborantes suavibus ad patientiam verbis incitans, curasque solatio mulcebat. Quamvis eam continue cancri dolores morsusque carperent, læto tamen vultu et patienti semper animo morbi cruciatus perferebat. Obiit pia virgo cum magna sanctitatis opione, hac die anno 1651. (Hag., n. 496).

27 Februarii.

Cisterci, **beatus Robertus**, Prior, qui ob virtutes nunc incognitas cum beatis ejusdem loci primis Abbatibus sepulturam meruit adipisci. (Hag., n. 131).

In monasterio B. M. de Bellofonte anno 1830, pius transitus Reverendi Domni **Michaëlis Le Port**, primi Abbatis. Quem humilem recensque professum monachum, D. Urbano Guillet præmatura morte sublato, D. Augustinus de Lestrange sacerdotem ordinandum curavit atque prædicti monasterii paulo ante instaurati Priorem constituit. Difficillimus in rerum adjunctis, Deo soli fidens, munus obibat arduum et quod vires humanas propemodum superabat. Simul autem in rarioribus quas officii occupationes ipsi relinquebant orandi horis, arcannis quandoque divinisque sermonibus recreatus est. Monasterii sui jura strenue defendit, tunc etiam cum sic agendo ipse corde affligeretur; atque in maxima paupertate dirutæ domus ædes reconstruxit, a divina Providentia in hoc negotio mirandum quandoque in modum sustentus. Interim phtysis morbo correptus est, atque impudentissimis calumniis detractatus. Sic post diuturnos acerrimosque animi et corporis dolores, seipsum pro ovibus sibi commissis sanctificans ac plene sacrificans, medicis et infirmariis obedientissimus, annos natus triginta sex, obiit cum fama sanctitatis, quæ in regione adhuc perdurat. (Hag., Suppl., n. 690 b).

28 Februarii.

In Hispania, anno 1649, decessit venerabilis Episcopus **Angelus Manrique**, vir eruditione clarissimus, simul autem sanctitatis fama illustris. Quem nasciturum S. Teresia de Avila piæ matri prædixit magnum virum futurum in Ecclesia Dei, meruitque puer quinque annorum ab eadem Sancta benedictionem accipere. Quindecim annos natus Cisterciensem habitum sumpsit in Hortensi cœnobio, atque ingenio pollens peracuto, in posterum scientia omnibus admirationi fuit. Senex etiam a rege Philippo IV Episcopus Pacensis designatus est. Qui in brevi sed fecunda prælatura pastorem se exhibuit vigilantissimum, benevolum egenisque munificum, totus in oratione existens totusque in libris. Cui potissimum præclarum debemus opus Annalium Cisterciensium. (Hag., Suppl., n. 529 c).

In monasterio B. M. de Bellofonte, anno 1869, sancte obiit Reverendus Domnus **Fulgentius Guillaume**, alter Abbas. Sacerdos antea sacræ theologiae in seminario Venetensi professor, hoc cœnobium intravit, ex Priore deinde Abbas eligendus. Insignis exstitit monasterii sui moderator, annoque 1834 ipse primus dispares Cisterciensium vivendi modos conjungere et exæquare conatus est. Quo et factum est ut anno 1844 Congregationum strictioris observantiæ Procurator Generalis in Romana curia designatus sit. Sagacitate et prudenter non minus quam claris suis virtutibus magna ibi valebat auctoritate sibique aestimationem conciliavit ipsius Summi Pontificis Gregorii XVI, itemque Pii IX benevolentiam et fiduciam. A fratribus postea revocatus, iterum sexdecim annos præclare eisdem præfuit. Tunc autem debilitatis morbo ac senectute fractus rursum dignitate se abdicavit, annosque natus octoginta quatuor, meritorum præmium accepit, memoriam relinquens egregii sanctique monachi Cistercioque Trappæque devotissimi. (Hag., n. 712).

MARTIUS

1 Martii.

In monasterio B. M. de Trappa, die 3 hujus mensis anno 1696, obiit Reverendus Abbas **Zozimus Foisel**. Sacerdos in sæculo fuerat probus et consideratus, sed monasticam vitam appetens hoc claustrum intravit. Cui omnia sive corpori sive animo contraria, suo Dei amore levia facta sunt. Officio cellararii deputatus, cum externis non externorum modo conversatus est, Deum sibi et in se præsentem assidue cogitans. Pauperibus alacriter liberaliterque succurrerit. Abbatu suo ut novitus addictus mansit atque subjectus. Prior deinde constitutus, seipsum respuens et negligens, de fratrum necessitatibus multa caritate sollicitum se monstrabat. Huic autem Abbas de Rancé a rege litteras impetravit ut ipsi succedere juberetur. At vix duobus mensibus elapsis repentino morbo prosternitur, paucosque post dies, gaudens ac Deo gratias agens, postquam et publice totius vitæ peccata confessus est decessorisque benedictionem expetiit, divinas cantans misericordias summa pace quievit in Domino. (Hag., n. 630).

Cordubæ in Hispania, eadem die anno 1761, sancte decessit monialis **Ursula a S. Basilio**. A divino Sponso exquisitis præventa gratiis, incredibilibus quoque calamitatibus probata est. A die professionis suæ vita ejus Sanctorum et Angelorum erat visionibus et revelationibus referta, at etiam dæmoniacis agitationibus perturbata. Maxima autem probatio ei erant vehementissimæ carnis tentationes, quas cruentis sæpe verberibus reprimere conabatur. Angelum custodem peculiari prosequebatur pietatis affectu. Mirifico autem amore coluit una cum Beatissima Deipara Sanctissimam Eucharistiam, ita ut a sororibus Seraphim nomine honoraretur; ipsiusque opera Dominus usus est, ut in monasterio festum eucharisticum institueretur quoque mense celebrandum in honorem Sacratissimi Cordis Sui. Quæ cruciatibus multiplicibus, sed magis amore consumpta, ætatis anno duodetrigesimo transiit ad animæ suæ Redemptorem et Amatorem. Corpus vero biduo publice expositum ab innumeris ex omni ordine personis sanctam veneraturis frequentabatur. (Hag., n. 660).

2 Martii.

Villarii in Brabantia, venerandus Abbas **Arnulphus de Ghistelles**. Cum adhuc juvenis monachus esset, Parisios

studiorum causa mitti noluit, quo magis religioni se conferret. Primum Loci-S. Bernardi, deinde Villarii Abbas electus, monachos in curiis demorantes ad claustrum revocavit, quia, secundum Regulam S. P. Benedicti, ipsorum, est orare et legere et ab actibus sæculi se facere alienos. In omnibus rebus exemplum se præbens, in victu et vestitu se suo conventui assimilavit; ac solutis domus debitibus, cum post quinque annos, anno scilicet 1276, ad Dominum migravit, in rebus spiritualibus et temporalibus reformaverat eam multumque amplificaverat. (Hag., n. 401).

Tolosæ in Gallia, anno 1624, depositio Patris **Francisci a S. Maria-Magdalena**. Sacris Ordinibus initiatus et ætate jam maturus Fuliensium Congregationem intravit. Qui Provincialis deinde officium exercens, pedibus cœnobia circuibat, cælitusque resciisse credebatur quid in monasteriis ageretur. Rigorem cum mansuetudine, justitiam cum misericordia junxit, ita ut omnibus pius esset et venerabilis. Primus in ingressu chori et ultimus in egressu, in oratione mentali perseverans inveniebatur. Ita sobrius in risu, sicut in victu parcus, ut veri philosophi christiani imaginem exhiberet. Obiit Tolosæ cum magna sanctitatis opinione suorumque moestitia, tunc temporis munere ibi fungens Confessarii monialium Fuliensium. (Hag., n. 543).

3 Martii.

Cortonæ in Italia, anno 1620, in cælo a Deo coronata est **venerabilis Veronica Laparelli**, sanctimonialis asceterii Sanctissimæ Trinitatis. Puella Dei gratia illustrata, rerum terrenarum brevitatem atque fragilitatem animo jamjam percipiens, ab eisdem cor suum avertit. Crescens ætate orationi studuit corpusque durius castigavit. In monasterio deinde eadem peragens, ante omnia rebus terrestribus se abstrahere connixa est colendo præcipue paupertatem et solitudinem. Interim tanta cordis colluxit puritate, ut qui ad eam appropinquassent, animi tranquillitatem recuperarent. A dilectissimi Sponsi cogitatione nihil eam dimovere potuit; Sacra Communione in extasi posita ab angelis quandoque vel ab ipso Domino Jesu meruit recreari. Cujus fama sanctitatis in civitate Cortonæ divulgata, multi ad eam in suis necessitatibus recurrabant, quibus non raro affuit in modum satis miraculosum. Tandem annos nata tres super octoginta vultu renitente transiit ad cælestes nuptias. Ac sepultæ quoque gloriam

miracula revelabant. Cujus virtutum gradum heroicum Clemens Papa XIV die 12 Aprilis 1774 publice agnovit. (Hag., n. 57).

Zaydiæ in Hispania, anno 1727, transitus sanctæ feminæ Gertrudis de Anglesola, sanctimonialis. Puellula novem annorum in supradictum monasterium ducta est. Novitia deinde atque professa Sanctissimo Sacramento devotissima, corpori non pepercit fuitque a dæmone molestata. In extasim rapta corpore etiam de terra elevata conspiciebatur. Ex Christi amoris vehementia duæ in ea costæ ita detortæ sunt, ut ipsius vita medicis miraculosa jam appareret. Multi ipsius intercessione a variis morbis mirum in modum sanati sunt; futura prædixit aliorumque cognovit occultas cogitationes, qua notitia utebatur potissimum ut ad mortem animos præpararet. Cujus mens et mores cum jussu ecclesiastici judicis a theologis eximinata essent, omnes insignem ejus virtutem sponte agnoverunt. Quæ senex annorum octoginta quinque piam efflavit animam. Atque sex annis elapsis venerabiles exuviae ex cœmeterio in chorum ecclesiæ sunt translatæ. (Hag., n. 653).

4 Martii.

Lugduni in Gallia, die 5 hujus mensis, transitus illustrissimi viri Radulphi de Rupe-Aimonis, Archiepiscopi. Genere clarus, doctrina et pietate percelebris, ex Abbe, ut putant, Ignaci Abbas factus Claravallensis, sacras reliquias thesauri seu sacrarii hujus monasterii pretiosis inclusus vasculis gemmisque pluribus locupletavit. Privilegia quoque et immunitates pro sua abbatia impetravit. Deinde ad Agennensem episcopalem, ac demum opera Gregorii IX Pontificis Maximi anno 1235 ad Lugdunensem metropolitanam ascendit cathedram. Anno vero sequenti cum magna devotione ad meliorem vitam transiit, fuitque tumulatus in Claravalle, ad altare Sanctissimi Salvatoris, juxta locum ubi postea, anno videlicet 1250, beata femina Aleth, S. P. Bernardi mater, ex monasterio S. Benigni translata, deposita est. (Hag., n. 441).

In cœnobio B. M. de Trappa, die 8 hujus mensis anno 1716, obiit Nonnus **Basilius Ogier**, monachus. Animi corporisque donis ornatus, carnis tamen voluptatum torrente iterum et saepius abreptus, tandem autem sermone de gravitate Dei offendionum efficacius commotus est; ac timens ne the-

saurum repertum denuo amitteret, ad Trappense monasterium satis secreto se contulit, ubi veram denique plenamque invenit animi pacem jamdiu frustra quæsitam. Qui Dei gratia singulariter animatus sine more durissimis etiam vitæ spiritualis et monasticæ exercitiis studium et operam impendit, atque peccatorum, quæ quotidie coram Sanctissimo multis cum lacrimis deflebat, per pœnitentiam directe oppositam congruam adhibuit reparationem. Una cum contritione et compunctione humilitas hujusque virtus collactanea mansuetudinis in corde ejus accrescebat assidue. Malum pectoris cum esset affectus mortemque appropinquantem prospiciens, sanctissima Dei Matre, quam in vita piissima veneratione prosecutus erat crebrius invocata, post brevem levemque agoniam in beatissimam cæli regiam deportatus est. (Hag., n. 64).

5 Martii.

Festum **sancti Petri de Castro-novo**. Cum Magalonensis ecclesiæ Archidiaconus in monasterio Frigidi-Montis habitum sumpsisset, ab Innocentio Papa III ut ad Albigenses legatione fungeretur vocatus est. Zelo Domini accensus, haereticos sicut et clerros in suo ministerio negligentes multa severitate redarguit et oppressit, donec a Tolosani comitis satellitibus lancea confossus est. Qui respiciens percussorem, « Deus, inquit, dimittat, quia ego dimitto ». Ac post multas factas orationes obdormivit in Domino, die 16 Februarii anno 1208. Idem Summus Pontifex, virum eum laudans inter viros virtuosos vita, scientia et fama præclarum, vere martyrem declaravit. (Hag., n. 36).

Anno 1881, in Neerlandia cœnobium conditur B. M. de Villa Regia prope Tilburg, quod post multorum olim monasteriorum interitum in hoc regno Cisterciensis Ordinis fuit primum.

6 Martii.

In Gardi cœnobia in Picardia, die 8 hujus mensis anno 1837, pie obiit Pater **Martinus Brack**. Specie et indole puer videbatur dulcis et mansuetus, sed mentis assidua intimaque cum Deo conjunctione in cœlestibus totus versabatur, dum terrena jam non animadvertisit. Hanc ejus internam cum Deo vitam Abbas cognoscens, paulo post professionem, nulla adhuc ordinatione sacra initiatu præcepit ut ad fratres in capitulo sermones faceret. Quod ille attonitus, obediens tamen, tanta fecit cum spirituali unctione, ut auditorum animos non

mediocriter commoveret. In corpore afflictando modum non semper servabat, ita ut frigore quandoque viribus deficeret. Sacerdotio auctus, missus est in domum recens conditam S. M. de Monte, ubi munere Supprioris fungebatur, Prioris tamen senis et debilis in omnibus rebus vices gerens. Revocatus deinde in monasterium suæ professionis, ac sacerdotalium ibi Confessarius constitutus, in omnium venerationem venit ob sinceram caritatem et affabilitatem, atque quod ex facie relucebat constans gaudium ex Dei exoriens amore animoque gratissimo. Integris adhuc viribus triginta sex annos natus, mortis tamen appropinquantis conscientius exstitit, gravique morbo deinde correptus, hujus vehementiæ brevi succubuit. (Hag., n. 692).

Pounduni in Germania, anno 1244, obiit beata Abbatissa Anna de **Frankenhoven**. Cura et sollicitudine circa recens suum monasterium animo occupata, multo magis rebus spiritualibus undique prospexit, eximiisque virtutibus humilitatis præcipue et castitatis sororibus in via ad cœlestem patriam relucens, flos fuit formosissimus in horto illo florido, quo quidem nomine ejus monasterium appellabatur. (Hag., n. 445).

7 Martii.

In Anglia, saeculo XVI, passio plurimorum Abbatum et monachorum, qui regis Henrici VIII jussu crudelissime interfici sunt propter varias quidem causas simulatas, de vera tamen causa jam nullo dubitante. Damnationis ansam maxime præbuit populi contra iniquissimas regis leges insurrectio, quæ « *Peregrinatio gratiæ* » appellabatur, cui ut et monasteriorum inhabitantes sese sociarent vi a populo compulsi erant. Tali ratione anno 1537, mensibus Martio et Mayo, mortem pro fide catholica subierunt **Joannes Harrison**, Abbas Kirkstedensis, cum monachis **Richardo Wade**, **Guillielmo Swale** et **Henrico Jenkinson**; **Joannes Pasley**, Abbas Valleyensis, cum monachis **Guillielmo Haydock** et **Richardo Eastgate**; **Thomas Bolton**, Abbas Salleyæ, **Adam Selbar**, Abbas Joravallis, **Guillielmus Thirsk**, Abbas Fontium, atque **Guillielmus Moreland**, monachus Parc-Ludæ. Quibus adjungendi qui sequenti anno 1538 interierunt **Robertus Hobbes**, Abbas Woburnæ, cum monachis **Radulpho Barnes** et **Laurentio Blonham**. Aliæ etiam ejusdem persecutionis victimæ in ipsa earum die exitus recentur. (Hag., n. 220-225).

8 Martii.

Natalis S. Stephani, Abbatis Obazinensis, quem in Officio divino die commemoramus 11 hujus mensis, qua terræ mandatus est.

Cracoviæ in Polonia, **beatus Vincentius Kadlubek**, ex Episcopo hujus loci monachus Andreoviensis. Sandomiriensis cum esset Præpositus, ceteros inter hujus ecclesiæ prælatos emicuisse dicitur « quasi stella matutina in medio nebulæ ». Anno vero 1208 propter ingenii excellentiam a capitulo Cracoviensi Episcopus electus, ab Innocentio III, utpote « vir multimoda laude præclarus », confirmatus est. Ipsis hostibus exstitit reverendus; concordiae et pacis auctor erat eximius, magna fecebat pro sacerdotio et pro ecclesia sua. Chronicum quoque scripsit Polonorum, gentis suæ historiæ scriptor primus. Decem autem annis in episcopatu peractis, adversante principe ac dissuadente sacerdotum collegio, dignitate se abdicavit et in Andreoviensi monasterio pauper pauperem Christum secutus est, ubi quinque post annos ergastulo carnis solitus quievit in Domino, anno 1223. (Hag., n. 41).

In Hibernia, anno 1617, meritorum plenus ad Deum migravit **Nicolaus Fagan**, fidei Confessor. Cum ex Ferrarensi cœnobio in Hispania in patriam reversus esset, pluries ab haereticis male tractatus ac graviter multatus et vulneratus est. Quo magis autem timorem ei incutere nitebantur, tanto majore animo prædicationi insistebat. Episcopus etiam electus, cum aliqui rem impediissent, ampliore eos deinceps amore et honore afficiebat. (Hag., n. 238).

9 Martii.

Apud Claramvallem, memoria cujusdam conversi, qui cum de monasterio ter fuisse egressus terque receptus, tandem salutaribus monitis et sanctis precibus S. P. Bernardi compunctus, cœpit apostasiæ suæ præcipitum totis medullis cordis horrere; ac primo lacrimis Regulæque fidelissima observatione peccata diluere quærebatur. Deinde vero disponente Domino percussus est circa femora apostemate canceroso. Qui annis pluribus in grabate carceratus, et divinæ animadversionis flagellis humiliiter subditus, quot horas vivebat totidem pene interitionibus subjacebat. Satagebat autem in doloribus et pressuris suis semper gratias agere, confitens sese recipere longe adhuc imparia meritis. Cum autem jam ad purum

fuisset in eo scoria excorta peccati, morte appropinquante protinus erupit in jubilum, et qui nunquam cantare aut legere didicerat, cum suavissima melodia quosdam novos multumque delectabiles hymnos ac modulos cantare cœpit de canticis Sion. Sicque lætabundus et laudans beatam suam animam exhalavit. De cuius felici consummatione S. Bernardus hilaratus, sermonem devotissimum ad fratres in capitulo fecit, commendans in eo dignum pœnitentiæ fructum et admirabilis patientiæ in omnibus proponens exemplum. (Hag., n. 341).

In cœnobio B. M. de Gratia in Bricquebec, anno 1919, pia mors Fratris **Cypriani Bougain**, conversi. Militari servitio expleto, sicut antea fecerat avunculus ejus sanctus Frater Clemens Coppin, recto tramite venit in monasterium, atque a prima die usque ad ultimam per longam vitam humilis semper exstitit, pacificus et modestus. Regula ipsi instrumentum erat a divina Providentia præordinatum, quo se mortificaret, hacque mente per totam vitam singulis præscriptionibus adamussim obtemperabat. Silentii cultum habens, in eo omnem cuius haec observantia ansam præbet conjunctionem cum Deo gustabat, vocem Ejus auscultans, cum Eo in cordis arcanis colloquendo Eumque amantissime contemplando. Nec visionum gratiæ expers tuisse narratur. (Hag., n. 773).

Anno 1131, in Belgio celebris conditur abbatia B. M. de Aurea-Valle, quæ cum in Galliæ rerum publicarum perturbatione interiisset, die 28 Septembris 1927 feliciter instaurata est.

Item anno 1134 in Germania non minus celebre conditur monasterium Hemmenrodii seu Claustrum B. M. V., quod sæculo diutius suppressum, die 15 Octobris 1922 est restitutum.

10 Martii.

In asceterio Vallis-Dei in Hibernia, venerabilis Abbas **Gelasius**, qui propter probatissimam suam vitam et puerilem innocentiam per totam Hiberniam præclare nominatus erat, cujusque miraculorum memoria per longum tempus in illis regionibus perseveravit. Floruit vir sanctus circa annum 1570. (Hag., n. 497).

In monasterio B. M. de Trappa, die 11 hujus mensis anno 1680, obiit Dominus **Claudius d'Estrée**. Ex Ordine Cœlestinorum in hoc cœnobiū venerat vereque ibi «ambulavit coram Deo». Simplicitas et obedientia, regularis observatio,

pœnitentia et caritas summæ omnes in eo videbantur. Divinæ præsentiae cogitatione et sensu ubique fruens, vultus serenus placidissimam semper prodidit interni hominis pacem inturbidamque felicitatem, qua ne ægrotatione quidem satis gravi privatus est. Et cum ab humero ad renes usque abscessus a medico incideretur, sine motu corpus præbuit, mentisque jucunditatem cælesti fere comparandam asseveravit. (Hag., n. 615).

11 Martii.

In Officio divino Commemoratio **sancti Stephani**, Abbatis Obazinensis. Sacerdos primum una cum socio eremiticam vitam duxit privationum et cruciatuum plenam totamque orationibus deditam. Discipulis confluentibus monasterium ædificavit. Sibimet multo durior, domum suam cum aliis coenobiis postea a se conditis disciplina strictissima gubernavit, ita ut a fratribus amabiliter timeretur et cum timore diligenteretur: eis enim non tam ex auctoritate quam ex caritate imperabat. Cum hoc studerent ut alicujus Ordinis instituta susciperent, Carthusiæ Prioris consilio Cisterciensium legibus se subjecerunt. A Beato autem Eugenio III Abbatibus Cisterci congregatis enixe commendatus, sanctus Abbas Ordinis quoque societatem a generali capitulo impetravit. Qui venerabilis Pater, cum ipsi deessent omnia quibus humani vultus dignitas solet ornari, sic tamen ab interiore lumine resplendebat, ut videndi faciem ejus nulla umquam satietas fieret. Anno 1159 domum filialem visitans Bonæ-Aquæ, ibidem febri correptus ac mortuus est, die 8 hujus mensis. Cujus corpus ingenti solemnitate magnoque cum populi concursu ad Obazinam translatum, sepultum etiam quamplurimis miraculis illustratum est. (Hag., n. 22).

12 Martii.

Villarii in Brabantia, memoria duorum Priorum indole satis dissimilium, qui vixerunt sæculo probabiliter XIII ineunte, videlicet: « dulcis memoriæ » **Gregorii** atque **Henrici de Marilis**. Illum si videres, ait chronista, te videre putares Mathatiam de Modyn, patrem Machabæorum, zelantem et pugnantem pro regularibus observantiis; delicatis tamen et teneris morem gerebat; nec ita aspere subditos castigavit, ut victi impatientia frangerentur, sed miscens blanditias terroribus, conjunxit preces verberibus. Non solum

claustrales metuebant eum, sed etiam prælati, scientes eum esse virum justum et ordinatum. Nihil Opcri Dei præponendum sciens, officialibus modica occasione ab eo se subtrahere volentibus fortiter resistebat. Et circa primum articulum professionis, qui erat de stabilitate loci, non facile dispensabat. Temporalibus parum intendebat: suffecit ipsi cura sua. Qui imminente hora mortis, prorupit in verbum memoria dignum: « Video, inquit, salutem meam ». Et his dictis emisit spiritum. (Hag., n. 402).

Alter autem Prior, **Henricus de Marilis**, vir erat nobilis secundum sæculi dignitatem, at multæ simplicitatis et miræ mansuetudinis. Opere ipse implevit ea quæ ab aliis statuit facienda; ac licet quinquaginta annos in Ordine transiisset, noluit levari ab officiis suis, sed assidue intentus orationi et lectioni, juvenum sedulitatem prosequebatur, primus in choro, in claustro, in labore, ita ut omnibus admirationi esset et stupori. Homo pacis et plurimæ humilitatis, potius voluit de misericordia quam de nimia justitia judicari. Magnates quoque videntes proceritatem vultus ejus venerabantur eum. Qui plenus dierum in pace tandem quievit, recepturus sine dubio misericordiam quam aliis prærogaverat. (Hag., n. 403).

Anno 1902, in Bavaria restituitur Cisterciensium monialium asceterium S. Joseph in Thyrnau, quod anno 1245 conditum fuerat in Rathausen.

Anno 1932 in Hibernia conditur monasterium S. Mariæ apud Glencairn.

13 Martii.

In Lusitania, sancta **Sancia**, monasterii de Cellis apud Cinimbriam fundatrix et monialis. Filia Sancii I, Lusitaniae regis secundi, ex patris testamento domina erat Alemquerii civitatis. Una vero cum sorore Teresia utriusque paternam hereditatem contra fratrem regem Alphonsum II defendere coacta est. Vitam interim egit piissimam, totam religione imbutam. Suscepit in domum et in fines suos Fratres Minores a sancto Patre Francisco in Lusitaniam missos itemque Dominicanos, eisdemque monasteria ædificavit. Piis quoque feminis reclusis in unum congregatis Cisterciense condidit monasterium, quod ex origine suo Cellarum nomine appellatum est. Ibidem vero, rebus temporalibus modo et ordine compositis, ipsa anno 1223 habitum religiosum induit, et post sex annos ibidem sanctissime peractos feliciter migravit in cælum. Cujus cultum immemorialem Clemens Papa XI anno 1705 confirmavit, titulo Sanctæ eam honorans. (Hag., n. 44).

In Gallia, memoria venerandæ mulieris **Annæ d'Orvire de la Vieuville**, Abbatissæ monasterii Luminis-Dei (Leyme), quæ ductore Abbatore Rancé prolapsam in suo monasterio disciplinam forti animo ad vetera instituta revocavit, ipsa paupertatis votum virtutemque prima colens. Obiit autem anno 1684, die incognita. (Hag., n. 602).

14 Martii.

Parisiis, anno 1620, depositio Patris **Caroli a S. Bernardo**. Nobilis in sæculo miles (de Damas) avitam S. P. Bernardi domum, castrum suum Fontanense, monachis vendidit Fuliensibus, ut in monasterium illam verterent et in sacellum consecrarent penetrale, ubi suavissimus Ecclesiæ Doctor ab Aleyde matre in lucem editus fuerat. Nobilitatem deinde generis sancta conversatione nobilitatus, melius se mereri cogitavit sub habitu Fuliensium. Patientissimus fuit in corporis infirmitatibus, quibus ob delicatam naturam obnoxius erat, et maxime puritate enituit tam corporis quam animi. Moribus itaque ad sanctimoniam probatis, ob sui despicienciam, exactam obedientiam, corporis afflictionem, orationis et contemplationis ardorem a biographo laudatur. Ætatis autem in flore morte sublatus est, ejusque tumulus miraculis etiam illustris traditur exstitisse. (Hag., n. 539).

In monasterio B. M. de Trappa, anno 1690, obiit Domnus **Bernardus de Mosle**. Ordinis Præmonstratensis strictioris observantiæ canonicus cum esset, ut a sæculi avocationibus se vindicaret, senex annorum sexaginta quatuor Trappæ petiit asceterium. Novitus omnia peragenda patiendave ardentí animo amplexatus est, docilis etiam factus et mansuetus, simplex et modestus. Et cum vitam monasticam scientia et experientia plane jam novisset, omnia tamen et singula novi status præcepta sollicite didicit fideliterque exsequebatur. Humiliationibus quoque durisque laboribus animo volenti sese subjecit ipsasque quærebatur. In regularibus colloquiis seu conferentiis Dei magnitudinem et bonitatem flammeis verbis celebrabat. Post aliquot annos novitiis erudiendis præpositus est, quos suo ipsius amore et ardore rerumque æternarum solo studio animabat. Quo autem magis frueretur solitudine, quam enim in Trappæ cœnobio primum quæsiisset, post aliquot menses impetravit, ut a tali officio solveretur. Brevi post in morbum incidit. De sex autem annis in Trappensi monasterio

peractis gaudebat ut de selectiore quam recepisset gratia, omnesque eam cognoscere ejusdemque consortes fieri cupiebat. (Hag., n. 625).

15 Martii.

Villarii in Brabantia, beatæ memoriæ **Carolus**, hujus loci Abbas octavus. Cum in sæculo miles esset in armis strenuus, regibus et principibus carus atque acceptus, una cum pluribus sociis in claustro Hemmenrodiensi arma sacræ militiæ assumpsit. Anno vero 1197 Abbas Villariensis electus est. Quod cum audisset aufugit, latuitque quandiu potuit, sed per capituli generalis sententiam ut onus susciperet compulsus est. Eo itaque cum venisset, brevi auxit conventum hominibus, grangias ædificiis et terris. Coaptabat se omnibus et conformabat, per quod nobiles et ignobiles de vana sæculi conversatione extraxit. Tenacissimus quamvis esset conservator rerum domus suæ, pauperibus tamen et desolatis larga semper manu subveniebat. Excessus in se commissos benigna facilitate remisit, puritati conscientiæ et cordis tranquillitati intendens. Cum itaque carus in officio suo haberetur ab omnibus, sibi soli in eo displicuit, maximo captus timore reddendæ rationis pro animabus sibi commissis; unde cum omni instantia a Domino Claravallensi absolvi petiebat. Qui tandem munere levatus rediit Hemmenrodiūm, ibi latere volens et id quod vitæ ei supererat in Dei servitio expendere et in disciplina claustralī. Sed in posterum abbatiæ præfектus est S. Agathæ de Hocht apud Leodium, cui excidium imminebat. Quæ sub eo refloruit a debitib⁹ absoluta et necessariis competenter abundans. Ab illa autem a Domino vocatus est anno probabiliter 1215. (Hag., n. 394).

16 Martii.

In Gallia, anno 1674, sancta morte decessit vir venerandus **Claudius Ruffier**, Episcopus Tricastinus. Ex monacho Caroliloci Cisterci Abbatis Vicarius, necnon Provinciæ atque Languedocii Visitator; dein Uzerchii Episcopi, avunculi sui, Vicarius Generalis, ubique insigni pietate, caritate, humilitate et mortificatione mirabiliter effulsi. Denique Episcopus factus Tricastinus, viæ monasticæ consuetudines nullatenus mutavit, neque deponere voluit sacri sui Ordinis habitum. B. V. Mariæ devotissimus erat, et in sacro ejusdem Rosario dicendo assiduus; pauperibus benefactor, ecclesiæ suæ jurium defensor,

ecclesiasticæ disciplinæ propagator, de animarum salute zelantissimus, corporis sui castigator severus. Quindecim annis post mortem elapsis, corpus beati Antistitis intactum repertum est in sepulchro miraculis etiam glorioso. (Hag., n. 597).

Item in Gallia, anno 1652, depositio venerabilis Abbatissæ Benedictioñis-Dei Franciscæ de Nerestang. Strictiori ad dicta disciplinæ, monasterii sui morum atque murorum eximia exstitit instauratrix. Vitam duxit crucibus sparsam, constantia vero insignem religionisque zelo præclaram. (Hag., n. 581).

17 Martii.

In Gallia, beatus Stephanus, Cardinalis. Ex monacho Clarævallis anno 1141 ab Innocentio Papa II Prænestinus Episcopus et Cardinalis creatus est. Quem Summi Pontificis lateri et spiritui adhæsisse S. Bernardus scribit. Laudatur ab æqualibus magnæ modestiæ vir, qui tantæ erat animi religiositatis, ut scrupulum conscientiæ metuens vel a participatione bonorum communium abstineret. Direxit ad eum S. Bernardus plures epistolas variis in rebus ejus incitans zelum. Tribus tantum annis in dignitate peractis, anno 1144 ad Deum migravit. (Hag., n. 76).

In abbatia Floridi-Campi in Frisia, anno 1447, obiit Reverendus Abbas Dodo Feitema, hujus monasterii reformator. Juris peritus, acer ingenio, fortis animo, reveritus et amatus erat a suis et exteris. Annos natus duodetriginta cum missus esset ex Claro-Campo, cœnobium Floridi-Campi per omnia dissolutum, multo licet labore, in optimum rerum temporaliū et religionis statum restituit. Præfuit laudabiliter annos triginta tres. Tunc autem deposito Abbatis titulo Priorque factus, cœnobium suum humili Sibculensi Colligationi sociavit. Item disciplinam instauravit apud moniales de Aula-Dei. Obiit autem Coloniæ Agrippinæ, apud moniales Cistercienses asceterii Speculi S. M. dicti, ibique sepultus est in medio templo. (Hag., n. 477).

In monasterio B. M. de Marisstella in Helvetia, anno 1641, obdormitio Reverendi Patris Christophori Bachmann, Abbatis. In juventute satis timidus et anxius videbatur; pietate vero ceterisque monachorum virtutibus maxime exstitit

commendabilis. Quare post ordinationem sacerdotalem pluribus muneribus deputatus, tandem Abbas electus est. Regularem disciplinam magis exemplo promovebat quam rigore; vultu, incessu, alloquio mansuetus, et hinc omnibus amabilis. Praeclara ejus erat erga pauperes benignitas et liberalitas, monachosque et moniales, qui bello triginta annorum sæviente ad Wettingense monasterium confugiebant, summa sustinuit caritate. Octo vero post regiminis annos obiit cum fama sanctitatis, ætatis suæ quinquagesimo. (Hag., n. 573).

Anno 1878 in Hibernia monasterium conditur B. M. de Monte S. Joseph.

18 Martii.

In Hibernia, beatus Antistes **Christianus O'Conarchy**, S. P. Bernardi et S. Malachiæ discipulus. Hic autem illustris Episcopus cum Roma per Claramvallem reverteretur, monasticam sub S. Bernardo vitam valde admiratus, abiens quatuor a latere suo ibidem reliquit, quos inter Christianum Archidiaconum suum. Hos igitur et alios per aliquantum tempus instructos et eruditos, sancto fratre Christiano duce, S. Bernardus emisit, adjugens de suis quot sufficerent ad numerum abbatiae; talique modo celeberrimum Mellifontis conditum est monasterium. Quod quidem sub ejus regimine tantopere floruit, et quatuor filias generaret. Beatus autem Eugenius III ad Sedem Apostolicam enectus Christianum anno 1150 Episcopum creavit Lismoriensem suumque in Hibernia Legatum. Qua dignitate insignitus multa ibi bona salutariter operatus est. Anno circiter 1177, infirmitate senioque confessus, facta cessione pontificii, decessit in monasterium de « Kyrie-eleison » (Odorn), unde anno 1186 feliciter migravit ad Christum. (Hag., n. 318).

In monasterio Fontis-Morigniaci, memoria pii conversi **Robertii**, qui religionis et disciplinæ, quam in Claravalle didicerat, nequaquam immemor erat, sed virtutis et devotionis exempla fratribus in omni conversatione dabat. Inter cetera vero pietatis studia, quæ Domino sedulo offerebat, hoc præcipuum habuit, quod Beatissimæ Dei Genitricis et Virginis Mariæ servitio devotus insistebat, ac specialis patroni sui Bernardi memoriam frequenti et dulci meditatione ruminabat. Cursu denique præsentis vitæ feliciter peracto, salvationis suæ certitudinem, diem quoque mortis suæ prognostica visione meruit prævidere. (Hag., n. 339).

19 Martii.

Villarii in Brabantia, anno 1239, transitus beati Abundi, monachi. Puer ingenita quadam lenitate mentis et naturali gravitate morum adornatus, ecclesiæ cœpit frequentare limina devotisque colloquiis Sanctissimi Redemptoris gratias sibi allicere, benedictæ quoque Dei Matris devotus amator existens. Qui septemdecim annos natus in Villariense monasterium receptus est, ibique diebus ac noctibus orationi divinaeque contemplationi sedula prorsus intentione vacabat. Mentis innocentia morumque sinceritate veluti parvulus vivebat inter fratres, nulli unquam occasionem scandali præbens. Proximis omnibus irreprehensibiliter custodiebat exhibebatque caritatem, sciens quod quo latior anima fuerit in amore proximi, eo altior erit in contuitione Dei. Multa pietate peccantium erratis condolebat, ita ut pro eis membratim discindi se velle diceret, ac multa misericordia in pauperes ferebatur. Quas ob virtutes Deo Deique piissimæ Matri perquam carus, ab ipsa saepius et multifarie visitari meruit. Miraculorum quoque et prophetiæ donis erat insignis. (Hag., n. 155).

Anno 1250 corpus venerabilis matris S. P. Bernardi ab abbatia S. Benigni Divisionensis in abbatiam Claravallensem translatum est.

Anno 1934, in Japonia monasterium conditum B. M. de Lapurdia.

20 Martii.

In Gallia, vir vere apostolicus **Guido de Chevreux**, Episcopus Carcassonensis. Quem antea Abbatem Vallium-Cernaii factum tota domus regia coluit et dilexit. A Summo Pontifice Innocentio III postulatus est, ut ad bellum pro religione populos impelleret. Erat deinde inter duodecim Abbates, quos illustris Abbas Cisterci Arnaldus Amalricus Papæ jussu secum duxit in Narbonensem provinciam ut veram fidem hæreticis Albigensibus prædicaret, pauloque post prior inter prædicatores constitutus est. His tamen, cum parum aut nihil proficerent, domum revertentibus, ipse in loco suo perseveravit. Et cum idem Summus Pontifex crucem contra hæreticos prædicari jussisset, Guido hoc negotium maxime promovens, prædicans per Franciam discurrit. Negotium enim Jesu-Christi miro amplectabatur affectu, et post Abbatem Cisterci præ omnibus movebat. Opera deinde Simonis comitis Montis-fortis ad episcopatum Carcassonensem provectus est, ac una cum Abate Cisterci, qui Narbonensis electus erat

archiepiscopus, sacram unctionem accepit. Qui ut strenuum in prælio, ita clementem et benignum se præbuit erga miseros et imbecilles. Cum igitur ut Ecclesiam ab erroribus purificaret animasque salvaret omnem curam et operam contulisset, zeli præmium a Deo accepit hac die anno 1223. (Hag., n. 432).

In parthenone Beatæ-Vallis in Bavaria, venerabilis Abbatissa **Maria-Magdalena de Sazenhofen**, cujus acta ad beatificationem impetrandam codificata, sæculo XIX ineunte Romam missa, ab « illuminatis » gubernatoribus intercepta atque destructa sunt. Obiit sancta femina in festo S. P. Benedicti anno 1533. (Hag., n. 191).

Eadem die anno 1598 decessit in refugio Mechlinensi in Belgio veneranda femina **Anna Turcx**, Abbatissa Vallis-Rosarum. Quæ in bello et in exilio ac in cuiusvis generis ærumnis, ne unam quidem perdens ex ovibus sibi commissis, prudenter eas ac viriliter moderata est. Multa cum modestia, pietate, exemplo Sanctæ Regulæ observantiam, clausuram maxime divinique Officii tuebatur fervorem, potius domus suæ proprietates venumdans quam filias morari sinens in sæculo. (Hag., n. 502 b).

Romæ, dedicatio ecclesia S. Crucis in Jeruzalem, anno 320 solemniter facta.

21 Martii.

Festum S. P. N. Benedicti, Cisterciensis quoque Ordinis illustrissimi Legislatoris. Quam diem Patres nostri elegerunt, ut Cisterci conderent monasterium. Etenim, anno ab Incarnatione Domini 1098 S. P. N. Robertus, Molesmensis ecclesiæ in episcopatu Lingonensi fundatæ primus Abbas, et cum eo unus et viginti ejusdem cœnobii fratres, vitam suam liberius pleniusque sub custodia sanctæ Regulæ Patris Benedicti ordinare cupientes, venerabilis Antistitis Hugonis, Apostolicæ Sedis tunc Legati ac Lugdunensis ecclesiæ Archiepiscopi, auctoritate freti, ad eremum quæ Cistercium dicebatur, in dioecesi Cabilonensi, alacriter tetenderunt. Ad quam venientes viri Dei, locum illum tanto religioni aptiorem, quanto sæcularibus despiciabiliorem et inaccessibiliorem intelligentes, nemoris et spinarum densitate præcisa monasterium ibidem construere cœperunt. Eodem tempore sanctus Abbas ab Episcopo illius dioecesis virgam pastoralem cum cura monachorum jussu prædicti Legati suscepit, fratribusque qui secum advenerant, ut in eodem loco votum stabilitatis regulariter

firmarent mandavit. Sicque ecclesia illa in abbatiam canonice et apostolica auctoritate excrevit. (Hag., Suppl., p. 72).

In Gallia, anno 1146, depositio **Beati Joannis**, Valentini Episcopi. Ecclesiæ primo Lugdunensis clericus erat Deo et hominibus gratus. Quadragesimum vero ætatis annum agens in somnis de voto, quod aliquando emiserat, commonefactus, Cistercium adiit, ubi sanctæ conversationis ceteris forma erat et speculum. Processu temporis, rogatu Guidonis Archiepiscopi Viennensis, qui Papa futurus erat Calixtus II, ad construendum Bonævallis cœnobium Abbas cum fratribus missus est. Quod ipsius studio in tantum floruit, ut intra breve tempus quatuor magna construxerit alia monasteria. Post viginti tamen salutaris regiminis annos communī consilio Valentinus Episcopus electus est. Multa pro justitia defendenda Christi amore fortiter et patienter sustinuit; humilitate nulli erat secundus; pauperes et miseros omni ope studuit sublevare. Nocturnis vero vigiliis corpus durissime macerabat, vix per horam in lecto quiescens; sed ad Dei laudes promptus assurgens, crebra genuum flexione Dominum adorabat. Qui in vita et post mortem miraculis a Domino glorificatus est. (Hag., n. 14).

Anno, 1846, in Belgio conditur monasterium B. M. de S. Benedicto in Achel. Item anno 1944, in Fœderatis Civitatibus Americæ Septentrionalis, in civitate Georgiæ, monasterium B. M. de Spiritu Sancto.

22 Martii.

Cisterci, memoria hujusce monasterii **omnium Conditorum**, nominatim vero quatuor monachorum Odonis, Joannis, Letaldi et Petri, qui sanctis Patribus Roberto et Alberico ducibus, cum S. Stephano Summi Pontificis in Gallia Legatum adierunt, se S. P. Benedicti Regulæ arctius et perfectius inhærere velle profitentes, et ideo in Cistercium e Molismo declinandi licentiam implorantes. Inter duos autem et viginti Cisterci conditores hos septem primores fuisse patet eorum, qui in Molismo adhuc positi sæpe inter se de transgressione Regulæ loquebantur, conquerebantur. Verum, exierunt non de monasterio depravato, sed de Molismo coenobio sub S. P. Roberto fama celeberrimo, religione conspicuo, claro virtutibus, ubi tamen, etsi sancte honesteque viveretur, minus pro ipsorum desiderio et proposito ipsa quam professi fuerant Regula observabatur. Ita nullo modo de malo ad bonum, sed de bono ad perfectiorem statum connitentes,

animi celsitate et acquisita virtute se præditos probabant utique rarioribus, atque idcirco assidua nostra recordatione merito celebrandis. (Hag., Add., ad n. 3).

In Superiore Weimar in Germania, anno 1309, divino Sponso in cælo conjungitur venerabilis **Lukardis**, sanctimonialis. Religionis ibi habitu sumpto cum esset annorum duodecim, in posterum curam habens infirmarum, valde erat compatiens et super afflictos pia gerens viscera, omniumque dolorem qualemcumque suum reputabat. Ipsa vero variis deinde affecta est infirmitatibus, peritissimis etiam medicis ignotis. Divinis tamen consolationibus sæpius confortata est. Quibus etiam intellexit, sicut Christi Domini, ita et suum in terris cursum triginta trium fore annorum. Instantissime devotas faciebat orationes ne unquam acerbissimæ Christi passionis jugis memoria de cordis sui intimis tolleretur, sed recens et sanguinflua repræsentaretur oculis cordis sui. Hoc ejus desiderium exauditum est. Imo Christi sacrorum vulnerum stigmatibus etiam meruit insigniri. In omnibus tamen doloribus ipsa sororibus hilaris semper vultu et delectabilis apparebat. Plures etiam ob ejus merita Dominum invocantes in suis necessitatibus mirabiliter exauditi sunt. (Hag., n. 185).

23 Martii.

Langhemii in Germania, venerabilis monachorum Antistes Adam, qui in epitaphio Abbas laudatur primus et optimus virque eximiæ pietatis. Post regimen plus quam quadraginta quinque annorum obiit die 24 hujus mensis anno 1180 vel 1181, fuitque sepultus in ecclesia, in sinistra parte altaris majoris. Ex quo liquet eum opinionem tunc habuisse sanctitatis. (Hag., n. 355).

In monasterio B. M. de Bellofonte, die 22 hujus mensis anno 1837, pie obiit Frater **Benedictus Longère**, conversus. Novitus fuerat Septem-Fontium; anno autem 1795 petiit Vallem-Sanctam. Individuus comes exstitit Domni Urbani Guillet in Russia et in America, itemque in Bellofonte, pro quo monasterio acquirendo ut stipem corrogaret emissus est. Manibus operando non minus suppeditavit quam tres mercenarii. Tempus autem sibi liberum relictum totum in ecclesia degit adorans Sanctissimum Sacramentum. Qui cum septuagenarius in cælum migrasset, facies antea ex morbo flava et livida, rosea facta est et decora, cessante etiam omni malo

odore. Postea vero fratri cuidam, qui infirmus tunc decumbebat in lecto, in quo ipse mortuus fuerat, gloria ac felicitate nitidus apparuit. Qui infirmus non dormiebat, sed surgens prodigium libere considerabat. (Hag., n. 679).

Memoria singularis gratiæ, quam S. P. Bernardo concessam antiqui tradunt: Cum enim aliquando prostratus esset ante altare in ecclesia, apparuit ei quædam crux cum Crucifixo super pavimentum posita coram illo, quam vir beatissimus devotissime adorabat et deosculabatur. Porro ipsa Majestas separatis brachiis a cornibus Crucis, videbatur eundem Dei famulum amplecti atque adstringere sibi. Cujus rei in Exordio Magno testis exhibetur Medardus Abbas de Moris. (Hag., Suppl., p. 73).

24 Martii.

In Gallia, anno 1606, depositio Reverendi viri **Petri a S. Bernardo**, Congregationis Fuliensis Superioris Generalis. Ex quo adolescens monasterium intravit, intimo semper arsit amore sequendi Christum patientem, ejusque improperium generosa imitatione bajulandi. Cujus vulnera cum assidua meditatione suavissime incoleret, pariter cum sensu amoris et doloris erga Dominicam passionem pœnitentiarum crescebat aviditas. Singulis fériis sextis totaque Majore hebdomada in memoriam fellis Christo sitienti propinati amaros succos potui immiscebat. Morbis licet afflictatus, nocte surgebat ad orandum corpusque flagellandum. Enixius tamen crucifixionis vacabat interioris hominis. Majorum directioni in tantum se committebat, ut ipsa mentis arcana libello per diem consignaret, eaque illis ad vesperam aperiret. Ipse Superior nominatus, in honore habebat seniores, inferioremque obvium quemque salutabat, paterna benevolentia omnes complectens. Vir laudatur alti et sublimis spiritus, verus et secretissimus humanarum cogitationum inspector. Cujus singulæ actiones, aspectus, verba, et totus homo exterior interni decoris indicium, nihil non sanctum et supernaturale spirabant. Et qui in ferventi crucis amplexu omne studium collocavit, hujus obitus incidit in ipsa Hebdomada sancta, severiore pœnitentia, ut credebant, sublatus. (Hag., n. 533).

In Hispania, in monasterio S. Annæ Abulensis, eadem die et anno sancte migravit **Maria a Christo**, sanctimonialis. A juventute augstiora christianæ religionis mysteria attente assidueque considerabat, die ac nocte ab oratione non cessans. A Domino singulares etiam gratias accepit, quas inter summæ pietatis sensum in sanctissimam Ejusdem passionem. Peculiari quoque devotione afficiebatur in mensem Martii, eo

quod hoc anni tempore Deus majora contulerat humano generi beneficia, Incarnationem videlicet et Redemptionem, jugiterque Deum rogabat, ut tali mense vocaret ipsam ad Se. Qua in re mirum quidem in modum a Domino exaudita est, ita ut et ad tempus et ad modum mortis quod spectat ipsi Domino conformata est. (Hag., n. 550).

25 Martii.

Cisterci, anno 1304, depositio venerabilis Abbatis **Joannis de Pontizara**, ex Abbatie Mortui-Maris et Ignaci ibidem electi. Qui in conventu Parisiensi, ubi Philippus rex Pulcher cognominatus Bonifacii VIII Summi Pontificis insimulata crimina notificavit ipsumque in concilio generali judicandum proposuit, solus Joannes Abbas regis voluntati restitit et contra sacrilegam hanc Ecclesiæ jurium usurpationem fortiter intercessit. Quam ob rem a rege Lutetiæ detentus est. Liberitate recuperata, insignia a Papa accepit privilegia. Cum tamen per regem Franciæ vel ejus satellites Ordinis sui fratribus quamplurimum in temporalibus detrimenti immineret Ordinis regimine sponte cessit pauloque post e vita migravit. (Hag., n. 464).

Anno 1129 in Styria Runæ conditur abbatia.

26 Martii.

Populeti in Catalaunia, **Beatus Petrus Marginet**, monachus. Sanctis moribus informatus varia primum obivit munera. Postea vero rejecto religionis habitu per duos annos cum prædonibus omnibus criminibus animum inquinavit. Fratribus tamen in monasterio Deum pro eo ardenter orantibus, gratiam conversionis accepit; ac sponte ad monasterium rediens Ordinis rigori humiliter se subjecit. Cum itaque resipiscentia sincera appareret et firma, in conventum iterum admissus, a voluntariis tamen suppliciis animum non relaxavit. Noctes ducebat insomnes, numquam lecto utens, vix oleribus vescens, pane et aqua contentus. Ita vero ad tantam perfectionem pervenit, ut a cælitibus sæpe visitaretur, dæmonesque sibi horrendis sub formis apparentes et terrere conantes intrepidus aspiceret, confusos fugaret. Ut autem a se data scandala repararet singulos vicos adiit, palam coram omnibus veniam petiturus. Quo vero liberius se daret excercitiis pœnitentiæ, Superiorum consensu in speluncam se abdidit Montis-Peña, ubi mortem cum vita mutavit hac die anno 1435.

Qui primum a fratribus in sacello quodam sepultus est; anno vero 1611 sacræ reliquiæ jussu virorum, qui a Paulo Papa V ad ipsius causam inquirendam missi erant, in pulchrum mausoleum sunt translatæ. (Hag., n. 54).

In Gallia, anno 1792, passio Fratris Antonii Prud'homme, conversi B. M. de Trappa. Monasterio a rerum publicarum eversoribus suppresso, annos natus sexaginta apud consanguineos recesserat. Constanti suo in votis claustrique consuetudinibus observandis fervore, pietate et in pauperes caritate bonorum existimationem, malorum vero odium in se traxit. Cives Vendees exhortans una cum eis contra fidei ac libertatis inimicos dimicavit. Illis retrocedentibus, ipse in natali suo loco remansit. Paulo post ante consilium militare, Andegavi in domo Episcopi sedem habens, accusatus est. A quo bis interrogatus suam fidei catholicæ monasticæque religioni fidelitatem alto animo affirmavit. Quapropter ut fanaticus morte damnatus, eadem die pro carnificibus orans securi percussus est. (Hag., n. 282).

27 Martii.

Cisterci, **beatus Petrus II**, Abbas, qui post aliquot tantum regiminis menses anno 1194 vitam deseruit. Cujus ossa, una cum ceteris Abbatibus Cisterci defunctis, in mausoleum ante fores ecclesiæ sunt translatæ. Monumenti vero elogium, Beatorum eos titulo communiter decorans, formula quoque absolvebatur invocatoria. (Hag., n. 123).

In monasterio B. M. de Bellofonte, memoria Patris Hieronymi Roger, Prioris. Ex Ordine veniens Capuccinorum anno 1802 Cisterciensem habitum sumpsit in asceterio Darfeldensi, ex quo post professionem a D. Augustino ad Vallem-Sanctam vocatus est, ibique Prior constitutus. Quod idem officium obeundum ei fuit in instaurato Trappensi cœnobio, itemque postea in Bellofonte. Sibimet durus exstitit, ceteris autem blandus et benignus. Aliis enim ad sanctitatem acquirendam sufficere censuit Regulæ perfectam observantiam, cui sane sollicite invigilabat; ipse vero semel tantum in die comedens, cum pane unicam dumtaxat cibi portionem sumebat. Facundia quoque pollebat cum doctrina atque virtute, tanta quidem, ut moderni temporis Bernardus diceretur. Qui die quadam Martii anno 1829 subita morte sublatus est, ac persistente sanctitatis fama, fratres Bellifontis anno 1840 oblata opportunitate ejus reliquias petierunt. (Hag., n. 677).

28 Martii.

Natalis S. P. N. Stephani, cuius festum agimus die 16 Julii.

In monasterio B. M. de Dumbis, die 30 hujus mensis, pie transiit Pater **Bruno Ducrest**, Sacerdos in sæculo idemque in seminario Maysimiaciensi juniorum antea institutor, cum in monasterio professionis suæ B. M. de Aquabella officiis functus esset magistri conversorum atque Supprioris, D. Augustinum de Ladouze cœnobium de Dumbis conditum deinde comitatus est, atque hic item Supprior designatus. Qui revera Abbatis sui dextella exstitit, nec religionis fervore unquam refrixit. Videntibus ipsum vir apparebat totus in Deo absorptus, maxime cum divinum Officium in choro decantabat. Congregationis suæ austertates integre observabat, atque cum a munere Supprioris destitutus esset, gaudebat quod jam nihil esset inter fratres, quodque deinceps sine ullo impedimento cum Deo se colloquiis dare posset. Conscientiae scrupuli vero, quibus agitabatur, cum humilis esset atque obediens, ipsi non nocuerunt, sed potius profuerunt. Annos natus duodesexaginta, deteriore cœli natura a monachis ibidem sananda absumptus est. Spernebat enim ipse palustris febris accessiones, quo Regulæ præscriptionum observator fidelissimus, pro junioribus fratribus gratiam impetraret sine metu sulcum prosequendi quem intraverant seniores. Qui moriens a dæmone fœdissime vexatus, Mariam invocans eundem cum contumeliis repudiare non cessavit, decessitque, ut a B. M. Virgine dolorosissima exoraverat, ipsa die Parasceves, memoriam relinquens sanctitatis. (Hag., Suppl., n. 718 b).

Tornaci in Belgio, anno circiter 1600, sancta mors **Agnetis de Chatillon**, sanctimonialis Bellopratensis. Multos annos officio Suppriorissæ et Magistræ juniorum religiosarum perfuncta est. Nemo unquam eam ullum verbum proferre audiit quod non cederet ad honorem Dei. Per omnes diei horas distributa habebat sua de Passione Domini pia exercitia. Affirmabant etiam monasterii seniores se eam quoties sacram Communionem acciperet, in extasim raptam vidisse, gressu vacillanti quasi ebriam incidentem, ac toto illo tempore roseo plane colore perfusam, cum alias vultu pallida semper esset. Item aliae ad cubiti altitudinem a terra elevatam eam conspexere. (Hag., n. 505).

29 Martii.

In coenobio Bellævallis in Gallia, anno 1828, sancto fine quievit Reverendus Pater **Eugenius Huvelin**, hujus monasterii restitutor. Insignis innocentiae adolescens Mariæque devotissimus in monasterio Septem-Fontium religionis habitum sumpsit. Procuratoris deinde munere strenuissime functus est, tum præsertim cum anno 1792 abbatia in eo erat ut cum ceteris in Gallia tolleretur. Suppresso autem monasterio cum corporis securitas magis semper periclitaretur, aufugit in Helvetiam, ubi propter impensam in infirmos voluntatem gallorum sacerdotum medicus dicebatur. Qui ante sedatam turbidinem in patriam rediit, ut Sacraenta fidelibus secreto ministraret, propriam vitam in periculum adducere nihil timens. Postea quoque propter sacerdotum inopiam primum ad parœciis inserviendum ab Episcopo requisitus est; a proposito tamen restituenda vitæ Cisterciensis secundum reformationem Eustachii de Beaufort non desistebat. Et cum divina Providentia abbatiam Bellævallis comparare sibi posset, eodem fervore quo adolescens monasterium quondam intraverat, in hac domo ex parte demolita annos natus septuaginta quinque vitam regularem instauravit. Episcopis ceteris fratribus decessum e parœciis denegantibus, solus fere omnem operam impendit ad suum monasterium erigendum; et dum multos a fide vel virtute aberratos ad Christum reduxit et ad Ecclesiam, a regularibus exercitiis non relaxabat. Vera tandem morte justorum migravit ad Dominum, ætatis anno octogesimo septimo Cujus corpus monachi Trappenses, cum Bellamvallem relinquere cogerentur, secum portarunt ad monasterium Gratiæ-Dei, idemque prope S. Petri Tarentensis reliquias posuerunt, atque postea una cum istis Statu medium transtulerunt. (Hag., n. 689 et Suppl.)

30 Martii.

In Calabria, **beatus Joachim**, Abbas Florensis. Adolescens Cisterciense coenobium de Curatio intravit, ubi postea Abbas electus est. Vivebat autem oratione velut absorptus, vix alio cibo utens nisi pane et aqua, mitis et humiliis infirmorumque paterne sollicitus. Cum autem de monasterio exire cogeretur, deferebat secum sacra vestimenta et calicem, quo in quacumque ecclesia Missæ sacrificium celebrare posset. Interea magis ac magis incumbebat enodandis Scripturæ arcanis. Quod ut liberius faceret, concedente Summo Ponti-

fice Casamarium recessit, ubi Lucio III, Urbano III et Clemente III jubentibus et exhortantibus, operi sibi convenienti totus incubuit. Ut autem majore etiam solitudine frueretur, cum discipulo secessit in eremum Florensem. Non paucis huc confluentibus novum monasterium exortum est, quod ipse rigidioribus quam Cisterciensibus ditavit constitutionibus. Prophetæ nomine celeberrimus, obiit hac die anno 1202, postquam scripta sua Apostolicæ Sedis judicio subjicit firmiterque professus est se illam fidem tenere quam tenet Romana Ecclesia. Qui post mortem multis modis ut Beatus colebatur. (Hag., n. 144).

In monasterio B. M. de Trappa, anno 1681, e vita migravit venerabilis senex **Jacobus Minguet**, ex Abbatte Castellionensi, Cisterciensi strictioris observantiæ, ibidem monachus. Qui cum monasterium suum per duodecim annos laudabiliter gubernasset, ætatem agens annorum septuaginta septem regimine se abdicavit, atque in Trappæ asceterium humilis ingressus, perfecta sua obedientia velut cera fuit in manu Abbatis loci. Austeritates omnes per octo etiam annos sine ulla solutione observavit, imo sua sponte pœnitentias auxit, atque per totum annum die Sabbati in honorem B. V. Mariæ jejunabat. In capitulo multa cum humilitate de mendis erratisque se accusabat. Tribus autem annis ante obitum Deo volente cæcus factus est. Ultimæ quoque Quadragesimæ exercitiis fideliter peractis, virium defectione vitæ finem instare intellexit. Quare Dominica Palmarum mane ad ecclesiam fortiter accessit; atque Sacramentis post Missam, quam flexis audierat genibus, refectus, cum in valetudinarium regrediebatur quasi lumen extinctus est, ætatis suæ anno octogesimo quarto. (Hag., n. 616).

31 Martii.

Cisterci, **beatus Gosuinus**, Abbas. Natione Lotharingus et Cisterci monachus, ex Abbatte deinde Bonævallis Viennensis anno 1151 factus est Abbas Cisterci. Cujus creationem S. P. Bernardus B. Eugenio III nuntians, commendatore ei opus non esse scripsit, quem satis commendaret vita sua et sapientia a Deo data. Ipse S. Bernardum morientem visitavit. Quadriennio autem in præfectura expleto, anno 1155 sancte obdormivit in Domino. Cujus corpus sepulturæ mandatum est juxta sanctos suos antecessores Albericum, Stephanum et Rainaldum. (Hag., n. 88).

Nanneti in Gallia, prima die Aprilis anno 1794, passio Domni Joannis-Ludovici Fromont, monachi abbatiae Boni-
radii in dioecesi Antissiodorensi. Recusato illicito jurejurando Cayennam cum esset deportandus, una cum plurimis captivis in deterrima navi coacervatis, in itinere militum vulgique crudelitatibus erat obnoxius. Vestimentorum parte privatus et in quavis statione a plebe contumeliosissime maledictus, de carcere in carcerem dejicitur. Nannetum cum pervenisset, in navigii infima caverna cum ceteris est inclusus. Dysenteriae ibi morbo, ex fame et aquae putredine locisque foetore exorto, correptus est, horribilibusque spectaculis accendentibus, atrocibus his animi et corporis cruciatibus brevi succubuit. (Hag., n. 284).

In monasterio Sanctæ-Mariæ-de-Monte, hac die anno 1903, pie decessit Frater Cornelius van Bavel, conversus. Anima candida amabilisque simplicitatis, obediens strenuusque sanctæ Regulæ cultor, caritatis quoque studiosissimus, ac ideo omnibus carus, peculiari obsequio B. V. Mariam venerabatur, atque in suis colloquiis cum Superioribus sermonem non habebat nisi de cælo deque divina Matre cui ibidem conga-
dendum foret. Qui ætatis anno quarto supra octogesimum moriturus, quasi in extasim raptus Patri Magistro semel et iterum dixit: « Pater, nonne vides? Quam speciosa est Beatis-
sima Virgo, ... o quam speciosum hoc, o quam pulchrum ». (Hag., n. 753).

APRILIS

1 Aprilis.

In Officio divino, Commemoratio sancti Hugonis, Abba-
tis Bonævallis Viennensis. Puer gracilis ac nobilis monasterium Miratorii ingressus erat. Hic autem ex nimiis corporis mace-
rationibus animo cœpit deficere; sed per S. P. Bernardi litteras ejusdemque præsentis monita et consilia in Ordine confortatus est. Lioncelli deinde ac postea Bonævallis Abbas creatus, ubique sanctæ contemplationi maxime erat deditus; atque oblitus cibi et escae sæpius spiritu ad extasim raptus est. Compatiebatur miro affectu contribulatis corde, poenitentes gratanti et læto animo suscipiens; in personis autem ecclesias-
ticis vitia discretionis gladio resecare nitebatur. Qui insigni cum polleret sanctitatis et miraculorum fama, magni et parvi

ipsum videre et audire, ab eo benedici et de pannis ejus aliquid auferre gestiebant. Suo apud ipsum imperatorem Fredericum favore usus est ut cum aliis ad schisma extingendum efficaciter et feliciter laboraret. Transiit de hoc mundo anno 1194, die tamen incomporta. (Hag., n. 33).

Romæ, anno 1221, dedicatio ecclesiæ B. M. Trium-Fontium, ab Honorio Papa III facta, dum septem Cardinales altaria in sacellis collate:alius consecrabant.

2 Aprilis.

In Gallia, **beatus Pontius de Polignac**, Episcopus Claramontensis. Abbas cum esset Grandissilvæ, facta est in hoc monasterio mortalitas magna, ita ut intra duos menses quadraginta circiter et quinque fratres de medio tollerentur. Qui omnes fere cum tanto pietatis desiderio dormitionem acciebant, quasi jam cœlitus prævidissent optimam se habere repositam gratiam. Beatus autem Abbas, in Ordine magni factus, ab Alexandro etiam Papa III, qui in Galliam emigraverat, una cum aliis Cisterciensibus prælatis ad regem regnamque Galliæ cum litteris delegatus est. Anno autem 1166 Abbas factus est Clarævallis. Quem Fredericus imperator, schisma componere cupiens, cum beato Alejandro Cisterci Abbate arcessivit, cum eis et per eos de pace Ecclesiæ tractaturus. Quorum sollicitudo laudabilis maximique pro pace universalis Ecclesiæ labores Summo Pontifici gratissimi erant. Claramontis deinde Episcopus creatus, monachi tamen humilitatem non reliquit, ita ut inter Antistites sui temporis spectabilis appareret, nec pro pace Ecclesiæ regnorumque laborare tunc cessit. Obiit sanctus Præsul anno 1189. (Hag., n. 121).

Item in Gallia, anno 1817, sanctus decessus Reverendi Domni **Urbani Guillet**, monasterii B. M. de Bellofonte alterius conditoris. Puer solitudinem jam amabat. Trappæ vero novitus existens religione ferventissimus, sed corpore debilis, intercessione juvenis sanctique fratri donati, nomine Palemonis Mengola, difficultates feliciter superavit. Ætate ac professione junior erat ex fratribus, qui duce D. Augustino de Lestrange in Helvetiam aufugerunt. Infirmitatibus licet oppressus, obedientissimus tamen variis officiis deputatus est, atque in difficillimis deinde itineribus fratribus est præpositus. Qui in omnibus rebus seipsum despiciens, ceteris multa benignitate se devovebat. Postea vero ab eodem D. Augustino cum

sociis in Americam mittitur, hancque regionem, Ordinis jejuniis non interruptis, per multas partes peragravit, locum quærens idoneum ad monasterium construendum. Obediens tandem in Galliam rediit, ubi item strenue laboravit ut dirutum Bellifontis monasterium suis acquireret. Quo negotio feliciter tandem peracto, ipse hujus rei religiosissimus auctor in nosocomio de Cholet infirmitate nimiisque fatigationibus succubuit, memoriam relinquens virtutis vere heroicæ. (Hag., n. 673).

3 Aprilis.

Villarii in Brabantia, venerabilis Abbas **Arnulphus Lovaniensis**, vir simplex et rectus. Abbati Gulielmo de Bruxellis Lovanium aliquando venienti, cum ibi Missam diceret, Beataissima Virgo apparuit mandans, ut adolescentem, quem cives ad ipsum ducturi essent, benigne reciperet. Adoptavit igitur eum in filium, tamquam a Matre Domini sibi commendatum. Arnulphus autem ex Suppriore deinde Abbas electus, tanto certius pietati Dei et Beatæ Virginis confidit, quanto humilius sibi propter insufficientiam diffidebat. Licet magni fuerit mansuetudinis et clementiæ, tamen cum necessitas urgeret, peccata delinquentium radicitus, prout potuit, amputavit. Universæ fere domus administratione in temporalibus celle-rariis et conversis commissa, ipse soli Deo vacare salutique animarum paterne intendere satagebat. Cum autem per octo annos strenue rexisset cœnobium suum, invitis omnibus sarcinam curæ pastoralis depositus. Qui tamquam a gravi somno evigilans ad novum agonem seipsum extendere cœpit, contemplationis exercitiis unice se vovendo. Obiit vir Dei circa annum 1250, die 2 hujus mensis. (Hag., n. 399).

Item Villarii, memoria sancti conversi **Hermannii**. Vir erat mitis et misericors, corpore incultus, animo vero rebus cœlestibus intentus. Ipse purus, solo sæpe respectu aliorum hominum statum novit. Orans interdum rapiebatur in spiritu et in excessu mentis, magnam claritatem inde reportans. Ubi cumque morabatur, plurimi ad eum conveniebant auxili-um et consilium expertentes et orationibus ejus se commen-dantes. Multi ejus exhortatione ad Deum conversi sunt. Sublimes personas vitabat, quamquam multum ab eis hono-rabatur, sed mediocres gratiose tractabat. Obloquentes et perseguentes et ipsum venerantes surda aure pertransibat. Beatam Virginem, « Abbatissam Ordinis », valde diligebat.

Quæ et frequenter ei apparuit, ac in hora mortis ejus animam ad superna deduxit. (Hag., n. 411).

Anno 1244, in Helvetia conditum monasterium Augiae Virginum seu Magdenau.

4 Aprilis.

In monasterio B. M. de S. Joseph in Ubexy, die 2 hujus mensis anno 1854, pie transiit Pater **Albertus de Briey**, Confessarius. Miles fuerat in sæculo nobilitate inclitus virtutisque amore præcipuus, qui corporis macerationibus ita jam studebat, ut cum Septem-Fontium monasterium ingressus esset, moderandus esset fervor et zelus. Prior postea factus totus Deo vacabat totusque fratribus, quos verbo et exemplo in vita regulari et spirituali multum animavit ac secum traxit, sine rigore tamen, simplex et ingenuus, de seipso non curans, de aliorum autem bono et salute sollicitus. Qui cum ad prædictum monialium cœnobium mitteretur, hæc a fratribus suaque communitate separatio magna ipsi erat jactura; ad eam tamen fortissime accipiendam stimulavit se hæc verba repetendo: « Macte virtute esto: in obedientia salus nostra ». At uno tantum anno maxima in pietate ibi peracto, subito vehementi intestinorum malo correptus est; atque per duas hebdomadas acerbissimis doloribus seu longissima agonia cruciatus, gaudens tamen plurimum quod in religione Deique servitio mori sibi liceret, miro dum ardebat Sanctissimæ Eucharistiae desiderio, devotissimam animam redditum Deo suo. (Hag., n. 700).

In cœnobio S. Spiritus de Olmedo, anno 1592, in cælum migravit pia sanctimonialis **Bernarda**, quæ virtutibus ac revelationibus clara, sæpe etiam a sororibus in extasim rapta et a terra levata visa est. (Hag., n. 502).

Anno 1140 monasterium Casamarii, quod anno 1005 ab aliquot clericis ecclesiæ Verulanæ conditum erat sub Regula S. P. Benedicti, transiit ad Ordinem Cisterciensem.

5 Aprilis.

Festum sanctæ Julianæ Cornelienensis, sanctimonialis Ordinis S. Augustini, quæ ut festi SS. Sacramenti institutionem promoveret a Christo Sponso misericorditer designata est. Cujus memoria apud nos in honore manet, non solum ob singularem ejus erga S. P. Bernardum pietatem, cuius quidem sermonibus maxime delectabatur, sed eo magis quod

in exilium dejecta et cum sociis in plurimis Ordinis nostri monasteriis multa cum caritate suscepta, ex consilio peritorum et religiosorum, ne ipsa et sociæ absque Superiore vivere dicerentur, subjectioni et protectioni Abbatissæ Salsinnensis Immanæ de Loos se quamdiu viverent subdiderunt. Maxime vero eo quod sancta femina, ob festi SS. Sacramenti fautores, ut videtur, inter Villarienses inventos, in hoc monasterio peculiariter a se dilecto sepeliri quoque voluit, ibique per sæculorum cursum cum ejusdem domus quinque Beatis ecclesiasticum sortita est cultum. Quam etiam venerationem simul cum cultu beati Arnulphi conversi Clemens Papa XIII anno 1599 indirecete approbavit, ejus festum Villarii celebrantibus indulgentiam largiendo. (Hag., Suppl., p. 75).

In Claravalle, piæ memoriæ **Andreas**, S. P. Bernardi frater quartusque Tescelini filius. Cum S. Bernardus adolescens vocationis socios colligeret, Andreas recens eo tempore miles verbum ejus difficilius admittebat, donec subito exclamavit: « Video, inquit, matrem meam ». De Cistercio deinde in Claravallem sanctissimum fratrem secutus est ab coquè portarius constitutus. Hic autem sororem Humbelinam, cum ad fratres visendi causa venisset, ob vestium apparatum stercus involutum arguit; cui tota lacrimis resoluta peccatricem se esse agnovit vitæque emendationem pollicita est. — Tempore vero quo S. Bernardus pacis inter Ludovicum regem comitemque Campaniæ concilianda negotiis occupabatur, id est anno 1143 vel 1144, frater ejus Andreas in Claravalle transitoriam hanc vitam finivit. Priusquam autem de hujus infirmitate Pater sanctus audiisset, per nocturnum soporem Andreas una cum Gerardo fratre suo ei assistens, dedit ei osculum pacis. Intellexit beatus Abbas signum hoc esse « licentiæ » ejus; et post paucos dies de fratris obitu certior factus est. (Hag., n. 327).

6 Aprilis.

In Hispania, anno 1466, obiit venerabilis vir **Martinus de Vargas**, conditor Cisterciensis Congregationis Regularis Observantiæ in Hispania. Qui quare et quomodo ex Ordine Eremitarum S. Hieronymi ad Cistercienses transierit non liquet. Singulari autem zelo et pietatis fervore animatus, cum Ordinis deplorandum statum ex « Commenda » maxime ortum graviter doleret, obtenta anno 1425 a Summo Pontifice Martino V auctoritate, in magna paupertate monasterium

erexit Montis Sion prope Toletum; quod tamen de capitulo generalis Patrisque Immediati jurisdictione subtraxit. Ac Cisterciensium mentis et instituti nimis probabiliter ignarus, novam huc induxit vivendi disciplinam in multis a pristinis Cisterci institutionibus discrepantem; quæ quidem agendi ratio partim ex rerum temporumque adjunctis excusanda est. Fieri autem non potuit quin ipse a capitulo generali severe judicaretur. Salutares tamen operis in posterioribus temporibus fuerunt fructus. (Hag., n. 476).

In cœnobia B. M. de Trappa, die 10 hujus mensis anno 1688, placide e vita migravit Dominus **Basilius Marteau**, monachus et sacerdos. Dei omnipræsentiae cum potissimum atque continuo esset conscientius, corporis habitus gravis semper erat sine tristitia, modestus et compositus sine affectatione. In choro autem tantopere in Deo absorptus cernebatur, ut ipsum intuentibus pietatem injiceret. Omnes actiones ejus flagrantissimo ducebantur Christi amore, Cui soli adhaerere, Quem solum se cupere Abbatii sæpius affirmavit. Qui sacerdos ordinatus cœlestem Hostiam immolans adeo videbatur sacra actione quasi raptus, tantamque gratiam in assistentes effudit, ut qui tentati seu tribulati ei inserviebant, non modico solatio se recreatos perceperint. Morbo affectus, certavit cum malo increbrescente religiosus ipsius fervor, ut regularibus semper adasset exercitiis. Ac spe et fiducia in Deo beatus a mortali hac statione recessit. (Hag., n. 622).

7 Aprilis.

In abbatia Domus Dei de Nigro Lacu, anno 1178, obiit sanctae memoriae **Franco**, Abbas. Hoc enim anno facta est ibi mortalitas magna, ita ut intra triginta quinque dies non pauci fratres emorerentur, et una die interdum quatuor aut quinque sepelirentur. Tanta vero alacritate et desiderio ad portam mortis et vitæ januam ferebantur, ut et morientes viventibus condolerent et viventes morientibus inviderent. Quos inter ipse beatus Abbas die sancta Parasceves Christo Domino felicem animam reddidit. Ad cujus tumulum e regionibus finitimis populi catervatim undique confluxerunt propter sanitates et beneficia multa, quæ se ibidem a Domino consecutos sentiebant. (Hag., n. 110).

In monasterio B. M. de SS. Cordis Jesu in civitate Matisconensi, die 11 hujus mensis anno 1893, in cælum migravit

Reverenda Mater Veronica Brun, Priorissa. Quæ cum monasterium intrasset B. M. de Immaculata Concepcione in civitate Valleguidonensi, religione fervens, sine querela difficultoribus semper laboribus deputabatur. Valetudine tamen infirmior facta est alterumque perdidit pulmonem. Quare ad Tertium quem vocabant Ordinem transire jussa est, cuius alumnae ad opera externa adhibebantur. Cum autem postea hoc institutum extingueretur, in monialium communitatem recepta est, eratque sodalibus clarissimum exemplum. Anno vero 1875 cum aliis ad novam domum condendam missa, in ea Suppriorissa constituitur, atque duodecim annis elapsis etiam Priorissa. Quæ pietate virtuteque insignis monasterium prudentissime regens, spiritualem vitam egit alacrem vegetaque, dum per sex gubernationis annos ærumnis omnis generis refertos, variis insuper gravibusque infirmitatibus obnoxia, de suis tamen calamitatibus numquam vel minimum querebatur, Regulæ conventuque totam se devovens. Paucis diebus antequam moreretur vultus ejus infantis similis factus est, quæ pulchritudo post mortem etiam perduravit. (Hag., Suppl., n. 732 b).

Anno 1852 monasterium conditur B. M. de Septem-Doloribus in Blagnac, quod anno 1939, die 11 Junii, translatum est in monasterium S. M. de Riveto. Hoc autem vetus est monasterium, quod sæculo XII Cisterciensi Ordini aggregatum fuit.

8 Aprilis.

In monasteriis Clarævallis et Villarii, memoria venerandi Abbatis **Gulielmi**. E Bruxellis oriundus, ex Priore Villarii ibidem Abbas factus est, pastoremque se exhibuit discretum, sollicitum, benignum. Sibi sobrius erat et parcus, pauperibus vero liberalissimus. Sub ejus regimine ecclesia Villariensis filiam suam peperit primogenitam, domum scilicet de Grandiprato, anno 1231, annoque 1238 item monasterium condidit Loci-S. Bernardi, atque per eum Villarium ad culmen perductum est prosperitatis et claritatis. Claravallenses autem audita fama virtutum ejus, Abbatem eum sibi eligunt, et corda Villariensium gravi mœrore percellunt. Anno vero 1239, cum Dominus Papa Gregorius IX concilium Episcoporum ad se vocasset, Gulielmus abbas ab imperatoris Frederici II filio itinera obsidente cum aliis præsulibus captus est, et per tres annos carceri mancipatus. Rogatu tandem S. Ludovici Gallorum regis cum ceteris dimissus est; at viribus fractus haud diu superstes, paulo post, id est anno 1243, obdormivit

in Domino. Ipsa vero noctis hora qua migravit ex sæculo, sanctæ cuidam inclusæ apparuisse fertur luce splendida circumfultus pretiosisque lapidibus coronatus. (Hag., n. 398).

In monasterio B. M. de Staouëli, die 11 hujus mensis anno 1860, transitus Fratris **Mariæ de la Bothelière**, conversi. Nobili genere natus in asceterio Bellifontis religiosum habitum sumpsit. Quem Dominus Franciscus Regis monasterium Staouëli conditurus secum duxit. Ibi vero ut de gustatis antea regis curiæ mollitiis ac deliciis deque vita nimis lauta vindictam sumeret, vilioribus villæ animalibus curam et animum contulit, despectum eorem locum quasi transfigurans sua virtute. Cum ab infirmis ac maxime a mortuis abhorriere se sentiret, ut morientibus inserviret mortuosque sepeliret tanquam favorem expetiit. Quo in opere naturam repugnantem fortiter edomabat. (Hag., n. 704).

9 Aprilis.

Grandissilvæ in Gallia, memoria **beati Gulielmi**, Prioris, olim Montis-Pessulani domini, qui et contra Saracenos pugnaverat. Ipsa nocte in qua S. P. Bernardus ex hac vita decessit, eum in monasterio Grandissilvæ sibi apparentem videre meruit. Cœnobio deinde Valldauræ in Hispania condendo operam dedit; quod tamen cum situs minus opportunus videretur, ad Sanctas Cruces postea translatum est. De ceteris hujus beati viri actis et vita nihil notum.

Ejus autem memoriae conversus sociatur ille, quem Thomas Cantipratanus nihil scivisse dicit præter duo vocabula: « Ave Maria ». Ex cuius ore post mortem jam tumulati lilium prodidisse, idque litteris aureis verba inscripta habuisse: Ave Maria. (Hag., n. 138).

In monasterio B. M. de Campo-arando, die 10 hujus mensis anno 1895, in pace quievit devotissimus Mariæ servitor **Gabriel Mossier**, conversus. Eques in sæculo ob animi virtutem et ardorem a sodalibus dilectus, ante omnia tenerrima devotione Beatam Virginem coluit, pro cuius honore strenue etiam propugnabat. Vulneratus in bello Legionisque honoris insignibus donatus et ad altiore gradum jam promovendus, a Maria tamen vocatum se sentiens, mundum deserere statuit. Qui ut juvenilia ambitionis et arrogantiæ peccata, quæ multa se commisisse arbitrabatur, plenius et efficacius expiatet, pauperimum et obscurissimum sibi quæsivit cœnobium; nec

choristis adscribi annuit, sed ut ad ordinem conversorum redigeretur enixe flagitavit. Ab amicis etiam et cognatis ipsaque matre et sorore pro mortuo et sepulto haberi voluit. In corporis infirmitatibus mentisque tenebris Mariæ solius cogitatione et amore recreatus et corroboratus est. Facta professione solemni, cum ad recipiendos hospites deputatus esset, apostolum se constituit ad propagandam suam erga Beatissimam Virginem pietatem; quo dulcissimo studio multorum animos salubriter commovebat. A divina Matre impetravit ut moreretur die Sabbati. (Hag., n. 741).

Anno 1231, in Helvetia monasterium conditur Vallis-Dominarum seu Frauenthal.

10 Aprilis.

Villarii in Brabantia, beatus Godefridus, sacrista. Arctorem vitam appetens ex Benedictino monasterio S. Panthaleonis Coloniæ Agrippinæ Villarium venit. Relucebat autem in ejus vultu sanctitas, in consiliis maturitas, in omnibus diligendis perfusa caritas. Exarsit tantopere in amorem supernæ patriæ, ut vitæ temporalis subsidia despectui haberet, omnimodo carnem suam atterens, iisque virtutibus se informans, quibus comparatur regnum cæleste. Spiritu prophetæ animatus fratribus quandoque futuras prædixit tentationes eosque præmonuit. Variis recreabatur visionibus; ac ipse nescius, aliis ipsius cingulum infirmis applicantibus, miracula patravit. Ab ipsa B. V. Maria de instante morte monitus est. Superveniente infirmitate fatigabat dolor immensus exhaustum per longam poenitentiam corpus; mens tamen libere Deo vacabat totaque cælestibus intendebat. Post transitum, anno probabiliter 1200, ut lavaretur nudati dorsum totum inventum est plagis virgarum lividum. Qui quantæ esset sanctitatis per sacras ejus reliquias Dominus ostendere non cessavit. (Hag., n. 128).

In monasterio B. M. de Aquabella, anno 1840, pretiosa in conspectu Domini mors Reverendi Domini Stephani Malmy, primi instaurati hujus monasterii Abbatis. Qui parochus quinquagenarius ex patria expulsus, Bruxellis monachis ex Valle-Sancta obviam factus egregia animi alacritate sese sociavit, primusque Westmallensis fuit novitius. A D. Augustino deinde vocatus est ut secum fratrum sororumque ex Helvetia fugam dirigeret. Commorans in Russia in ingentibus frigoribus solus fere divinum Officium in ecclesia persolvebat.

Et cum annos natus septuaginta duos in Galliam tandem reverteretur, in ipso hieme pedibus incessit, quo pro restituendo Aquæbellæ monasterio eleemosinas colligeret. Nonagenarius ejusdem instaurati cœnobii invitissimus Abbas electus est. Qui sibimet durus atque humilitate præcipuus, Regulæ præscriptionibus senex decrepitus etiam fidelissimus, fratribus tamen misericordiæ plenus exstitit, omnes et singulos sincero jucundoque complectens amore. Qui ætatis anno nonagesimo sexto cum esset moriturus, eosdem commonuit: « Regulæ obsequimini », statimque addens: « Diligite alterutrum, carissimi, diligite invicem ». Paulo post beatam animam exspiravit. (Hag., n. 681).

In Helvetia, dedicatio ecclesiae B. M. Filiæ-Dei, cuius solemnitas Dominicæ secundæ post Pascha affixa est.

11 Aprilis.

In Hispania, memoria Reverendi Patris **Angeli de Victoria**, Reformatoris Generalis. Licet mundus satis amplas ei ostentaret commoditates, easdem tamen ut stercora et sordes æstimans, maluit Christum lucrifacere et humilem agere vitam. Abbas electus fratribus verus erat pater atque solamen. Quos ex officio reprehenderat, brevi etiam consolari satagebat, omniumque necessitatibus multa sollicitudine intendebat. Nihil ei tam fuit curæ quam ut pax et quies inter fratres vigeret. Nobiles ut patrem eum venerabantur. Cum autem post gravem et laboriosam infirmitatem ad Deum migrasset, inter alia mirabilia cubiculum statim claritate repletum fuisse narrant. (Hag., n. 524).

Apud Claramvallem, venerabilis senex **Tescelinus**, S. P. Bernardi Abbatis pater secundum carnem. Vir erat antiquæ et legitimæ militiæ, cultor Dei, justitiæ tenax. Qui una die quinque filios, et filios tales, videntes abire, non modo non doluit, sed gavisus est valde, illud tantum monens, ut in omnibus modeste agerent: « Quoniam ego, inquit, novi vos, quod aut vix aut numquam possit zelus vester cohiberi ». Cum autem, Nivardo eis adjuncto et Humbelina filia nupta, solus domi remansisset, veniens ad filios suos in Claramvallem appositus est ad eos. Qui cum aliquantum temporis ibi fecisset, obiit in senectute bona, hac die, anno circiter 1120. (Hag., n. 325).

In Alsatia, in monasterio Oelenbergensi, anno 1893, post ægrotationem dolorum plenam pie obiit Frater **Otto Rieth**,

conversus. Jam inde a novitiatus anno vir religiosus exstitit quasi perfectus, ita suo parcens tempori ut ipse cunctos vinceret orando et laborando. In variis quæ obivit muneribus, ut sub-cellarii et sub-magistri novitiorum, omnem suam ostendit animi fortitudinem, mansuetudinem et caritatem. Restant nobis aliqua ejus virtutis documenta: Cum manus sinistra machina capta ei esset amputanda, soporem sibi inferri non sinit arridetque chirurgo medico. Sorori cum ad eum visendi causa venisset, mundo se mortuum esse quotidieque se pro ea orare per hospitalem respondet. De morientis autem ore hanc pulchram collegerunt confessionem: se Supremi judicis tribunal non metuere, cum semper omnia fecisset ac si a Superioribus videretur ab eisque Dei nomine judicaretur. (Hag., n. 732).

12 Aprilis.

In coenobio B. M. de Trappa, anno 1687, pius exitus Domni Pauli Ferrand de Grandmaison. Cum ex Priore Ordinis Præmonstratensis post longam maturamque deliberationem, annos natus sexaginta tres ad strictiorem transiisset vitam monachorum Trappensium, cum simplicitate et docilitate novitii adolescentis se tradidit, acceptans et faciens quidquid durum vel asperum Regula imponit, hiemis duritatem aliaque incommoda lætus sufferens, atque felicem se sentiens quod amore Christi pati sibi liceret. Erga fratres ultimæ erat humilitatis et modestiæ, omnibus se inferiorem reputans; magistro vero novitiorum viginti annis minori apertum prodidit animum ejusque consiliis utebatur. Post remo morbo cum esset affectus, ipse visitantium se animos accendebat. Visibiliter etiam a dæmone vexatus est, quem tamen signo crucis facile fugavit. Quadragesima instante ab Abbe flagitavit, ut a carnibus et ovis abstinere sibi liceret. Denique ut in die Parasceves moreretur optans et orans a Deo exauditus est, sacroque Viatico genibus flexis accepto e corpore evolavit. (Hag., n. 620).

In monasterio B. M. de Septem-Fontibus, memoria pii monachi Mauri Doucette. Militum præses fuerat moribus depravatus, qui in prœliis plura vulnera contraxit; Dei vero gratia commotus ad frugem animum applicavit. Qui cum primum apud aliorum Ordinum religiosos ut inter eos suscipieretur frustra conatus est, tandem a D. Eustachio de Beaufort multa cum caritate est receptus. Mirabantur omnes insolitam

in illo animi transformationem, factusque est novitius humilitate et simplici obedientia commendabilis. Maxime autem Deum præsentem assidue cogitans, continuis actibus amoris ad intimam pervenit animi cum Deo conjunctionem integrumque sui immolationem, ita ut ipsa sua in monasterio præsencia crucis amorem ceteris prædicaret. Qui octo dumtaxat post professionem menses pie decessit ad Dominum, in festo scilicet S. P. Roberti anno 1683. (Hag., n. 601).

13 Aprilis.

In monasterio Vallis-Rosarum prope Mechliniam, **Beata Ida de Lovanio**, sanctimonialis. Adolescens mundum cœpit despicere et ad cœlestia anhelare; quapropter a diabolo durissime vexabatur. Ipsa vero cum ad illicitum quid faciendum tentaretur, Christi passionis injuriam, quam in eodem membro olim in cruce sustinuit, memoria revocatam sensus delectationi opposuit. Propriam carnem variis modis aspergime tractabat. Quotidie undecies centenis genuflexionibus et toties repetitis orationibus Deiparam salutabat. Hæc autem cum mira jucunditate cordis et spiritus hilaritate peragens, gaudii effluentiam sacra cantilena sonora voce decantando exprimere consuevit. Quoniam autem considerationi Dominicæ passionis tota intenta erat, volens pius Dominus electæ suæ in hisce occurrere, sanctorum vulnerum suorum stigmata, in forma circulorum diversi coloris, in ejus membris impressit; postea vero precantem exaudiens, cicatrices a locis suis abstulit, retento tamen doloris sensu. Validissimo ipsius desiderio percipiendo crebro Sacram Communionem Deus miraculosum quandoque in modum satisfecit. — Sanctitatis fama percrebescente, ipsa hominum existimationem maxime timens, petiit ut in monasterium Vallis-Rosarum admitteretur. Quæ in schola contemplationis multum profecit, saepiusque in extasim rapta est. Ac multis aliis divinis charismatibus locupletata, sub annum 1300 ad Sponsum migravit. (Hag., n. 53).

In cœnobio B. M. de Trappa, anno 1687, ad superos evolavit juvenis frater **Benedictus de Téniers des Genestes**. Puer octo vel decem annorum in Trappæ monasterium secedere jam avebat, sed parentibus obsistentibus in vicinam silvam se abdidit, ubi duos post dies inventus est genibus provolutus, corpore immobilis orationique totus intentus. Qui cum ad paternum castellum reductus esset, subinde in

nemus item evasit. Annos sexdecim cum haberet, pater ejus precationibus resistere jam non valens, in prædictum cœnobium eum adduxit. Erat autem ibi velut angelus vitamque gerebat plane cœlestem. Corporis autem tenuitas Ordinis rigoribus impar erat. Acres dolores sine querela sustinuit, sed nocte per somnum ab imo ducta suspiria prodiderunt celata cruciamenta. Quare Abbas de Rancé amico eum tradidit, ut pristinas vires recuperaret. Paucos autem post menses reversum brevi eum Deus in cœlo beavit. (Hag., n. 621).

14 Aprilis.

In Gallia, beatus **Radulphus**, qui ex Abbe Floregiæ seu Toroneti factus est Episcopus Sistariensis. Viginti autem quinque regiminis annis expletis, anno videlicet 1241, diem ibi clausit extreum atque sub altari sepultus est. De quo Præsule « sanctissimo » Liber Viridis capituli hujus ecclesiæ, sæculo XVI ineunte conscriptus, testatur Dominum per ipsum in vita et post mortem multa fecisse miracula, mortuos suscitando, cæcos illuminando, de morbo epileptico salvando, claudos et impotentes exaltando. (Hag., n. 158).

Kinloss in Scotia, beatus Abbas **Nerbus**, quem duos pie peregrinantes a sicariis occisos ad vitam revocasse narrant, eumque idcirco ut Patronum peregrinorum ibidem fuisse cultum, festo etiam huic diei addicto. Annus autem quo mortuus sit ignoratur. (Hag., n. 129).

In Anglia, memoria beati monachorum Antistitis **Richardi**, conditoris primique Abbatis Fontanensis. In Benedictinorum monasterio Sanctæ Mariæ Eboracensis viri religiosi, audita Cisterciensium vitæ perfectione et puritate, pia quadam æmulatione commoti sunt. Quibus Prior Richardus socium se gratarter adjunxit. Metropolis Antistite favente, numero tredecim de monasterio egressi sunt, ac extrema in egestate hiemisque asperitate sub ulmo tugurium construentes, optatae vitæ regularis initium fecerunt. Deinde nuntiis missis S. Bernardo significarunt se Claramvallem in matrem, ipsum vero in patrem elegisse. Qui re audita in Deo gavisus, egregiis ipsis congratulatus est litteris, eo quod multo facilius plurimos reperires sæculares converti ad bonum, quam unum quempiam de religiosis transire ad melius. Una cum redeuntibus nuntiis monachum ad eos misit virum sanctum, Gaufridum de Ainayo, qui doceret eos modum vivendi secundum Cister-

ciensis Ordinis disciplinam. Post biennium autem gravissimæ paupertatis domus rebus temporalibus quoque florere cœpit. Interim advertit Papæ in Anglia Legatus quantum Richardus Abbas sollicitus esset in his quæ Dei sunt et in ecclesiasticis negotiis expertissimus. Unde æstimans non debere lucernam talem sub modio latere, peracta legatione renitentem trahit ad curiam, volens eum ad majoris administrationis officium promovere. At melius providit ei Dominus: Romam enim veniens febri correptus est, et in via obedientiæ votum terminans, ultima die hujus mensis anno 1139 peractum cursum in pace consummavit. (Hag., n. 347).

Anno 1879 monasterium restituitur B. M. de Aceyo, quod anno 1136 conditum fuerat.

15 Aprilis.

In Hispania, die 16 hujus mensis anno 1648, in cælum abiit præstabilis vir **Froilanus da Vrosa**, Congregationis Castellæ monachus et Abbas. Vir erat orationi et contemplationi eximie deditus. Cum in collegio Salmanticensi Præsul erat, sæpius a discipulis in extasim raptus inventus est. Pietati eruditionem cum humilitate conjunxit. Qui cum per viginti et unum annos, quos in diversis officiis invitus consumpsit, pene sine intermissione ad Deum clamasset: « Dimitte me paululum, ut plangam peccata mea », tandem violenter quodammodo a fratribus se sibi rapuit, vitamque privatam in monasterio professionis suæ, Hortensi scilicet, amplexus, per annum quo supervixit, totum se Deo ac orationi impendit. (Hag., n. 523).

In Gallia, memoria venerabilis dominæ **Antoniæ de Orléans-Longueville**, Congregationis B. M. de Calvario institutricis. Stirpi regiæ annexa, a prima juventute virtutem prosequens, jam exercitiis poenitentiæ dedita erat. Cum autem felix matrimonium viri violenta morte solutum esset, Tolosæ Fulientinarum virginum habitum induit, quas omnes dura sui corporis tractatione vincebat, ita ut « voluptatum jugulatrix » appellaretur. Papæ deinde jussu Fontebraldensem Ordinem reformare conabatur. Opere vero principali frustrato, Pictavii domum condidit potestati illius Ordinis subtractum Fuliensique Congregationi conjunctam, cuius alumnæ S. Benedicti Regulæ sine ulla mitigatione obtemperantes, Domini passionem potissimum venerarentur. Quamobrem et Patronam sibi elegerunt B. M. Virginem Filii cruci adstantem

doloribusque compatientem, omnes orationes et pœnitentiæ exercitia Deo offerentes pro peccatorum hæreticorumque conversione et ut recuperaretur Terra Sancta. Qua Congregatione inchoata ipsa fundatrix anno post in Domino obdormivit, die 25 hujus mensis 1618. (Hag., n. 537).

In Austria-inferiore, anno 1444 in cœnobium SS. Trinitatis seu Novum-Claustrum, quod antea Ordinis Prædicatorum monialium erat monasterium, intrarunt monachi Cistercienses.

16 Aprilis.

Dunis in Flandria, anno 1623, pie decessit Reverendus Dominus **Adrianus Chancelier**, Abbas. Parentes humiles, sed piissimi, filium in cœnobio Cisterciensium monialium de Ravensberg collocarunt, ut sub directione Patris Confessarii virtutibus plenius informaretur. Deinde admissus in monasterium Dunense, postea quantumvis juvenis bona temporalia administranda suscepit, paucisque annis elapsis unanimi fratrum suffragio Abbas etiam postulatus est, trigesimum dumtaxat ætatis agens annum. Qui perterritus, a senioribus de Dei voluntate edoctus est. Nihil ei molestius quam proprias audire laudes. Quotidie post prolixam orationem inentalem sacrosanctum Missæ offerebat sacrificium, et vix unquam sine prævia confessione, non ex conscientiæ scrupulis, sed ad sacramentalem gratiam promerendam. In sanctissimæ et intemeratae Virginis patrocinio summum collocabat patrocinium, præcipue ad angelicum castitatis thesaurum integre servandum. Corpus etiam castigavit per cilicia, flagella, jejunia aliasque rigidæ abstinentias. Interim temporalem monasterii statum ita promovit, ut vere in seipso ostenderet Martham et Mariam conjunctissimas esse sorores. Subito autem letalis eum invasit infirmitas. Qui moribundus inter alias fidei, spei et caritatis actus dixit: « Et quamvis peccatis meis exigentibus me velles in æternum damnare, protestor me in æternum Te velle propter hoc ipsum amare et laudare, quia justus es ». Tandem morbi doloribus victus, instantे jam aurora diei Dominicæ Resurrectionis, cum tenerrimo pietatis sensu defunctus est, ætatis anno quadragesimo tertio. (Hag., n. 556).

In monasterio B. M. de Lacu ad duos Montes in Canada, anno 1886, in cælum migravit juvenis Pater **M.-Benedictus Péteul**, antea Supprior Bellifontis. Humiliationem corporisque castigationem avidus exstitit requirebatque eas ut

gratias. Nihil antiquius habebat quam ut cum Jesu magis semper conjungeretur Ejusdemque crucem amplectendo vitam viveret ipsius Christi. Animo perquam demissus erat atque obediens, semperque in Domino latus. In Canadum postea missus, cum pia matre convenit, ut a litteris inter se scribendis cessarent, taleque mutuum solatum Deo offerrent sacrificium. Qui de morte appropinquante nullo modo turbatus, anno ætatis trigesimo tertio pie obdormivit in Domino. (Hag., n. 724).

17 Aprilis.

Hæc dies natalis habetur S. P. N. Roberti, cuius festum agimus die 29 hujus mensis.

In monasterio B. M. de Aquabella, anno 1879, transitus Fratris **Humberti Chaumartin**, conversi. Hic bonus frater, hilaris et simplex, per longum tempus in monasterii grangia molitoris officio fungebatur. Erat autem inter eos qui ipsius opera utebantur, agricola quidam religionis protestanticæ, pro cuius conversione frater infirmus deinde factus et ætate proiectus preces fundere non cessavit. Quadam die internam audivit vocem dicentem sibi: « Lumen pro lumine ». Horum verborum sensum cognovit, cum paulo progrediens subito caligari coepisset, paucisque diebus post totus factus sit cæcus. Et hoc modo percipiens Deum preces suas clementer audivisse, oculorum sacrificium libenti animo faciebat pro salute illius, paratum se declarans etiam vitam offerre. Duobus tribusve annis elapsis sine morbo diem supremum confecit, paucisque post mensibus item decessit agricola, ante ipsam mortem ex hæresis caligine in lucem tandem traductus catholicæ veritatis. (Hag., n. 719).

In monasterio B. M. Boni Auxilii in Maubec, anno 1864, cælo nata est Mater **Maria Bernarda de Longevialle**, sanctimonialis annorum viginti quinque. Adolescentula ad Sacram Eucharistiam primitus accedens Jesum se vocare cum cognovisset, votum vovit perpetuæ castitatis. Pietatem coluit simplicem solidamque, ac nullam privationem timens, rebus quæ duræ sibi essent, ultiro se offerebat. Pauperibus et infirmis maxima succurrebat caritate. Quæcum monasterium ingredi tandem potuisset, novitia Sanctissimo exposito coram orans, Domino promisit se Sacratissimo Ejus Cordi nihil recusaturam. Paulo post emissa vota novitiarum magistra

designata est, quod officium tremebunda suscepit materneque exsequebatur. Ipsa corporis sui debilitatem negligens, solo agebat amore Jesu et Mariæ, quibus solis placere satis esse reputabat. Quæ ut columba candida evolavit ad Sponsum, dixitque ipsius animæ moderator se mirari quod miracula non patraret. (Hag., n. 706).

Anno 1295, dedicatio ecclesiæ Sanctæ Crucis in Austria, partis videlicet stylo « gothico » constructæ, id est chori cum altaribus circumstantibus et capellæ infirmorum.

Item anno 1901, dedicatio ecclesiæ B. M. de Immaculata Concepcion in Avesnières (Laval).

18 Aprilis.

In aliquibus monasteriis hodie festum agitur Beati Idesbaldi, Abbatis Dunensis. Inter optimates Flandriæ regionis Furnensis non minimus existens, uxore liberisque orbatus, ætate maturus Dunense petiit monasterium. Elapsis aliquot annis ex cantore tertius ejusdem domus Abbas electus est, præsidente beato Roberto de Brugis, ipsius aliquando decessore, qui S. Bernardo in Claravalle successerat. Vir fuisse dicitur in religione strenuus et in labore non piger. Qui cum duodecim annos præfuisset, obiit anno 1167, die quidem incognita, 22 Julii tamen posteriore. Cujus corpus anno 1237 ac iterum anno 1624 incorruptum inventum est, fuitque ejusdem cultus anno 1894 a Leone Papa XIII comprobatus. (Hag., n. 28).

In Anglia, anno 1585, gloria mors Joannis Almond, fidei Confessoris. Monachus creditur abbatiae Vallis-regalis in comitatu Cestriæ. Doctus non erat, sed pius, nulloque suppicio vel injuria, nullis minis promissive a fide catholica removeri potuit. Verbis fortitudine et gaudio animatis, jocorum etiam et facetiarum plenis, captivitatis socios ad constantiam Christique vexillo fidelitatem adhortabatur. Modo in hunc carcerem, modo in alium inclusus, paulatim consenuit usque destitutus est oculorum. Quas corporis infirmitates cum aliis gravibus multiplicibusque incommodis patientissime toleravit. Sic cum per multos annos pro fide et amore Christi varias ærumnas læto semper animo perpessus esset, cælestem tandem ab Ipso accipere meruit victoriæ coronam. (Hag., n. 227).

In Alsatia, in Oelenbergensi monasterio monialium, anno 1862, transitus juvenis monialis Scholasticæ Bleicher. Puella indole satis vana, cum aliquando spiritualia faceret

exercitia, animi vitia agnoscens exinde eadem fortiter impugnabat, atque in ipso sæculo vitam monasticam serio agebat. Quæ post sollicitationes multiplices in monasterium tandem admissa, in Cruce et Tabernaculo Christum Sponsum summo amore frequentando, brevi a sodalibus sancta jam habebatur. Verum, in secundo probationis anno perniciose morbo afflita est, atque religionis votis in articulo mortis magna cum lætitia nuncupatis, gaudens ad cælestes nuptias festinavit. (Hag., n. 705).

19 Aprilis.

In monasteriis Balernæ et Bellævallis, venerandus Abbas **Burchardus**. Balernæ Benedictini monachi anno 1136 arctioris disciplinæ studium conceperunt ac Cistercienses fieri exoptarunt. Eorum igitur votis annuens S. P. Bernardus Burchardum, Claravallensem juvenem monachum, ad eos allegavit, ut Cisterciensia instituta eos edoceret edoctisque præcesset. Qui sancti Patris in ipso repositæ fiduciaæ et exspectationi adeo respondit, ut a dilecto Abbe egregiam acceperit epistolam sibi et ipsi gratulatoriam. Gaudet enim S. Bernardus, quod semen a se seminatum cecidit in terram bonam et optimam, et quod genuit infantem, non corpore, sed in malo, quem Salvator præponere posset senibus imitandum, cuique revelavit quæ abscondit a sapientibus et prudentibus. Orator quoque et scriptor eximius fuisse dicitur. Anno vero 1157 ad administrationem Bellævallis vocatus, ibi anno 1163 in Deum excessit. (Hag., n. 316).

Rievalle in Anglia, memoria beati Abbatis **Silvani**, S. Ælredi successoris. Cujus laudes Matthæus ejusdem monasterii cantor ita cecinit, ut duobus decessoribus suis sanctitate superior etiam habendus videatur. Paupere enim vita Antonium vel Paulum eum fuisse iste asserit, cibum ejus aridum, asperam vestem, somnum brevem durumque cubile; virgis etiam se castigasse: itaque in terra positum vixisse in cælo, in hoc mundo solo corpore peregrinantem. — Ab Alexandro Papa III in nonnullis litibus arbiter designatus est. Anno fortasse 1199 obiit Bellælandæ, ubi et fuit compositus. (Hag., n. 363).

In asceterio Solis-Montis in Hannonia, die 21 hujus mensis anno 1694 obiit venerabilis Abbatissa **Eugenia de la Halle**, quæ ut mater incomparabilis triginta quatuor annos filiarum

in rebus spiritualibus et temporalibus prosperitati totam se devovit, caritate sua jugum Domini suave eis reddens atque levissimum. In ipsis periculis, quæ sœviente bello gregi suo imminebant, fides ipsius ac fiducia in Deo non tantum non diminuebantur, sed potius augebantur suisque orationibus impetravit ne dispergeretur communitas sua. Quinque annis septuagenaria major et ob egregias virtutes magnopere desiderata transiit de hoc saeculo. (Hag., n. 608).

Anno 1666 Alexander Papa VII celebrem edidit Constitutionem «In suprema», qua Cisterciensis Ordinis reformationem et faciendam ordinavit et factam comprobavit. (Hag., Suppl., p. 80).

20 Aprilis.

Schonaugiæ in Germania, **beata Hildegundis**, novitia. Matre defuncta pater cum filia sub veste virili et Josephi appellatione in Terram Sanctam peregrinavit. Pater vero moritur in itinere. Ipsa tunc a ministro omnibus rebus spoliata ac derelicta, saepius a Deo mirabiliter protecta est. In patriam autem redux, sexum bona fide simulare perrexit, atque in Schonaugiæ monasterium est recepta. Hic corporeæ teneritati non parcens, laboribus durissimis sese subjicit. Brevi tamen morbo correpta, novitia migravit ad Dominum, hac die anno 1188. Ad cujus exequias cum sexus appareret, Abbas et monachi stupefacti et pie commoti, de re tam mirabili ac de teneræ virginis animi fortitudine Deum glorificarunt. (Hag., n. 118).

In Livonia, anno circiter 1215, passio **Frederici de Cella**, monachi et sacerdotis. Hunc Episcopus Theodoricus auctoritate Domini Papæ ad opus assumpserat Evangelii. Qui celebrata Dominicæ Resurrectionis solemnitate cum scolare suo et quibusdam aliis navigio Rigam descendere volebat. Sed occurrentes ei Ozilienses irruerunt super eum, captumque et cum puero suo Domino cantantem diversis tormentis cruciaverunt, ac tandem securibus suis inter medias scapulas sectantes interfecerunt. (Hag., n. 197).

Commemoratur quoque hac die **beatus Giraldus de Salis**, qui ex canonico regulari factus eremita, complura deinde condidit monasteria, quorum major pars in posterum Cisterciense institutum amplexata est. Ipse tamen Giraldus Cisterciensis numquam fuit. Obiit hac die anno 1120, in monasterio quod ultimum considerat Castellariensi, quodque item Cisterciensi Ordini aliquando se conjunctum esset.

In Italia celebratur dedicatio ecclesiæ Clarævallis a Columba in diœcesi Placentina.

21 Aprilis.

Cisterci, **beatus Fastradus**, Abbas octavus. Cum in sæculo vitam jam egisset austera, monachus factus in Clara-valle duriorem etiam eam fecit. A S. P. Bernardo Cambaronæ deinde primus Abbas constitutus est. Decedente beato Roberto de Brugis, qui S. Bernardo successerat, Fastradus electus est ad regimen Clarævallis. Hoc autem rumore turbatus et anxius, fugam arripuit veniensque ad monasterium Ordinis Carthusiensis, per dies aliquot ibi latuit. Apparens autem ei gloriosissima Dei Mater parvulum suum Jesum imposuit in ulnas ejus dicens: « Accipe Filium meum et serva Illum ». Et intellexit membra Christi esse qui ipsius providentiae committerentur. Cujus in vultu angelico Spiritus Sancti gratia radiabat, atque puritas animi et singularis mansuetudo in exteriore homine velut proprio sigillo divinitus impressæ cernebantur. Una cum aliis Prælatis Cisterciensibus omni ope et opera contendit, ut Alexander Papa III legitimus Pontifex ubique agnosceretur. Lamberto Cisterci Abbatii officio se abdicanti Fastradus omnium consensu suffectus est. Sed post duos dumtaxat annos, cum anno 1163 Parisiis ad S. Bernardi canonizationem impetrandam et ad alia negotia tractanda Domino Papæ Alexandro assisteret, correptus ægritudine lecto decubuit. Quem decedentem cum ipse Dominus Papa propriis manibus inunxisset atque apostolica communisset benedictione, magno pietatis affectu morienti compassus est. Piissimus quoque Gallorum rex Ludovicus, qui item præsens erat plantu magno super sanctissimum virum quasi super patrem carissimum lacrimas fudit. Sacrum corpus Cistercium relatum, summa devotione ibi est tumulatum. (Hag., n. 97).

In monasterio B. M. de Aceyo, anno 1898, obdormitio Fratris nomine et actione **Amabilis Achard**, conversi. Indole licet ad iracundiam pronus, assidue sollicitus erat ne fratribus vel minimam daret molestiæ causam, omnibusque quovis modo servire quærebat. Obedientiæ tantopere studuit, ut Superioris in suis præceptis non parvum cautionem adhibere cogerentur. Maxime autem intima in eo eluxit erga Sanctissimam Eucharistiam pietas et devotio. Quotidie genibus flexis in solo frigido et humido, aëris in vetere et ruinosa ecclesia redundantiam contemnens, per horas integras, mente veluti a sensu corporis remota. Sanctissimo coram preces fudit. Qui ægrotans quadam feria quinta, cum Sacram Com-

munionem accepisset, ut gratias agens oraret solus relictus, post quartam horæ partem defunctus inventus est, manibus super pectus religiosissime decussatis. (Hag., n. 743).

Anno circiter 1260, dedicatio ecclesiæ B. M. de Aceyo.

22 Aprilis.

In Gallia, memoria beati viri **Joannis de la Barrière**, Congregationis Fuliensis sancti conditoris. Annos natus duodeviginti Fulii abbatiam etsi invitus in commendam accepit. Cum autem sincero suo animo repugnaret se non esse qui esse videbatur, ipse monasticum habitum sumere atque regularem disciplinam in loco sibi a Deo commisso ad pristinum fervorem revocare statuit. Post quatuor autem annos incredibilium plenos laborum, angustiarum, orationum et in se assumptarum asperitatum, tandem in festo Exaltationis S. Crucis anno 1577 cum quatuor dumtaxat junioribus seu novitiis vitam ibi monasticam instauravit. Praeceptis autem Regulæ alias addidit austeritates durissimas a mente S. P. Benedicti sat alienas. Cum reformationis tamen celebritate numerus accrescebat novitiorum, ac per Galliam et Italiam coloniæ emissæ sunt. Quas ipse ne in strictioris disciplinæ studio defervescerent, omnia patiens itinerum incommoda assidue visitabat, dum proximi salutis zelo succensus totam Aquitaniam, declinatis semper in terram oculis, pane tantum et aqua nutritus nudisque pedibus lustrabat, populum confluente cum magna contritione ad morum emendationem concitans. A falsis autem fratribus accusatus est. Qui Romam arcessitus, ac innocens a superioratu depositus, contumeliam per octo annos lætus sustinuit. Tunc autem re iterum examinata, cum honore est restitutus. Brevi post e vita migravit, die 25 Aprilis 1600. Ad cujus mortis nuntium ipse Papa Clemens VIII lacrimas tenere non potuit. Et postquam cum tota curia ad feretrum oravit, erigens se egregium Abbatem duobus ejusdem temporis sanctis Carolo Borromæo et Teresiæ parem judicavit, causamque beatificationis introducendam statuens, titulo eum Beati jam antea honestavit. (Hag., n. 56).

In Bavaria, anno 1914, dedicatio ecclesia monialium S. Joseph in Thyrnau.

Anno 1948 in Fœderatis Civitatibus Americæ Septentrionalis, in civitate New-Mexico, monasterium conditum B. M. de Guadalupe.

23 Aprilis.

Apud Claramvallem, **beatus Robertus**, Abbas, de Brugis oriundus, S. P. Bernardi in regimine proximus successor. In sæculo clericus Lauduni philosophiam docebat, eratque inter triginta novitios, quos S. Bernardus ex Flandria in Clarævallis cœnobium secum duxit. Postea ad Dunense monasterium missus est ut monachos ibi vitam Cisterciensem edoceret. Hunc S. Bernardus paucis diebus ante gloriosam suam migrationem præsentibus fratribus, non sine multa commendatione personæ ejus, ut suum eligerent successorem monuit et consuluit. Cui Dominus toto tempore sui regiminis intus et foris, non solum in sua Claravalle, sed et in filiabus, tantam pacem contulit, ut felicissima illa tempora viderentur. Ipse vero modestus Abbas pastoralem curam tanto humilius exercuit, quanto decessoris meritis inferiorem se judicavit. Transactis autem tribus annis et dimidio, cum die sancta Parasceves nudis pedibus incessisset, vehementer frigore affectus est, atque ad Vigilias sequentis Sabbati gravi febri correptus, magno cum planctu totius congregacionis in Domino obdormivit, die 29 hujus mensis anno 1157. (Hag., n. 90).

Signaci in Gallia, **beatus Gerardus de Orcimonte**, Benedictini monasterii Florinensis in diœcesi Leodiensi quondam Abbas. Vir erat pietatis et eruditionis titulis suo tempore celeber, qui monachos sibi commissos cum omni rexerat modestia, mansuetudine et pietate, ac monasticæ vitæ collapsa fundamenta instauraverat. Verum, ad arctiorem vitæ professionem anhelans, assumptis secum de suis monachis duodecim, Signiacum venit, petens ut cum sociis susciperetur. Florinenses autem moleste hoc ferentes, Romam miserunt, ut litteris pontificiis per censuram ecclesiasticam ad priorem locum reverti cogeretur. Romam igitur ire coactus, Gerardus humilitate sua et simplicitate a Summo Pontifice impetravit ut secundum votum in Signiacensi monasterio deinceps conversaretur. Hic post aliquod tempus Prior etiam constitutus est, plenusque dierum et virtutum migravit ad Dominum, anno 1138. Ad cuius tumulum diversis languoribus fatigati miraculose sanati sunt, atque una cum ossibus beati Gulielmi, Abbatis quondam Benedictini cœnobii S. Theodorici, et beati Arnulphi, item S. Nicasii, ipsius reliquiæ anno 1234 solemniter elevatæ sunt. Quarum parte anno 1668 impetrata, monachi Florinenses annuente Episcopo Leodiensi Missam

etiam in beati Gerardi honorem exinde celerabant. (Hag., n. 62).

Anno 1252, in Helvetia, dedicatio ecclesiæ Vallis-Dominarum.

24 Aprilis.

In Hispania, memoria **Ambrosii de Herrera**, monachi Ferrarensis. Humilitatis et obedientiæ admirandis exemplis celeberrimus, orans cælestes consolationes experiri meruit. Qui aliquando, dum gravi infirmitate oppressus lecto decumbit, puerum Jesum speciosum forma præ filiis hominum, cælesti splendore circumdatum et candidissima Cisterciensium cuculla indutum conspexit; cuius præsentia spiritus incredibilem exultationem, corpus integrum sanitatem obtinuit. Sancte decessit die 30 hujus mensis anno 1613. (Hag., n. 520).

In Belgio, anno 1247, migravit ad Dominum beata femina **Gentla de Ærschot**, Abbatissa. Sæculo XII ad finem vergente moniales Floridæ-Vallis, non sine magnis et diuturnis difficultatibus ex parte extraneorum, de Ordine S. Benedicti ad Cistercienses transierunt. Quarum Gentla prima Abbatissa electa, in rebus temporalibus potissimum adjuta est a beato Bartholomæo De Vleeschouwer, patre beatæ Beatrixis, celebris Priorissæ de Nazareth, quæ in Florida-Valle vitam monasticam inchoavit. Ipsa Gentla ante mortem per longum tempus elanguit, ut brevi compendio in hoc corpore totaliter purgaretur. Miraculorum charismate etiam illustris, sancte de hoc mundo transiit atque sepulta est in medio choro. (Hag., n. 451).

Item in Belgio, anno 1472 mortalitatem exuit veneranda Abbatissa Biloci **Gertrudis de Potellis**, monasterii reformatrix. Nobilium filia, mira mansuetudine et lenitate spiritus prædita, pacis et concordiæ studiosissima, magno compassionis et misericordiæ affectu ferebatur erga omnes afflitos; publicum autem et omnem vanitatem et levitatem summpere fugiebat. Monasterii tamen bursaria constituta ac etiam Abbatissa electa est. Quæ verbo et exemplo clausuram restituit, abstinentiæ consuetudinem bonorumque temporalium usum communem repetiit et refecit. Filiarum autem ut vera mater sedulam curam habuit, cum pace et caritate easdem regens. Quo factum est ut monasterium brevi non solum virtute, sed et numero creverit. Hujus post mortem Abbas de Nyseele corpus in choro sacerdotum condi jussit, eo quod ipsam non minore honore ac reverentia dignam judicaret quam si sacerdos fuisset. (Hag., n. 481).

25 Aprilis.

Natalis sanctæ Franchæ, cuius festum postridie agitur.

Avenione in Gallia, beatus **Benedictus XII**, Papa. Prius Jacobus de Furno seu Furnerius cognominatus, monachi habitum sumpsit in monasterio Bolbonensi, factusque est exinde Fontis-frigidi Abbas. Qui a Joanne Papa XXII Apamiarum ac deinde Mirapicensis Episcopus nominatus, fervidus exstitit fidei cum severitate zelator, judex semper integer ac diligens, patiens etiam et misericors. Vaticanæ purpuræ honore ornatus, ob religionis habitum quem portabat, cardinalis albus vulgo appellabatur. Tandem autem ipsam summi pastoratus ascendit cathredram. Qui ecclesiasticam imprimis disciplinam reformare maxime moliebatur, multumque intentus erat ad reformandos monachos nigros et Cistercienses. Horum autem monasteriis visitatis, Constitutionem promulgavit quæ incipit « Fulgens sicut stella matutina », varia decernens circa monasticam disciplinam, rerum temporalium administrationem et sacræ theologiæ studia in monasteriis seu collegiis peragenda. Ipse Ordinis disciplinam quantum potuit servavit, et in conclavis suis cuculla semper indutus erat. Apostolico zelo pugnavit contra hæreses in variis regnis pullulantes. Multum humilis erat et hilaris atque libenter jocabatur; mundanam autem pompam et vanam gloriam in se et in suis omnino contempsit. A nepotismo valde aversus erat. Qui moriens hac die anno 1342, cum pro consanguineis rogaretur respondit: « Monachus sum, et nihil proprium habeo ». Ab æqualibus « amator Crucifixi » prædicatur et « cultor pacis ». (Hag., n. 186).

Anno 1278, dedicatio ecclesiae Augiae Virginum seu Magdenau in Helvetia.

26 Aprilis.

Festum sanctæ Franchæ, Virginis. Parentes nobiles filiam ante perfectum septennium Placentino monasterio S. Syri, Ordinis S. Benedicti, obtulerunt, ubi cum ætatis anno quarto decimo velum suscepisset, sorores omnia vitare eam videbant puerilia et vana, atque Officiis divinis vel orationibus aut laboribus conventus sui et servitiis infirmarum sine cessatione occupari. Omni hebdomada tribus diebus jejunabat in pane et aqua; in Quadragesima nullam rem coctam comedebat præter panem, quem missa sale edebat cum herbis vel leguminibus crudis et aqua, frusta panis reservans pauperibus distribuenda, pro quibus fovendis erat pie sollicita. Quam

moniales postea concorditer suam Abbatissam elegerunt. In se tunc non minus aspera quam ante, blanda tamen exstitit et dulcis in alienis necessitatibus et indigentiis sufferendis et amovendis. Vitia in sororibus miraculis quandoque correxit. — Processu autem temporis persecutionibus obnoxia fuit nimis injustis. Ipsa vero mortem ante mentis oculos suspectam habere studuit, tenebatque coram se in disco caput defuncti. Anno autem 1200 condito prope Placentiam Cisterciensium monialium asceterio, moniales S. Francham Matrem suam spiritualem unanimiter elegerunt, illaque consensu Episcopi de S. Syro transiit ad eas. Hic quovis vespere, postquam sentiebat obdormire sorores, oratorium intrabat ibique pernoctabat, donec ipsamet ad matutinalem horam socias tempestive satis excitaret. Cum autem propter stomachi dolores claves a Carentia Priorissa sibi recusarentur, nihilominus oratorium intravit more solito, portas illi aperiente ipso Christo. Sororibus de Matris sanitate nimis sollicitis, abstinentiam ejus a cibo delicatiore Deus aliquando miraculo comprobavit. Anno autem 1218, die 25 hujus mensis, beata illa anima a carne soluta est, corpusque sepultum est in ecclesia. (Hag., n. 40).

Anno 1856 a pio sacerdote Bernardo Barnouin abbatia restituitur B. M. de Senanqua, quæ condita erat anno 1148.

27 Aprilis.

Apud Claramvallem, beatus Rainaldus, Fusniaci quondam Abbas. Numerandus videtur inter religiosos viros, qui Clarævallis nomine et fama attracti ex dissitis aliorum Ordinum monasteriis tanquam novi tirones ex emeritæ militiæ laboribus venientes, tantæ sanctitatis cupiebant collegio sociari. Anno vero 1121 primus a S. P. Bernardo Fusniacensis Abbas delectus est. Ad quem ejusdem Sancti quatuor exstant epistolæ, in quibus ipsum exhortatur, ut onus suum, quod ipsi partitus esset, ut fidelis adjutor secum portaret, onus videlicet animarum infirmarum. Post decem tamen annos voti compos factus, in Claravalle venerando Patri et Magistro dilectissimo iterum conjunctus est; atque famuli Dei secretorum conscius, socius etiam ejusdem itinerum, gesta sancti Patris mirabilia biographis postmodum exponebat. (Hag., n. 70).

In Alsatia, anno 1535, obiit Reverendus Abbas Lucellensis **Theobaldus Hylweck**, qui cum per octo fere lustra huic

domui præasset, omni virtutum genere et sapientiæ doctrina conspicuus, abbatiam suam a temporum iniquorum pluriumque infortuniorum procellis quandoque pene absorptam invicta animi fortitudine toties relevavit, eandemque dupli exitiali incendio exustam bis etiam magnanimiter restituit. Potenti mentis robore insurrexit contra invalescentem Lutheri novam sectam, ac sanctis monitis virtutisque exemplis non solum fideles, sed et ecclesiasticos quosdam magni nominis in avita fide catholica fluctuantes ab interitu præmunivit. Statuam Deiparæ e manibus tumultuantis plebis arreptam propriis humeris per urbem Basileam extulit ac Lucellam deportandam curavit. Regularis observantiæ vindex exstitit acerrimus. Tandem vero ex ærumnarum oceano ad tutum cœlestis patriæ portum transivit. (Hag., Suppl., n. 492 b).

28 Aprilis.

In Italia, in monasterio S. Bartholomæi de Bono-Solatio, anno 1732, pie migravit Pater **Lazarus Graglia**. A pueritia ad opera pœnitentiæ pronus exstitit, ac per longas horas Christi meditabatur passiones, corporis castigatione sensuumque assidua mortificatione ipsis participare contendens. Acceptus deinde in monasterium eadem ratione in gravissimis etiam hæmiliationibus æque generosus et stabilis inventus est. Ea maxime cogitatione ducebatur, se a professione jam non esse sui juris, sed Christi: Christi ergo viam veribus sentibusque refertam sibi sequendam. Ac ipse ejus Abbas testatus est eum nec corporale quidquam nec spirituale requisiisse levamen, sed satis habuisse si cum Christo viveret crucifixus. (Hag., n. 644).

In monasterio Portus-regii Parisiensis, anno 1838, in Domino obdormivit Reverenda Mater **Anna a S. Lutgarde Devy**, Abbatissa. Cum in primo Portus-regii monasterio instaurata disciplina Jansenistarum hæresi miserabiliter inficeretur, pars communitatis sanæ fidei doctrina constanter fidelis Parisiis habitavit. Quæ per totum sæculum XVIII a religionis fervore nihil deflexit. Sedata rerum publicarum perturbatione vitam communem resumpserunt, atque cum aliquibus puellis alimentariis in conducta domo magna in paupertate degerunt. Mater autem Anna a S. Lutgarde, quæ una erat e senioribus, magistra novitiarum constituta est, pauloque post etiam Abbatissa, hoc in munere triennali electione per duos de viginti annos permansura. Regularibus

exercitiis prima semper aderat, divino Officio maxime se adstrictam habens; quod et multa cum pietate et gravitate exsequendum curavit. Rerum temporalium nimiam aestimationem non fecit, sed primo quærens regnum Dei, divinæ Providentiae se suasque summa cum fiducia comittebat. Caritatem tanto-pere coluit, ut ultimos etiam quos possidebat nummos egenæ cuidam erogari jusserit; quam animi generositatem Deus statim compensavit magnam pecuniae summam ipsi protinus mittendo. Ætate proiecta petiit ut a regimine levaretur, fuitque deinceps omnium humillima et obedientissima. In pace quievit cum professionis annos haberet sexaginta duos, ætatis vero duos supra octoginta. (Hag., n. 693 b).

Anno 1930, dedicatio ecclesiæ B. M. de Igniaco.

29 Aprilis.

Festum S. P. N. Roberti, Congregationis Molismensis ac Cisterci domus et Ordinis conditoris. Infans nondum natus a pia matre Dei Genitrici Mariæ consecratus est; adolescens autem annorum quindecim apud S. Petrum de Cella seu Cellam Trecensem monasticum habitum suscepit. Prior postea constitutus, a monachis S. Michaëlis Tornodorensis Abbas electus est. Quos cum ad vitam regularem juxta votum reducere non valeret, dereliquit, ac post breve prioratus S. Aigulphi regimen Summo Pontifice volente eremitis in Colani nemore degentibus ut Abbas a Cellensibus ægre licet conceditur; propter loci tamen incommoditatem parvam suam familiam Molismum deinde transtulit. Hic autem postquam monachi primis annis in magna egestate versati sunt, crescente continue sancti Abbatis fama, cœnobium hominibus et possessionibus multum floruit. Plurimæ etiam piæ feininæ ac ipse S. Bruno cum discipulis per aliquod temporis spatium beati Roberti in vita spirituali magistro uti cupiebant. Verum, rebus temporalibus affluentibus conventus societate civili illius temporis nimis implicatus est. atque minus ibi pro sancti Patris ferventiorumque discipulorum desiderio et proposito Regula observabatur. Quare Legato Hugone favente S. Robertus cum istis Cistercium declinavit. Et ita beatissimus Abbas, ut id quod a juventute quæsierat et quod continenter studuerat, etiamnum assequeretur. egregium suum et florens Molismi opus in ipsa senectute omittere, et novum ab ovo incipere non dubitavit. At propter magnam quæ extanti pastoris decessu sibi oriebatur jacturam Molismensibus

apud Summum Pontificem reclamantibus, jussu Christi in terris Vicarii seu ejusdem in Gallia Legati, humilis et obediens ad eos reversus est, atque quantumvis grandævus, denuo in gregem a Deo sibi commissum omnes curas totis viribus impertivit. — Cum ergo per totum vitæ curriculum veræ monachalis vitæ constanter fuisset avidus, et ab omnibus ut animarum suarum esset moderator certatim quæsitus, annos natus octoginta tres spiritum ad Deum remisit, die forte 17 hujus mensis 1111, seu rectius, die 29 Julii 1110 posteriore. Cujus sepulchrum in ecclesia per multos annos miraculis coruscabat. (Hag., n. 1).

Anno 1928 in Sinis monasterium conditur B. M. de Lætitia.

30 Aprilis.

Savigniaci in Britannia-minore, **beatus Hamo** seu **Aymo de Landacop**, monachus. Cum degeret in domo novitiorum divinæ Scripturæ studio insistebat, non tamen sine cogitationibus ambitiosis. Sed Dominus hanc scabiem ab ejus mente erasit. Postea ad sacerdotium etiam licet tremebundus evectus est. Relucebat in vultu ipsius serena quædam species angelicæ puritatis. Cibum magis prægustare vel contingere videbatur quam ex eo comedere. A strepitu negotiorum sæcularium prorsus se removens, vitæ contemplativæ sectator exstitit indefessus. In verbis suis tantum habebat consolationis et gratiæ, ut quicumque tribulatus ad eum accessisset, recederet confortatus. Qui animarum saluti se impendens, dignitates tamen seu munera suscipere recusabat; tempore autem quodam, cum prædonum malitia, pace turbata, convaluissest resque alienas injuste diriperet, humilis vir ne abbatiæ substantia raperetur, subulcus factus porcos pascebat. Ludovicus VII, rex Galliæ, ipsius consilio et oratione adjutus a Deo filium impetravit. Anglorum rex Henricus II, cum in partibus minoris Britanniæ moraretur, eum libenter audiebat animæque suæ vulnera ei secure reserrebatur. Obiit beatus vir anno 1173, scripta etiam relinquens opera, quæ tamen hodie desiderantur. (Hag., n. 104).

In monasterio B. M. de Gethsemani in Fœderatis Civitatibus Americae Septentrionalis, anno 1908 in Domino quievit Frater Joachim Hanning, conversus. Adolescens cum fuisset naturæ vehementis et ad ulciscendum pronæ, postquam in monasterio Jesum et Mariam cognoscere didicit et amare,

innato animi vigore virtutem non mediocrem consecutus est. Jesu assidua cogitatione vivebat, pro Eo cor ipsius semper denuo inflammabatur; Jesu viventis sibique præsentis in omnibus consimilis esse quærebat; neque de Jesu vel Maria loquentem aliquem seu legentem audire poterat quin ad lacrimas moveretur. Quod maxime siebat cum pium ageret exercitium Viae Crucis, cuius res depictas velut realiter evenientes percipiebat. Oratio ei quasi respiratio facta est, opusque quod faciendum ei erat, perfectissime adimplebat, eo quod ipsum hoc opus actus ei erat amoris Jesu. Qui graviter infirmatus, cum subridens somno consopitus esset, in ipsa cœlesti domo evigilavit. (Hag., n. 762).

Anno 1898, in Japonia monasterium conditur B. M. de Angelis.

MAJUS

I Maji.

In Livonia, præcipuuus vir **Bernardus de Lippia**, Episcopus Selonensis. In sæculo princeps fuit strenuus et providus, miles quoque fortis et bellicosus, domesticis contentionebus nimis etiam implicatus; fide tamen præcellens ac virtute Mariæque devotissimus. Gravi deinde infirmitate a Deo castigatus est. Qui magis magisque compunctus cruce se signaturum promittit monachique habitum postea induiturum. A sacro igitur negotio cum incolumis rediisset, uxore cum junioribus liberis filii natu maximi curæ commissa, ad cœnobium Campi Sanctæ Mariæ se contulit. Latuit ibi pœnitens per annos duodecim. Tum quidem septuagenarius fere, auctoritate a Domino Papa accepta, Albertum Livoniæ Episcopum, qui operi suo socios requirebat, secutus est, habitavitque cum fratribus suis in Dunamunda, a cuius cœnobii monachis alter deinde Abbas electus est. Romam autem iter cum suscepisset, a Summo Pontifice benevolentissime acceptus, Selonensis ab ipso creatus est Episcopus. Qui consecrationem accepit a filio secundo Ottone, Episcopo Trajectensi; quocum ipse brevi post alium filium Gerardum Bremensem Archiepiscopum consecravit. Cruce deinde per Germaniam prædicata fideique hostibus victis, novæ diœcesis sedem in oppido constituit Seloniæ seu Selburgii; atque exacta licet ætate, integro ardore animarum se impedit saluti. A fecundo

tamen conversionis labore politicis implicationibus præpeditus est. Ibidem anno 1224, mense Aprili exeunte, annos natus octoginta quatuor, vitam laudabiliter in Deo complevit. (Hag., n. 434).

In agro Teriolensi, apud S. Joannem in Stams, anno 1868, pie obiit Pater **Martinus Felderer**, monachus et parochus. Vir fuit singularis animi candoris, suavis simul et efficax, lenis et fortis, æquitatis servandæ tenax, in mediis negotiorum fluctibus tranquillitate pacatus, caritate ardens, humilitate affabilis. Tam facilis omnibus ad ipsum fuit accessus quam difficilis recessus; tanta enituit prudentia, ut undique omnis generis et conditionis homines in causis arduis ipsius consilia conquisierint. Atque in veritate fratres dicere potuerunt: « Martinus venerabilis Senior numquam nos contristavit, nisi cum moreretur ». (Hag., n. 710).

Savigniaci in Normannia, anno 1243, solemnissima translatio quinque hujus monasterii Beatorum. (Hag., Suppl., p. 74).

2 Maii.

In Lusitania, **Beata Mafalda**, « sanctarum Reginarum » Teresiæ et Sanciæ soror germana. Cujus matrimonium cum Henrico Castellæ rege impuberi cum propter consanguinitatem a Summo Pontifice illegitimum declaratum esset, virgo in patriam rediit. Bonis se tunc operibus impendens, tandem in monasterio SS. Petri et Pauli de Arouca patris testamento sibi legato reliquam vitam agere decrevit. Arcessivit ergo ad instaurandam ibi collapsam disciplinam moniales Cistercienses, ac ipsa regalem pompam deponens habitum religionis inter eas suscepit. Summa vivebat austeritate, orationi tota dedita, atque singulari flagrabat caritate erga egenos, ægros et afflictos, omnibusque ecclesiarum et concivium præsto erat necessitatibus sive publicis sive privatis, ita ut Romani Pontifices eam de religione quoque bene meritam per Apostolicas litteras amplissimis privilegiis cumularent. Quæ febri correpta, mira quadam vultus hilaritate jubilum ostendens cordis sui, super cinerem et cilicium deposita sanctissimam animam efflavit anno 1257; atque in monasterii ecclesia sepulta multis per sæcula claruit miraculis. (Hag., n. 51).

In Hibernia, anno 1616, depositio clarissimi thaumaturgi **Candidi a S. Bernardo Furlong**. Qui in Hispaniam veniens habitum sumpsit in monasterio Nucalensi. Tempore autem

quo studiis incumbebat, a dæmone in animo et in corpore graviter vexatus est. Deinde in Hiberniam patriam missus est, ubi cum maximo animarum fructu Evangelium prædicavit, persecutionibus quidem et periculis obnoxius, ob miracula vero celeberrimus, et ab ipso Angliae rege ut consanguineæ sanitatem redderet ad se vocatus. Sic autem numerus eorum quos ad fidem converterit, ad sex milia dicitur ascendisse. (Hag., n. 521).

Camberonæ in Belgio, memoria cujusdam miraculi, facti anno 1322, quo ex Beatissimæ Mariæ Virginis effigie a perfido Judæo lancea percussa sanguis effluxisse narratur. Quod prodigium, facultate a capitulo generali anno 1331 obtenta, quovis anno Dominica tertia post Pascha solemniter commemorabatur. (Hag., Suppl., p. 77).

3 Maii.

Fusniaci in Gallia, **beatus Alexander**, princeps Scotiæ, ibidem conversus. Quem adolescentem annorum sexdecim soror natu major nomine Mathildis, ut regno pro cælo renuntiaret admonuit, ipsumque paratum inveniens mutato habitu ad remotiora traduxit, ubi eum mulgere vaccas et lac ad coagulum coadunare docuit. Inde venerunt in Galliam ad Fusniaci claustrum, ubi soror locavit fratrem tanquam mularem vaccarum, et probatus inventus est in optimis caseis faciendis. Hinc monasterii fratrem conversum factum soror ut majora in cælo merita obtinerent ad plenam ab invicem separationem adhortata est. In monasterio vero Alexandri regalis origo latuit, quoad die mortis suæ constrictus obedientia Prioris ipse veritatem revelavit. Apparuit post mortem sole lucidior, coronam gestiens in manibus et corona capitis insignitus, significans primam esse coronam temporalem quam pro Christi amore deseruisse, alteram quam accepisset cum Sanctis in cælo. Cujus sepulchrum jam inde a sæculo XIII usque hodie frequentatur a peregrinis. (Hag., n. 181).

In Hibernia, anno 1642, passio Patris **Malachiæ Shiel**, monachi. Paroeciae monasterii B. M. de Viridi Ligno inserriebat, cum Angli Scottique hæretici ad Niverii oppidum castra moverunt. Malachias tunc cum alio sacerdote castelli capitaneum et milites pro virili parte incitat ad propugnaculum defendendum pro avita Ecclesiæ et patriæ fide. At frustra. Ut primum autem locum possident hostes, manus in utrumque sacerdotem injecerunt, dieque sequenti, quæ erat solemnitas Inventionis S. Crucis, Malachias cum socio ad trabes lignei

pontis suspensus, in orationibus et cordis jubilatione martyrii trophyum accepit. (Hag., n. 243).

In Italia, anno 1137, conditur monasterium Clarævallis a Columba, Alseno in diecesi Placentina.

4 Maii.

In monasterio Vallis-Paradisi in Hispania, pius vir Didacus, frater donatus. Simplici huic homini atque humili Deus oranti cælestia patefecit futurorumque indicavit eventus. In oculis suis abjectus erat, in conspectu autem Dei et hominum vere magnus, diabolicis etiam spiritibus formidabilis. Post purissimam vitam ad æternam transivit felicitatem, anno 1601, locumque sepulturæ obtinuit in claustro, ubi per multos annos orans pernoctaverat. (Hag., n. 516).

In Brabantia, memoria venerabilis Catharinæ, sanctimonialis. Judæi filiola Dei Matri jam devota fugit in Cisterciense monasterium quod Parcus-Dominarum dicebatur, ubi et baptizata est, nomine Catharinæ sibi imposito, fuitque ibi sancto habitu Ordinis induita. Omnibus deinde ut reducetur conatibus magna constantia resistebat. Multa floruit gratia animique serenitate, ita ut omnibus amori esset et stupori. Cum autem nobilium monialium parentes cum magna ambitione venirent videre filias vel cognatas, ipsa coram imagine Dei Genitricis veniens, gratioso vultu dicebat: « Aliæ sorores nostræ moniales a matribus et amicis gaudium habent atque solatum; ego autem pupilla atque paupercula ad te, Domina, ut cognatam meam fidenter accedo. Tu sola pro omnibus esto mihi refugium et solamen ». Nec dubium quin a clementissima Matre singulare solatum meruerit obtinere. Visionibus quoque recreata fuisse legitur et claruisse miraculis. (Hag., n. 429).

Anno 1816 monasterium restituitur B. M. de Bellofonte.

5 Maii.

Festum sancti Martini de Finojosa, Episcopi Seguntini, qui posterioribus temporibus Sacerdos quoque nominatus est. Patre nobili vita functo, cum novum Cisterciense cœnobium B. M. de Cantavos ingredi cuperet, a matre ibidem Deo et Abbatii Blasio solemniter oblatus est, humilitatisque præcipue et castitatis nitore radiabat. Unde post Blasii mortem, septem vix et viginti annos natus, Abbas eligitur. Talem se

reddidit patrem qui amaretur ab omnibus; regi proceribusque, Episcopis quoque et clero carissimus exstitit. Quem postquam viginti annos cœnobium suum rexit, communī studio ad Seguntinæ ecclesiæ sedem episcopalem adactus est. Suavis erat alloquio et corde mitissimus, disciplinæ tamen ecclesiasticæ tenax; egenis fuit largus, captivos redemit, monasteria fovit, vitiosa ubicumque invenerat emendavit. Sex vero annis in reformatione cleri sumptis, iterum ad solitudinis sanctum otium anhelat, atque Summi Pontificis et Alphonsi Castellæ regis consensu in monasterium Hortense revertitur. Hic autem humilis et obediens simplicis rursus monachi exercitia tali animi fervore obibat ac si de novo converteretur. Cum autem septuagesimum tertium ætatis annum attigerat, ad monasterium B. M. de Ovila mittitur ut novam ecclesiam consecraret. Quo cum pervenisset graviter infirmatus est. Desiderans autem inter fratres Hortenses ultimum vitæ suæ terminum exspectare, iter arripuit; sed cum ad oppidum, quod Sotoca nuncupatur, venisset, morte appropinquante Sacramentis munitus est, petiitque ut corpus suum ad cœnobium Hortense deferretur. Atque sanctam efflans animam, die videlicet 16 Septembris 1213, inter cœlorum cives æternæ beatitudinis sortem est consecutus. (Hag., n. 37).

6 Maji.

In coenobio B. M. de Trappa, die 10 hujus mensis anno 1695, pius exitus Domini **Ephrem Godard**, monachi et sacerdotis. Parochus fuerat bonus et diligens, sæculi tamen negotiis nimium occupatus. Cujus cum Deus animi quasi caliginem dispulisset, Trappæ monasterium intravit, ubi valetudine licet satis infirma, per viginti circiter annos in omnibus observantiis tam perfectus cernebatur, ut a fratribus pro angelo haberetur. Deo autem volente humiliatus est morbo epileptico, quem ipse divino beneplacito totus deditus cum omnibus quæ sequi solent molestiis summa toleravit animi quiete vultusque serenitate. Item alia deinde infirmitate gravissimæ nervorum contractionis afflictus, in cunctis tamen exercitiis æque fideliter perstigit. Malo autem vehementius ingravescente, dum horrescunt ceteri, ipse tranquillo animo hoc psalmistæ repetere potuit: « Secundum multitudinem dolorum meorum in corde meo consolationes tuæ lœtificaverunt animam meam ». Sic quasi victima Christo Domino præparata, et a sæculi vanitatibus, quas olim consecutus erat, penitus expurgatus, mortis est immolatione consumptus. (Hag., n. 628).

Eadem die anno 1913, in monasterio « Della Duchessa » civitatis Viterbiensis, transitus Matris **Mariæ-Benedictæ Frey**, sanctimonialis. Roma oriunda, puella gravi jam ac diuturna infirmitate laboravit; animo tamen simplici et candido habituque verecundo atque modesto omnibus cara erat. Item cum satis mirabiliter curata, prædictum monasterium intrasset, ibidem erga Superiores docilis animoque demissa, cum sodalibus maxime urbane humaniterque agebat. Triennio vero post professionem elapso febri correpta est typhoidea, ex qua malorum series processit per quinquaginta duos annos perduratura. In omnibus tamen calamitatibus jucundæ morum elegantiae et comitatis nihil dimisit, atque ne loquendo quidem de malis suis solatium ab aliis quærebatur. Ejus autem virtutis fama paulatim extra monasterium divulgata est, Summoque Pontifice permittente, celeberrimæ ægrotantis cubiculum perfugium factum est omnis generis afflitorum. Quibus omnibus affabilem se præbens omnesque patienter auscultans, multos a christiana veritate aberratos vel salutis desperationi proximos ad fidem revocavit atque virtutem. Moriens morientis nullum habebat aspectum, sed veluti felix iter arripiens, secura lætaque ad cælestes Agni nuptias convolavit. (Hag., n. 765).

7 Maji.

In monasterio B. M. de Trappa, venerabilis Abbas **Adam**. Qui nobilibus ortus parentibus ob vitæ sanctimoniam a regionis primoribus peramanter observabatur, obiitque anno forte 1243 piis operibus et, ut traditio fert, miraculis etiam clarus. (Hag., n. 433).

In Austria, anno 1786, piam animam Deo reddidit Reverendus Domnus **Leopoldus II Reichl**, Cellæ Angelorum spectatissimus Abbas et quasi alter conditor. Cum per duos annos Administrator communitati perutiliter præfuisset, per quadraginta annos magna cum benignitate et gravitate abbatis munere fungens, tam Regulæ disciplinam quam rerum conditionem in integrum restituit, easdemque ad statum perduxit prosperitatis. Novam aedificavit ecclesiam monasteriique magnam partem refecit. Externi autem ut sanctum eum venerabantur. Qui moriens quod monasterii suppressionem imminere videret graviter angebatur. (Hag., n. 667).

Anno 1191, canonizatio S. Petri, Archiepiscopi Tarentasiensis.

Anno 1930 restituitur in Bavaria pro monachis monasterium Portæ-felicitis (Seligenforsten), quod anno 1242 pro monialibus conditum erat.

8 Maii.

In monasterio B. M. de Trappa, anno 1688, decessus Domini **Isidori Simon**, monachi et sacerdotis. Cum ad animas dirigendas aptissimus exstisset, ex Congregatione Oratorii in Trappense cœnobium veniens, a duodecimo anno nutritum desiderium implevit. Receptus autem omnibus duris et asperis, humilibus et abjectis perfecta animi docilitate et promptitudine addictus cernebatur, illud imprimis Regulæ præceptum adimplere satagens, quo monachus non solum corde humilitatem se videntibus indicet, sed etiam corpore. Adeo rebus externis mortuus apparuit, ut quæ in monasterio agebantur nec videret nec audiret, dum omnibus fere horis vacuis ante altare in genua procumbebat. Morbo implicatus nihil sibi indulxit commodi, sed Deo totus occupatus, ut victimam se considerabat cum Christo in cruce. Die vero qua decessit in cinere jacens et stramento, sumnum servaverat silentium, cum subito homo viribus attenuatus et prorsus debilis, quasi de profundo somno evigilans, magna voce cantare cœpit Litanias et Cantica; quæ ubi hymnum in honorem B. M. Virginis cum orationibus canendo absolvit, eadem in cœlo cum angelis prosecutus est. (Hag., n. 623).

Decem annis elapsis, eadem die ex eodem monasterio ad Dominum migravit Domnus **Abraham Beugnier**, item monachus et sacerdos. Animarum curam per tringinta annos et amplius cum fama pietatis sedulo gessit. At in peccata delapsus est. Pœnitentiam acturus ex piorum consilio, hæsitans tamen, in Trappæ venit asceterium, ubi habitu sumpto, cum nocte quadam vigilias agens apud defunctum Dominum orasset, ut per ejus merita veræ sibi daret compunctionis gratiam donumque lacrimarum, eadem se impetrasse ab ipso defuncto in somnis sibi apparente latus cognovit. Ex tunc autem in exercendis actibus pœnitentiæ cohiberi vix potuit, dum Christi passionem assidue meditatur. Somno duas tantum se dabat horas, ceterum noctis partem orando consumens deplorandoque peccata. Supervenit extrema infirmitas cum acerrimis doloribus suis. Atque cum ex medicorum tractatione in manibus pedibusque vulneribus maxime a se optatis præditus esset, quæ cum magno vulnere in corpore veluti quinque stigmata ipsi erant, in festo Ascensionis Domini cum Christo ad superos ascendit. (Hag., n. 631).

Anno 1906, dedicatio ecclesiæ monasterii Coronæ B. M. V. in Neerlandia.

9 Maji.

Lugduni in Gallia, anno 1868 ad Sponsum transiit Reverenda Mater **Pacifica de Spandl de l'Herze**, Priorissa. Postquam vocationem suam frustra alibi quæsivit, cognitis monialibus Trappensibus cœnobium petiit in Vaise, reticens nobilem suam originem summoque cum fervore summam ibi amplectans paupertatem, vitæque statum appetens semper humiliorem. Post tres autem annos ad choristas reverti jussa est, brevique post emissa vota in officiis constituta. Cœnobia de Vaise in Maubec translato, ipsi postea primum monasterium restituendum committitur. Quod opus nimis arduum viriliter agressa est, sororesque sacro quo ardebat igne animans, durissimam cum eis sustinuit omnium rerum inopiam. Diligentissima tamen sedulitate ipsarum indigentias requirebat, providens eis quantum potuit, semetipsam etiam rebus privans necessariis ut eis succurreret. Jocosa semper visa est et hilaris, omnesque lætas esse voluit et animo alacres Deo servire. Sororibus in officiis constitutis ipsa incunctanter obtemperabat, veraque omnium exstitit ministra. Orationi assidua, senescens etiam et quantumcumque debilis et infirma, matutinis prima adesse omnibus viribus contendebat. Quibus finitis per longum tempus genibus flexis in choro remanebat, Christum in Sacratissimo Sacramento adorans. Quæ placi-
dissimo exitu in Domino obdormivit. (Hag., n. 711).

10 Maji.

Festum **Sancti Petri**, Archiepiscopi Tarentasiensis. Puer pauper in litterarum studiis mire profecit. In Bonævallis Viennensis cœnobium deinde receptum durum se exhibuit corporis sui castigatorem, ceteris autem fratrem amabilem; et cum ad diversa officia promoveretur, semper humilior inveniebatur. Postea ad novum Stamedii monasterium construendum emitendis fratribus ipse præficitur, sibi hic durior adhuc existens. Electus autem ad regimen ecclesiæ Tarentasiensis, nullatenus potuit ad consensum adduci, donec auctoritati capituli generalis tandem obtemperavit. Mansit tamen ejus habitus humilis, somnus brevis, cibus tenuis. Cleri emendationi intendit et superintendit, super omnia tamen confisus magis orationi quam industriæ propriæ vel labori. Domus ejus omni tempore xenodochium fuit, et per universam diœcœsim invalidos et desperata ægritudine decubantes studiose perquirens, in victu et vestitu necessaria providebat. Alpes

pertransiens pluries pauperes in frigore vix tolerabili propria vestivit tunica, ita ut ipse quandoque frigoris acerbitate fere conficeretur. Gravia admodum bella compescuit; nobilissimos principes reconciliavit; solus fere ex regionum illarum Metropolitanis schismatico imperatori Frederico I palam restitut, et ex vicinis Episcopis plurimos revocavit ad catholicam unitatem. A Summo Pontifice Alexandro III arcessitus cum esset, per regiones Italiæ quoque celeberrimæ sanctitatis ejus auctoritas catholicis constantiam inspiravit.

Interim multis coruscabat miraculis. Laudatur a posteris unicum solamen Ecclesiæ a Deo provisum in tantis malis. Ipse vero vitium timens elationis, in terra cum lacrimis orando prostratus, conditionem et originem suam et miseriam hominis in memoriam revocabat. Imo aliquando mundi favoris et honoris pertæsus eodemque perterritus, clam effugit in Lucellense probabiliter monasterium; sed repertus cum communi gaudio in locum suum reductus est. Qui iter faciens prope cœnobium Bellævallis febri correptus, huc divertit, Suum autem dissimulans dolorem, solitæ benignitatis et hilaritatis gratiam singulis exhibebat. Omnibus rite completis suisque benedicens, in festo Exaltationis S. Crucis anno 1174 feliciter appositus est ad patres suos, post obitum item multis miraculis clarificatus. Quem Cælestinus Papa III die 7 hujus mensis anno 1191 Sanctorum albo inscripsit. Reliquiarum autem insignior pars hodie Stamedii conservatur. (Hag., n. 5).

Anno 1925 Pius Papa XI solemniter beatificavit Virgines et Martyres Arau-gienses, quas inter duæ erant sanctimoniales Cistercienses: Beatæ videlicet Maria a S. Henrico et Soror a Purissimo Corde Mariæ, sorores germanæ ex nobili familia de Justamont.

II Maji.

Boneffia in Belgio, memoria Reverendi viri **Hieronymi Minsart**, quondam ibidem monachi. Ex milite monachus factus, brevi post professionem cum fratribus a gallicis militibus e claustrō expellitur. Postea vero Namurci parochus constitutus est. Qui corpore et animo cum esset robustus, summa sua industria et assiduitate, mirabili erga pauperes et infirmos caritate, ingenuitate et liberalitate, simplicitate et mansuetudine omnium animos in se allexit, atque auctoritate et gratia apud omnes florebat. Potissimum operam dedit ut destructa oratoria restituerentur. Novis sororum juventutem erudientium institutionibus quantum potuit favit ac præsto

erat, nominatim operi B. Juliæ Billiart, itemque conatibus Reverendæ Matris Maximilianæ Guillaume, quæ monasterium condidit virginum Cisterciensium in Colen. Tandem autem et ipse Congregationem instituit Sororum Sanctæ Mariæ Namurcensis, quam condidit in paupertate et simplicitate ab ipso tantopere cultis, quamque usque ad obitum paterne moderabatur. Primæ suæ vocationis non immemor, moriens optavit ut apud sorores suas Cistercienses in Colen sepeliretur. Transiit autem de hoc mundo hac die anno 1837. Cujus beatificationis causa hodie agitur. (Hag., n. 693).

12 Maji.

In cœnobio Bonævallis Viennensis, memoria piorum parentum fratumque S. Petri Tarentasiensis Archiepiscopi. Patri item Petrus erat nomen, matri vero **Seiburgis**. Secundum præsens sæculum erant humiles, sed apud Deum ingenui et sublimes. Erga pauperes eleemosinis et compassione, erga viros religiosos obsequiis et affectione devotissimi exstiterunt, domusque eorum xenodochium videbatur. Cilicio pater utebatur ad carnem, quod sub vestibus sibi congruis occultabat. Quos sanctus ipsorum filius priusquam officio fungeretur Abbatis, de sæculo nequam eripuit, patrem in Bonævallis constituens monasterio, matrem vero in collegio sanctimonialium in loco qui dicitur S. Pauli, ubi illæ, pro facultate sui sexus et supra, Cisterciensis Ordinis regulam sequebantur. Postea tamen matrem cum sorore ad aliud transtulit ejusdem disciplinæ cœnobium, quod Bitumen vocabant, cuius ipsa multos annos fideliter et utiliter curam gessit. — **Lambertum** quoque germanum suum ab ipso suæ conversionis initio S. Petrus secum traxit. Qui et ipse laudabiliter conversatus, in cœnobio Chesiriaci Abbatis officio strenue functus est et in eo defunctus. « Fratrem vero **Andream** juniores se, ad Jesum Petrus trahens, recompensavit quodammodo quod Petrum primum adhuc Simonem ad Eundem præveniens frater ejus Andreas adduxit ». Ita Sancti biographus. (Hag., n. 373).

13 Maji.

Casamarii in Campania Romana, anno 1799, crudelis mors venerabilis Prioris **Simeonis Cardon** et quinque aliorum religiosorum, qui a militibus ebris trucidati sunt. Ex quibus Patres **Dominicus Zauwzel** et **Albertinus Maisonade**

interempti sunt cum Sacras Species a sacrilegis in terram projectas devote colligerent. Unde Sacrae Eucharistiae martyribus merito adscribuntur. (Hag., n. 305).

Bisuntii, in monasterio Bernardinarum quæ a SS. Sacramento dicebantur, anno 1847, pius exitus Reverenda Matris Mariæ Rosaliæ Ferrine, in monasterio « a S. Aloysio Gonzaga » dictæ. Jam a tenella ætate ad virtutem singulariter inclinatam se ostendit, atque maxime in ea mirabantur modestiam vere angelicam eximiumque studium ne Virginis Immaculatæ oculos quomodocumque offenderet. Anno 1785 religionis votis Deo ligata, exorta nefanda reipublicæ subversione e monasterio expulsa est. Cum post viginti quinque circiter annos, id est anno 1814, sororibus iterum feliciter conjuncta esset, anno 1830 Ecclesiæ inimici alteram expulsionem ipsis minati sunt, annoque 1841 variis discriminibus Parisios derelinquere atque Bisuntium transire sunt coactæ. In omnibus autem his aliisque calamitatibus ipsa suo fervore et ardore, fide ac patientia sororum animos magnopere sustentavit. Senex etiam Abbatissa electa est, domumque sancte moderabatur usque ad mortem, quam oppetiit ætatis agens annum octogesimum secundum, professionis autem sexagesimum secundum, filiabus admirantibus relucens in ejus facie gaudium omnimodamque in Deo fiduciam, quæ quasi cælestem ei præbebant vultum. (Hag., Suppl., n. 694 b).

14 Maji.

In Scotia, memoria Reverendi Domni **Gilberti Brown**, Dulcis-Cordis monasterii ultimi Abbatis atque fidei Confessoris. Protestantium hæresi patriam invadenti fortiter repugnavit. Catholicis vero qui circa habitabant, avitæ fidei fideliter adhærentibus, per triginta fere annos contra persecutores et vexatores locum tenere potuit. Anno tamen 1590 vel circiter ex abbatia expulsus est. Morabatur deinde in monasterii vicinia, quoad anno 1605 populo resistente ipsumque liberare connitente comprehensus atque in Edinburgi castello in custodiam est inclusus. Inde vero in exilium ejectus in Galliam venit, ubi Parisiis rector factus collegii scotici, anno 1612 in veram patriam pervenit. (Hag., n. 228).

In monasterio B. M. de Timadeuco, anno 1873, cælo natus est Pater **Carolus Le Bras**, monachus. Cum juvenis valetudine satis infirma monasterium intrasset, amabilis

tamen suæ virtutis odore hanc solitudinem adimplebat. Cujus pietatis forma magis conspicua tenerrima fuit devotio erga Beatissimam Virginem Mariam, ipsoque agente et obsecrante Congregationis suæ capitulo generale festa Purissimi Cordis B. M. V. et Sacratissimi Rosarii a Sede Apostolica impetravit. Morte instantे multum gaudere se dixit, eo quod Deum jam non esset offensurus. Migravit ad Dominum ætatis anno quadragesimo quarto. Ad cuius tumulum stans quidam Episcopus a puero ipsi amicus dixit: « Hic non De Profundis dicendum est, sed Te Deum ». (Hag., n. 716).

In monasterio Vallis-Liliorum (Tänikon) in Helvetia, anno 1623 gaudens decessit **Anna de Wellenberg**, Abbatissa. Monasterii exstructionem perfecit ejusdemque habitantium numerum auxit. Omnem dedit operam ut fides catholica in regione conservaretur. Pauperibus exstitit caritatis plena, sibi vero satis dura. Subito morbo oppressa, obiit annos nata triginta sex, postquam sorores rogavit ut hymnum Te Deum decantarent. Quam suæ velut Beatam venerabantur. (Hag., n. 557).

Anno 1904 in Neerlandia conditur monasterium Coronæ B. M. V.

15 Maii.

In monasterio Frigidi-Montis, **beatus Helir andus**, monachus. Celeberrimus cum fuisset poëta circumvagans, a Christo tamen quæsitum se sentiens, triginta quinque annos natus prædictum monasterium intravit. Hic carmine novissimo, quo arti valedixit, ipsam mortem ad amicos in sæculo relictos ceterosque lectores veluti nuntium misit lugubrem, qui eos salutaribus monitis a mundi vanitate turpibusque voluptatibus revocaret. Chronicon quoque compilavit omnium sæculorum historiarum, contionesque scripsit vividas et ornatas. Harum aliquas pronuntiavit Tolosæ, quo Albigensium belli causa vocatus erat. Prioris fungens officio fratribus explanavit Regulam, cuius præstantiam ad animum pie colendum apposite profitetur; ac tanquam S. P. Bernardi genuinus filius Christum Dominum ejusdemque Matrem benedictam, « Ordinis Advocatam », intima in scriptis suis prosequitur devotione et laude. Sancto fine quievit anno, ut videtur, 1230 posteriore. (Hag., n. 69).

In cœnobio Vallis-Rosarum in Belgio, anno 1618, depositio **Margaritæ van der Elst**, conversæ. Ante seriam ad Deum

conversionem in consortione humana sese plus quam debuit effudit. Verum, postea meditationi continuæ religiosæque perfectionis studio ac solitis conversarum operibus sese totam addixit, sic ut quandoque extases sit experta. Cum extremo morbo affecta decumberet, et item ejusdem loci Abbatissa in paralysin incidisset amisso linguæ et sensuum usu, unde et confitendi facultate careret, Margarita quamvis ægra, magis tamen de Antistitiae infortunio quam de maximis suis doloribus apud Confessarium conquerebantur. Qui et illud ex magno pietatis affectu ortum dixit: « Mox ubi a vita descessero Deum deprecabor, ut Abbatissæ sensus pristinos restituat ». Quod ita factum est statim post ipsius sepulturam, quæ tunc temporis non differebatur. (Hag., n. 555).

Anno 1881 in Styria inferiore Austriae monasterium conditur B. M. de Liberatione (Rajhenburg).

16 Maji.

In monasterio Vallis-Ducis in Belgio, memoria venerabilis feminæ **Elisabeth Baeten**. Priorissæ fungens officio audivit de instaurata in aliis parthenonibus regulari disciplina, paupertatis maxime et clausuræ; atque ut melius eandem disceret, Argentonum se contulit. Anno vero 1460 Abbatissæ munere se abdicanti a Villariensi Abbe obedientia coacta successit. Tum autem Isabella ducissa auspice atque ab eodem Abbe in proposito confirmata, arcessitis etiam monialibus et conversis ex Argentonio, proprium cœnobium reformavit. Sed cum ad opus perficiendum se non sufficere sentiret, post tres annos dignitatem sorori ex Argentonio, nova seu potius antiqua vitæ forma plenius imbutæ, cedendum esse existimavit. Quatuor annis elapsis, anno 1467, jacens in cinere et stramento, migravit ad Dominum, non sine fama sanctitatis. (Hag., Suppl., n. 480 b).

Divione in Gallia, depositio Reverendæ Matris **Joannæ a S. Joseph de Courcelles de Pourlan**. Infans in ipso Tartensi monasterio educata, post varias vicissitudines juvenis adhuc ejusdem domus Abbatissa est facta. Quam Deo auctore exemplo magis quam verbis ad severiorem disciplinam revocare statuit, auspice videlicet celebri Episcopo Lingonensi Sebastiano Zamet. Ut sorores contra militum vexationes efficacius tueretur, approbante capitulo generali monasterium transtulit in civitatem Divionensem; quod tamen postea propter quasdam rationes ab Ordinis auctoritate detrahens episcopalii

jurisdictioni subjicit. Interim multis claruit virtutibus, maxime humilitate et caritate, atque jussu Superiorum ecclesiasticorum in reformanda alia quoque monasteria opem tulit. Decessit sexagenaria hac die anno 1651, statimque ut Sancta a populo colebatur. (Hag., n. 580).

17 Maji.

Habanæ in Cubæ insula, anno 1891, sancte decessit vir venerandus **Hieronymus Usera y Alarcon**. Adolescens Ordinem Cisterciensem amplexatus est, degebatque in monasterio S. Martini de Casteneda, cum anno 1837 a viris seditionis ex eo expulsus est. Qui animo Cisterciensis manens, cum post plures annos demum intelligeret vitæ monasticæ instaurationem brevi sperari non posse, clero sæculari se conjunxit, factusque missionarius, Congregationem deinde condidit sororum quæ de Dei Amore appellantur. Crescit autem in dies fama sanctitatis ejus. (Hag., Suppl., n. 728 b).

In Tuscia, sanctus frater **Tuccius**, conversus monasterii SS. Salvatoris de Septimo. Matre defuncta, a patre pecuario inter caulas gregum educatus est. Puerum vero ad pietatem et ad meditationem primum cum videret Antonius, prædicti monasterii sanctus Abbas, ut animum ad veram virtutem magis formaret, conversum eum recepit. Sub tali autem magistro paratiissimus etiam factus est ad omnes labores cunctaque opprobria sustinenda. Hæc lætissimus excipiens, a mentis tamen cum Deo conjunctione rerumque divinarum contemplatione minime distrahebatur, noctu maxime in specu quodam orationibus durisque pœnitentiæ exercitiis occupatus. Simul autem cælestibus ibi visionibus recreatus est, cognoscensque merita aliorum. S. Antonini, Florentiæ Archiepiscopi, animam sub infantis forma in cælum penetrare conspexit. Morbo affectus sub finem vitæ gravissimis tentationibus contra fidem probatus est. Quibus feliciter superatis victor migravit ad Dominum, tempore incerto, anno vero 1459 posteriore. (Hag., n. 479).

Anno 1218, canonizatio S. Gulielmi, Archiepiscopi Bituricensis, ab Honorio Papa III solemniter facta.

Anno 1930 in Hispania monasterium restituitur B. M. de Osera, quod anno 1137 conditum erat.

18 Maji.

In Hibernia, memoria aliquorum martyrum ex persecutione protestantium Angliæ, sæculis XVI et XVII sæviente. Præter alios quosdam, qui propter peculiaria mortis adjuncta die ipsorum exitus nominatim laudantur, simul hic eos commemoramus qui pro fide catholica patibulo suspensi ac semivivi in quatuor partes divisi aut aliter crudelissime necati sunt, scilicet: **Cornelius O'Rourke**, juvenis Abbas seu monachus ignoti monasterii (14 Sept. 1578), **Patricius O'Connor** et **Malachias O'Kelly**, monachi Buellienses (19 Maji 1585), **Eugenius O'Gallagher**, Abbas, et **Bernardus O'Trevir**, monachus Samarii (14 Nov. 1606), **Jacobus Eustace**, monachus item ignoti monasterii (8 Sept. 1620), **Edmundus Muligan**, senex monachus ignoti monasterii (1643), **Lucas Bergin**, Abbas S. M. de Rosea Valle (14 Aprilis 1655).

Pro eadem causa eodem tempore exules obierunt **Mauritius Mac Gibbon**, Archiepiscopus Cassiliensis, qui anno 1578 vitam deseruit in Lusitaniæ civitate Oporto; **Paulus Ragget**, Abbas B. M. Dublinensis, qui fide catholica immobilis a prorege in perpetuum exilium religatus est; grandævus tamen clam in patriam reversus ibidem obiit anno 1634; similiter fere egit **Bernardus Foulow**, Abbas S. Crucis, vir admodum apostolicus, cuius tamen mortis annus ignoratur. — In carcere decessit **Laurentius Fitzharris**, Abbas Suriensis, anno circiter 1630; obiit paulo post recuperatam libertatem **Patricius Barnevall**, Abbas B. M. de Mellifonte, anno videlicet 1644. (Hag., nn. 230, 231, 235, 237, 239, 240, 241, 245, 246, 248).

19 Maji.

Cisterci, illustris Abbas **Gulielmus IV de Monte-acuto**. A Gregorio Papa IX mandata recepit satis honorifica atque plurima privilegia. Clarius exstitit legatione ad reconciliandos Galliæ et Angliæ reges, atque a S. Ludovico insigni Montis Regalis monasterio donatus est. Vocatus ad synodum Late ranensem, a filio imperatoris una cum aliis prælatis, Cardinalibus, Episcopis et Abbatibus, inter quos et Abbas Clarævallis, interceptus est et in carcerem conjectus. Pro quibus decernuntur preces in capitulo generali anni 1241 et sequentis. Opera S. Ludovici libertatem tandem recuperavit. Anno 1244 idem sanctus rex cum regina regisque fratribus adstans in capitulo generali, suffragiorum Ordinis communionem postulavit. Quo facto cessit Gulielmus, et ad Claramvallem cum recessisset,

ibi hac die anno 1245 vel 1246 creditur quievisse. (Hag., n. 448).

In Italia, memoria pii fratris Stephani a S. Joseph, conversi Congregationis Fuliensis. Ovum pastor pius et modestissimus, cum in claustrum receptus esset, in obedientia fuit promptissimus. Item ardebat caritate. Cum portarii fungeretur officio, ut indigenis subveniret cellararios fatigabat. Horas ferias et maxime noctis silentium transigebat cum Deo. Corpus flagris domabat et abstinentiis. Ac animam habens ab omni letali culpa immunem anno 1645 Perusiis exuit mortalitatem. Trigesimo autem octavo post mortem anno corpus suavem exhalans odorem incorruptum inventum est, veste etiam a tabe illæsa. (Hag., n. 547).

Anno 1901, dedicatio ecclesiæ monialium Portæ-Cæli prope Tischowitz in Moravia. Quarum prima ecclesia consecrata fuit anno 1239. Monasterium autem anno 1789 suppressum mense Mayo 1901 restitutum est.

20 Maji.

Lugduni in Gallia, illustrissimus Cardinalis Guido. Cisterciæ cum esset Abbas, inter plurima et amplissima quæ imperavit privilegia ab Alexandro IV ipsi et successoribus facultas data est minores Ordines cunctis sui Ordinis alumnis conferendi. Urbanus vero IV in epistola capitulo generali scripta virum angelicum eum prædicat, virtutum et scientiæ splendore illustratum, ipsumque anno 1262 inter purpuratos proceros Laurentii in Lucina titulo cooptavit. Sed neque in minore pretio habitus est a Clemente IV successore, cuius nomine in Daniam, Sueciam, Norvegiam et omnem Germaniam cum amplissimo honore legationem exercuit, ac Legati Apostolici fastigio insignitus, reformandæ Ecclesiæ causa anno 1267 Viennæ concilium congregavit. Denique Lugduni in concilio generali pestilentia consumptus est hac die anno 1274. (Hag., n. 456).

Walteri-Branii in Belgio, memoria venerabilis Abbatissæ Annæ 's-Grave. Hujus monasterii virgines cum ad severiorrem disciplinam rediissent, sub regimine deinde hujus sanctæ Antistitiae tantopere eadem floruit, ut ex ipsarum coenobio moniales ad alia etiam monasteria reformanda emitti possent, imo novum ab ea fundari parthenon B. M. de Vinea in civitate Lovaniensi. Ipsa vero suam prosequens sententiam : « Ubi pax, ibi Deus », atque instaurandæ ubique vitæ mona-

sticæ ferventissimo zelo animata, sincera quoque se revelavit humilitate et caritate insignem, ita ut virtutis speculum haberetur. Vita defuncta est anno probabiliter 1526. (Hag., n. 490).

Anno 1113, dedicatio ecclesiae Firmitatis.

21 Maji.

In Gallia, anno 1588, decessus **Jacobi de Rupe**, Congregationis Fuliensis monachi. Benedictinus fuerat monachus in abbatia Casæ-Dei magnique Alverniæ Prioris Vicarius generalis, vir originis claritate et doctrinæ fama illustris. Inde vero venerabilis Joannis de la Barrière reformationem amplexus, arctiore vita multa frequentique oratione fecundata inter hujus instituti asseclas eminebat. Pallore autem et vultus macie cum aperte ostenderet quam rigida manu in discruciendo corpore uteretur, verebatur nihilominus ne mitius se tractaret quam deberet. Apostolico quoque igne accensus adibat urbes et pagos, prædicans in ecclesiis et plateis, multosque hæreticos ad lucem reduxit catholicæ veritatis. Oblatam sibi non semel episcopi dignitatem constanter recusavit. (Hag., n. 530).

In monasterio B. M. de Trappa, anno 1701, lætus transiit juvenis monachus **Alexius Grême**. Ab amplissima Scotiæ familia protestanti religioni addicta oriundus, natura ardens ut erat et ad extrema pronus, ex puero pio adolescens factus est vita dissolutus. Verum, conscientiæ stimulis cruciatus, atque effigiem aliquando Christi crucifixi conspiciove vehementissime compunctus, sordes excutere mundoque statuit valedicere. Quem Deus singulari quidem via ad Trappense cœnobium perduxit. Hic autem monachorum intuens vitam et habitum eorumque in hospites caritatem, ac præcipue pacem ante Communionem sibi dantes cum videret, adeo commotus est, ut in loco manere vellet. Ac eodem quo vitiis se dederat animi ardore et impetu, omnis tunc virtutis et poenitentiæ exercitiis insaturabilis pene videbatur. Sic autem peccata, Christi crucifixi amorem assidue contemplans, copiose deploravit et durissime expiavit. Qui parentum quoque ab hæresi conversionem assiduis precibus a Deo impetrata, peripneumonia affectus, mortem exceptit lætitia et gratitudine effuse exsultans. (Hag., n. 633).

22 Maji.

In monasteria B. M. de Trappa, anno 1713, obitus pii monachi et sacerdotis **Bernardi Mullet**. Cum sæviente bello parentes Duacum in Pratense Cisterciensium monialium cœnobium, cuius coloni erant, perfugissent, ipse cum tunc temporis ibidem lucem acceperit, in Cisterciensi monasterio natus dici potest. Inde etiam Bernardi ei nomen dederunt ipsumque in altari S. Bernardi Deo consecrarunt. In quo holocausto de se aliquando facto numquam in vita rapinam fecit, baptismalem innocentiam ad mortem usque conservans. Ingenio satis tardo, invocata tamen B. V. Maria, cuius ecclesiam scholam frequentans semper prius intrabat, prospere successit; quæ in Beatissimam Deiparam devotio ætate progrediente jugiter crevit. Sacerdos igitur in saeculo factus, pastor animarum exstitit studiosissimus, qui tamen quantum potuit solitarius vixit, senescentis matris cura impeditus ne mundi omnino derelinquendi desiderium adimpleret. Interim nullam corporis macerationem a Sanctis usurpatam prætermittebat, dum pauperibus eximia caritate succurrit. Qui cum anno ætatis undequinquagesimo Trappæ cœnobium tandem petiisset, eundem vivendi modum ibi ad summum perduxit, potissimum enitens humilitate et caritate. Qua quidem ratione antiquorum Sanctorum verus et perfectus imitator factus est. (Hag., n. 637).

In Hispania, in cœnobio S. Annæ Abulensis, memoria piæ sanctimonialis **Petronillæ a Cruce**. Nobilibus parentibus nata, teneram adhuc agens ætatem in prædictum monasterium recepta est. In posterum vero rigidorem cupiens observantiam, calceis exuit vesteque asperiore utebatur. Unde magna contra eam oppositio in conventu exorta est. Defenditur tamen a doctore quodam universitatis Salmanticensis, maxime vero ab ipsis sancta sorore Maria Vela, quæ eam valde venerabatur sancteque æmulabatur. Solitudinis amatrix a cognatis omnimodo se removit; conventus ciborum residuis reficiebatur; munia dejectiora obibat humiliiter; injurias patientissime sustinebat; per viginti annos et amplius in ecclesia pernoctabat. Sancta decessit anno 1608. (Hag., Suppl., n. 602 b).

23 Maji.

In monasterio SS. Salvatoris de Septimo in Tuscia, memoria **Remigii, Abbatis**. Qui sanctimonia æque ac doctrina

insignis, post mortem anno 1348 ob eximiam opinionem sanctitatis a ceteris hujus monasterii Abbatibus seorsum tumulo sub altari S. Gregorii templi, tanquam sacrum depositum honorifice exceptus est. (Hag., n. 469).

In cœnobio Vallis-Sanctæ in Helvetia, anno 1795, pia mors Patris **Joannis-Mariæ Tassin de Villemain**, Prioris. Qui Congregationis S. Sulpitii quondam sacerdos scientia et pietate præcellens, cum sæpe sæpius a Confessario licentiam petiisset monasterium ingrediendi B. M. de Trappa, anno 1793 e patria expulsus Vallem-Sanctam confugit. Hic post annum multis cum lacrimis vota religionis emisit, fuitque ex testimonio Domni Urbani Guillet justus ille de quo dixit S. P. Bernardus: « Numquam satis .. se arbitratur comprehendisse, .. semper esurit et sitit justitiam ». Paulo post professionem Prioris officium ei est commissum. Quo fungens, in ipsis corporis doloribus animique ariditate summopere fidelis, humilis, simplex et patiens, Deo conjunctissimus exstitit fratribusque rectissimum exemplum. Mortem autem ultro appetiebat; quod desiderium brevi habuit adimpletum. Nam duobus dumtaxat annis in claustrō peractis, gravibus consumptus infirmitatibus, « Alleluia » pluries cum cantasset, vita pie functus est. (Hag., n. 671).

24 Maji.

Nicosiae in Cypro, memoria beati **Joannis de Montfort**, Ordinis militum Templi, comitis de Ruchas et Cypri mari-scalli, qui militans sub regula a S. Bernardo pro eis conscripta, anno 1248 in pugna contra Saracenos graviter vulneratus in Cyprum translatus est, ibique mortuus, in Cisterciensi ecclesia Belli-Loci sepulturam accepit. (Hag., n. 107).

Cisterci, anno 1899, transitus Fratris **Bernardi Rigaud**, juvenis monachi. Ex seminario monasterium Septem-Fontium cum intrasset, religione ferventissimus exstitit Deoque totum se dedit et absolute, erga fratres affabilem se exhibens, patientem et modestum, sine ostentatione ultimum semper quærens locum magisque incommodum. Post professionem a Reve rendo Domno Sebastiano Wyart Romam vocatus est, ut studiis expeditius vacaret, opus tamen perfectionis nequaquam illis postponens. Sed anno post idem Dominus Sebastianus ad restituendum Cistercium eum destinavit. Romam igitur cum caris sibi studiis generose dimittens, Dei voluntati, ut solebat,

alacriter obedivit, atque pro opere incepto, Domno Sebastiano inter socios inquirente, propriam vitam etiam offerebat. Qui in ipsa prima hieme gravi pulmonum morbo afflictus est, atque cum aliquot menses languescens sacrificium pluries iterasset, idem piissime consummavit. (Hag., n. 747).

Anno 1900 in Neerlandia monasterium conditum B. M. de Refugio in Zundert.

25 Maii.

In Anglia, anno 1172, sancte decessit « devotus Dominus » **Gilbertus de Hoylandia**, Abbas Swineshevedensis. Hanc adhuc vitam degens « summa reverentia nominandus sanctus Pater Gilbertus » a S. Ælredo appellari meruit. Ad quod virtutis ab amico impertitum testimonium confirmandum accedunt ipsius Gilberti scripta. Continuavit enim sermones S. P. Bernardi in Cantica, nec tamen absolvit. Eos autem partim ad monachos, partim ad moniales pronuntiavit. Bernardinis autem sermonibus stylo et pietati affines dicuntur, pauloque minus habere succi, sublimitatis et virtutis ad persuadendum; nec parvum ex eis fructum, teste iterum S. Ælredo, de animabus ei commissis Dei gratia reportavit. (Hag., n. 354).

In monasterio de Luca in Saxonia, memoria pii monachi **Allardi**. Miles cum fuisse in saeculo integerrimae probitatis, in monasterio tanquam a Domino præcipue dilectus fastidiosissima fuit infirmitate tentatus. Cumque dies adesset remunerationis tantæ patientiae, ait fratri fideli suo curatori nomine Adæ: « Sternite mihi mattam et pulsate tabulam, quia Dominus vocat me ». Adstante conventu a Christo cum Matre piissima et multitudine sanctorum et angelorum se sustineri confirmavit, ac laetus spiritum reddidit. De corpore vero, cui antea, vermis ut scatebat, ob intolerabilem foetorem appropinquari vix poterat, mox anima egressa tam suavissimus odor emanavit, ut omnes odores aromaticos superaret. (Hag., n. 424).

26 Maii.

Bullencuriæ in Campania, **beata Ascelina**, virgo, S. P. Bernardi secundum carnem neptis, secundum spiritum discipula. Quæ ab eo ab ipsa infantia piissime instructa, crebris orationibus et genuflexionibus corporisque castigationibus Deo placere satagens, Dominum semper in memoria habebat,

atque visionum et miraculorum fama illustris, obiit anno 1195, feria sexta post Pentecosten. Cujus reliquiæ postea conditæ sunt in sarcophago posito sub altari consecrato, ubi et Missæ sacrificium offerebatur; atque sacellum b. Ascelinæ de dicatum visitantibus Summi Pontifices Clemens IX et Innocentius XII indulgentias etiam largiti sunt. (Hag., n. 125).

Apud Claramvallem, memoria **Henrici**, monachi, **Contracti** a posteris cognominati, qui S. P. Bernardo crucem in Alemannia prædicanti Friburgi se conjunxit, primum ipsius interpres, deinde vero ejusdem monachus. In remotas aliquando Germaniæ partes ad res quasdam agendas missus, in itinere flumen cum pertransiret, glacie fracta longius sub unda tractus est, sed mirabiliter deinde ad litus reductus, ita ut juxta dilecti Patris promissa, ejusdem morientis benedictionem accipere potuerit. Atque sanctissimi Magistri multos annos superstes, vir grandævus cum factus esset et sanctus, corpore confractus, corde vero multum diffusus et dilatatus, ab Abbatibus tempore capituli generalis plurimum frequentabatur. (Hag., n. 346).

27 Maii.

Apud Claramvallem, sanctæ recordationis **Gaufridus de Ainaio** (Aignay), qui e primis fuit hujus monasterii monachis. Vir laudatur modestæ gravitatis, in divinis et humanis rebus industrius, multasque S. Bernardi jussu abbatias ædificavit. Cum ætate jam grandævus iterum aliquando mitteretur ipseque timeret ne moreretur extra Claramvallem, venerabilis Pater tota ei fiducia pollicitus est in Claravalle diem eum novissimum inventurum. Cum igitur item quandam in Flandria ædificaret abbatiam, denuntiavit ceteris se recedere ut moreretur in Claravalle. Quo reversus, migravit ad Dominum, S. P. Bernardi, qui ut ab itinere domum rediret in somnis erat monitus, præsentia confortatus. (Hag., n. 314).

In monasterio B. M. de Portu-Salutis, memoria pii Fratris **Antonii Dechange**, conversi Vallis-Sanctæ-Mariæ. Mediis in occupationibus medioque in mundo, in quem ut pro conventu necessaria quæreret sæpius mittebatur, silentio et modestia relucens, mente et animo Deo conjunctus mansit, sine intermissione orationibus vacans. Non minus omnes ejus demirabantur obedientiam, cui numquam, ne in vitæ quidem periculo, defuit. Horrescebant autem omnes auditu austeri-

tatum ejus. Cujus singularis virtus in ore omnium erat, atque obitu suo in monasterio Portus-Salutis, quo missus erat ut et huic operam navaret, universum sui reliquit desiderium. (Hag., Suppl., n. 695 b).

28 Maii.

Memoria **beatorum Giusberti**, Prioris Bebenhusiae; **Thomæ**, Prioris Bonifontis; duorum Cisterci monachorum nomine Joannis; **Petri** sociique, monachorum Caduinen-sium; **Vitalis**, conversi S. Sulpitii; **Margaritæ**, Abbatissæ Montis-S. Walburgis, et **Margaritæ**, sanctimonialis et sacristæ Silva-Benedictæ. Quos omnes, sæculo XII seu XIII cum fama sanctitatis defunctos, in ipsorum monasteriis cultos esse constat ex catalogo Sanctorum Cisterciensium a Joanne de Cirey, abate Cisterci, anno 1491 in lucem edito, idemque pro aliquibus ex eis aliunde etiam confirmatur. Quorum acta tamen diesque natalis reperienda manent. (Hag., nn. 176, 179, 140, 177, 182, 127, 183).

Anno 1140, in Westphalia conditur monasterium Hardenhusanum, quod sæculo undevigesimo suppressum eadem die anno 1927 restitutum est.

Anno 1827 in Flandria Galliae monasterium conditur S. M. de Planicie, Congregationis Bernardinarum, quæ vulgo « de Lille » seu « de Esquermes » appellantur.

29 Maii.

Ursicampi in Gallia, sanctæ memoriae **Waleramus de Baudemant**, primus Abbas. Rector erat canonicorum sæculiarum Sparnaci, cum anno 1126 cognovit S. Bernardum. Quo promovente ipsoque Waleramno rem ab eis quorum intererat impetrante, canonicis sæcularibus suffecti sunt regulares. Ipse rector autem sanctum Abbatem in Claramvallem secutus est, et professione facta cum duodecim monachis Ursicampum missus ut novum ibi cœnobium inchoaret. Suscepit ibi inter multos novitios nobilem juvenem **Hervæum de Baugentio**, de cuius ad vitam monasticam vocatione præclara narrantur in Vita S. P. Bernardi. Idem Hervæus Waleramno in abbatiæ regimine successit. Anno enim 1142 iste obiit apud Igniacum, ac post mortem miraculis eum claruisse traditio fert. (Hag., n. 73).

Sæculo XII aut ineunte sæculo XIII Coloniæ Agrippinæ vixit piissima domina **Heylika**, quam Cæsarius Heisterbaensis inclusam appellat Ordinis nostri et sicut nomen ejus indicat vere sanctam. Solebat inopes appellare thesauros

cælestes, quos tinea non demoliatur et quos fures non effodiant neque furentur. Unde multo amplior illi cura erat de consolatione pauperum, quam de ædificiis vel thesauris et ornamenti perituriæ ecclesiarum. Pueros pauperes manus ulcerosas et valde neglectas habentes, quando secretius epulabatur, ad mensam suam posuit et de scultella sua comedere præcepit. Famam sanctitatis locus etiam testatur ipsius sepulturæ, qui fuit in crypta sub choro. (Hag., n. 377).

30 Maji.

In monasterio S. Galgani in Tuscia, sanctus vixit monachus nomine **Jacobus**, vir religiosus et simplex, cui frequenter Dominus in orationibus suam præsentiam exhibebat. Huic ob virtutis famam duo Fratres Ordinis Prædicatorum in monasterium venientes se et totum Ordinem suum devotissime commiserunt. Qui ab ipso Domino aptas orationes accepisse fertur, quas postea auctoritas apostolica confirmavit concessitque ut in Officio Missæ frequentarentur. Erat quippe Jacobus propter sanctitatem suam acceptus, et ad curiam sæpius vocabatur. Qui cum anno 1236 obiisset, in epitaphio illustris prædicabatur miraculorum gloria ac dono prophetiæ. (Hag., n. 443).

Campi-Principis in Bavaria, memoria sancti senis **Anselmi Hirsch**, monachi et sacerdotis. Vir fuit « vere venerabilis, cujus vita abscondita cum Christo in Deo præclaris virtutum radiis et cura animarum per sexaginta quinque annos exan-tlatam se prodebat. In obedientia ad nutum, in paupertate ad obolum exactus, in castitate angelus in carne, inter homines extaticus, ad aram Seraphim videbatur; vir undequaque mortificatus, reliquarum phalangem virtutum imitationi reliquit, non descriptioni, rarus hic, sed verus Patrum nostrorum æmulator ». Obiit anno 1777, ætatis suæ nonagesimo secundo, professionis vero septuagesimo primo, ac sacerdotii sexagesimo sexto. (Hag., n. 666).

In monasterio Solis-Montis in Belgio, anno 1730, post morbum difficillimum plurimos annos angelica patientia toleratum in cælum migravit Reverenda Mater **Josepha Staignier**, Abbatissa. Quæ ab ipso suo in claustrum ingressu caritate et bonitate, atque in cunctis rebus sedulitate omnium capiebat animos. Cœnobii autem Antistita electa, sorores summa suavitate et prudentia moderabatur, de filiarum vale-

tudine quidem valde sollicita, sed multo magis de spirituali earundem profectu. Quæ apud suas memoriam reliquit indis- solubilem. (Hag., n. 654).

31 Maii.

Loci Sanctæ Mariæ seu Marienstatt in Germania reli- giosissimus Abbas **Hermannus**. Ex canonico Bonnensi monachus ac postea Prior Hemmenrodii factus, Sanctissimam Eucharistiam tantopere coluit, ut Corpus Domini jugiter in theca cordis sui consueverit secum ferre. Anno vero 1188 cum duodecim monachis ad inhabitandum monasterium a canonicis regularibus S. Augustini derelictum in montem Stromberg missus est. Verum, penuria loci aliisque difficultatibus victi, fratres eum quotidie ut redirent precibus fatigabant, quorum tamen cum quadam auctoritate pusillanimitatem compescuit, jubens eos confidere in Deo. Quarto autem anno cum illis abiit in vallem subjectam, occupantes ibidem villam seu mansionem quandam, quæ Heisterbach dicebatur. Paulo post ipsius Hemmenrodii Abbas electus est; dignitate tamen post aliquod tempus se abdicans, a negotiis temporalibus se subtraxit. Plus quam duodecim annis Hemmenrodii soli Deo vacaverat, cum iterum ad construendum novum cœnobium missus, cum duodecim monachis ex Heisterbach assumptis Marienstatt seu Locum Sanctæ Mariæ condidit in diœcesi Trevirensi, quod tamen propter persecutiones quas patiebantur, transtulit in amœnam solitudinem ad Nistriam amnem in diœcesi Coloniensi, ubi venerabilis Abbas anno circiter 1225 ad lucem excessit sempiternam. (Hag., n. 389).

In Britannia-minore, memoria eximiæ comitissæ **Ermen- gardis**, S. P. Bernardi discipulæ, ad quam « dilectam in Christo filiam humilemque Christi ancillam » idem sanctus Pater duas direxit epistolas pio sanctæ dilectionis affectu plenas. (Hag., n. 349),

JUNIUS

1 Junii.

Festum sanctorum Bernardi, Mariæ et Gratiæ, martyrum. Bernardus, qui antea Hamed seu Achmed dicebatur, reguli Carletensis filius, a rege Valentino in Catalauniam legatus missus est, ut graviora regni negotia pertractaret. Divina autem misericordia ductus, venit ad monasterium recens conditum de Populeto, ubi humanissime receptus, rebus quas videbat audiebatque interius mutatus est; ac fidem christianam edocitus et baptizatus, Bernardique nomine susceppto, petiti ut in monasterio permanere liceret. Qui quanto tardius ad fidem Christi conversus est, eo erat ferventior ac pietate insigniore decorabatur. Præfecit eum Abbas cellario monasterii. Hanc curam sibi commissam cum per multos annos sedulo sustinuissest, de suorum æterna salute sollicitus, petita ab Abbe licentia ad eos revertitur; ac prius materteram, deinde sorores Christo lucrificet. Quas sacro baptismatis fonte devote abluiens, earum nomina Zaidæ et Zoraidæ gratiosis nominibus Mariæ et Gratiæ commutavit. De quarum conversione Almanzor frater ejus regulus nimis iratus, Bernardum in fuga cum sororibus comprehensum clavo ferreo per frontem arbori affigendo, sorores vero gladio trucidavit. Quæ facta sunt Alziræ in Hispania, anno circiter 1180. (Hag., n. 31).

Anno 1178, dedicatio ecclesiae B. M. de Hemmenrode.

Anno 1222 monasterium S. Dominici in Italia, quod anno 1011 conditum erat a monachis Benedictinis, jussu Honorii Papæ III a Cisterciensibus occupatum est. Quod ineunte sæculo XIX suppressum anno 1833 restitutum est.

Anno 1259 monasterium conditum Altovadi in Bohemia ejusdemque ecclesia consecratur.

2 Junii.

In monasterio Hortensi in Hispania, piæ memoriae **Ludovicus de Estrada**, Abbas. Ab amore proprio sensuumque appetitu immunis et per contemplationem supra se elevatus, Jesum meruit familiarem et intimum habere amicum. Compluti postea collegio præfactus est, divini verbi prædicator eximus. Nobiles ibi maximi eum faciebant, atque vox populi sancti eum nomine honorabat. Tali autem modo cum hominibus agebat, ut cor suum solitarium conservaret. Cum deinde Abbas Hostensis electus esset, in magna aliquando annonæ caritate a Deo impetravit, ut in omnibus monasterii terris

duobus mensibus antequam in aliis triticum maturesceret. Orans saepius caelesti lumine circumcingi ac divinæ lucis fulgores e vultu dimittere videbatur. Sancte decessit anno 1581. (Hag., n. 508).

Apud Claramvallem, memoria venerabilis senis **Rainaldi**. Vir erat bonæ simplicitatis, timens Deum et retinens innocentiam suam ab infantia usque ad senectutem. In sæculo operibus pietatis insistebat. Suscepto monastico habitu in monasterio S. Amandi, Ordinis S. Benedicti, plus quam viginti annos in sancta conversatione ibidem transegit. Inde majore virtutum ardore fervens, ad domum Clarævallis se contulit, ubi illico ad novam militiam viriliter se accinxit, in omnibus disciplinæ obsequiis seipsum tota die mortificans. Habebat autem incessanter orandi studium, et in oratione mirabilem vim lacrimarum. Cui et visio attribuitur, qua Beatissimam conspexerit Virginem Mariam cum duabus aliis sanctis feminis messores monachos visitantem. (Hag., n. 142).

3 Junii.

In monasterio B. M. de Immaculata Conceptione in civitate Valleguidonensi, anno 1906, in Domino obdormivit Pater **Polycarpus Jaricot**, Rector monialium. Seminarii quondam alumnus venerabili Patri Antonio Chevrier, Congregationis Sacerdotum de Prado dictæ conditori sese sociavit, cuius postea assiduus factus est comes et adjutor. Eodem sancto viro approbante primum in monasterio Septem-Fontium habitum sumpsit, ubi tamen frustra cum incepisset, post mortem venerabilis magistri Stamedii iterum Ordinem intravit. Novitus autem anno 1880 ab Ecclesiæ inimicis ex monasterio expellitur. Postea vero in idem claustrum reversus, votis solemnibus nondum nuncupatis, Prior est constitutus. Octo hic annis peractis R. D. Sebastiani Wyart satis inopinatae imperanti simpliciter obediens ad supradictum monialium asceterium se contulit, ubi domestica pace prudenter instaurata, per quatuordecim annos multa cum caritate et discreto Rectoris seu Confessarii munere fungebatur. Tandem autem apoplexia afflatus est, atque per tres annos cancri etiam vulnerum acerrimos dolores sine querela sustinebat. Mortis ejus auditu nuntio multi sacerdotes et sæculares ad feretrum festinarunt omnesque piam quandam consolationem in animo se percipere dicebant. Cujus memoria apud sorores prædicti monasterii in benedictione est. (Hag., Suppl., n. 758 b).

In Hispania, Dei devota famula **Armezana**, Abbatissa B. M. de Cañas, insigni prudentia femina, Deo cara et hominibus, quæ eo solum temperabat gaudium de sua præfectura, quod jam matura ætate, imo proiecta, non diu putaretur supervictura. Rexit tamen cœnobium per annos tredecim, usque ad annum 1225, quo, cum multa in melius reformasset, et monasterium eximie promovisset, meritis clara ad Deum migravit cum egregia opinione sanctitatis, miraculis etiam, ut creditur, ac dono prophetiæ illustrata. Cujus sepulchrum in ingressu capituli moniales frequentabant et venerabantur, atque multæ ibidem orantes saluti restitutæ Deum in ipsa mirabilem prædicarunt. (Hag., n. 436).

4 Junii.

In territorio Hispaniæ Calagurritanæ, beata **Urraca**, Abbatissa B. M. de Cañas, quæ et una fuerat ex fundatricibus, filia videlicet conditorum. Quæ primæ Abbatissæ Armezanæ successit, opinione pietatis et sanctimoniacæ cunctis venerabilis, cum et Armezanæ virtute aut æqualis aut superior diceretur. Obiit anno 1262, die 7 hujus mensis, et in sepulchro etiam colebatur ut Sancta, non sine fama miraculorum. (Hag., n. 169).

In Alsatia, anno 1886, ad Sponsum migravit Mater **Clementina Gorris**, sanctimonialis (Elenbergensis. Amstelodamiana, cum in supradicto longinquo asceterio Ordinis habitum induisset, absconditæ vitæ cupida, uni soli vivere cernebatur, atque tanquam holocaustum Dei amore incensum tota consumi. Brevi vero post emissa vota morbo graviter afflita est. Horam tunc mortis ipsa prædixit. Ad quam tamen antequam pervenit, tam vehemens ei cum angelo tenebrarum luctatio subeunda fuit, ut omnes perhorrescerent. Post horam autem animi perturbatione sedata, per æquale temporis spatium ardentissimum cum Dilecto colloquium instituit, quievitque in osculo Domini. Transiit autem prima quæ in mense Sacratissimo Jesu Cordi sacro occurrebat feria sexta, ipsa hora tertia post meridiem. Cum autem corpus in choro esset positum, oculos apertos esse narrant et in Tabernaculo mansisse defixos. (Hag., n. 725).

Anno 1923, dedicatio ecclesiæ B. M. de Refugio in Neerlandia, cuius solemnitas die 30 Augusti agitur.

Anno 1884, item in Neerlandia, monasterium conditum B. M. Immaculatæ Conceptionis in Tegelen.

5 Junii.

Loci Sancti Bernardi ad Scaldim, anno 1307, in cælum abiit sanctus monachus **Fulgerius**, per triginta annos Rector monialium de Nazareth in Brabantia. Qui semper fugit conversationem omnium sæcularium personarum, nec umquam permisit ut a sororibus conversis sibi serviretur. Otium vitabat scribendo vitas sanctorum sanctarumque Ordinis, librumque composuit de monalibus prædicti monasterii virtute illustribus. Obiit cum insigni sanctitatis opinione, fuitque sepultus in choro sacerdotum ante repositorium Sanctissimi Sacramenti. Atque ad ejus sepulchrum magnus deinde fuit hominum concursus, quorum plurimi a diversis infirmitatibus liberati sunt. (Hag., n. 184).

In monasterio B. M. de Trappa, die 7 hujus mensis anno 1695, transitus pii monachi **Dosithei Le Roy**. Post juvenutem satis dissolutam a pio quodam sacerdote in hoc cœnobium ductus, abire jam noluit. Qui peccatorum suorum conscientius divinamque jugiter cogitans justitiam, sine ulla ostentatione oculos in terram fixos semper habuit, ita ut qui eum videbant, ad pietatem excitarentur. Nonnisi Deum respirare videbatur, cum extra Deum respiceret nihil; atque in oratione assidua divinæ caritatis ardore ejus animus liquebat ut cera ardore solis. Cum autem tremebundus sed obediens, subdiaconus ordinatus esset, humilior etiam fieri visus est atque modestior, et in fratres officiosior. Infirmitate corruptus contra malum reluctatus est quantum potuit, sed in valetudinarium demum ire jussus est. Hic post aliquem animi remissionem brevi pristinos resumpsit affectus et cogitationes elatiores; morboque ingravescente mortem appropinquantem precibus et suspiriis propriorem etiam facere nitus, Jesu nomine invocato gaudens occurrit obviam Salvatori suo. (Hag., n. 629).

6 Junii.

Azebeyri in Galicia, **beatus Gundisalvus**, Abbas, qui defunctus anno 1466, crebris dicitur effulsiisse miraculis. (Hag., n. 190).

Romæ, anno 1613, depositio pii Patris **Josephi a S. Germano**, Congregationis Fuliensis. Natione Siculus, in sæculo jam doctrina et sanctitate singulari notus, Romæ non vulgarem existimationem sibi fecit apud Cardinales ac ipsum Sum-

mum Pontificem Paulum V, qui Sacrarum Congregationum Consultorem eum designavit. In monasterio S. Cæciliæ curis suis et adhortationibus regularem restituit disciplinam. Ad sanctæ vero obedientiæ bonum comparandum Congregationem Fulensem ingressus est, atque sanctis ut claruerat in sæculo moribus, ita angelica effulsa forma in claustrō. Paucos quidem annos in summa carnis maceratione vixit, continua fere extasi Deo adhærens, quoad reali mortis extasi ad Deum perrexit. Ad quem defunctum plurimi de plebe concurrentes, de veste, de pilis, de unguibus aliquid detraxerunt, admirantes omnes mortuam ipsius carnem ut vivam mollem remanere. (Hag., n. 536).

In monasterio Sanctæ Mariæ de Monte, anno 1859, pie obiit Pater Augustinus van Zandycke, monachus. Primus hujus monasterii fuerat novitus, officiisque deputatus est hospites suscipiendi serviendique infirmis. Cujus membra paulatim gangræna vitiata sunt, ita ut ipsi nasus, crus et brachium amputanda essent. Quas acerbissimas corporis lacerationes, anæsthesi abnegata, subridens sustinuit Deoque obtulit sacrificium. Cum autem dolor ad summum gradum venisset, Patroni sui S. Augustini precem repetebat: « Hic seca, hic ure, hic nihil parcas, ut in æternum parcas ». Sic licet multipliciter mutilatus, non tamen cessavit in cella hospitum suppetias ferre, vultuque suo constanter sereno visitatorum animos non paulum pie commovebat. A Deo dilectus erat et ab hominibus, qui de longe etiam veniebant ut religioso lætoque ipsius colloquio fruerentur, redibantque patientia roborati et in bono confirmati. Ipse vero, « victor quia victima », ætatis anno sexagesimo sacrificium consummavit. (Hag., n. 703).

Anno 1795, in Belgio primum conditur monasterium B. M. de SS. Corde Jesu apud Westmalle, ex quo tamen monachi deinde ejecti sunt; die autem 21 Augusti 1814 idem iterum intraverunt.

Item anno 1819 in Gallia parthenon conditur B. M. de S. Catharina, quod die 26 Aprilis 1859 translatum est in monasterium B. M. de Immaculata Concepcione in Laval.

7 Junii.

Festum sancti Roberti, Abbatis Neomonasteriensis in Anglia. Ex rectore cujusdam ecclesiæ monachus benedictinus in Wythby factus, majorem etiam perfectionem appetens monachis se adjunxit S. Mariae Eboracensis, qui Ordini Cister-

ciensi se tradituri Fontanense tunc condebant cœnobium. In posterum vero ipse ad Novum-Monasterium construendum emissus est. Qui pater pius et pastor egregius mansuetudine, amore paupertatis, abstinentia et oratione mire eluxit. In Quadragesima nihil admittebat præter panem et aquam. Supra solitum pensum servitutis, quod devotissime persolvebat, magna cum prolixitate meditationibus et orationibus cum psalmodia centum quinquaginta psalmorum quotidie insistebat. Prophetiae quoque pollebat spiritu. Innocens a falsis filiis accusatus, domum a Claravalle rediens nemini vicem rependit, sed resipiscentibus facile veniam indulxit. Cujus sanctitas post mortem multis est miraculis exornata. (Hag., n. 23).

8 Junii.

In Anglia, vir vitæ venerabilis **Gulielmus**, ex Melrosæ monacho et magistro novitiorum primum Abbas Cupri, deinde Melrosæ. Ut ejus testabantur discipuli, dilectus erat Deo et hominibus, religionis speculum, suæ generationis lucerna, contemporaneorum Abbatum pretiosissima gemma. Quare post quatuor ibi regiminis annos, anno 1206, demortuus, in capitulo juxta beati Walleni corpus incorruptum sepulturæ traditus est. (Hag., n. 420).

In Gallia, anno 1888, ad Deum migravit Reverendus Dominus **Bernardus Barnouin**, Congregationis Cisterciensium B. M. de Senanqua institutor. In ministerio existens vitam tamen expetebat solitariam; ab ingrediendo autem aliquem ex Ordinibus contemplativis tunc in Gallia existentibus infirma valetudine præpediebatur. Qui fratribus quibusdam agricultoribus præfectus, quinque post annos, soli Deo fortiter sisus ac benedictione Archiepiscopi Avenionensis munitus, parvam suam Congregationem in antiquam transtulit abbatiam Senanquensem. In hoc Cisterciensi cœnobio paulatim eam concepit mentem, ut mitigando sine mollitia quæ in Regula rigidiora invenirentur, vita Cisterciensis valetudine quoque infirmioribus accessu facilior redderetur. Huic novo suo instituto nomen imposuit Cisterciensium de Conceptione Immaculata. Et sicut in appellatione antiquum conjunxit novumque, ita veteribus monachorum usibus nova admiscuit regularia exercitia. Obtento postea celeberrimo monasterio Lerinensi, in amœnam hanc tranquillamque insulam Congregationis transtulit regiminis sedem. — Monachus erat et

indole et forma; Abbas autem vere secundum S. Benedicti Regulam fratres dirigebat fortiter in re, suaviter in modo. Mariae cultor exstitit devotissimus, in cuius honorem ardua perfecit majoraque meditabatur. Qui laboribus et contradictionibus fractus, sed meritis plenus, sancte tandem quievit. (Hag., n. 726).

9 Junii.

Apud Claramvallem, « dulcis memoriæ » Joannes, Prior. Quasi signaculum videbatur posuisse super cor suum sententiam illam, quam S. P. Benedictus Præposito seu Priori monasterii proponit dicens, eum quanto plus prælatus sit ceteris, tanto sollicitius oportere servare præcepta Regulæ. Præcipue dulcedini psalmodiæ, quæ in sacro illo conventu multa tranquillitate et vocis intentione persolvebatur, tota mentis sollicitudine insistebat. Dederat ei Dominus ad opus pietatis congruum satis instrumentum, vocem scilicet gravem et validam, itemque sanum et competentis roboris corpus, ad omne opus bonum pro regentis illud spiritus arbitrio paratum. Ad opus manuum haud segnem se demonstrabat, maxime secationis et messionis tempore, adeo tenaciter labori tunc instans, ut omnes negligentias aliorum temporum illis labrosis diebus quotidiano sudore se deluere reputaret. In vestitu eandem modestiam et humilitatem servabat, grossos, veteres et consutos pannos semper appetens et amplectens. Numquam nisi extrema necessitate urgente, vigilias fratrum deserere seu infirmitiorum introire consensit. Officium itaque sibi commissum strenue, discrete, prudenter administrans, benignum tamen, pium et caritate plenum se fratribus exhibebat. Cujus post mortem corpus juxta sacra ossa fratrum veteris abbatiae, quorum patientiam et humilitatem tam egregie imitatus fuerat, condigno honore sepultum est. (Hag., n. 324).

Anno 1927, dedicatio ecclesiæ monialium Bonævallis Ruthensis.

Anno 1904, in Acadia regione Canadæ monasterium conditur B. M. de Assumptione.

10 Junii.

Salemii in Germania, anno 1245, depositio beati Abbatis Everhardi de Rohrdorf, viri humilis Deoque constantissime fidentis, æqualibus autem probatissimi. Cujus opera ipse Papa Innocentius III in variis usus est missionibus tam ecclesiasticis quam publicis, primum vero in suis relationibus

cum rege Philippo de Suebia, a quo sincere sed prudenter stabat Everhardus. Humilibus æque ac magnis in omni rerum angustia consiliarius erat atque præsidium, monasteriumque suum ut nullus ante vel post prosperum fecit, providens utilitatibus ejus etiam in futurum. Cujus ad gubernacula cum quinquaginta fere annos cum fructu sedisset, regimine se abdicavit; atque quinque post annos, quinto et octogesimo ætatis suæ anno, conversationem sanctam sanctiore fine complevit. (Hag., n. 449).

Grissoviæ in Silesia, anno 1706 cœlo nascitur sanctus conversus **Alanus Adam**, portarius. Cor in eo erat aureum, ac per totam regionem Pater pauperum dicebatur. His enim Dei hospitibus summa cum caritate cibos apposuit stipesque porrèxit, eorumque vulnera ulceraque pia Samaritani manu curavit. Nocte vero per longas horas orationi vacabat in ecclesia vel coram parvo quem sibi construxerat Calvariae monte. Audiendo autem quas peragebat poenitentæ exercitationes horrescit effeminata nostra natura. (Hag., n. 647).

II Junii.

Natalis S. Aleydis, cuius festum postridie agitur.

In Italia, anno 1248, **beatus Placidus Rhodiensis**. Ab ipsa pueritia cor gerens senile, pietate et caritate præcipuus, cum adolescens eremiticam vitam elegisset, omnibus se dans austeritatibus corporisque macerationibus, per triginta septem annos non nisi sedendo vel stando modicum dormitabat. Pro discipulis autem affluentibus monasterium ædificavit S. Spiritus de Ocra, quod moriens in manus tradidit Abbatis Casænovæ, ut essent sub Regula S. Benedicti et Cisterciensis Ordinis instituto. (Hag., n. 160).

In monasterio B. M. de Immaculata Conceptione, in civitate Valleguidonensi, die festa S. Lutgardis anno 1911, cælum petiit juvenis monialis **Maria ab Incarnatione de la Tour d'Auvergne**. Ab optima matre, quæ omnes suos liberos Deo ut Sibi eos sumeret ex animo offerebat, pietate pauperumque singulari caritate imbuta est. Ipsa vero naturam suam parum flexibilem voluntate et oratione domabat, piissimæ matris recordatione non minimum sustentata. Auspice vero Sorore Teresia ab Infante Jesu, tunc temporis nondum canonizata, magnæ difficultates ne in monasterium reciperetur impedientes feliciter tandem victæ sunt, ejusdemque interces-

sione virtutibus hucusque in ea desideratis mirifice exornari cœpit. Ac ejusdem novæ Patronæ exemplum prosequi satagens, gratiis per eam cumulata, sicut ipsa a Deo expeterat eadem etiam mortis ratione eam meruit imitari. (Hag., n. 764).

12 Junii.

Festum sanctæ Aleydis Schaarbekanae, sanctimonialis Cameræ B. M. apud Bruxellas. Infans septem annorum hoc monasterium fuerat ingressa. Quam Dominus pro nobis cruci affixus in signum perfectæ dilectionis sponsam sibi assumere volens, morbo lepræ graviter percussit. Magnis autem deliciis quoque quasi paradisi voluptatibus repleta est, affirmavitque se, si optio sibi daretur, lepram præ sanitate esse electuram. Passiones et infirmitates magis semper ingruentes tali suscepit delectatione et lætitia, ac si sponsa a sponso acciperet munuscula diu desiderata. Pro humani generis salute magnam gestabat sollicitudinem, atque pro corde tribulatis seu mente conturbatis, itemque ad poenam defunctorum mitigandam, Deum precibus incessanter et gemitibus orabat seque vindictæ pro singulis subjacebat. Item cum cæca fieret, oculorum usum Deo pro principibus offerebat sacrificium. Appropinquare exilii sui fine, nullum jam membrum infirmitate vacuum retinebat nisi solam linguam, qua sine intermissione Deo laudes decantabat. Anno autem 1249, recurrente solemnitate S. Barnabæ, sicut anno præterito prædixerat ei Dominus, quasi sponsa ornata monilibus et ad nuptias præparata festinavit ad cælestis aulæ januam a Sponso sibi apertam. (Hag., n. 49).

Anno 1179, dedicatio ecclesiæ B. M. V. in Waldsasso, cuius solemnitas agitur 8 Novembris.

13 Junii.

Natalis B. Gerardi, fratris S. P. N. Bernardi, cuius festum die 30 Januarii agitur.

Pratæ, piissimæ recordationis **Abraham**, Abbas. Jugum Domini ab adolescentia indefesso studio portavit floremque virginitatis cum fructibus bonorum operum usque ad consummationem immaculatæ vitæ largiente Christo conservavit. Singulari quoque mansuetudinis gratia vir sanctus prædictus erat, ac tam teneræ exstitit conscientiæ, ut minima etiam delicta Sacramento Confessionis quantocius delere curaret.

Qua quidem ratione diaboli eum versutias triumphare mirandum quandoque in modum manifestatum est. Vixit sub finem probabiliter Ordinis sacerduli primi. (Hag., n. 364).

Stapehill in Anglia, anno 1844 pie decessit Reverenda Mater **Augustina de Chabanne**, monasterii B. M. de Sancta Cruce fundatrix et Priorissa. Monialis fuerat parthenonis S. Antonii in Campis Parisiorum; ex quo cum civili Gallorum perturbatione esset expulsa et in carcerem conjecta, morti brevi tradenda erat, sed rebus publicis subito immutatis dimissa est. Confugit in Helvetiam, ubi a Domno Augustino de Lestrange in parvum quod hujusmodi Deo devotis virginibus construxerat cœnobium recepta est, et ab ipso ob animi fortitudinem et fervorem magni facta. Cum sororibus deinde persecutioni cedens itineribus laboriosissimis in Angliam tandem venit. Hic quod condidit monasterium de Stapehill, de industria nomen ei imposito B. M. de S. Cruce, per quadraginta duos annos in magna paupertate et labore, sed insigni quoque spiritu sacrificii et pœnitentiæ gubernavit, sine intermissione in filiarum memoriam reducens sponsas se esse Sponsi crucifixi. (Hag., n. 682).

Anno 1893 monasterium conditur B. M. Bellaevallis.

14 Junii.

In Syria, commemoratio **Militum Templi**. Secundum instituta sanctissimi Patris Bernardi pro fide militantes, a Saladino Mohometarum principe in castro de Vado-Jacob capti et imperfecti sunt. Quorum majores ope serrarum per latera scidit, alios, qui inferioris erant ordinis, decollavit. Magister vero ante captus, cum pro Saladini nepote reddi nollet, inedia necatus est. (Hag., n. 194).

Ex monasterio B. M. de Sancto Loco ad Septem Fontes, anno 1858, in cælum abiit Pater **Maria-Joseph Matton**, Supprior. Flandricus natione, annos natus quadraginta duos in Gardi monasterio monachus factus, a principio ad summam senectutem usque tironis devotissimam fidem conservavit. Sacerdotio cum esset iniciatus, primum ad novam domum S. M. de Monte missus est, ac deinde Rector factus Cisterciensium monialium Solis-Montis in Belgio, ubi propter scientiam et sanctitatem cum multa observantia colebatur. Gardum deinde reversus Supprior ibi nominatus est, quod officium retinuit cum conventus transiit ad monasterium Septem-Fontium. —

Sibi durissimus exstitit, nec senex propter gravem crurum infirmitatem a divino Officio vel opere agresti exemptum se censuit, dicebatque subridens operæ pretium non esse quod de eo quis curaret. Cum sœviente cholera-morbo sacerdotes in parœciis deficerent, ipse missus est qui cuidam ecclesiae inseruiret, ubi a prima die a fidelibus ut sanctus honorabatur. Senex etiam facie innocentiam mirabilemque præ se ferebat dignitatem et affabilitatem; magis autem verbis suis dulcissimis Deique amore refertis omnium in se traxit reverentiam et affectum. Obiit ætatis anno octogesimo tertio, memoriam relinquens benedictionis et pietatis. (Hag., n. 702).

15 Junii.

In Castello Borsutii prope Leodium, Trappensium monialium temporaria mansione, anno 1816 pie in Domino obdormivit Reverendus Domnus **Eugenius Bonhomme de la Prade**, Abbas. Puer nobilis fuerat ex regia Ludovici XVI cohorte militumque imperium accepturus; sed monasterium B. M. de Trappa ingredi elegerat eratque novitius cum anno 1791 monachi expulsi viam exilii inierunt. Quos brevi secutus, in Valle-Sancta post professionem novitiorum submagister nominatus est; deinde vero parvæ in Westphalia degentis coloniæ Superior. Quod moderandi officium ad mortem usque summa implevit caritate, humilitate et mansuetudine, sibimet tamen durissimus et austerus. Cœnobium Darfeldense cum propter rationes peculiares ab ecclesiastica auctoritate in abbatiam sui juris erigeretur, Domnus Eugenius unanimiter Abbas electus est. Qui etiam ordinationi obediens Pii Papæ VII, quem in ejusdem captivitate adierat, demptis novitatibus in Vallem-Sanctam introductis, Constitutiones resumpsit Abbatis de Rancé. Cum anno deinde 1814 Gallia religiosis denuo pateret, abbatiam acquisivit B. M. de Trappa, quam tamen, rogatus, cum ipsa quam ad illam comparandam collegerat pecunia, D. Augustino liberalissime tradidit. Ipse vero, postquam Darfeldensis communitatis partem in monasterio collocavit Portus-Salutis, graviter licet infirmus alteri quoque parti domum sollicite quærens, quinquagenarius in via malo suo ac labori succubuit tamquam vera suæ victima caritatis. (Hag., n. 672).

Macraugiaæ in Helvetia, anno 1615, transitus juvenis monialis **Mariæ Reiff**. Infans multis infirmitatibus fuit obnoxia. Cum autem adolescens monasterium ingredi cuperet, oculis

tamen satis tunc esset capta, matri fiducialiter asseveravit se cum claustrum ingredere tur sanatum iri. Quod et tunc subito factum est. Item vocem habens impeditam, ferventi oratione in choro rite cantandi facultatem impetravit. Gravibus temptationibus orando flendoque victis, habitum monasticum receptiona Christum sibi anteire vidit sanguine perfusum, portantem crucem suam. Qui et invitare eam videbatur ut sequeretur Ipsum. Brevi postquam monasterium ingressa est, contemplationis jam est gratiam consecuta. In posterum visionibus etiam recreata est raptaque in extasim conspiciebatur. Sæpe cilicio utebatur atque flagellis; frequenter pane et aqua jejunabat, quod peculiariter actitabat per dimidium Quadragesimæ. Tandem autem febri decem mensium exhausta, purissimam animam læta Deo reddidit, annos nata duodecimtriginta. (Hag., n. 552).

16 Junii.

Festum sanctæ Lutgardis, sanctimonialis Acquiriæ in Brabantia. Ex civitate Tungrensi originem duxit. Adhuc puella mirum in modum cum sola esset, corde sentiebat nescio quid divini. Annorum autem duodecim ætatem adepta, in monasterio S. Catharinæ, Ordinis S. Benedicti, semetipsam Domino in holocaustum gratuitum dedit, corpus affligens jejuniis, et ab oratione spiritum non relaxans. Donavit eam Deus gratiis singularibus, factaque est tunc etiam communicatio cordium, quin potius unio spiritus increati et creati per excellentiam gratiæ. Quam cum moniales quamvis juvenem invitam Priorissam eligere vellent, a sancto sacerdote, imo ab ipso Christo admonita, transiit in Acquiriæ cœnobium Cisterciense, et congratulata est ei gloriosissima Virgo Maria, quod domum et Ordinem introisset sibi specialiter dedicatum. Ne vero vel ibi ad Superioris munus obeundum eligeretur, a Domino impetravit, ut in quadraginta annis, quos inter socias Wallones vixit, tantum vix sermonis gallici addiscere posset, ut esuriens panem recto modo hac lingua peteret. Et sic dilectæ hinnulæ Christi in somno contemplationis pausare permissum est. Imminente peste gravissima Albigensium hæreticorum, B. V. Mariæ rogatu septem annos continuos in pane tantum et cerevisia jejunavit. Quibus expletis item secundo et tertio pro simili necessitate votiva jejunia gratariter suscepit. Defunctorum animas sibi apparentes ex purgatorio liberavit; infirmos miraculose saepè sanavit; aspectu autem

vulnerum Christi maxime discebat orare pro peccatoribus. Anno ferme undecimo antequam ex hac vita migraret, oculis orbata, luminis cælestis fulgorem solito perfectiorem adepta est. Quam corporalem cæcitatem sibi purgatorio esse a Domino audire meruit. Ultimo autem anno tertii jejuniorum septennii, qui annus erat ab Incarnatione 1246, ætatis sexagesimus quartus, multis recreata cælestibus visionibus ad Sponsum migravit. Defunctæ facies in testimonium innocentiae virginalis candom rem in morte cum nitore rettulit lili, multique infirmi sacro corpore tangendo pristinas vires receperunt. Cujus nomen anno 1584 Baronius in Romano Martyrologio inscripsit. (Hag., n. 47).

Anno 1883 in Sinis conditur monasterium B. M. de Consolatione. Hanc autem primam nostris temporibus in ipsis terris missionum factam fundationem monasterii vitæ contemplativa addicti Summus Pontifex Pius Papa XI in Litteris encyclicis « Rerum Ecclesiæ » die 28 Februarii 1926 promulgatis laudabiliter commemorare et exemplum ponere dignatus est.

Eadem die ejusdem anni in Neerlandia monasterium conditur B. M. de S. Joseph in Echt.

17 Junii.

In Lusitania, **sancta Teresia**, Sanctii I regis filia, quæ tredecim annos nata Alfonso IX regi Leonensi nuptui a patre data, lege tamen propinquitatis Summi Pontificis jussu a viro disjuncta est. Post quem autem alium sponsum nisi Christum admittere nolens, cum in Lorbanense antiquum monasterium a patre sibi petitum Cistercienses moniales introduxisset, et ipsa ibi primum ut familiaris, post triginta vero annos, filiarum cura tandem absoluta, ut monialis sanctissime vixit. Quæ et post mortem una cum sorore Sancia multis miraculis illustrata est. Clemens autem Papa XI anno 1705 « sanctarum Reginarum » cultum immemorialem approbavit et confirmavit. (Hag., n. 50).

In monasterio Sanctæ Mariæ de Deserto, anno 1903, Sanctis in gloria associatus est Pater **Maria-Joseph Cassant**. Puer piissimus liturgiæ ceremoniarum admiratione mature captus, sacerdotii desiderio tenebatur. Videns autem ad animalium ministerium requisitæ scientiæ consequendæ facultatem sibi deesse, parochi consilio monasterium petiit, ubi insigni ductore R. D. Andrea Malet, futuro Abbe, in difficultatibus omnis generis ad Christi amorem pervenit vere mirandum. Corpore debilis et ad laborem ineptus, a tentationibus tristitiæ vacuus non fuit; oratione autem et obedientia

sustentatus rursum semper se erigens, animo et alacritate non defecit, nec aliter visus est nisi subridens; imo votum vovit sub peccato mortali se numquam animum dimissurum. De Jesu solius voluntate expleta gaudebat, de Jesu dumtaxat gloria erat sollicitus; Ipsum secundum pulchrum ementissimi sui directoris axioma, semper sibi præsentem habere voluit Eumque viventem. Qua sanctissima industria totus absorptus, ex sententia peritorum vivebat habitualiter sub afflato donorum Spiritus Sancti. Viribus continue imminentibus, cum in infirmitatum quoque cruciatibus in Jesu cogitando et amando omnem posuisset diligentiam, annos natus viginti quinque, ad Ipsum videndum, ut tantopere desideraverat, transiit de hoc mundo. Cujus causa beatificationis hodie Romæ agitur. (Hag., n. 61).

18 Junii.

Memoria Abbatum, monachorum, conversorum, qui sæculo XVII in Germania et Polonia, persequentibus protestantibus, vitam mortalem pro fide catholica perdiderunt immortalemque lucrati sunt. Quorum pauca tantum nomina ad nos pervenerunt, videlicet: **Martinus Sartorius**, Abbas, et **Tobias Mayer**, Prior Sedlecii in Bohemia, qui anno 1611 a seditionis rusticis interfecti sunt; **Joannes Pändl**, monachus Campi Principis in Bavaria; **Henricus Schneemann**, Prior, et sex monachi Riffensteinii in diœcesi Moguntina; **Henricus Faber**, monachus Grissoviæ in Silesia; **Conradus**, monachus Cellæ-Angelorum in Austria; **Nicolaus Klein**, monachus Speciosæ-Vallis in regno Vurtembergico; **Gerardus**, monachus, et **Ulricus**, conversus Mogilæ in Polonia, atque **Albericus**, conversus Scirii in eodem regno. Qui omnes, cum aliis probabiliter adhuc incognitis, a Sueciæ hæreticis militibus in odium fidei et religionis interempti sunt. Quos inter autem maxime designandi **Marcus Simon**, sacerdos et portarius Speciosæ-Vallis, vir simplex et rectus, qui in via a suecicis militibus deprehensus et Dei sacerdos agnitus, miserrime ab eis tractatus est, atque cum altera die semivivus in vigilia festi S. P. Bernardi devotissime celebravit, paulo post Sacrum emisit benedictum spiritum vere martyr; et **Balthasar Mereis**, senex monachus Grissoviæ, qui in vicino loco Alt-Reichenau parochi munere fungens, religionis inimicis approxinquantibus in silvam se abdiderat, cum ad moribundum administrandum vocatus est. Qui nihil hæsitanter ex latebris

processit. At a suecicis militibus per agros vagantibus comprehenditur atque tam crudeliter verberatur, ut gravissimis vulneribus defessus tres post dies efflaverit animam. (Hag., nn. 261, 262, 264-272).

19 Junii.

In Gallia, anno 1794, passio Domni **Macarii d'Incamps**, monachi et sacerdotis abbatiae B. M. de Septem-Fontibus, ubi munere fungebatur recipiendi hospites. Cum tempore rerum publicarum perturbationis in patria permansisset, singulari pietate et virtute se quasi prodens, comprehensus est et ad pontones in Rochefort conductus, inde in Guyanam relegandus. Verum, in ipso navigio acerbis quas patiebatur injuriis omnium in naves ibi impositorum primus succubuit, annos natus sexaginta septem. Qui sepultus est in insula « Aix ».

Cui memoriam conjungimus ejusdem monasterii Fratrum conversorum **Eliæ Desjardins** et **Renati Leroy**, qui eadem passi sunt. Quorum primus artis chirurgicæ peritissimus, sicut in monasterio ac deinde in sæculo, ita et in navi infirmis multa cum observantia deserviebat. Tali autem caritatis operi brevi ipse cessit morbo eo difficiliore, quod corpore robustus, florentem agebat ætatem annorum quatuor et quadraginta. Obiit autem die 6 Julii; Frater Renatus vero die 19 Augusti subsequentis. (Hag., nn. 287, 289, 292. — Vide etiam infra, die 25 Augusti).

In monasterio B. M. de Portu-Salutis, anno 1854, sancte migravit Reverendus Dominus **Franciscus Assisiensis Couturier**, Abbas. Ex societate Presbyterorum S. Sulpitii in hoc coenobio monachus factus, brevi jam post professionem invitissimus Abbas electus est. Per cuius exquisitam prudentiam pericula ex innovata rerum publicarum perturbatione anno 1830 orta a monasterio feliciter sunt remota. Mariæ devotissimus ejusdem Immaculatam Conceptionem potissimum venerabatur. Summa elucebat animi demissione, qua humilia præferebat humiliarique quærebat. Vitam scripsit Abbatis de Rancé, cui tamen operi nomen suum inscribi noluit. Sicut sanctus ipsius Patronus, singularem potestatem in animalia exercuisse traditur. Moriens fratres consolatus est dicens ipsos numquam de monasterio expulsum iri. Quod annis 1870, 1940 et 1945 mirum fere in modum verum factum est. Scriptum testamentum reliquit humilitatis suique despectionis perspicuum documentum. (Hag., Suppl., n. 700 b).

20 Junii.

In monasterio Fontis-Danielis, memoria venerandi viri Michaëlis **Triquier**, Prioris. Pietate simul et litteris imbutus, ad varia destinatus est officia multorumque deinde cœnobiorum utriusque sexus reformationi incubuit, præsertim in filiatione Claraevallis. Prior nominatus in Vallibus-Cernaii atque postea in stabilitatis suæ cœnobia Fontis-Danielis, magna emicuit vitæ austeritate. Spinas enim sub caputio gerebat simul cum cilicio carnem domante. Qui cum mortuus esset in senectute bona, tempore quidem ab anno 1550 non valde remoto, apud posteros singularem reliquit sui memoriam. (Hag., n. 489).

Apud Claramvallem, memoria conversionis cujusdam latronis nomine **Constantii** seu Constantini, quem S. P. Bernardus, adiens aliquando comitem Theobaldum, obviam habuit, cum ad supplicium ille pertraheretur. Quo viso clementissimus Pater apprehendens manu sua lorum, quo erat miser astrictus, ait tortoribus: « Dimitte mihi sicarium istum; ego enim volo manibus meis suspendere eum »; sociavitque illum ovili dominico. Qui de lupo agnus factus, per triginta annos obediens et pœnitens in monasterio crimina expiavit. (Hag., n. 338).

Anno 1899, dedicatio ecclesiæ B. M. de SS. Corde apud Westmalle, cuius tamen solemnitas agitur 30 Augusti.

Anno 1196 in Bohemia, confirmatur fundatio monasterii quod postea in locum Osseci translatum est.

21 Junii.

In comitatu Tirolensi, apud S. Joannem in Stams, venerabilis **Joannes Campidonensis**, sacerdos et monachus. A turris fastigio cum puer corruisset et pro mortuo tractaretur, parentes in tali necessitate sancto Præcursori voverunt se filium, si reviviseret, ipsius domui, id est Stamsensi, oblaturos. Post votum puer non sine omnium admiratione revixit. Sacerdos postea ordinatus est primoque quandam rexit ecclesiam; exinde vero factus est monachus in Stams. Vir erat miræ contemplationis et eximiæ sanctitatis, in extasim sæpius in die raptus ac spiritu prophetiae insignis. Sparso sanctitatis odore Deo et hominibus dilectus obiit hac die anno 1350. (Hag., n. 187).

In Tuscia, in monasterio B. M. de Bono-Solatio, anno 1710, decessit Nonnus **Arsenius de Janson**, monachus. Qui divina gratia mirabiliter operante subito fere ab homine effeminato austerus factus est Trappæ monachus. Et cum post professionem ad condendum supradictum monasterium cum fratribus emissus esset, in nova domo novo quasi fervore præteritæ vitæ maculas expiare elaboravit. Maxime humilitatis optavit opera, nec vilius sibi quidquam aut abjectius reputabat. Erga fratres autem benevolentissimum atque officiosissimum se exhibuit. Memoria cum certa ætate satis sit imbecilla, post quinque annos psalmos edicendos nondum tenebat. Quod satis moleste ferens, instantissimis precibus eam impetravit gratiam, ut non solum integrum psalterium, sed maximam quoque Officii partem ex memoria recitaret. Interim multis levabatur consolationibus, pectusque redundabat affectionibus compunctionis, gratitudinis ac ferventissimi Jesu-Christi amoris, quæ animi virtutes lacrimarum etiam dono, quo prædictus erat, fratribus apparebant. (Hag., n. 643).

22 Junii.

In monasterio B. M. de Portu-Salutis, anno 1834, quievit in Domino Reverendus Domnus **Bernardus de Girmont**, hujus monasterii conditor. Morimundi vocationis suæ officia vere semper et graviter agens, magistri novitiorum munere fungebatur cum a rerum in Gallia subversoribus e monasterio expulsus est. Videns autem se ejusdem instaurationem multum desideratam frustra exspectare, post decem fere annos in cœnobio Darfeldensi novam vovet stabilitatem, ubi et conversis dirigendis et instruendis præponitur. Rebus publicis tandem in melius mutatis a rege Ludovico XVIII cum libris aliquibus liturgicis, qui ex abbatia Morimundensi detracti in civili bibliotheca conservabantur, facultatem obtinuit adipisci vetus quoddam monasterium canonicorum S. Genovevæ, quo ipse cum fratribus intravit occurrente undique populo christiano. Quod novum asceterium multis factum est portus salutis. Sanctimonialibus quoque Trappensibus in urbe Valleguidonensi parthenon construxit S. Catharinæ, cuius rerum temporalium et spiritualium paternam curam gerebat. Ætate autem ingravescente anno 1830 dignitatem dimisit, quatuorque annos cum supervixisset, senectutis infirmitatibus cum cæcitate patientissime toleratis, migravit ad Christum, sui relinquens summum desiderium. (Hag., n. 678).

Villarii in Brabantia, memoria fratris **Arnoldi de Compte**, conversi. Officio molitoris in quadam grangia cum fungeretur, confluebant ad eum homines religiosi et sæculares diversis oppressionibus pessumdati. Quibus omnibus in spiritu lenitatis condescendens, monita salutaria ministrabat. Claruit spiritu prophetiae atque miraculis. (Hag., n. 408).

23 Junii.

Molismi in Burgundia, **beatus Petrus**, monachus, cuius nos memoriam agimus propter familiares animi nexus, quibus cum S. P. N. Stephano conjunctus erat. Anglicæ enim regionis nobilis indigena sicut et iste, in Gallia oratoria Sanctorum peragrans et religiosorum frequentans consortia, Burgundiæ demum partes intravit ubi repperit Stephanum juvenem. Qui socii facti quotidie totum psalterium alternatis psallebant versibus. Orationis gratia Romam quoque profecti sunt. In Burgundiam reversi Dei providentia Molismum pervenerunt, ibique divinis se obsequiis manciparunt. Et quia consuetudo monasterii non admittebat, ut cum socio psalterium percurserent, hanc sibi indixerunt legem, ut alter eorum quotidie medietatem psalterii psalleret, alter vero reliquam medietatem compleret. In posterum autem audiens Petrus Stephanum Cistercii Abbatem esse ordinatum, ac perpendens amicum diversis sollicitudinibus implicitum, psalterii illam medietatem quæ ipsi obtigisset non posse implere, totum sibi pro se et socio adimplendum egregius orator assumpsit. Juliaci sanctimoniales ipsum sibi patrem spirituale efflagitarunt, ita ut Petrus Beatæ quoque Humbelinæ, S. P. Bernardi sororis, animi rector factus sit. Sanctitate, spiritu prophetiae et miraculis clarus a multisque frequentatus obiisse videtur anno 1136. Cujus corpus cum maximo honore tumulatum est juxta altare Beatissimæ Deiparæ, ubi a multis invocatus multis Dei beneficia impetravit. (Hag., n. 129).

24 Junii.

Villarii in Brabantia, memoria **beatorum Bonifacii, Prioris, Gulielmi de Dongelberg et Henrici De Geest**, monachorum, quorum dies natales ignorantur. Beatus Bonifacius, qui obiit post annum 1184, unus ex primis fuisse dicitur, quorum ossa ut reliquiæ reposita sunt retro cancellum altaris majoris. Beatum Henricum inimicum fuisse mundi, cui clericus ante fuisset sat amicus, narrabat epitaphium,

quod in sacello S. Bernardi impositum est monumento Beatorum domesticorum reliquiis ibi servandis postea eretto. Beatus Gulielmus monachus dicitur humilitatis et paupertatis amator, qui dudum insigni nobilitate clarus effulsiit in sæculo, sed postmodum multo amplius in religione. (Hag., n. 156).

In Claustro Hemmenrodensi in Germania, bonus conversus **Hermannus**, qui cum Beatissima Virgine conjunctissimus, simplici ratione se ejus filium exhibebat, vicissimque ut talis a divina Matre benignissime tractabatur. Narrant autem, cum aliquando Horam, quam in ipsius honorem decantare solebat, præ instantia occupationis distulisset et dilatam oblivione interveniente neglexisset, ei de strato exslienti, ut quod neglexerat vel tunc suppleret, repente astitisse mundi Dominam imperantem ut quiesceret, nam ipsam pro eo Horam neglectam esse suppleturam. (Hag., n. 384).

Anno 1879, dedicatio ecclesiæ B. M. de S. Sixto, cuius solemnitas agitur 30 Augusti.

25 Junii.

Romæ, anno 1244, depositio clarissimi viri **Jacobi de Pecoraria**, Cardinalis. Nobili loco natus, Placentiæ in parva ecclesia ab infantia cum sodalibus nutritus est in ordine et officio clericali. Anno vero 1215 petiit Claramvallem in Gallia. Inde postea Abbas electus est Trium-Fontium in Burgundia, ex quo vitæ tempore notatum legimus eum monasterii decimarum partem pauperibus destinasse. Anno autem 1231 a Gregorio Papa IX Vaticanæ purpuræ honore ornatus est. Princeps et auctor exinde factus est Ecclesiæ luctantis cum Frederico II imperatore, pluribusque legationibus magni momenti pro Summo Pontifice fungebatur. Cum aliis prælatis a Frederici filio captus, diuturnam subiit captivitatem. Tandem liberatus, ab Innocentio IV in Galliam fugiente Urbis Vicarius constitutus est, ibidemque ad Deum decessit. Qui cuculla Cisterciensi vestitus terræ mandari voluit, atque in posterum, ut ipse desideraverat, in Claramvallem translatus, ibi depositus est inter tumulos S. Malachiæ et b. Conradi de Urach, item quondam S. R. E. Cardinalis. (Hag., 446).

In cœnobio B. M. de Trappa, anno 1685, pia mors **Dorothei Carret**, monachi. Monasterium intravit firmo cum proposito proprios sensus omnimodo abdicandi totumque se tradendi

Jesu Christi possessioni et imperio. Cui intentioni tam fidelis exstitit, ut per quatuor annos numquam veniale peccatum commisisse dicatur. Parvam etiam in oratione habitam distractionem quavis vice confessus est ac si graviter deliquisset; qua tamen in re ne modum excederet religiosa sua obedientia impeditabatur. Fratres homines habebat perfectos, in quorum societate qui viveret indignum se judicabat. Summa exinde orta modestia magis etiam ex continua manavit ejus animi cum Deo conjunctione et occupatione rerum cælestium. Erysipelate postremo tactus cruribusque turgidis laborans, regularibus nihilominus exercitiis adfuit, usquedum stare jam non valens ad valetudinarium conducitur, ubi ex Crucifixi imagine consideranda omnem hauriens fortitudinem et levamen, piissime e custodia corporis evolavit. (Hag., n. 618).

Anno 1950, in Belgio monasterium conditur B. M. de Nazareth in Brecht.

26 Junii.

In Gallia, sanctus Episcopus Laudunensis **Bartholomæus de Vir.** Quinque abbatias, quas in sua diœcesi repperit rebus pariter ac religione dilapsas, possessionibus et habitantibus dilatavit, novemque erexit nova monasteria, religionis videlicet Præmonstratensis et Cisterciensis. Singulari enim amicitia conjunctus est cum præclarissimis illius sæculi sanctis Norberto et Bernardo, quorum primo ipsum locum dedit Præmonstrati, novi Ordinis caput; Cisterciensibus autem ante cetera condidit Fusniacum, quod fuit « una de dignioribus et magis religione conspicuis filiabus Clarævallis ». Hic etiam abjectis infulis, senex emeritus monachatum professus est, septemque circiter post annos, anno probabiliter 1158, in cælum inde coronandus migravit. (Hag., n. 91).

Item in Gallia, beatus Præsul **Ruandus seu Rotaldus**, qui ex Abbe B. M. Landavallis Venetensis hujus ecclesiæ Antistes electus est. Vir erat summæ sanctitatis et rigidæ justitiæ. Qui post multa virtutum monumenta laudabiliter edita, viginti annos ibi cum sedisset, obiit anno 1177, contenderuntque de venerabilis corporis sepeliendi loco canonici Venetenses cum monachis Landavallensibus. (Hag., n. 108).

Anno 1137, monasterium conditur B. M. de Aquabella, quod anno 1815 restitutum est.

27 Junii.

Carcassone in Gallia, passio Abbatis et conversi Elnarum cœnobii, quorum nomina ignorantur; qui ab hæreticis Albigensibus eo solum crudeliter interfici sunt quod erant Cistercienses. (Hag., n. 196).

In Frisia, memoria illustris monasteriorum Reformatoris **Joannis Boyng**, Abbatis S. Benedicti in Menterna. Cum primo monasterii sui temporalia et spiritualia ex ruina sublevasset, in sororem abbatiam Scholæ-Dei translatus est, ut et in ea instaurandæ disciplinæ efficacius operam daret, opusque tanto cum rei successu perfecit, ut paucos post annos ex hoc cœnobio decem mittere posset monachos, qui et Floridi-Campi fratres in semitam reducerent sanctitatis. Egregio hoc opere perfecto iterum Abbas factus est in Menterna. A capitulo generali omnium quæ in Frisia et in vicinis regionibus sita erant cœnobiorum Visitator et Commissarius constitutus, totam illa provinciam in spiritualibus reformavit. Item deinde pro provincia Coloniensi Reformator designatus est. Fratribus novi monasterii Galileæ-majoris in Sibculo suasit ut Cisterciensium regulam acceptarent. Cui parvo monasterio renovataque ejusdem monasticæ disciplinæ, Abbatis Joannis industria, alia cœnobia se conjunixerunt, qua quidem ratione pia « Colligatio Sibculensis » orta est vitæ sanctimonia præclara. Denique vero cum compluribus Abbatibus ut Ordinis negotia tractaret in concilium Basileense nuntius nominatus, paulo post quievit in Domino tempore quidem ac loco incognito. anno tamen 1433 non anteriore. (Hag., n. 473).

28 Junii.

In Scotia, sanctus Abbas Balmerinensis **Alanus**, vir doctissimus. Ex Melrosa cum conventu ad condendum hoc monasterium missus, cum septem annos præfuisset, anno 1236 transiit ex hoc sæculo. Qui titulo sancti ab ipsis æqualibus honoratus reperitur. (Hag., n. 154).

In Alsatia, anno 1850, transitus Reverendi Domini **Petri Klausener**, Abbatis. Natus erat in ipso festo Natalis Domini 1782, ac per totum quoque vitam divini Infantis innocentiae et suavitatis velut imaginem exprimebat. Quem novitium Abbas D. Eugenius de la Prade « vas electionis » appellare consuevit, utpote magnanimitate, humilitate, mansuetudine elucentem. Monachis franco-gallicis cœnobium Darfeldense

derelinquentibus, ipse ut remanentes dirigeret designatus est. Cum autem et istis Westphalia linquenda esset, in Alsatia vetus acquisivit monasterium Elenbergense, itemque sorores monasterii B. M. de Misericordia co transmittendas curavit. Neque hic tamen aberant discrimina et labores, sed dignus Superior seu Abbas operis magnitudini fortitudine et caritate mitem animum æquavit. Duobus ultimis vitæ annis difficilimo morbo sellæ affixus, hunc versum repetere non cessavit: « Maria Mater gratiæ, Mater misericordiæ, Tu nos ab hoste protege, et hora mortis suscipe ». Cui pie petenti non defuit dulcissima Dei Mater. (Hag., n. 699).

In monasterio Hovenensi in Germania, memoria piissimæ sororis **Gudæ**, mulieris magnæ sanctitatis, cui in culina officium suum facienti puer Jesus visibili specie plerumque adfuit eamque adjuvit. (Hag., n. 430).

29 Junii.

In Sabaudia, **beatus Petrus I seu Senior**, Archiepiscopus Tarentasiensis. Vir erat Deo dignus vita sua et optimis studiis. Qui ex tertio Firmitatis Abbatie Archiepiscopus electus, primus ex Cisterciensi Ordine ad infulas pontificias promotus est, anno vicelicit 1124. Stamedium locum aptum judicans ad faciendam abbatiam, ac simul ut viatoribus in illa regione refugium pararet, a dominis de Chabriduno eundem petiit, obtentumque dedit B. Joanni Bonævallis Abbat. Anno autem 1140 vitam cum morte commutavit, ac post obitum pluribus ægrotantibus ad memoriam suam accendentibus contulit sanitatem. (Hag., n. 72).

Cordubæ in Hispania, in monasterio Sanctissimæ Incarnationis, pia Abbatissa **Mencia a S. Joseph**. Puellula in sæculo proprios religionis sensus libenter cum sodalibus communicabat. Monasterium ingressa votisque emissis, a divino Sponso in extasi etiam ipsam ad Se trahente didicit, quanta pro Ipso pati oporteret. Per novem annos solis vescebatur leguminibus; tabula pro lectulo utebatur ac lapide pro pulvino. Propter zelum regularis observantiæ non mediocres subiit persecuciones. Sanctissimæ Eucharistiæ amore flagrabat. Quæcum Abbatissa esset electa, omnium tamen minima exstitit, opera sibi reservans viliora. Sancte obiit hac die anno 1626, multique undique advenientes ex ejus exuvii reliquias requirebant. (Hag., n. 559).

30 Junii.

In Germania, **sanctus Adolphus**, Episcopus Osnabrugensis. Tecklenburgensis comitis filius, factus est canonicus majoris ecclesiae Coloniae civitatis. Cum autem venisset aliquando ad Cisterciense monasterium Veteris Campi, spectaculo monachorum pœnitentiam agentium animo non minime commotus discedere jam noluit habitumque religionis suscepit. Non multo vero post tam propter nobilitatem quam propter sanctimoniam ad regendam ecclesiam Osnabrugensem evocatus est. Qui cultus divini studiosissimus exstitit, ac in pauperes et miseros propter Christum cum singulari mansuetudine et humilitate amorem demonstrabat; leprosos fovebat, nec eos visitare dedignabatur et ad patientiam adhortari. Clerum correxit et reformavit; monasteriis amicus et beneficus, cœnobiorum jura acerrimus semper vindex strenue defendit. Postquam ecclesiæ suæ octo tere annos salutariter præfuit, anno 1224 naturæ debitum persolvit. Disposuerat autem ut postremo loco in basilica cathedrali sine mausoleo sepeliretur. A christifidelibus tamen in tanta habitus est reverentia, ut nullus ipsius tumulum transiret aut pedibus calcaret. Atque inde ab anno 1652 in diœcesi Osnabrugensi S. Adolphi festum die 14 Februarii quotannis agitur. (Hag., n. 42).

Villarii in Brabantia, anno 1228, in cælum abiit **beatus Arnulphus Cornibout**, conversus. De Bruxellis oriundus adolescens erat levis moribus; divina tamen gratia illuminante ad pietatem conversus, ad majorem securitatem Villarium petiit ut fratrum laicorum conventui sociaretur. Hic crudelem adversus corpus suum faciens conjurationem, quatuor sub quorum regimine vixit Abbatibus permittentibus, omne fere quod cogitari potuit pœnale instrumentum horrendum in modum carni suæ ad ipsam debellandam applicavit. Peculiarem hanc ei gratiam et vocationem fuisse effectus quoque, virtutes et prodigia, demonstrabant. Universis se gratiosum et amabilem exhibuit, nec unquam eum quis vidit iratum sive commotum. Cum orando Deo vacans evocaretur, ac si vocem Domini vocantis audiret, statim foras exsiliebat. Jussus aliquando dormire diutius, tentatorem vigilias suadentem sprevit atque fugavit. B. V. Mariæ devotissimus amator exstitit eamque frequenter salutavit. Prophetiæ et sanationum erat charismatibus insignitus, atque eorum qui ad se veniebant conscientiam subinde inspiciebat. Qui genibus flexis a

fratre sustentatus, mortuus est feria sexta, ipsa hora qua Dominus in crucem suspensus fuit. Atque majorem quam omnes Villarii Beati consecutus est cultum ab ipso Summo Pontifice Clemente VIII aliquomodo comprobatum. (Hag., n. 43).

JULIUS

1 Julii.

In Helvetia, memoria **Conditorum** maxime, ac item ceterorum monachorum et conversorum celebris cœnobii Vallis-Sanctæ, virorum sane generis prorsus heroici. Quorum primi, numero quatuor et viginti, cum ex Gallia profugi hac die anno 1791, quotannis deinde ipsis celebranda, in prædictum Carthusianorum vetus monasterium pervenissent, novo veluti zelo succensi Rancenianam reformationem perficere et complere statuerunt, atque in summa paupertate et parcitate, fugientes postea in laboriosissimis etiam itineribus Sanctæ Regulæ observantissimi, luctuosis in illis temporibus Europæ incolis præclarum spectaculum præbuerunt catholicæ religio-
nis vitæque monasticæ pulchrarum virtutum. (Hag., II, cap. 12, G., Appendix = pp. 311-324).

Acquiriæ in Brabantia, venerabilis **Elisabeth de Wans**, sanctimonialis. A cunabulis fere Christo devotissima fuit; parentes autem invitam eam militi probatissimo in conjugium tradiderunt, quocum annum integrum vivens, virgo tamen impolluta permansit. Religionis deinde habitu assumpto, in Campania Galliæ apud S. Desiderium Abbatissa fuisse fertur, sed prælatura deposita Acquiriam transiisse. Eam per tres circiter annos Christi ad crucem affixi statua undique sequebatur; et si quando immundis ac scœdis vexabatur cogitationibus, manum de cruce porrectam suo superponebat pectori, quo actutum perversas omnes animi cogitationes abigebat. Sæpius etiam angelicis fruebatur colloquiis, meruitque de-
functam S. Lutgardem videre gloria coruscantem. Cum igitur multis virtutibus claruisset, tandem vocata est ad thalamum divi Sponsi. (Hag., n. 453).

2 Julii.

In monasterio B. M. de Portu Salutis, anno 1859, in cælum migravit Reverendus Domnus **Bernardinus Dufour**, Abbas.

Animarum exercens ministerium magis ac magis solitudinis et orationis desiderio capiebatur, atque sacerdos annorum quatuor et quadraginta pauperrima veste indutus prædictum petiit monasterium. Monialium deinde vicini parthenonis Rector fuit, decemque post annos Abbas electus est. Quo munere quinque dumtaxat annos fungebatur. Aedificia instauranda curavit, sed maxime coluit vitam spiritualem, quæ Dei sanctissimæ Voluntatis sensu potissimum animabatur et regebatur. In assiduis occupationibus de Deo solo cogitans, minimis etiam Regulæ præscriptis obtemperabat. Animo valde demissus, coquinæ etiam servitoris officium peragere volebat, nisi Visitator talia prohibuisset. Demirabantur omnes in eo præcipue caritatem summamque pacem, qua et vultus reucebat. Tenerima devotione coluit Beatissimam Virginem Mariam, cumque in capitulo de ea sermonem faceret, facies caritatis ardore nitida apparebat. Qui in festo quoque B. M. Virginis æternam in cælo requiem acquisivit. (Hag., Suppl., n. 703 b).

In Hispania, strenuus vir **Didacus Velasquez**. A juventute cum rege Sancio enutritus erat. Postea vero in monasterio de Fiterio monachus factus, Calatravæ a Saracenis periculo imminente, Abbatи suo S. Raymundo suasit, ut a rege castra illa peteret defendenda. Novi exinde creati militaris Ordinis de Calatrava ipse primus factus est Prior. Post multas tamen reportatas victorias anno 1195, cum ingentem apud Alarcos accepisset cladem, in monasterium secessit S. Petri de Gumiel, ubi sæculo decimo tertio ineunte in Domino requievit. (Hag., n. 362).

Item in Hispania, anno 1403 Beatis in cælo junctus est pius Vallisbonæ conversus **Macarius** qui viginti fere annos in magna obedientia, paupertate et castitate ibidem Domino militaverat. Janitor existens mira cum patientia et humilitate laicorum adventantium sustinebat injurias et contumelias. Qui cum die ultima horam obitus sui fratribus denuntiasset, singulari devotione et hilaritate preces fundens migravit ad Dominum. Cujus sanctitatis opinio maxime probatur ex ejus sepultura in ecclesia, dum ceteri in claustro tantummodo tumulabantur. Accedit quod ejus sepulchrum uno constabat lapide cum inscriptione, ipsis Abbatibus tali privilegio carentibus. (Hag., Suppl., n. 472 b).

3 Julii.

In monasterio Aureævallis in Belgio, die 9 hujus mensis 1764, ad Deum migravit Reverendus Abbas **Mennas Effleur**. Qui a filiis posterisque Abbas dicitur hujus cœnobii omnium maxime desideratus. Mitissimus enim singulisque affabilis, ex decessoris regimine perturbatos animos brevi lenivit. Circa regularem tamen observantiam non segnis et remissus exstitit, et quantum debile corpus patiebatur, communibus exercitiis, labore manuum non excepto, et ipse fideliter aderat. Cum autem variis infirmitatibus gravaretur, et invitus in otio vivere cogeretur, hæc tamen incommoda viriliter perpetiebatur. Theologiæ studia in suo monasterio non mediocriter promovit. Qui post jacta novi monasterii fundamenta, septimo regiminis anno, sexagenarius ex inopinato maximo cum omnium dolore morte sublatus est. (Hag., n. 661).

In monasterio B. M. de Trappa, die 8 hujus mensis anno 1751, pie decessit **Sebastianus Devaulx**, monachus, qui inter insigniores illius eremi pœnitentes reputandus dicitur. Adolescens in itinere a Mauris captus, per longum temporis spatium sollicitatus, ne mortis quidem metu a fide deflexit. Liberatus autem satis probe vivens, moribus tamen non exstitit irreprehensibilis. Qui tandem totus ad Deum conversus, in Trappæ monasterio duris hujus domus constitutionibus duriora addidit pœnitentiæ exercitia. Subcellerarii officio fungens, cum pro voto et desiderio orationi vacare jam non valeret, impetravit ut a somno duas horas subtraheret, qua permissione uti perrexit cum solitudinis avidissimus a munere tandem solutus esset. Gravi morbo afflictus suetarum tamen pietatis et pœnitentiæ exercitationum nihil omisit. Et cum corpus unum fere vulnus videretur, eandem semper animi vultusque serenitatem demonstrans, acerrima cruciamenta cum Christi passionibus gaudenter conjunxit; quoad ardentissima ipsius ad venientem Dominum suspiria feliciter sunt impleta. (Hag., n. 645).

Anno 1824, dedicatio ecclesiæ B. M. de Portu Salutis.

Anno 1255, in Helvetia monasterium conditum B. M. de Macraugia.

4 Julii.

In monasterio B. M. de Septem-Fontibus, anno 1895, die 12 hujus mensis, in Domino obdormivit Frater **Richardus Patard**, conversus. Cum ex Parisiis veniens monasterium

intrasset, statim Deo se dedit totum, atque rerum temporaliū curam gerens, per quadraginta annos et amplius conventui suo sepositis propriis commodis se devovit. A mundo tamen omni hoc tempore alienissimus mansit, observantissimus vero Regulæ. Cum exeundum ei erat, corollam precariam pie volvens, summo mane proficiscebatur, quo, pedibus iter saepe faciens quadraginta milium passuum et amplius, in civitate Molinensi Sacram Communionem acciperet. Nam cælesti hoc Pane quotidie reficiebatur, probe tenens quod, qui paratus est ad Sacrum Christi Corpus suscipiendum, item paratus est ad moriendum. Gestis negotiis remeavit, post tale iter octoginta milium jejonus nonnumquam vespere domum rediens. Sic vir corpore et animo robustus, æternitatis jugi meditatione sustentatus, per longum temporis spatium ne unum quidem pedem ab officiorum via discessit. Qui annos natus octoginta sex fidelis servi præmium comparavit. (Hag., n. 737).

Eadem die ejusdem anni obiit in monasterio B. M. de Bonacumba Frater **Jacobus Calmettes**, conversus novitus. In sæculo munus obiens transitum in via ferrea custodiendi, ut sacri cultus officiis expeditius interesset, ministerii sui partes sibi poposcit nocte gerendas. Cum autem quadragenarius fere monasterium petiisset, hic ab agro domum reversus in oratorium ad altaria properabat, summisque in deliciis habuit Christum insequi in Via Crucis. Sæpius in choro conversorum vel in angulo repertus est veluti in extasim raptus. Qui cum ex lapsu in brachio artuum inflammatione laboraret, acerba cruciamenta gravesque incisiones sine questu pro conversione peccatorum gaudens sustinuit, dum solatia sibi a fratribus oblata comiter recusabat, petens ut hanc ipsum facere sinerent pœnitentiam. Vultu semper renidens eo felicior apparebat, quo vehementiores transibat cruciatus. Qui professione facta in articulo mortis, cum ad finem usque servasset animum ardentemque in Deum amorem, religiosissimum spiritum Deo reddidit beatificandum. (Hag., n. 736).

5 Julii.

Villarii in Brabantia, memoria pii conversi **Everhardi**, qui ori suo custodiam ponens silentium strictissime ad omnes tenebat. Cum quadam die greges pascens moraretur in agro, miles quidam cum armigero juxta eum transibat. Cui ar-

miger: « Domine, si inducere poteris conversum hunc, ut colloquatur nobiscum postquam viam nobis demonstraverit, dabo tibi tot solidos argenti, sin alias, tu mihi tantum argenti tribues ». Cui pacto dominus consensit. Miles ergo propius accedens fratrem salutat; at ille humiliato capite, silens tamen salutem reddit ei, et abbreviatum faciens verbum domino viam inquirenti designat. Miles autem de multis ad rem non pertinentibus interrogans, responsum ab eo jam non accepit. Qui ira commotus equo descendit, et dextram ejus maxillam percutit. Cui ille statim alteram præbuit feriendam. At miles indignans equum ascendere festinat; frater autem Everhardus manus freno et sellæ imponens domino ascensuro famulatum exhibit. Tantam perfectionem in viro Dei considerans, miles in lacrimas resolutus, veniam deprecatur; et paulo post domui suæ cum disposuisset, militiae Villariensi se conjunxit. Frater autem Everhardus in via obedientiae ambulans, animalium quoque obedientia meruit honorari. (Hag., n. 409).

In Hispania, anno 1746, gloriosus transitus venerabilis Matris Annæ Mariæ a Conceptione, sanctimonialis parthenonis SS. Joachim et Annæ in civitate Vallisoletana. In ipsa pueritia ad pietatis studia carnisque crucifixionem pronam se exhibuit, tenerrima devotione Beatissimam colens Virginem Mariam, a qua sibi etiam apparente meruit recreari. In monasterio autem insignis exstitit simplicitate et caritate, atque vivida religione ferebatur in Dominum crucifixum ejusdemque Sacratissimum Cor, cuius cultum una cum venerabili Patre Bernardo de Hoyos, Societatis Jesu, in Hispania propagavit. Animabus quoque e piaculari carcere eripiendis se devovit, atque a Domino promissum accepit die obitus sui quinque milia animarum liberationem esse acceptura. Statim autem post mortem ipsi devoti catervatim accurrerunt undique, ut reliquias exorarent seu res pias corpori tangendas porrigerent. (Hag., n. 656).

6 Julii.

In monasterio S. Andreæ de Sexto in Liguria, sanctus Albertus, conversus et eremita. Puer greges pascendos in medias silvas deducere consuevit, ut liberius orationi vacaret, herbisque dumtaxat et radicibus vivere se assuefecit. Postea sancto cuidam eremitæ adhæsit. Visu autem in somnis monitus conversorum deinde habitum petiit in supradicto monasterio, ubi post professionem culinæ servitio addictus, pauperibus

insimul curam exhibuit, pater ipsis amicissimus exsistens. Tempus quod obeundis operibus supererat, in oratione consumebat. Quem pietatis zelum quam acceptum haberet Deus miracula quandoque demonstrasse ferunt, alimentis multiplicatis vel cibis præparatis per angelum. Multos annos cum sanctissime inter fratres peregisset, pristinæ solitudinis amore illectus ab Abbe licentiam impetravit, ut in vicina silva tugurium inhabitaret. Ibi autem per triginta fere annos vitam degit durissimam, a multis orationem et consilium quærentibus frequentatus; atque ex populi traditione miraculis a Deo honestatus, in hominum commodum potestatem etiam exercuit in malefica animalia. Anno 1239, die 8 hujus mensis, sub alpestrì suo scopulo in Domino obdormivit. Cujus actis examinatis, septimo tantum post mortem anno Innocentius Papa IV, in prædicto monasterio demorans, ejusdem cultum approbavit. Ecclesia tunc super sepulchrum aëdificata est, atque anno 1625 in diœcesi Januensi liturgice etiam coli cœpit. Anno vero 1873 ex ipsius reliquiis monachi B. M. de Aquabella brachium receperunt. (Hag., n. 45).

Anno 1899, dedicatio ecclesiae B. M. de Timadeuc.

Anno 1904, dedicatio ecclesiae B. M. ad Prata in Canada.

7 Julii.

Apud Claramvallem, memoria cujusdam conversi innocentis vitæ, qui ad extrema deveniens S. P. Bernardo ipsum confortanti cum ingenti fiducia respondit. Porro sanctus Abbas timens ne responsio tantæ spei plena de præsumptionis temeritate procederet, satis severe eum increpavit. At ille tranquillo animo respondit: « Bene, Pater carissime; verumtamen, si verum est quod nobis sæpius inculcasti, regnum Dei sola obedientiæ virtute acquiri, hanc sententiam, tamquam verbum abbreviatum, sedula commemoratione apud me continui, assidue meditando et sollicite operando. Sed si operam dedi ut omnibus in Christo obedirem cunctosque diligenterem, quis prohibere me potest ne de misericordia ejus confidam? » Quod responsum audiens beatus Pater, gavisus est valde, probansque congratulatus est ei, securusque ut in patriam ingredieretur exhortatus est. Eo defuncto, in capitulo sermonem habens dixit, magis se lætitia affici propter ejus obedientiæ virtutem et animæ puritatem, quam si videret eum signis et prodigiis coruscantem (Hag., n. 342).

In monasterio B. M. Boni Auxilii in Maubec, anno 1888, pie migravit Soror **Irenæa Laval**, conversa. Corpore cum esset satis debilis, stabuli laboribus occupata totis viribus ac plus etiam officio dedit operam, dum tamen animo in seipsam collecto Christi passionem sine contentione assidue considerabat. Submagistra deinde designata novitarum, eandem animi compositionem cum zelo vere apostolico conjunxit. A Jesu eam adstrictam sentiebant omnes. Sibi numquam parcendo, post novem annos viribus exhausta est infirmitatisque crucem ut sancta Dei victima divinique Crucifixi vera sponsa maximo amore complectabatur. Per septem autem horas agonizantis caput in tantum transfiguratum astantibus apparuit, ut ipsius Christi divinum Caput in pulvino positum se crederent contemplari. Cujus intercessione monialis ejusdem monasterii a gravi morbo repente sanata est. (Hag., n. 727).

8 Julii.

Festum **Beati Eugenii III**, Papæ. Pisanæ diœcesis antea canonicus dignitatem habuit Vicedomini. Cum autem ut concilio interesset Pisas venisset S. P. Bernardus, huic sese instituendum dedit. Quinque circiter annis elapsis cœtui præficitur monachorum Claravallensium, qui ad Farfense monasterium destinati Innocentio Papa II jubente Romæ SS. Vincentii et Anastasii coenobium occuparunt. Ibi vero in obeundis ministerii sui muneribus adeo sanctimoniæ et prudentiæ fama omnibus innotuit, ut præter morem a cardinalibus post Lucii II obitum unanimi suffragio Pontifex sit creatus. Quam dignitatem suscipiens Eugenii III nomen sibi imposuit. S. P. Bernardus hanc electionem admirans eaque commotus, filium patrem factum in gratulatoria quam ei misit epistola ad humilitatem et integrum Ecclesiae Christi Sponsæ servitum, atque ad animi constantiam et vigorem maxime exhortatur. Revera, ut scriptor æqualis refert, tantam ei Dominus gratiam repente conferre dignatus est, in scientia et sermone, in facundia et liberalitate, in conservanda cunctis justitia et in omni morum elegantia, ut multorumdecessorum suorum actus præclaros superaret et famam. Vir quoque laudatur summa dignitate condignus, cuius mens semper benigna, cuius discretio semper æqua, cuius facies semper non solum hilaris, sed et jucunda. Neque in pontificatu monachus esse desiit: adhærebat carni ejus lanea tunica, ac diebus ac noctibus cuculla vestitus erat.

Qui electus et coronatus, seditione concitata semel et iterum ab Urbe discedere coactus est; ultimos tamen regiminis menses Romæ residere potuit, summo honore a populo receptus. Cum de Terra Sancta venissent ad aures ejus oppressorum clamores, S. Bernardi potissimum opera principum arma in Saracenos convertit. Exul autem in Gallia degens, apud Cistercium Abbatibus juxta morem congregatis Papa venerabilis affuit, non tam auctoritate apostolica præsidens quam fraterna caritate residens inter eos quasi unus ex eis. In Italiam reversurus Claramvallem quoque humiliter visitavit. A S. P. Bernardo salutaria tunc monita exquisivit ad Ecclesiam administrandam et Apostolicæ Sedis jura protuenda. Qui pretiosos ei misit Libros «de Consideratione», quibus Pontificis Principisque prærogativa et officia cælesti sapientia declarantur. Multis itaque rebus præclare gestis, dum Tibur ab Urbe contenderet ut æstivos declinaret calores, ibi gravi morbo implicatus, «Decus Ecclesiæ, Pater justitiæ, Amator religionis et Patronus» justorum mortem oppetiit hac die anno 1153, postquam in Petri cathedra sederat annos octo et menses quatuor. Ad cuius tumulum, «qui ei in ecclesia S. Petri venerabiliter factus est, miracula post transitum statim apparuerunt». Cultum autem immemorialem Pius Papa IX anno 1872 ratum habuit et confirmavit. (Hag., n. 19).

Anno 1136 monasterium conditur Sittici in Carniola inferiore, quod 4 Octobris anno 1898 restitutum est, itemque hac die anno 1156 ecclesia dedicata est.

Anno 1942, dedicatio ecclesiæ B. M. de Mistassini in Canada.

9 Julii.

Hac die in abbatia Vallium-Cernaii olim festum agebatur **sancti Theobaldi**, Abbatis, cuius hesterna die in divino Officio commemorationem celebravimus. Filius fuit primogenitus Baronis de Montmorency-Marly insignisque in sæculo miles. Et licet ludis equestribus esset deditus, Beatissimam Virginem summopere coluit. Habitu deinde religionis in prædicto monasterio suscepto, eandem purissimam Matrem majore affectu prosecutus est, cuius sanctissimum nomen in omnibus libris rubris characteribus notare solebat. Sanctissimum Sacramentum magna submissione et cordis affectu venerabatur, et quoties ante ipsum transibat, Jesum ejusdemque piissimam Matrem simul salutare consuevit. In extasim quandoque raptus est.

Qui Abbas electus persuasum sibi habebat se præesse non ad dominandum in suos, sed ut eis serviret; unde non quærebat dignitatis honorem, sed laborem, præclara dans humiliatis carnisque crucifixionis exempla. Lampades ecclesiæ, dormitorii et refectorii accendebat et abluebat, monachorum calceos mundabat, servitoris ecclesiæ officio hebdomadam totam suo ordine fungebatur non secus ac juniores fratres. Latomis dormitorium reficientibus tanquam famulus lutum et lapides subministrabat. Pane sicco et atro cum aqua vescebatur. Quando foras proficiisci, urgente gravi admodum necessitate, cogebatur, suspirans solitudinem appetebat. Monasticam disciplinam diligenter observandam curavit, ita quidem ut ejus cœnobium « carcer Ordinis » appellaretur. Filii autem venerabantur et diligebant Patrem, qui allocutionibus ex ardenti meditatione animatis ipsos ad vocationis suæ amorem et perfectionem disertissime stimulabat. Eadem quoque sancta disciplina multos allexit novitios, ita ut sub ejus benedicto regimine monachorum numerus ad ducentos sit auctus. Pro S. Ludovico rege conjugii fecunditatem suis precibus a Deo impetrasse fertur. Claruit spiritu prophetiæ multisque miraculis. In cælum migravit die 7 Decembbris 1247. Magnus exinde fuit populi ad ejus sepulchrum concursus, sacræque reliquiae pluries in posterum solemniter translatæ sunt. (Hag., n. 48).

Anno 1265 hac die promulgata est « Clementina » seu Constitutio Clementis Papæ IV, qua discordiam ex varia intelligendæ Chartæ Caritatis ratione manantem, singulis illius ordinationes interpretando et nonnullas immutando, summa prudentia composita.

10 Julii.

In monasterio B. M. de Aquabella, die 16 hujus mensis anno 1839, in cælum evolavit juvenis monachus **Maria-Ephrem Ferrier**. Honestos divitesque parentes sortitus ab infantia se primum exhibuit ad pietatis studium et caritatis opera, in tantum ut « patronus pauperum » passim appellaretur. Verum, cum postea Tolosanum lyceum frequentaret, paulatim virtutis nondum satis solidæ jacturam fecit et a fide deerravit. Divina tamen gratia revixit tandem infantiae pietatis sensus; ac post fortia pro vocatione sua tolerata certamina in prædicto cœnobia vota nuncupavit religiosa. Carnem ibi cum Christo crucifigere cum quereret, tenui satis corporis valetudini non parcens, brevi viribus exhaustus est. In valetudinarium deductus, in omnibus doloribus et incommodis

serenum jugiter atque hilarem ostendit vultum, omnique conatu infirmorum regulis obsecutus est. Qui juvenis Mariæ devotissimus, sacris Nominibus clara voce enuntiatis, in festo S. P. N. Stephani placidissimo transitu e vita migravit.

Ejus autem exemplo atque in cælis oratione piarumque monialium precibus inspirata, unica ejus soror, cum proxime nuptura esset, repente confugit ad monasterium de Vaise, itemque sub eodem religionis nomine paucis annis in ardenti pietatis affectu peractis, in ætatis flore Deo fuit victima immolata. (Hag., n. 694).

In monasterio B. M. de Gratia in Bricquebec, anno 1905, transitus pii Fratris **Candidi Villemer**, conversi Pueritia septemque annis militiae integra puritate peractis, dubius hærens quid faceret, a S. Joseph sibi apparente ut in prædictum cœnobium ingredereetur excitatus est, a quo Sancto item mirum in modum viam sibi habuit præparatam. In hoc autem bono Fratre veritas verbi Dominici: « Beati mundi corde, quoniam Deum videbunt », plenissime iterum illuxit. In caritate et mansuetudine, in pietate et modestia, a nullo visus fere et occultus, varia quæ sibi imponebantur officia diligentissime peragebat. Quibus vero datum erat in innocens illius animæ secreta penetrare, demirabantur animum penitus in Deum immersum et ad contemplationem, quam mysticam appellant, cælesti favore enectum. Atque ultimis vitæ annis gravissimos dolores sine querela sufferens, ingenuam semper monstrabat lætitiam, imo et puerilem hilariatem. Itemque mortem cum gaudio salutans, æterna sibi gaudia comparavit. (Hag., n. 756).

Anno 1948, in Foederatis Civitatibus Americæ Septentrionalis, monasterium conditur B. M. de SS. Trinitate in civitate Utah.

11 Julii.

Grandissilvæ in terra Tolosana, beatus Bertrandus, abbas. Fuit hoc ejus cœnobium unum ex septem quæ fundaverat beatus Giraldus de Salis, discipulus S. Roberti de Arbricellis. Vivebant autem ibi monachi more quidem Cisterciensium, Cisterciensibus tamen minime subjecti. Beato vero Bertrando in initio conversionis suæ non parvum fuit studium, ut Evangelia per singulos dies sancta meditatione percurreret, omnique puritate vitam suam custodiret, in tantum ut nullus coram ipso verba sœcularia vel salutationes parentum referre præsumeret. Erat ipse, sicut sanctus ejus pater Giraldus,

divini verbi eximus præco, totamque Tolosanam regionem suis prædicationibus illustravit. Monasterii sui regularem disciplinam stabilire cupiens et confirmare, paucis ante obitum annis ad Claramvallem itinere suscepto ipsum Cisterciensi Ordini conjunxit et Clarævalli subjicit. — Fuit autem beatus Bertrandus ex discipulorum relatione animi simplicitate incomparabilis, cordis munditia præclarus, abstinentiæ deditus, mansuetudine et lenitate cunctis amabilis. Visiones etiam habuisse narratur non paucas. Atque post obitum, qui anno accidit 1149, filiis in sancta vocatione nutantibus præsto fuit. Cujus festum Grandissilvani per plura sæcula celebabant. (Hag., n. 64).

Vallisoleti in Hispania, in monasterio S. Annæ, die 15 hujus mensis anno 1711, beatus exitus **Angelæ Franciscæ de la Cruz**, sanctimonialis. Quam Dominus per viam insolitam ducere volens, ab ipsa nativitate prodigiis illustravit, ac infante etiam ad altiorem orationis gradum elevans, per plures quandoque dies in extasim raptam tenuit. Adulta deinde monasterium intravit quod « Otero de las Dueñas » dicebatur, ubi cum virtutibus prodigia augebantur. Verum, cum a quibusdam suspecta haberetur, res ad ecclesiasticum Judicem delata est. Jussu ergo Patrum de fidei puritate Inquisitorum transiit in supradictum strictioris observantiæ cœnobium Vallisoletanum. Hic autem, cum postea ab omni hæresis labe libera declarata esset, austerioris vitæ jamdudum cupiens, manere optavit. Ex prodigiis quibus fruebatur, specialiter designandum venit quod Christi etiam sacrorum Vulnerum stigmatibus meruit insigniri. Austeritatibus autem et virtutibus humilitatis, patientiæ, affabilitatis, multo magis exstitit commendabilis. Paulo antequam in cælum migraret Abbatissa electa est. Quæ amoris ardore magis quam morbo vitam dicitur amisisse. (Hag., Suppl., n. 650 b).

Anno 1734, dedicatio ecclesiae S. M. Luminum (Madonna dei Lumi), Septempeda (Sanseverino) in Italia.

12 Julii.

Arausione in Gallia, anno 1794, gloriosum martyrium Beatarum Mariæ a S. Henrico et Sororis a Sacro Corde Mariæ, sororum germanarum de Justamont, sanctimonialium monasterii S. Catharinæ in civitate Avenionensi. Cum anno 1790 e suo cœnobia expulsæ essent, postea cum aliis

religiosis feminis in publicum carcerem Arausione detrusæ, custodiam in asceterium mutarunt, ab oratione non cessando, neque a consuetis pietatis officiis abstinentio.

B. Maria a S. Henrico cum tribus sociis e carcere extracta et ad tribunal rapta, propositum sibi jusjurandum libertatis et æqualitatis, uti ab Ecclesia vetitum, dare detrectavit. Quam ob causam quasi refractionis et fanaticismi sons a nefario judice capite damnata est, atque ætatem habens annorum duodequinquaginta, hac die, cum sociis in honorem B. M. Virginis pia cantans cantica, letale pegma ascendit. Junior autem Soror a Sacro Corde Mariæ, quæ ob angelicam suam pietatem et caritatem a sodalibus in carcere « sancta » nuncupabatur, cum judicibus gratias egisset quod eorum ope cæli porta patefacta sibi esset, sororem seniorem quatuor post dies ad Agni nuptias est secuta. Per quindecim enim annos a divina Matre gratiam exoraverat, ut die quadam ipsius festa mori sibi liceret. Una cum alia sorore germana, Beata scilicet Sorore a Sacratissimo Corde Jesu, sanctimoniali Ordinis Ursulinarum, aliisque quatuor sacris virginibus, in festo B. M. de Carmelo sacrificium consummavit.

Quas cum triginta diversarum Congregationum religiosis feminis Pius Papa XI anno 1925 Beatorum fastis adscripsit. (Hag., n. 59 et 60).

Anno 1335 beatus Benedictus Papa XII Constitutionem promulgavit quæ incipit: « Fulgens sicut stella matutina », qua Cisterciensem suum Ordinem ad sanctiorem vivendi rationem strictioremque Regulæ observantiam revocare studuit.

13 Julii.

In monasterio Dunensi in Belgio, anno 1478, decessit **Egidius de Roye**, quondam Abbas Regalis-Montis. In Cisterci domum puer admissus, adolescens Parisios studiorum causa missus est, ubi doctoris deinde et magistratus adeptus apicem, postea de collegio S. Bernardi monasterii Regalis-Montis Abbas est assumptus. Quod cœnobium cum sex annos rexisset, adversante fortuna dereliquit, atque pacificum portum quærens in Flandriam venit ad Dunense monasterium, ubi per annos duodeviginti haud vulgare exemplum præbuit patientiæ et humilitatis. Insuper sacrarum Litterarum Doctor, docendo, legendo, dictando scientiarum in domum Dei intulit inæstimabile talentum. Laudat eum ejus discipulus Adrianus But in Chronicis Abbatum Dunensium virum plium ad succurrendum, liberum ad corrigendum, cuius zelo non deerat scientia

moderatrix, neque benevolentia, qua dator hilaris, petitor rarus, acceptor verecundus haberetur. Sermo illi fuit risusque rarus, sed labori intentus et exercitio spiritus, torporis omnem fugavit ignaviam. (Hag., n. 482).

In monasterio B. M. de Lacu ad Duos Montes in Canada, anno 1898, transitus Fratris **Simonis Dupont**, conversi. Parentibus ortus fide et pietate valentibus, adolescens in Americæ Fœderatis Civitatibus degens, inter ipsos sœculares commoditatum voluptatumque avidissimos animam suam incolumen servavit, singulis tamen officiosissimum se exhibens. In monasterio deinde omnium virtutum exemplar exstitit, modestus atque affabilis. Valetudine autem infirmus erat, genusque malo laborabat insanabili. Et tamen constanti vultus serenitate fratrum animos sublevavit. A ceteris omnia sustinebat, ipse quantum poterat nemini molestus. Super omnia vitam communem diligebat, mente tamen et animo Deo assidue se conjungens. Qui cum in ipso valetudinario vota solemnia nuncupasset, paulo post felix et gaudens migravit in cælum, ætatis anno vigesimo sexto. (Hag., Suppl., n. 744 b).

14 Julii.

Cheseriaci in Sabaudia, **beatus Rolandus**, Abbas quartus, qui inde a morte circa annum 1200 obita, colitur ut sanctus atque ut Patronus loci etiam hodie celebratur. (Hag., n. 35).

In Hispania, anno 1757, in cælum migravit venerabilis femina **Joanna Maria a Septem Doloribus Rojas y Conturnas**, sanctimonialis coenobii Vallisoletani S. Quirico sacri: Peradolescens in hoc asceterio habitum induit religionis, narratque biographus Beatissimam Virginem Mariam ei tunc apparentem cereum accensum cum Crucifixi imagine tradidisse dicentem: « Tale lumen in corde tuo ardere ne desinat, atque si crucem magno animo amplexeris, vera futura es Filii mei sponsa ». Cui reapse per totum longum vitæ curriculum gravissima sustinenda erant corporis et animi cruciamenta. At consolationes quoque frequenter accipere meruit ab apparentibus sibi Beatissima Deipara, S. Bernardo aliisque ex Dei insignioribus amicis. Inter virtutes quibus ornata exstitit, princeps erat caritas, qua præcipue in extremis positis assidue orationibus succurrebat, quibus quandoque affuit arcanum quidem in modum. Item pro peccatoribus jugiter intercessit. (Hag., n. 658).

Anno 1664 hac die illustris Abbas Armandus Joannes Le Bouthillier de Rancé, qui pridie benedictionem abbatalem acceperat, Trappæ decem dumatxat cum fratribus regularem instauravit Ordinis disciplinam. Qui cum pristinos Cisterciensium usus et consuetudines non omnes, ut desiderabat, redintegrare posset, alia illis substituit perquam austera, operi suo formam impertiens acerrimæ pœnitentiæ; quam tamen ipsi suggesterant non tam doctrina factaque prisorum Cisterciensium, quam Patrum Ægypti solitudines quondam incolentium, quorum quidem fervidus erat discipulus. Huic monasticæ disciplinæ renovationi ut multi non mediocriter adversati sunt, ita multi alii valde consentiebant, ipsiusque Sedis Apostolicæ litteris 15 et 24 Maij 1678 egregie commendari meruit. Ex divina vero Providentia stirps aliquando futura erat Cisterciensis Ordinis in Gallia integre renovandi. (Hag., Suppl., p. 80).

15 Julii.

Cisterci, **beatus Alanus ab Insulis**, Magnus cognominatus et Doctor universalis. In divinis enim Scripturis eruditissimus et in sacerdotalibus litteris nulli illo tempore secundus, Parisiis ecclesiasticæ scholæ præfuit, itemque Montepessulano, atque ingenii sui monumenta reliquit præclarissima. Insignis inde fuit in posterioribus temporibus ejus in theologica scientia vis et auctoritas. Ex operibus istis, utpote singularis ejusdem pietatis documentum, memoranda hic venit compendiosa in Canticis Canticorum ad laudem Deiparæ Virginis elucidatio. Omnem vero repudians humanam gloriam, Cisterci habitum suscepit conversorum, hocque in spontaneæ demissionis proposito ad extremum usque perseverans, migravit ad Dominum, die 16 hujus mensis anno 1202, relicto contemptus sui stupendo exemplo. (Hag., n. 145).

In Aragonia, **beata Teresia**, quondam regina. Cum animi puritate et castitate corporis forma non esset inferior, potentissimi regis Jacobi libidini fortiter restitit, quoad ab illo, ut ipsa quidem putabat, in legitimo matrimonio habebatur. Postea tamen ab eodem injuste repudiata est. Romam profecta ut honori suo consuleret, a Summo Pontifice ex parte saltem satisfactionem accepit. At dum se cernit quasi miseriis et angustiis oppressam, paulatim velut in speculo mundi cœpit introspicere vanitatem, summiq[ue] et cœlestis Regis contemplans pulchritudinem. Ipsi soli vivere statuit. A rege igitur locum efflagitavit ut ædificaret monasterium. Qui donavit ei palatium cuiusdam Mauri regis Valentiae, Zaydæ nomine, a quo Zaydia appellabatur, additis redditibus. Ac duodecim Cisterciensibus monialibus ex Vallis-bonæ cœnobio evocatis, Teresia religionis habitum et ipsa suscepit, omniumque humilima portam custodiebat vel infirmis officiosissime serviebat.

Quæ post vitam orationis assiduæ duræque pœnitentiæ spiritum Creatori resignavit anno 1260, dum pauperes et oppressi eam a qua omnes solamen petiverant deplorabant. Cujus sepulchrum in medio sacello positum et miraculis glorificatum, corpore etiam plus quam duobus sœculis post incorrupto invento, adhuc a fidelibus frequentatur. (Hag., n. 166).

16 Julii.

Festum S. P. N. Stephani, Harding cognomine. Qui Anglus natione, monasterium Shereburniæ monachus adolescens reliquit, ac primum in Scotiam seu Hiberniam, deinde in Franciam transfretavit. Ibi aliquot annos litteris liberalibus exercitus divini amoris stimulus accepit. Cum socio Petro nomine, ad limina Apostolorum iter ingressus est. Orationi adeo instanter inserviebant, ut quotidie psalterium ex integro alternatis versibus dicerent. Redeuntes Dei Providentia Molismum in Burgundia pervenerunt, ubi sancta et honesta monachorum vita permoti eis se adjunixerunt. Postmodum vero, cum verbum innovandæ religionis motum fuisse, ipse primus inter primos omni studio laboravit, ut locus et ordo Cisterciensis institueretur. S. P. Alberico demortuo Abbas electus est. Qui eremi amator et ferventissimus paupertatis æmulator, una cum fratribus interdixit, ne principes curiam suam deinceps in Cisterci ecclesia tenerent, et ex ipsis rebus liturgicis omnia superfluitatem redolentia rejicit. Post ferventissimas ad Deum preces et multiplices de futura suæ institutionis sorte curas et angores, S. Bernardo cum triginta sociis adveniente beatus Abbas inopinatum a Deo solatium accepit. Quos cum brevi multi alii sequerentur, nova cœnobia construenda ipsi erant, ad quorum unitatem conservandam Chartam Caritatis condidit, a pluribus Summis Pontificibus approbatam et collaudatam, atque in posterum ab aliis etiam religionum institutoribus ad ipsorum constitutiones conscribendas utiliter usurpatam. His et aliis præclaris operibus perpetratis, senex dignitate se abdicavit, paucisque post mensibus, die 28 Martii 1134, ad portas Paradisi coronandus ascendit. (Hag., n. 3).

Anno 1849 In Fœderatis Civitatibus Americæ Septentrionalis, monasterium conditur B. M. de Novo-Melleario in civitate Iowa.

Item anno 1937 in Neerlandia, monasterium B. M. de Loco-Regio.

17 Julii.

Lugduni in Gallia, festo S. P. N. Stephani anno 1827, in beatorum domicilium acceptus est Reverendus Domnus **Augustinus de Lestrange**. Ut episcopalem dignitatem declinaret juvenis sacerdos ad Trappæ aufugerat monasterium. Vir erat fide robustus, industrius et in consiliis audax. Qui exorta in Gallia gravissima illa reipublicæ tempestate, Superiorum tandem licentia cum paucis fratribus se contulit in Helvetiam, ac in Carthusianorum vetere cœnobio Vallis-Sanctæ Rancenianam reformationem perficere statuit et complere. Quod monasterium Pius Papa VI die 30 Julii 1794 abbatiam fecit atque caput Congregationis Trappensium seu Trappistarum, quo nomine exinde monachi, qui ex Trappæ monasterio venerant, appellabantur. Emissis deinde in diversis regiones pluribus coloniis, ex hospitali quoque Helvetiæ terra longius fugiendum erat. Tunc novis communitatibus quas constituerat non dissolutis, cum fratribus, sororibus, alumnis, difficillima peregrinatione, Regulæ tamen strictissima observatione non remissa, per omnes fere Europæ transiit regiones; quos post scatas luctuosissimas perturbationes in Galliam etiam reduxit. Hic plura resuscitavit antiqua monasteria novaque condidit. Sed in Romana curia accusatus, duos fere annos orationi deditus judicis ibi sententiam exspectavit. Qui cum Galliam tandem repetiisset, infirmitate correptus, apud moniales de Vaise, quæ festum S. P. Stephani celebrantes in fine Matutinorum hymnum Te Deum in ecclesia canebant, ejusdem Sancti Patris Ordinis custos et servator egregius ipsis est in cælo conjunctus. (Hag., n. 669).

18 Julii.

In Estonia, vir admodum apostolicus **Theodoricus** « de Thoreida » cognominatus, ex Livoniæ regione quam ad fidem catholicam convertit. Ex monacho abbatiae, ut videtur, Portensis, primo cooperator fuit Mainardi, Episcopi Livoniæ magnique hujusce successoris Alberti. Utrique Theodoricus consiliarius erat peritissimus, pluriesque pro eis Romanum iter suscepit. Vir laudatur cùm prædicandi fervore tūm in legationibus sibi demandatis prudentia inclitus. A paganis non pauca passus est vitæ pericula. Una cum Alberto Episcopo Rigam civitatem condidit Ordinemque instituit Gladiferorum, qui Templariorum Regulam assumpserunt. Monasterio ad ostia Dunæ condito, quod Mons S. Nicolai seu Dünamünde dicebatur,

primus Abbas præfектus est ac deinde Estiensis provinciæ Episcopus consecratus. Postremo vero, propter insanabilem hujus gentis contumaciam et crudelitatem, recessit ab eis, et cum aliis Episcopis se conjunxit regi Daniæ, qui contra Reve lenses et Hariones magnum exercitum congregaverat. A quibus post dolosam ad fidem conversionem, ex improviso occisus est, anno scilicet 1218. (Hag., n. 198).

Brugis in Flandria, anno 1247, depositio beatæ feminæ Berthæ de Marbais, primæ Marquettensium virginum Antistitiae. In sæculo cum regulo Malenbaisio nuptias contraxerat, eratque ipsi cum Joanna Flandriæ Principe arctissima sanguinis necessitudo. Post viri mortem Acquiriam se recepit, ubi maxime ob eximiam animi demissionem et devotionem commendabatur. Cum autem Joanna Marquettense monasterium conderet, et de adhibenda cœtui monialium Abbatissa nonnihil esset sollicita, præ ceteris Bertham ei præficiendam judicavit. Quæ revera nihil reliqui fecit, quo familiam sibi commissam ad comparanda virtutum decora exemplo suo accenderet. Cœnobio præfuit annos viginti vel circiter, atque post mortem in ipso templo sepulta est. (Hag., n. 159).

Anno 1936 antiquum monasterium Clarifontis in Belgio restituitur in loco Bouillon, quo translatus tunc est conventus B. M. de Curia-Petrali.

19 Julii.

In monasterio Speciosæ-Vallis in Germania, anno 1644, transitus venerabilis Prioris Petri Haas, ipsius rogatu « a S. Bernardo » cognominatus. Puer a piis parentibus Deo ejusque sanctissimæ Matri consecratus est, atque adolescens annorum tredecim votum virginitatis emisit. Monasterium deinde ingressus, in novitiatu et post sacram professionem amplius gratiis et favoribus divinis est cumulatus. Magno fervore restitutionem primævæ sanctorum Patrum observantiæ desiderabat et in quantum res in ipsius potestate erat laborabat ut eandem assequeretur. Fasciculum myrrhæ cum suo Bernardo jugiter dilexit viamque crucis prompto cucurrit animo, uti et cum eodem mellifluo Patre intimo affectu B. V. Mariam prosequebatur. Induerat ejus conscientia naturam oculi sani, minutissimum pulviculum aut imperfectionis arenulam ferre non sustinens. Animæ defunctorum non raro ipsi apparebant opem ejus efflagitantes. Spiritu prophetiæ multa prædictit multaque abscondita manifestavit. Tandem post gravissimas infirmitates sancte decessit, ætatis anno

trigesimo sexto, fratribus quos in religione educaverat, testamenti loco ista verba relinquens: « Amate, obtemperate, perseverate ». (Hag., n. 574).

Item in Germania, in cœnobio Cellæ S. Joannis sub castro Wildberg in dicecesi Herbipolensi, beata femina Gertraud, Abbatissa, quæ comitissa quondam palatina hujusque monasterii fundatrix, beneficentia exstitit et humilitate præclara. Obiit anno 1209, atque sepulta est in sacello B. M. Virginis, juxta majus altare, fuitque a populo culta ut Sancta. (Hag., n. 147).

20 Julii.

In Helvetia, anno 1547, obdormitio pii Patris **Joannis de Lenzingen**, Abbatis Mulbrunensis. Ceteris Abbatibus hac in re superior dicitur, quod ob monasterii immunitatem conservandam res Deo dicatas profano principi tradere nolens, persecutionem passus sit. Dum primo Spiram in monasterii sui hospitium fugisset, post duos annos res in melius vertere non perspiciens, conventum ex Mulbruno in abbatiam Parriensem suo cœnobio tunc annexam transire jussit. Nec tamen hic tutum cum se videret, ad Helvetios abire coactus est. Ibi civis aliquandiu factus et apud Eremitas cœnobii Einsiedlensis commoratus obiit, atque sepultus est in majore basilica, prope sacellum Virginis Matris. Moriturus enim summa pecuniæ collata ordinaverat, ut ad honorem Christi-parentis augendum quotidie ibi antiphona Salve Regina post Vesperas a sacerdote cum tribus pueris decantaretur. (Hag., n. 260).

Neapoli, anno 1636, depositio Reverendi Patris **Bartholomæi a S. Fausto**, Congregationis Fuliensis Visitatoris Generalis. Theologus erat doctrinæ de moribus peritissimus scriptorque maxime celebratus, modestissimus tamen et humilis, atque insigni potissimum pietate singularique Deiparentis cultu præclarus. Ad cujus funera aviculorum multitudinem advolasse narrant mira colorum varietate respensorum, qui dulcissimum edentes cantum corpus ad tumulum comitati sunt. (Hag., n. 545).

In cœnobio B. M. de Trappa, anno 1675, decessus Domni **Caroli Denys**. Sacerdos spectatissimæ vitæ ex Congregatione Oratorii in hoc venerat monasterium, et in plena ibi vixit rerum terrestrialium suique aspernatione. Tussi, febri, spiritu

angusto, sanguinis etiam ejectione cruciatus, corporis his agitationibus animo non turbabatur, constans sibi manens et inconcussus. Omnibus quæ tunc in Trappæ cœnobia vigebant præscriptionibus infirmis impositis satis duris accuratissime obsecutus est, simul autem caritatis maxime et humilitatis egregia præbens exempla. Doloribus et molestiis accrescentibus voluntarias macerationes addidit, fide vividissima res divinas æternasque præsentes sibi semper habens atque flagranti cordis affectu Christum jugiter coram tenens. Et quo magis corpus debilitabatur, eo animo fortior fieri visus est atque alacrior. Qui cum fiducia lætitiaque repletus sæpius exclamasset: « Misericordias Domini in æternum cantabo », felix ad Dominum emigravit. (Hag., n. 614).

21 Julii.

Apud Claramvallem, memoria nobilis viri **Arnulphi de Majorca**, monachi, qui a S. P. Bernardo cum multis aliis in Flandria de fluctibus sæculi ad litus conversionis attractus, secreto in manus ejus se reddidit. Vir erat dives et delicatus nimis, magnæque familiæ pater. De cujus conversione S. Bernardus multum exhilaratus, de ea Christum non minus glorificandum esse asseruit, quam de resuscitatione Lazari quadriduani, eo quod in deliciis tantis clausus atque sepultus, velut in tumulo jacebat. In monasterio autem circa observantias Ordinis et custodiam cordis sollicitus erat et timoratus. A S. Bernardo vero de salute securus factus, gravibus et diuturnis incommodis gaudenter etiam toleratis, pacatissimo somno obdormivit in Domino. (Hag., n. 332).

In Hispania, in monasterio Nucalensi, memoria **Gabrielis**, novitii. Cui in sæculo moranti glorioissima Angelorum Regina apparere dignata est præcipiens ei ut Cisterciense institutum amplecteretur, cum id vitæ genus Filio suo sibique esset gratissimum. Cujus imperio obtemperans juvenis, post multa signa miraculosa habitum candidum induit mirumque in modum profecit. Cum orabat cælestes favores experiebatur ac sæpe in extasim raptus est. Multis tandem infirmitatibus gravissimisque doloribus in ipso probationis anno consumptus, ante obitum Christum Dominum recentibus plagis saucium et corona spinea redimitum, ipsumque ad cælestem patriam evocantem conspexit. (Hag., n. 528).

22 Julii.

Carraceti in Hispania, memoria pii viri Dominici, ex monacho eremita. A puero in hoc monasterio sanctissime fuerat conversatus. Qui cum jam provectæ ætatis et perfectæ virtutis exsisteret, annuente Abbe ut strenuus miles ad singulare certamen egressus est. Singulis diebus præter Dominicam ad vesperum tantum pane et aqua reficiebatur. Cilicii asperitate corporis pœnitentiam aggravavit; ac per mensem quandoque integrum, vel quantum amplius poterat, a colloquio mortalium abstinebat divinæ collocutionis gratia. Præter quotidianam divini Officii pensionem, quam die noctuque regularibus horis tripliciter aut quadrupliciter reddidit, ex quo ad vigilias surgebat, psalterium integrum antelucano tempore devotione incredibili decantare, vel potius deplorare consuevit. Magna præcipue fruebatur compunctionis gratia, qua lacrimæ foras uberioris crumpebant. Miram et inenarrabilem jucunditatem in solitudine percipiebat, ac sœpissime accidit ut orando vel psallendo ignitum vehementer eloquium Dei sentiens, repente totus ignesceret, factusque in mentis excessu, jucunda Dei præsentia per contemplationem suavissime frueretur. Interim dæmonum terrores et afflictiones, quas in primordiis ægre sustinuit, per Dei gratiam funditus evasit, ac angelorum deinde auxilio recreatus, spiritu quoque prophetiae dicitur claruisse. (Hag., n. 370).

Anno 1928, dedicatio ecclesiæ B. M. de S. Isidoro in Hispania.

Anno 1841, in Britannia-minore monasterium conditur B. M. de Timadeuc.

23 Julii.

In Livonia, beatus Episcopus **Bertholdus**. Abbas existens in Luka, viri apostolici Mainardi prædicandi labori impiger se ingressit, ac gratia Dei cooperante non parum gentilibus quibusdam acceptus erat. Quare post decepsum Mainardi ipsum clerus populusque unanimi consensu exoptabant, ut locum defuncti sortiretur. Qui primo sine exercitu, Domino se committens, fortunam exploraturus in Livoniam perrexit. Videns autem paganorum perfidiam, a Domino Papa impestravit, ut cunctis signum crucis accipientibus et contra Livones se armantibus remissio peccatorum indulgeretur. Ipse vero hostes aggressus, velocitate equi male detenti Livonibus fugientibus immiscetur. Quem a tergo lancea perfodiant, atque membratim dilacerant. Quod factum est die 24 hujus mensis anno 1198. Bertholdus autem Rigæ ut martyr etiam per aliquod tempus cultus est. (Hag., n. 126).

Carraceti in Hispania, anno 1610, obiit Dominus **Hieronymus Llamas**, Abbas. Præter eximiam eruditionem sumumque ingenium, quibus prædictus erat, vitæ quoque fuit integritate singulari, candore animi atque sinceritate admirabilis. Matriti per multos annos contionatorum moderatus est cathedram, mira sermonis efficacia vicia coarguebat virtutesque commendabat, idque tanta venustate et facundia, ut numquam fatigaret audientes. Qui et gravissimas quasque difficultates ad eum deferentes, tanquam ab oraculo responsa petebant. Cum autem monasterii sui Carracetensis Abbas salutatus esset, frequentius etiam apparuerunt excelsus et infractus ejus animus gravissimis quidem infirmitatibus et molestiis impeditus, humilis morum gravitas et modesta severitas, profunda humilitas et sui ipsius contemptus, ac denique in Deum pietas ejusque divinas laudes cantandi ferventissimus zelus, qui cælesti prodigo quandoque comprobatus fuisse fertur; etenim interdum monachorum choro assistere visus est Officium cum eis alacriter decantans, cum tamen eadem hora gravi infirmitate correptus lecto decumberet. (Hag., n. 519).

Anno 1830 Pius Papa VIII S. P. Bernardum Ecclesiæ Doctorem solemniter declaravit.

24 Julii.

Festum **sancti Balduini**, Abbatis S. Pastoris in diœcesi Reatina, ex Claravalle eo directi. De cuius vita nihil certe notum nisi epistola, qua ipsi respondit S. P. Bernardus. In illa tamen vidimus, quam affectuose Pater filiusque diligerent inter se. Monet autem S. Bernardus discipulum, qui, ut videatur, nimis se sentiebat insufficientem, quod « nec sterilis verecundia grata est, nec humilitas præter veritatem laudabilis ». Pelle, inquit pudorem: de solo tibi credito talento respondere tibi para, securus de reliquo. Memento etiam voci tuæ dare vocem virtutis, ut cures videlicet prius facere quam docere. Si sapis, jungis et tertium, studium videlicet orationis. Manent itaque hæc tria: verbum, exemplum, oratio; major autem est oratio. Obiit S. Balduinus anno 1140. (Hag., n. 12).

Anno 1934, dedicatio ecclesiæ B. M. Immaculatæ Conceptæ in Tegelen, cuius solemnitas tamen agitur 30 Augusti.

25 Julii.

Alvastræ in Suecia, memoria sancti conversi **Gerekinn**, de quo Vitæ S. Birgittæ scriptor hæc narrat satis mira: « In quadraginta annis monasterium suum numquam est egressus, sed diebus ac noctibus orationibus vacans, hanc promeruit gratiam, quod novem choros angelorum in oratione quasi quotidie vidit, et in elevatione Corporis Christi Christum in specie pueruli crebro conspexit ». Hic frater, cum beata Birgitta eo venisset ad residendum apud monasterium, admiratus et zelo Regulæ motus de tali novitate conquestus est. At orans in mentis excessu audivit vocem dicentem: « Hæc mulier est amica Dei, et ad hoc venit ad monasterium, ut sub monte isto flores colligat, de quibus omnes gentes etiam ultra mare et fines mundi recipient medicinam ». Ab ipsa quoque diem finis vitæ sibi prænuntiatam accepit. Inter vivos esse desit anno 1345. (Hag., n. 468).

In Austria, memoria religiosissimi viri Henrici II, quondam Abbatis S. Crucis. Ex Abbatie Pomerensi anno 1252 Abbas S. Crucis electus est. De quo posteritas ibidem dicebat: « Antecessor a Pomerio ad nos disciplinam, hic vero sanctitatem attulit ». Patrator etiam miraculorum fuisse traditur. Post septem annos a dignitate se abdicavit, vitamque segregem agebat cum anno 1263 cum conventu missus est qui conderet cœnobium S. Coronæ. Huic autem domui decem et septem præfuit annos; post quos iterum a regimine recessit, atque in monasterium S. Crucis simplex monachus reversus, inde ad Deum migravit anno 1284. (Hag., n. 459).

Anno 1850, in Hannonia monasterium conditur B. M. de Succurmonte.

26 Julii.

In Gallia, exeunte sæculo XVIII, in perturbatione rerum publicarum cum religionis persecutione, ut solet, conjuncta, complures sive simpliciter in odium fidei seu vitæ religiosæ, sive quod illicitum jusjurandum dare detrectabant aut datum revocaverant, nefariorum malis tractationibus succubuerunt. Ex quibus alii, quorum mortis adjuncta id postulare videbantur, in ipsorum die natali recensentur, aliorum vero memorias hic connectare visum est. Sic mense Februarii 1792 gravia injuria passus est **Ludovicus Hieck**, monachus B. M. de Gardo in Picardia, succubuitque brevi post plagiis receptis; **Stephanus d'Huberte**, monachus ignoti monasterii, ad

supplicium ductus in via decessit 20 Novembris 1793; capite truncatus est **Philippus Levacq**, Rector monialium Cisterciensium B. M. de Consolatione in civitate Nivernensi, 20 Martii 1794; item 2 Junii ejusdem anni **Bernardus Maillet**, monachus Valcellensis, atque 25 ejusdem mensis **Philippina Hennecart de Briffœuil**, Abbatissa Brællæ seu Ancti.

In carcere perierunt, 6 Maii 1794 **Philippus Donneux**, monachus ignoti monasterii, et 14 Augusti subsequentis Soror **Maria Pelagia de la Coste**, ex monasterio S. Cæciliæ in civitate Gratianopolitana. Mortuus est in navi seu in nosocomio maritimo **Philippus Brandel**, conversus Freisttorfii in Lotharingia, 9 Julii 1794. Periit in pontonibus alter **Stephanus d'Huberte**, monachus forte Ursicampi, 22 Septembris 1794; migravit paulo postquam in terram reductus est **Ludovicus Girod**, monachus Fuliensis, 11 Octobris 1795. Anno autem 1796, 3 Martii, **Joannes Meslé et Augustinus Pascal**, monachi S. Albini, a viris seditiosis monasterium invadentibus plumbea glande icti perierunt. (Hag., nn. 278, 281, 283, 285, 286, 288, 290, 291, 297, 298, 299).

27 Julii.

In monasterio B. M. de Eleemosina, transitus **beati Christiani**, monachi. Puer cum jam castitatem vovisset, una cum quibusdam religiosis viris vitam ducere decrevit eremiticam. Qui gravibus carnalium æstuum temptationibus fatigatus, corpus dure afflixit jejuniis, vigiliis, orationibus, ut ita extingueret nociva animæ carnis incendia. Multis autem annis religiose in præfato loco exactis, audita fama Ordinis Cisterciensis desideravit in ejus aggregari consortium. Quem cum sociis Abbas Eleemosinæ recepit, misitque ad Landense recens cœnobium. Hic item magnas tribulationes a dæmonibus passus est; magnis tamen consolationibus quoque lætificabatur. Jusserat autem Abbas Cisterciæ beatus Rainaldus eum sibi præsentari, eo quod præclare de eo audiverat. Cujus jussioni Abbas Eleemosinæ parere volens, de cœnobia in quo degebat, ad suum eum adduxit, et ad Abbatem Cisterciæ dirigere parabat. Quo in itinere Christianus choros angelorum Abbatij conventuque Cisterciæ divinum Officium decantantibus sese sociare vidit. Verum, ad Eleemosinam cum pervenisset, gravi infirmitate correptus ad diem ibi pervenit extremum. (Hag., n. 83).

Apud Claramvallem, vir venerabilis **Simon**, quondam Abbas Caziaci, Ordinis S. Benedicti. Magno cordis affectu S. Bernardum diligebat, adeo ut de consilio et voluntate ejus totus pendere videretur, magnumque etiam desiderium concepit deserendi curam pastoralem, ut monachus fieret in Claravalle. At S. Bernardus, sciens virtutem viri et gratiam, qua commisso cœnobio idoneus valde atque pernecessarius erat, quandiu vixit petitioni numquam consensit. Securum tamen eum fecit quod in Claravalle moreretur. Credidit homo sermonibus Sancti mansaque interim in prælatione sua securior plures annos. Post transitum vero beati viri, cum jam desiderii sui stimulus nullo reprimente tolerare nequiret, senex et pene decrepitus, dimisso regimine ad Claramvallem se contulit, ubi magno Dei dono magnoque miraculo septen-nium etiam supervivens, mirabile prorsus in tali ætate vel infirmitate fervoris exemplum reliquit. (Hag., n. 98).

28 Julii.

Memoria quorundam fidei **Confessorum** in Gallia et Belgio. Etenim ex persecutione exeuntis sæculi XVIII complures ibi ærumnis pro fide seu Ecclesia magnanimititer toleratis superstites fuerunt. Quos inter imprimis celebrandi qui de horribili exilio in deserto Conanaæ in patriam feliciter redierunt, videlicet: **Joannes Lemaître**, monachus et cantor Mellereiensis, atque **Onuphrius Clavier**, conversus Septem-Fontium. Hic antea una cum suo Priore Paulo Charles per undecim menses pontonum etiam pertulerat supplicium. Fuit autem unus ex quatuordecim qui ex septuaginta sex viris ecclesiasticis horrifica tormenta tunc superaverunt. Sub « Directorio » quod vocant iterum comprehensus, propter detrectatum illicitum jusjurandum in Cayennam relegatus, item sanus reversus est. Persecutoribus benedixisse laudatur ac prædicasse sua pietate.

Alii in pontones impositi liberati deinde sunt. Ex quibus nominandus **Dominicus Maussier**, vir pius et mansuetus valdeque omnibus carus, qui monachus quondam Carthusianus, tres menses pontonum subiit cruciatus; liberatus autem fugit in Helvetiam, ubi in monasterio Vallis-Sanctæ Trappensis monachis se conjunxit. Postea Domni Urbani Guillet socius, anno 1815 obiit in America, in civitate Kentucky, cum ex itineribus nimis debilitatus Ordinis observantias citius resumpsisset. — Alii item ad deportationem damnati in muni-

mentis insularum Oléron et Ré detenti sunt, qui sive anno 1800, sive paulo ante vel post libertatem recuperaverunt. Ex quibus specialiter recensendi Petrus **Riemslach**, Abbas Waarschotensis, qui tandem relaxatus, magna cum omnium veneratione vixit Bruxellis, ubi septuagenarius obiit die incognita; et **Hieronymus Magnier**, Supprior B. M. de Trappa, quo præcipue auctore Trappæ incolæ omnes vocationi suæ fideles se manere gubernationis commissariis declaraverant. Vita functus videtur Parisiis, tempore incerto. Alii tandem ex detentione sive in arce sive in carcere sive in suppresso quodam monasterio vel alia domo, dimissi denique abierunt. Quos recensitos vide in Hagiologio. (Hag., I, Appendix ad I, 4).

29 Julii.

Cisterci, **beatus Alexander**, Abbas. Cum S. P. Bernardus jubente Eugenio Papa III per Germaniam Jerosolimitanam expeditionem prædicaret, de ipsius manu multis cum imperatore Conrado crucis signum accipientibus, Alexandrum canonicum doctoremque famosum cum multis aliis nobilibus et sapientibus viris pro monasterio lucratus est. Qui tamen primo sancti Abbatis monitis parere recusavit, nec visione nocturna satis excitatus de sententia sua destitit. Sed ubi piscem de beato Patre pro ipso benedictum gustare cœpit, illico compunctus Dei famulo sese dedit. Clarævallis itaque monachus factus, deinde Grandissilvæ pastor effectus est, ex quo loco Cisterciensis asceterii Abbas est creatus. Hac fungens dignitate, cum ut S. Thomam Cantuariensem Archiepiscopum in Henrici II regis Angliæ gratiam reduceret frustra laborasset, feliciore successu, simul cum aliis præsulibus ex Ordine sumptis, de pace tractavit ecclesiastica, atque Frederico imperatori ut legitimo obediret Papæ Alexandro III tandem persuasit. Ejusdem Summi Pontificis mandato una cum S. Petro Tarentasiensi Archiepiscopo Henricum Anglicum patrem et filium inter se dissidentes reconciliare studuit. Multa a Sancta Sede accepit privilegia. Cum autem novem annos Ordini præfuisse, meritis plenus sancte obdormivit in Domino anno 1178. (Hag., n. 106).

30 Julii.

In Gallia, **beatus Cardinalis Guido dictus de Paray**. Ex Abbe Vallis-Sanctæ-Mariæ in Insula Franciæ anno 1193

Cisterci electus est, cuius archicœnobii novam ecclesiam consecrandam curavit. Anno vero 1199 ab Innocentio III Cardinalis Episcopus Prænestinus creatus est, ac deinde Legatus missus in Germaniam, ut duplicem imperatoris electionem examinaret juraque Ecclesiæ tueretur. Simul autem vitia quæ plurima inveniebat, fortiter repressit. Coloniæ cum moraretur, bonam consuetudinem ibi instituit ut ad elevacionem Hostiæ omnis populus in ecclesia ad sonitum nolæ veniam peteret, utque quoties Sanctissimum Sacramentum deferendum esset ad infirmum, scolaris seu campanarius sacerdotem præcedens per nolam illud proderet, sicque ab omnibus per viam Christus adoretur. Missione prospere expleta, cum inter Remenses electores de persona novi Archiepiscopi non conveniretur, Guido ut hanc sedem occuparet a Summo Pontifice designatus est. Hoc etiam tunc ab Innocentio III ei datum est negotium, ut Philippum Augustum Francorum et Joannem Anglorum reges ad concordiam reduceret. Sedit autem in hac Galliæ sede primaria duos dumtaxat annos, suumque diem obiit Gandavi, hac die anno 1206. Inde post decem annos Cistercium delatus, conditur ibi in ecclesiæ sanctuario a latere Evangelii. (Hag., n. 421).

31 Julii.

Villarii in Brabantia, memoria pii monachi **Godefridi de Cortebeko**, qui se huc transtulerat de monasterio Afflighe-mensi, religione et divitiis tunc temporis conspicuus. Secretioris autem ac securioris vitae desiderio motus Villariensisibus se sociavit, ibidem virtutum charismatibus emicuit, ut personas domus ferventissima conversatione sua in amorem Dei vehementer accenderet. Erat enim circa observantias Ordinis et cordis custodiam sollicitus et timoratus nimis et studiosissimus propriae conscientiae mundator. Ex itinere rediens conquerebatur puritatem cordis ejus mundi contactu diminuisse, nec tantam esse conscientiæ tranquillitatem quanta fuerit ante. Unde exire eum pigebat, nec visitare cognatos et amicos affectabat. (Hag., n. 405).

In coenobio Bello-Pratensi in Flandria, anno 1577, depositio piissimæ sanctimonialis **Mariæ de Chatillon**. Multis admodum effulsi virtutibus, orationi tota dedita, infantiae præsertim divini Salvatoris valde devota. Cum saepius reprehenderetur quod injunctum nendi opus segnus perficeret, nec monita produceret uberiorem frugem, observata est per fene-

stræ rimulam quid faciendo tereret tempus. Visus est autem juxta eam pulcherrimus Puer, Quem ipsa pedibus Ejus advoluta adorabat. Quæ deinceps in sanctis suis negotiis vacare sinebatur et in magna vivebat sanctitatis fama. (Hag. n. 500).

AUGUSTUS

i Augusti.

In Gallia, beatus vir **Pontius de Larazio**. Genere clarus, opibus dives armisque strenuus, in primæva quidem ætate sæcularia desideria sectatus, latrociniis se dedit. Sed miserante Domino totus ad poenitentiam conversus, bona sua vendidit, et quæ violenter abstulerat cuncta cuique restituit. Atque filiis cum consuluisset uxorisque obtinuisse consensum, cum sociis peregrinationis iter arripiens difficillimum et durum, perrexit ad S. Jacobum de Compostella. Consilio deinde capto, eremi loca incolentes in terra quæ Silvanum dicebatur, casulis exstructis, manibus laborabant. Tempore famis ipse Pontius pro mendicis mendicus factus alimenta pauperibus collegit; sed Dominus videns fidem fratrum, cibos mirabiliter multiplicavit. Domo personis et possessionibus excrescente, Carthusianorum consilio Ordini se sociarunt Cisterciensi. Pontius vero in habitu fratrum converrorum permansit, quo omni domui liberius provideret et servorum Dei servus semper exsisteret, donec beato fine in Domino quievit, hac die anno fortasse 1140. (Hag., n. 63).

Apud Parcum Dominarum Silvanectense in Gallia, piæ memoriæ Soror **Petronillæ Le Clerc**, conversa, quæ ab infantia pietati dedita, adolescens complura et longa certamina pro pudicitia conservanda sustinuit. Cum autem parentes ad connubium ineundum eam compellerent, aufugit in prædictum coenobium. Insignis hic exstitit humilitate, vilia quavis exercens opera, aliis sororibus subministrans. Caritatis plena ægros quoslibet variis remediis curabat. In pauperes misericors, de licentia Abbatissæ eleemosynas egentibus erogabat non sine miraculis. Interim severa erat in semetipsam, duris flagellis et ferro proprium corpus torquens, cibosque suos cineribus condiens. Injurias et probra patienter tolerabat, sine intermissione pro sororibus orans. Zeli etiam plena delin-

quentes benigne monebat, et quod ab illis obtinere non poterat, a cælo obtainuisse fertur. Pluribus aliis signis et revelationibus clara, felici morte abiit ad Superos, anno 1650.

Eadem die ibidem obiit alia soror conversa **Ludovica Ivore**, præcedentis individua comes, quæ nempe simul cum illa habitu suscepto votisque emissis, pari virginitatis et humilitatis virtute enitens, eadem die defuncta est, sequens ipsam ad gloriam, quam et ad claustrum fuerat comitata. (Hag., n. 578).

2 Augusti.

Rievalle in Anglia, **beatus Gulielmus**, Abbas, « vir consummatæ virtutis et excellentis memoriæ ». Monachus cum esset Clarævallis, in membrana scribens, S. P. Bernardi epistolam ad ejusdem nepotem Robertum, qui ex Claravalle quorumdam persuasione deceptus Cluniacum se contulerat, « in medio imbre sine imbre » excepit. Nobili autem viro Waltero Espec invitante, S. Bernardus ex monachis suis aliquos in Angliam transmissurus Gulielmum eisdem præposuit, qui cœnobitarum ibi formavit cœtum in illa regione sanctitatis fama longe lateque coruscantem. S. Ælredum in Ordinem suscepit, tresque novas in Anglia et Scotia condidit abbatias. Cantus quoque, quem Gregorianum dicunt, exstitit peritissimus. Qui post duodecim annos præfecturæ, id est, anno 1143, ad terminum pervenit cum sanctis angelis gloria coronandus. (Hag., n. 75).

Hainæ in Germania, **beatus Conradus de Herlesheim**, monachus. Anno ætatis suæ vigesimo ad honorem militarem sublimatus, eodem tamen anno, inductu piæ matris, postulavit devote ut in monasterium reciperetur. Abbas autem et conventus multifarias gratiarum donationes in Dei famulo contuentes, ipsum ad sacros Ordines promovendum curaverunt, commisitque ei Abbas Officium custodiæ, ac postea majoris cellararii. Qui cum senuisset, ita ut nec officia regere posset nec Missas celebrare, vitæ contemplativæ dulcius insistebat, quotidieque muniri voluit cibo Hostiæ sacrosanctæ. Quem die quadam infirmus ab angelo etiam accipere meruit. Habuit autem vir Dei divinas consolationes multas, ex quibus aliquæ fuerunt tam profundaæ, ut corpus redderent omnino insensibile. Conjunctionem cum Christo anhelanti respondit aliquando Dominus: « Dabo tibi ut omnis laboris et doloris tui oliviscaris, et ut gaudium meum et tuum unum, mea

voluntas et tua una, mea gloria et tua una sit ». Qui assiduus pro fratribus vivis et defunctis orator, spiritu prophetiae præditus, anno 1270, die 3 hujus mensis, Deo reddidit spiritum. Ac pro innumerabilibus in diversis tribulationibus exsistentibus liberationem atque consolationem impetravit. (Hag., n. 180).

Anno 1900 monasterium Clarævallis-Minoris, quod anno 1825 in Nova Scotia, Canadæ regione, considerat sanctæ memorie Pater Vincentius a Paulo Merle, translatum est in Rhode Island in Fœderatis Civitatibus Americæ Septentrionalis, ubi nomen accepit B. M. de Valle. Hoc autem cœnobium anno 1950 post incendium iterum translatum est in civitatem Massachusetts, atque B. M. de S. Joseph apud Spencer nunc appellatur.

3 Augusti.

Melrosæ in Scotia, **beatus Wallenus** (Waldevus, Waltheof), Abbas. In curia David regis Scotiæ una cum S. Ælredo regisque filio Henrico educatus et eruditus est. In posterum ex canonico monachus fieri volens, Rievallis cum esset novitus, post aliquod tempus Ordinis observantia ipsi vertebatur in fastidium, ac videbatur ei totus Ordinis tenor nimis austerus. Cui serpentis veneno jugis et devotæ orationis opposuit antidotum, atque post graves luctationes satis mirabiliter tandem liberatus est. Hoc quidem moderamine Deus ipsum disposuit, ut qualiter compati et misereri deberet proprium edoceret experimentum. Paulo enim post in virtute obedientiæ a Patre Abbatे constrictus Melrosæ Abbas factus est. Quo in munere nomen, rem et officium opere et veritate adimplevit, et juxta S. Benedicti monita, plus amari studuit quam timeri. Et licet ex officio sibi commisso zelus religionis et justitiæ sat acriter eum moveret in delinquentes, humiliter tamen pro reatu suo satisfacientium consolator piissimus erat, atque tam discrete secreta ipsi confitentes tractavit, ut vulnus vel morbus nullatenus detegeretur. Sibimet autem accusator erat importunus, testis instantissimus, judex acerbe severus. Rarissime sine fletu Missam celebrabat; sæpe sacris vigiliis insistens lacrimis affluebat. Nonnumquam in teneros mentis excessus ac suaves extases rapiebatur fuitque miraculis etiam illustris. Post mortem anno 1159 vel 1160 obitam pluribus fratribus glorificatus apparuit, quibus inter alia dixit: « Mediatrix Dei et hominum benedicta Matre, omnium quos degens in mundo sub cura pastorali suscepi, a Salvatore nostro vitæ æternæ beatitudinem impetravi ». (Hag., n. 95).

Anno 1881, mense Augusti, in Canada monasterium conditur B. M. de Lacu ad Duos Montes.

4 Augusti.

In Hispania, passio **Militum Calatravæ**: Anno 1195 Alphonso Castellæ rege victo apud Alarcos, Calatrava quoque a Saracenis expugnata est, in qua monachi, capellani militesque pro Christo sunt trucidati. Quot autem fuerint incertum. (Hag., n. 195).

Item in Hispania, venerabilis femina **Antonia Hyacintha de Navarra y de la Cueva**, monasterii de Las Huelgas Abbatissa. Filia erat Philippi Navarræ ducis, atque infans infirmæ valetudinis, sed ingenio præmatura. Quæ prædicti deinde monasterii alumna, proprium jam monstravit perfectionis studium audaciae plenum. Vota postea cum emitteret tanquam munus nuptiale a Jesu sibi petiit, ut per dolores et adversitates ipsam dirigeret. Quæ Domino annuente utraque abundanter invenit. Oratio ejus brevi mysticam induit formam, ipsaque frequenter in extasim rapta est. Imo per quatuordecim annos quavis feria sexta Christi passioni participare meruit, dum et stigmatibus quinque Vulnerum spineæque Coronæ cicatricibus a divino Sponso consignatur. A Superioribus autem et a sororibus multum tentata est et probata. Denique vero nemo jam erat qui de factorum veritate dubitaret. Ipsa nihil antiquius habebat obedientia, quam sepulchrum voluntatis propriæ appellare solebat. Quæ cum ad triennium Abbatissa electa esset, præter exspectationem mirabilem ostendit rerum agendarum habilitatem moderandique facultatem. Verum, gubernationis salutares effectus potius ipsius orationis suique immolationis erant fructus: gravibus enim morbis animique timoribus cruciabatur. Et ita purgata Christique crucifixi vera sponsa effecta, anno 1656 Jesu Sacratissimo Cordi in perpetuum est unita. (Hag., n. 586).

Anno 1921, dedicatio ecclesiæ B. M. ad Nives., cuius solemnitas agitur die 30 hujus mensis.

5 Augusti.

In Hibernia, dilectus Deo et hominibus Pater **Thomas Lombardus**. Ex urbe patria Waterfordiæ Salamancam venit in collegium Hibernorum. Qui studiis absolutis votisque in monasterio de Sobrado nuncupatis, ad catholicorum solatium in regionem suam a Superioribus remissus est. Religiosa ibi vita gratiosisque operibus ipsis protestantibus admirationi

fuit, multosque Ecclesiæ reconciliavit. Aliquando zelo mirabiliter inflammatus, cum solemnitas Venerabilis Sacramenti occurseret, populo catholico congregato, sacerdotalibus ipse vestibus induitus sacrosanctum Christi Corpus publice magna- que cum solemnitate per præcipuas urbis suæ plateas circum- tulit, hæreticis stupentibus, sed nihil contra monachum ejusve sodales audentibus attentare. Tandem, dum pestis grassa- batur, proximorum caritate succensus pestiferis Sacra- mента ministrans ipse quoque letali morbo infectus est, et sic migra- vit ad Christum hac die anno 1606. (Hag., n. 516).

In Normannia, mense Augusto anno 1794, passio Domni Granderey, monachi abbatiae Barberii. In villa abditus vive- bat non deposito habitu monastico, atque in occulto sacrum ministerium exercebat. Quem Dominica quadam die novarum rerum sectatores illius loci comprehendunt, cœdunt pulsant- que, plumbea glande ictum in crure vulnerant humerumque ei baculo percutiendo frangunt; atque tandem in camino ipsum suspendunt succenduntque paleas, ut suffocetur et comburatur. Quæ supplicia summa toleravit patientia, nihil dicens nisi interdum clamitans: « Sante Bernarde, ora pro me ». (Hag., n. 296).

Anno 1850 monasterium conditur B. M. ad Nives.

6 Augusti.

In Anglia, mense Augusto 1635, passio Georgii Lazemby, monachi Joravallis. Cum hæreticæ religionis minister, jussu regis Henrici VIII, in ecclesia monasterii prædicasset Roma- num Pontificem majorem potestatem remittendi peccata non habere quam Angliæ Episcopos, ipse huic errori fortiter intercedens, palam professus est omnibus obligationem incumbere visibilis Ecclesiæ Capiti obtemperandi, qui alius non esset nisi solus Papaæ. Quam catholicam doctrinam pluries interro- gatus iterum et iterum audacter enuntiavit. Quapropter sup- plicio est affectus. (Hag., n. 218).

In monasterio B. M. de Consolatione in Sinis, mense Augusto 1900, transitus pii Fratris Mauriti Tien, conversi. In sæculo ceteris operariis quiescentibus, ipse in solitario loco orare consuevit. In monasterio deinde mansuetudine, obe- dientia ac inconcussa in rebus adversis et opprobriis patientia clarus, silentio numquam defuit, semper et ubique incedens sensibus mentisque affectionibus pie in Deum collectis. Ac

dum bubulci officio fungitur, per viam transeuntes spectaculum in monte demirabantur pastoris medio in grege genibus flexis intento animo rosarium recitantis. Qui brevi post solemnen professionem morbo herniæ afflictus est. Imminente autem incursione conjuratorum qui « boxeurs » nomine notabantur, Christianorum duo millia et amplius intra monasterii muros confugerant. Talibus vero in rerum adjunctis bonus frater cura carebat qua indigebat. Qui acerbos ex morbo tolerans dolores, aestivo tempore calidissimo potu ciboque fere destitutus, immobilis jacens nullumque a quoquam accipiens solatium, ne minimum quidem dabat impatientiæ signum, sed tantum hæc verba crebro proferebat: « Sancta Mater mea ». Post ejus mortem, quam quadragenarius fere oppetiit, qui corpus lavabant vulnus in ventre putridum reppererunt, fratrisque virtutem intellexerunt fuisse vere heroicani. (Hag., n. 750).

Anno 1859, dedicatio ecclesiæ Augiæ-majoris in Austria.

Anno 1856 conditum monialium monasterium Stellæ-Mariae in Vorarlberg.

7 Augusti.

In Claravalle, memoria beati viri **Gerardi**, Alvastræ in Suecia Abbatis secundi. Cum S. P. Bernardus, petente religiosa femina regina Sueciæ, conventum fratrum ad illas partes dirigeret, inter mœrentes fratres Gerardus, adolescens Trajectensis, impatientius ceteris de separatione a tanto Patre dolebat, eo maxime quod spem amitteret inter sacra corpora fratrum Claravallensium diem novissimum exspectandi. Misericordia motus vir beatus securum eum fecit ipsum in Claravalle moritum. Qui sciens pium Patrem nec falli posse nec fallere velle quemquam, gavisus est valde. Cum postea ad Abbatis dignitatem invitus condescendisset, cellarario suo, viro prudenti, universa domus ordinatione in temporibus cunctisque negotiis exterioribus commissis, totum se spiritualibus mancipavit. Cum autem senuisset et usque ad decrepitam ætatem pervenisset, variis quoque infirmitatibus corpus ejus quateretur, verbo sanctissimi Patris Bernardi firmiter fidens, fratribus quantumlibet contradictibus, in gestatorio inter duos equos composito collocari se jussit, et non sine grandi miraculo a finibus orbis in Claramvallem venit, ibique postquam in infirmitorio aliquandiu recubuit, in bona confessione spiritum exhalavit. Cujus decessum cum rex Sueciæ comperisset, cum gemitu protestatus est regnum et

terram suam dignam non fuisse, in qua tanti viri requisicerent sacra ossa. (Hag., n. 319).

Anno 1817, restitutum est monasterium B. M. de Mellario, quod conditum erat anno 1132. Hac eadem die celebratur dedicatio ecclesiae hujus monasterii.

Anno 1818 monasterium conditum B. M. de Custodiis.

8 Augusti.

In divino Officio, Commemoratio sancti Famiani. Ex Colonia Agrippina oriundus, spretis paternis divitiis et habitu clericali indutus, primum vitam duxit partim pii peregrini, partim eremitae. Quinquagenarius vero in Hispania degens, Cisterciensis Ordinis nomine attractus, Ursariæ habitum religiosum suscepit. Qui deinde cum Abbatis licentia sacras resumpsit peregrinationes, atque Jerosolymam Romamque iterum profectus est. Venit tandem in Gallesinam civitatem, ubi cum in speluncam moriturus secessisset, loci incolas monuit, ut custodirent corpus ipsius, quia Dei magnalia visuri essent. Multis reapse miraculis post mortem, anno 1150 obitam, divulgata est ejus fama, a qua et nomen suum traxisse fertur, nam primo Quardo seu Wardo appellabatur. Cujus cultum localem et popularem Adrianus Papa IV post quatuor annos approbavit, sacramque Famiani corpus usque hodie integrum asservatur. (Hag., n. 161).

In monasterio Elenbergensi in Alsatia, anno 1848, transitus Patris Petri de Alcantara Vondercher, monachi. Vir erat pietate insignis, qui in durissimis etiam frigoribus omne tempus ab officiis liberum orationi impendebat coram Tabernaculo. Summa ejus erat sensuum mortificatio; animi vero demissione longe praestabat inter omnes. Tradunt autem nocte qua de vita decessit, fratres ægro assidentes amoenissimum concentum audiisse, monialemque quandam vicini parthenonis monachorum ecclesiam mirabiliter conspexisse illuminatam. (Hag., n. 698).

9 Augusti.

In monasterio B. M. de Trappa, in festo S. P. N. Bernardi anno 1674, transitus Benedicti Deschamps, monachi, qui, sicut multi alii ejusdem cœnobii qui tunc fuerunt fratres, in infirmitate et ægrotatione sese sanctificavit. Morbum per pneumaticum per quatuor annos æquo semper animo toleravit. Nec ipso ultimo anno, frebri incremente quamvis debilitatus,

Quadragesimæ observantia et exercitiis solvi consensit. Post Pascha vero malum ita ingravescebat, ut in valetudinarium deductus sit, ubi usus in suo monasterio pro infirmis statutos satis duros fideliter observavit. In colloquiis cum Abbe seu servitoribus, quæ Scripturarum cogitationibus erant referta, maxime cœli manifestabat intrandi gaudium et ardorem, animumque de vocatione erga Deum gratissimum. Ac ultimis vitæ diebus sacra Dape pluries refectus, purissimam animam lætus reddidit Deo suo. (Hag., n. 612).

In monasterio Lucidæ-Vallis in Bavaria, anno 1814, cœlo nascitur Mater **Stephania Lanner**, juvenis monialis. Spiritualis perfectionis studiosissima, corpus suum voluntariis asperitatibus inclementer tractavit vereque, secundum S. P. Benedicti Regulam, sollicita erat ad opprobria, ad vitæ etiam multimoda incommoda, et ad humilitatem. Quæ tota in divinum amorem veluti immersa, imo quandoque in extasim rapta est. Plurimis autem annis post mortem corpus incorruptum inventum esse constans est loci traditio, grataque est adhuc ejusdem ibidem memoria. (Hag., n. 686).

Anno 1884, dedicatio ecclesiæ B. M. de Monte-Sancti-Joseph (Ros Cré) in Hibernia.

10 Augusti.

Toleti in Hispania, anno 1490, depositio **Beatæ Beaticis da Silva**. Isabellam cognatam Joanni II Castellæ regi nupturam inter clariores pedisequas ex Lusitania comitata erat. Quæ injuste suspectam eam habens, in arca seu cista includi jussit. Illa autem a Beatissima quam invocabat Deipara liberata, e curia aufugit, atque apud moniales Cistercienses S. Dominici de Silos se abdidit. Hic veste viduarum induita, Abbatissæ ceteroquin in omnibus paruit. Per triginta septem annos vitam ibi degit solitariam, orans duramque agens pœnitentiam, atque magna utens liberalitate erga pauperes et ecclesias. Sexagenaria autem a Fratribus Minoribus adjuta propositum jam dudum factum condendi novum Ordinem ad B. M. Virginis Immaculatam Conceptionem specialiter honорандam, tandem exsecuta est. Cujus cum a Summo Pontifice approbatio requireretur, Innocentius Papa VIII sororibus injunxit, ut regulam assumerent jam approbatam. Elegit itaque Beatrix regulam Cisterciensium, utpote magis sibi notam, servatis tamen ex bulla papali novo quod assumpserant vestimento propriisque quibusdam usibus. Secundum hunc igitur

vivendi modum una cum sororibus novitiatum incepit. At antequam terminaretur letali febri correpta est, votisque emissis ad cælestes divi Agni nuptias evolavit. Cujus cultum immemorialem Pius Papa XI anno 1926 approbavit et confirmavit. (Hag., n. 55).

In monasterio B. M. de Portu-Salutis, anno 1836, transitus Patris **Frederici Maillard**, monachi. Qui cellararii officio obiens, ad amussim S. P. Benedicti pro hoc munere præscripsit regulis obsecutus est. Maxime vero eluxit eximia in pauperes largitate. Quo factum est ut, cum annos natus quadraginta tres, gravibus infirmitatibus fortiter toleratis succubisset, egeni catervatim ad funera confluxerint, viris claustra occupantibus, feminis autem contra claustrum craticulam congregobatis, orantibus et plorantibus. In quo maxime valuisse scribunt hæc S. Scripturæ verba: « Et eleemosynas illius enarrabit omnis ecclesia sanctorum ». (Hag., Suppl., n. 691 b).

ii Augusti.

Festum Susceptionis Sanctæ Spineæ Coronæ, quod cum pretiosissimæ hæ Reliquiæ Constantinopoli Parisios delatae et a S. Ludovico Galliæ rege solemniter susceptæ essent, eodem sancto principe petente anno 1240 a capitulo generali institutum est pro monasteriis regni ejus, atque anno 1292 ad universum Ordinem est extensum.

In Livonia, passio **Alberonis**, Prioris, et **monachorum** Montis S. Nicolai seu Dünamünde. Hoc monasterium ad repellendos Curonum et Semigallensium impetus firmissimis erat munimentis cinctum. Quibus excitati gentiles in festo S. P. Bernardi anno 1228 ipsum expugnarunt monachosque crudelissimæ neci dederunt. Restituta est domus fratrum sanguine madens. At anno circiter 1310 ob insuperabiles difficultates conventus Padisium se contulit, ubi item asperima fata experti sunt, cum in nocte S. Georgii anno 1343 duodetriginta monachi a rusticis Harrigiensibus enecarentur. (Hag., n. 200).

Eadem die anno 1627, in monasterio Speciosæ-Vallis in regno Wirtenbergico, transiit venerabilis Prior **Vitus Wildericus Sprengler**, vir multis naturæ donis præditus. Qui cum periculose infirmari inciperet, convocatis fratribus et novitiis, quorum magister erat, dixit: « Filioli, nolite tristari: ante

festum melliflui Patris nostri non moriar; illo autem festo diligenter attendite ». Dixit autem hoc septima septimana ante festum S. Bernardi. Hac itaque solemnitate appropinquare, in ejusdem vigilia sacram Unctionem ab Abbatе accepit, atque novellæ plantationi benedicens, omnibus et singulis vocationem illorum serie inculcat. Et sæpe repetens: « Jam vado ad æterna gaudia », sequenti die vigesima Augusti, eadem hora diei tertia, qua et S. P. Bernardus transierat, et ipse obdormivit in Domino. (Hag., n. 560).

12 Augusti.

In Italia, anno 1709, obitus Domni **Malachiæ Garneyrin**, Abbatis B. M. de Bono-Solatio. Vehementioribus oppositio-nibus victis ex Ordine S. Antonii in Trappæ transiit cœnobium, ubi brevi gravissimis infirmitatibus afflictus atque probatus est. Tandem autem curatum, Abbas de Rancé recto-rem posuit monialibus de Claretis. Qui repudiata abbatia Stamedensi, postea obedientia coactus Abbas factus est instaurati monasterii B. M. de Bono-Solatio in Etruria. Hic suos paterna caritate moderabatur, agendi rationem sibi ponens illud S. Regulæ: « Studeat Abbas prodesse magis quam præesse ». Omni tempore cuique præsto erat, et quemcumque benevolentissime tractans, omnium levabat angores. Ejus vero modestia vere angelica eximiam redolebat animi puritatem. Nulla re ab intimo cum Deo commercio detrahi potuit. Ut cum suis a magna egestate sublevaretur beneficos adire noluit, ne voti virtutisque paupertatis meritis privarentur. Post quatuor dumtaxat regimis annos, cum in agris laborans adversi aliquid ei accidisset, sancte migravit. (Hag., n. 636).

In monasterio B. M. de Consolatione in Sinis, anno 1893, pie decessit Reverendus Pater **Ephrem Seignol**, hujus cœnobii conditor. Adolescens lecta vita Fratris Ephrem Ferrer, juvenis quondam monachi B. M. de Aquabella, eidem religione mancipare se voluit. Stamedii postea Prior factus, violenter tamen deinde cum suis ex hoc loco expulsus, item designatus est ut in Sinis Ordinis nostri conderet monasterium. Hoc autem opus admodum arduum cum post multos labores et angores florere tandem cœpisset, ipse minus rectum in modum a regimine amotus est. Quam ignominiam patientissime, imo gratanter accepit, in eadem domo nihilominus perseverans, occultus vivens inter fratres, vultu sereno cete-

risque semper affabilis, Priori antea sibi subiecto multoque juniori magna cum humilitate submissus atque obediens. Et quem in vita tam extranei quam domestici sanctum habebant, hujus post mortem reliquias requirebant. (Hag., n. 733).

Anno 1269, solemnis translatio seu elevatio monachorum, conversorum, novitiorum Claravallensium, qui sub sancti Patris Bernardi optato laudatoque regimine pie vixerant, quorum venerabilia ossa in mausoleo sub altari capellæ ducum Flandriæ cum reverentia tunc deposita sunt. (Hag., n. 173, et Suppl., p. 67).

13 Augusti.

In Nova-Pomerania (quæ Australiæ insula hodie Nova-Brittannia appellatur), in Apostolico Vicariatu Rabaulensi, anno 1904, passio Fratris Aloysii Bley, conversi monasterii de Maria-Stella in Bosnia. Ex Westphalia oriundus in hoc cœnobio fideli excellebat Regulæ observantia, sese sacrificandi grata voluntate jucundaque in fratres comitate. Novæ domus condendæ causa cum alio fratre converso missus est, ut illam regionem exploraret, lignarii interim artificio exercendo Missioni inserviens. Qui cum in statione S. Pauli in novæ ecclesiæ parietibus tegendis occupatus erat, repente loci inculti incolæ, quos Canaques seu Kanaken appellant, in missionarios violenter incursarunt; atque cum duobus sacerdotibus duobusque fratribus Congregationis Missionariorum SS. Cordis et quinque Sororibus de Hiltrup, Frater quoque Aloysius in pectore glande, atque securi in cervicibus percussus crudeliter interemptus est. Alius autem frater tunc absens erat. (Hag., n. 306).

Antverpiæ in Belgio, in monasterio SS. Salvatoris, memoria pii viri Petri Pot, hujus monasterii conditoris. Divitias in Syria congregatas, uxore et filiis consentientibus, liberaliter egenis ac xenodochiis erogabat, ita ut « Pater pauperum » vulgo appellaretur. Pro qua magnanimitate et caritate a Sigismundo imperatore Eques Aureatus creatus est. Qui ad stabiliendum pietatis opus quod considerat, suas in ædes Cistercienses arcessivit monachos Colligationis Sibculensis, quos unice venerabatur. Summo etiam affectu colebat S. P. Bernardum, utpote in hujus solemnitate natus. Postmodum in eadem solemnitate uxorem duxit, prima Antverpiæ cœnobii fundamenta jecit, et tandem eadem die inter prædictos Cistercienses monachos, « cum quibus religiose conversatus est », anno 1450 feliciter obdormivit in Domino. Uno elapso sæculo monasterium a Calvinistis hæreticis destructum est ipsa die

S. Bernardo sacra, atque iterum transacto aliquo tempore, eadem superveniente solemnitate, expulsis hæreticis Cisterciensibus restitutum est. (Hag., n. 478).

14 Augusti.

Olivæ in Pomerania-minore, beatæ memorie Adam Trebnic, Abbas. Fuit antea canonicus Wladislaviensis. Archidiaconus Pomeraniæ ac Ordinarii loci cancellarius. Abbatे prædicti monasterii ægrotante conventus de successore sollicitus regi Poloniæ, cui vitiose jus nominandi erat, scripserunt pro Adamo, ea tamen lege ut abbatiam possidendam non adiret, nisi postquam per duos annos in Claravalle, sub sancto ibidem Abbatे Dionysio Largentier, novitiatum perfecisset, ut tanto melius ac secundum Ordinem monasterium regeret. Quæ omnia a rege benevole approbata sunt, ipseque Reverendus Domnus Adam talem conditionem humiliter accepit. Qui postea Priori gratias egit, quod sub tam sancto Claravallensi Abbatē egerat tirocinium. Abbas igitur ordinatus, anno post Vicarius Generalis quoque per Pomeraniam et Polonię designatus est. Jura Ordinis æque ac disciplinam regularem multo zelo vindicavit; proprium corpus satis debile dure tractavit; pauperibus autem liberalissimum se exhibuit. Post quatuordecim regiminis annos, anno 1630, obiit cum magna sanctitatis fama, causaque ejus beatificationis Romæ introducta est, sed ob argenti penuriam ad finem non est perducta. Corpus autem per consilium Roma missum e sepulchro extractum cum vestimentis incorruptum inveniebatur, primum videlicet anno 1667, deinde anno 1684, itemque 1910; et ex gratiis et curationibus ipsius intercessione impetratis complures litteris consignatæ sunt. (Hag., n. 58).

In Hibernia, sæculo XVI ad finem vergente, passio quadraginta monachorum cœnobii Magiensis, qui simul cum Abbatē ab hæreticis in monasterium irruentibus ante ipsum Venerabile Sacramentum in odium fidei obtruncati sunt. Apud Hibernos autem constans est traditio senem cellarium, cum peractis negotiis domum esset reversus, ac ipse tristis de tam crudeli strage doleret quod in ista vigilia Assumptionis B. M. Virginis nulli adessent qui tantæ solemnitatis Vesperas celebrarent, chorum intrantem omnia sedilia oppleta repperisse. Videbat in gutture singulorum circulum rubeum, habebantque coronas in capitibus et palmas in manibus cœperuntque canere: « Deus, in adjutorium meum

intende», ac Vesperas ut de similibus cantoribus sperari poterat absolverunt. (Hag., n. 236).

15 Augusti.

Festum Assumptionis B. M. Virginis, sub hoc mysterio Ordinis nostri Patronæ principalis.

In Gallia, memoria passionis Domini **Gervasii-Protasii Brunel**, Prioris B. M. de Trappa, ac Abbe defuncto hujus monasterii tunc temporis Superioris. Expulsus in natali mansit loco de Magnières, solitarius pie vivens. Verum, novatorum atrox dominatio cum et in civitatem Nannetensem invasisisset, una cum Domno **Antonio-Michaël-Joseph Du-jonquoi**, magistro antea conversorum, ad Helvetiam fugerunt; at in via comprehensi sunt. Dimissi tamen redierunt in Magnières. Paulo post iterum capiuntur; atque quod jusjurandum libertatis et æqualitatis dare recusaverant, exilio ad insulas multati sunt. Mense igitur Januarii 1794 per viam contumeliosissime vexati Rupefortium conducuntur, impununturque in navem « Les deux Associés », in qua vi et injuriis crudelissimis prior succubuit venerabilis Superior, in festo scilicet S. P. Bernardi, ac postera die item Dominus Antonius. Quorum exuvias unum accepit sepulchrum. — His autem duobus adjungimus memoriam Fratris **Eligii Richy**, ejusdem monasterii conversi, qui eisdem ærumnis fractus decessit die 30 hujus mensis. (Hag., n. 293 et 295).

In Claravalle, memoria simplicis cuiusdam fratris conversi, quem posteritas « Desiderium » appellavit. Qui instante aliquando solemnitate Assumptionis B. M. V., cum ex magistri ordinatione in grangia remanere deberet, nocte gregem suum servans, fratrum tamen devotionis pro modulo suo particeps effici cupiens, ad signi matutinalis sonitum surrexit, et dum versus illam plagam cœli qua monasterium situm erat, vultu et animo intentus stabat, angelicas salutationes salutationibus superaddidit, et in tali negotio reliquam noctis et diluculi partem sine tædio transegit. Cujus fervorem Dominus sancto Bernardo Abbatи per spiritum revelare dignatus est. Qui deinde in conventu fratrum sermonem habens, simplicis fratris orationem simplicem monachorum sublimissimam etiam contemplationem superasse asseruit. (Hag., n. n. 340).

Anno 1036, Sienæ in Italia, dedicatio ecclesiæ SS. Salvatoris, quæ hodie monasterii est Cisterciensis.

Anno 1939, in Helvetia restituitur monasterium B. M. de Altaripa, quod anno 1137 conditum est.

16 Augusti.

Nucariæ in Sicilia, **beatus Hugo**, Abbas, qui floruit sæculo XII, atque a die obitus, qui accidit 17 Novembris incerti anni, a monachis seu clero populoque, maxime infra octavam Assumptionis B. M. V., solemniter colitur ut Sanctus locique Patronus. (Hag., n. 34).

In Hispania, memoria Athanasii de Villa Gomez, monachi S. M. de Nucalibus. Postquam in assidua contemplatione, spiritus puritate et carnis maceratione vitam sanctissime traduxit, exultans et laudans animam Deo reddidit. Ex cuius ossibus etiam post multos annos odor suavissimus et vere cœlestis emanavit. (Hag., n. 525).

In monasterio B. M. de Fonte-Gumbaldi, anno 1878, sancte migravit Reverendus Domnus Dositheus Pellan, Abbas. Sacerdos annorum quadraginta quinque claustrum intravit B. M. de Mellario, septemque annis elapsis prædicti cœnobii Abbas factus est. Qui subditos firmiter et prudenter regebat, pietate angelica ex corporis habitu refulgente. Amor autem et observantia erga alios virtus erat, quæ potissimum elucebat in homine benignissimo animoque maxime demisso. Nemo ut ipse dulciter reprehendebat, paterne corrigebat, verbum inventiebat consolatorium, simpliciique verbo seu aspectu animos corroborabat eosdem Deo sibique concilians. Monachi, sacerdotes sæculares, laici hac alliciebantur suavitate, quam non tenebat ex origine sua britannica, sed a gratia et labore, ita quidem, ut regionis incolæ, etsi parum christiani, ad eum concurrerent, ejusque publice etiam in via genibus flexis benedictionem petere non vererentur. At dum aliis dulcissimus exstitit, sibi erat durus atque austerus. Qui cum post regimen undeviginti annorum e vita decessisset, in maximos luctus et mœstitudinem incidebant omnes tam extra quam intra monasterium, atque complures coronas suas precotorias ad venerabile corpus admovebant, quod ut reliquias osculabantur. Hodie adhuc a pluribus ut Sanctus ibidem colitur. (Hag., Suppl., n. 718 c).

17 Augusti.

In magno-ducatu Badensi, **beatus Hugo**, monachus cœnobii de Porta-cœli seu Tennenbach. Juvenis fuerat moribus levis; morbo autem correptus et timore perterritus, cum ipsius rogatu in monasterium delatus esset, præter spem

pristinæ sanitati restitutus est. Sævus exinde ulti exstitit commissorum. Supra solitas orationes et Horas canonicas quotidie integrum psalterium dicebat usque ad ultimum diem suum. Cum cellararii officio fungeretur horis diurnis fratribus sedulum exhibebat obsequium; nocturno vero tempore otio contemplationis fruebatur. Pauperibus et mendicantibus quasi misericordiæ visceribus abundabat, qua in beneficentia cibus non raro mirabiliter multiplicatus est. Octogenarius anno 1270, die S. P. Bernardo sacra, cum affectuosius solito et prolixius Missam terminasset, innuit quibusdam fratribus mortem sibi imminere. Qui Oleo sancto munitus, Sanctissimæ Trinitati, quam specialiter colebat, se commendans, vultu placido spiritum exhalavit. (Hag., n. 174).

In Hispania, memoria præstantissimi Abbatis **Laurentii de Zamora**. In ipso concertare videbantur pietas et modestia cum rarissima sacrarum rerum scientia orisque facundia, qua, cooperante gratia Dei, multos a vitiis detraxit seu per iter duxit virtutis. Membrorum etiam cum destitutus esset officio, nihilominus caritatis amore flagrans, ab aliis adjutus cathedram ascendebat ad populum confluentem verba prædicationis facturus. Quod tanta mentis alacritate peregit, ut corpus infirmitatibus oppressum membrorum omnium officio fungi visum sit, quo tamen, peractis contionibus, protinus destituebatur. Virorum principum quoque amores oculosque ita perstrinxit, ut tanquam numen ab alto delapsum ab eis suspiceretur et coleretur. Obitus autem annus ignoratur. (Hag., n. 529).

18 Augusti.

In Suecia, anno 1185, in cælum migravit beatus præsul **Stephanus**, primus Upsalæ Archiepiscopus. Ex Ostrogothia oriundus, in Alvastræ monasterium intravit, nihil unquam minus cogitans quam a contemplationis vitæ dulcedine ad activæ sollicitudinem revocari. Regis autem importunitate et Summi Pontificis consensu inde extractus est. Qui omnium salutem et utilitatem ita prosequebatur, ac si singulos genuisset. Concordiam, pacem, tranquillitatem, justitiam, divinarum et humanarum legum observantiam sine ulla intermissione omnibus suasit et plurimis persuasit. Regem ipsum ad monasteriorum et templorum erectionem atque ad plurima alia magnifica opera pietatis et christianaæ fidei propagationem induxit. Rex autem in omnibus rebus consilia non secus ac

data divinitus oracula venerabundus implevit. His igitur piis et sanctis studiis Stephanus meruit ab omnibus uti pater patriæ honorari, et ab Alexandro Papa III archiepiscopali prærogativa insigniri regnique Primum constitui atque Apostolicæ Sedis Legatum. Qui pacis patriæque libertatis ac gloriae coram Ecclesia quoque procurator insignis, sanctos videlicet ejusdem in album cælitum solemni ritu referendos curando, plenus operibus bonis in Domino obdormivit, fuitque translatus in suum monasterium Alvastrense. (Hag., n. 356).

Romæ, anno 1904, decessit Reverendissimus Dominus **Sebastianus Wyart**, qui divinæ Providentiæ cum fuisset præclarum cum aliis instrumentum tres Trappensium Congregations in Ordinem autonomum conjungendi, primus quoque electus est Ordinis Cisterciensium strictioris observantiae Abbas Generalis. (Hag., n. 755).

Anno 1602, dedicatio ecclesiæ S. Bernardi ad Thermas in urbe Romæ.

19 Augusti.

In Gallia, **beatus Guerricus**, Abbas Ignaci. Ex scholastico seu scholæ magistro ecclesiæ S. M. Tornacensis S. P. Bernardo suadente monachus factus est Clarævallis, vitamque ibi duxit vere angelicam. Atque cum « regularibus sacræ doctrinæ uberibus lactaretur, haud degenerem se tanti Patris filium moribus et vita probabat », ita ut S. Bernardi discipulus prædilectus a posteritate laudatus sit. Post septemdecim annos ejusdem beatissimi Patris opera Abbas electus est Ignaciensis. Hoc munus magna cum humilitate suscipiens, caritate studuit prodesse fratribus magis quam præesse. Quod autem propter corporis debilitatem eisdem exemplum laboris præbere non potuit, spiritualibus sermonibus humilitate et caritate quasi conditis amplissime compensabat. Quorum præcipuum præclarumque argumentum Christi fuit formatio in nobis per Mariam. Contigit Dei famuli beata mors anno 1157. Cujus cultum immemorialem Leo Papa XIII anno 1889 confirmare dignatus est. (Hag., n. 21).

Candeledæ in Estramadura, Hispaniæ provincia, ipso festo S. P. Bernardi tanquam Patronus loci colitur alias **sanctus Bernardus**, monachus fortasse Vallis-Ecclesiarum, ceteroquin autem incognitus. (Hag., n. 135).

In eodem festo, anno 1263, decessit **beatus Gobertus de Asperomonte**, monachus Villarii in Brabantia. In Lotharingiæ finibus exortus erat fuitque vir in sæculo nobilissimus magnæque familiæ pater. Corpore robustus, verbo terribilis, contra hostes superbos atrocissimus, parvis autem et humilibus mansuetus. Qui Christo auxiliante cœpit considerare famam mundanæ gloriæ in cælo non permanere. Quare omne cœpit negotium Dei et Ecclesiæ proprium sibi facere, injuste oppressos defendere, inimicis parcere propter Deum. Assunto etiam Christi signaculo, in Terram Sanctam transfretavit, B. V. Mariæ devotum in itinere obsequium præstans. Cum autem rediisset, divitias multas, quibus utebatur, postponens, Villarium intravit. Hic considerabat potissimum illud S. Augustini et S. Bernardi, quod sub spinato Capite non decet membrum fieri delicatum: unde carnem omnimodo domare satagebat. Erga egenos autem pia gestabat viscera. Qui cum aliquando in itinere ex caritate suscepto casu sub equo ruisset in faciem, acerbis gravibusque læsionibus afflictus sancte migravit. Post beatum Arnulphum inter Beatos Villarienses cultum omnium majorem sortitus est Gobertus. (Hag., n. 170, cum Suppl., p. 1).

Anno 1874, dedicatio ecclesiæ S. M. de Deserto, cujus solemnitas agitur die 30 hujus mensis.

20 Augusti.

Solemnitas **Sancti Patris Nostri Bernardi**, Clarævallis primi Abbatis atque Ecclesiæ Doctoris.

Ex patris oppido Fontanis in Burgundia oriundus erat, matrique gravidæ, catellum se candidum et latrantem parturum per somnum conspiciendi, ejus futura divinitus demonstrata sunt. Erat autem Bernardus puer simplex et verecundus, pius, quietus ac mire consideratus. Adolescens divina protegente gratia ex gravissimis evasit sæculi diabolique tentationibus. Cui fugam meditanti occurrit Cisterci pauper parvumque monasterium, ubi sperabat fore ut ab hominum memoria deleretur. Ab hoc autem proposito cum fratres eum avertere conarentur, contra factum est ut ipse eos cum multis traxerit secum. Novitus hoc semper in corde, sæpe etiam in ore habebat: « Bernarde, Bernarde, ad quid venisti? »; ac corpore licet infirmus, spiritu vero validus, in nullo sibi parcens, instantissime laborabat ut mortificaret non solum carnis concupiscentias, sed et sensus ipsos per quos fiunt,

totusque absorptus in meditatione Dei, videns cetera non videbat, audiens non audiebat, nihilque sapiebat gustanti. Ubi in opere manuum vires deficiebant, ad viliora quæque confugiens laborem humilitate compensabat. Ut autem magis vitam viveret spiritualem, vigilabat ultra potestatem humanam, dum ad sumendum cibum accedebat quasi ad tormentum, tenebrumque corpus durioribus et continuis exercitiis ita attrivit, ut numquam inde convaluerit.

Hunc autem monachum juvenem, debilem et a negotiis sacerdotalibus alienum S. P. Stephanus fratribus præfecit Claramvallem condituri. Quorum incipiens dirigere animos, ipse ab altitudine sublimioris contemplationis descendens, primo quidem ab humana fragilitate nimia postulando discipulos absterruit. Verum, brevi fratrum humilitate edoctus et correctus, deinceps erga eos benignissimus exstitit, discretus atque sollicitus; erga semetipsum autem pristinum rigorem numquam relaxavit, moliens potius semper majora. Incessus ejus et habitus omnis modestus et disciplinatus, præferens humilitatem, redolens pietatem, exhibens gratiam, exigens reverentiam, solo visu lœtificans et aedificans intuentes. Dulcissimis affectibus plenum pectus gerebat, sanctasque colebat amicitias; nec filios, quos alio mittebat, dimittebat. Gravamen autem cuiuslibet hominis sustinere ei admodum grave erat, non sentire non poterat. Divinus quoque cum esset in dicendo, vere «diffusa erat gratia in labiis ejus» et «ignitum eloquium ejus vehementer». Christo puero seu crucifixo maxime devotus Mariæque præco præclarissimus, propter spiritualem unctionem scriptorum suorum, quæ quidem Sacrae Scripturæ verbis veluti contexuit, «Doctor mellifluus» a posteritate meruit appellari.

Cujus cum cresceret eloquentiæ, sanctitatis et miraculorum fama, ad remotas etiam pertrahi coepit regiones; ortoque schismate Petri Leonis ab ipso Francorum rege pavidus et tremebundus accersitus est, ut Dei nomine quis legitimus esset Pontifex declararet. Multum exinde laboravit ut schisma extingueretur; itemque deinde ut hæreses exterminaret, principes conciliaret, postremumque ut sacram prædicaret expeditionem. Crebras undique recipiebat epistolas et reddebat; episcopatum plures recusavit; ac ipsorum factus Paparum regumque consiliarius, majoribus fere temporis sui rebus publicis implicatus est, vereque exstitit vir sæculum suum regens.

Vincebat autem sublimitatem nominis cordis humilitas. In

ipsis itineribus ad meditandum omnis ei hora brevis, omnis locus erat congruus: interiore enim quam ubique secum ferebat solitudine fruebatur. Desiderabat omni modo subtrahere se negotiis, sed exire coëgit eum jussio Summi Pontificis vel capituli generalis. In choro vel alibi pluries quamvis absens præsens visus est, ipseque quandoque videbat in spiritu quæ circa suos agebantur; nec unquam pene domum rediit, quin piscator ille Dei copiosam ex sæculo secum traxerit multitudinem animarum.

Qui ut semper splendidior esset et purior, per totam vitam in religione actam quotidie in fornace ægritudinum probabatur. In oblatione Hostiæ salutaris, quam usque ad defectum ultimum vix aliquando intermisit, artus sibi vix cohærentes vigore spiritus sustentabat, semetipsum pariter offerens acceptabilem hostiam Deo in odorem suavitatis; donec illuxit magnus ille dies, quo dies illi perpetuus ortus est. Expletis itaque ætatis annis sexaginta tribus, anno post Christum natum 1153, dilectus Domini Bernardus, plus quam sexaginta monasteriorum pater, sive immediatus sive per filiorum foundationes, ex choro plus quam septingentorum fratrum lacrimantium transiit ad innumerabilem cœtum lætantium, quos ipse in cælum præmiserat filiorum. (Hag., n. 4.)

Anno 1945, dedicatio ecclesiae B. M. de Monte-Sancti-Bernardi in Anglia. Cujus tamen solemnitas agitur die 30 hujus mensis.

Anno 1215, in Germania conditum monasterium Loci-Sanctæ-Mariæ (Marienstatt), quod die 30 Augusti 1888 restitutum est; itemque in Belgio anno 1237 monasterium conditum Loci-Sancti-Bernardi, quod anno 1835 restitutum est in Bornem.

21 Augusti.

Apud Claramvallem, memoria quorumdam Seniorum, quos S. P. Bernardi quondam discipulos ob morum gravitatem, religionis integritatem, prudentiam et simplicitatem posterioris ætatis ibidem fratres maxime reverebantur. Præter aliquos qui alibi in hoc Menologio commemorantur, hic nominantur potissimum beatæ recordationis Dominus **Gerardus**, quondam Abbas Longi-Pontis, qui dicta et facta sancti Patris rimari studiose satagebat, atque monachi **Hugo a Monte-felici** et **Petrus Catalaunensis**. Qui cum aliis in sua amabili conversatione facile demonstrabant, quanta perfectionis plenitudo in Claravalle primis diebus effulserit. (Hag., n. 335).

In Hannonia, anno 1438, obitus venerandæ Matris **Mariæ de Senzeille**, Abbatissæ monasterii de Solis-Monte. Fuit illa mulier fortis, de qua loquitur Scriptura, quippe quæ virili pectore manum suam mittens ad fortia, multis laboribus in suo cœnobio monasticam reformaverit disciplinam. Quo factum est ut in domo ipsius non, ut in aliis Belgii parthenonibus, in monialium locum nonachi substituti sint, sed potius ex ipsius sororibus plures assumptæ sint ad alia asceteria reformanda. (Hag., n. 474).

22 Augusti.

Cameræ B. Mariæ juxta Bruxellas, sæculo XIII vixit **Godefridus**, capellanus, qui singularis devotionis et notæ virtutis exstitit vir. Annos fere quatuordecim diro herniæ viscerumque cruciatu tribulatus, numquam tamen a prædicatione et hominum salute promovenda quievit. Contigit autem, ut vir sanctus ante noctem medium morte subita intercipetur. Eodem tempore suavissimus angelorum cantus auditus esse dicitur, quem illius sancti viri causa fuisse editum dies sequens comprobavit, quo vita functus in conclavi suo reperitus est. (Hag., n. 463).

In Claravalle, memoria pii cuiusdam monachi, qui alumnus existens Ordinis regularium canonicorum, cum esset proficiendi avidus, vehementer desiderabat S. Bernardi in Claravalle magisterio subjici, sed ipso sancto Patre vivente id consequi minime potuit. Post ejus obitum vero voti compos factus, novitius adhuc beati viri memoriam pene incessanter atque insatiabiliter animo volvebat, pluriesque sive in somnis sive vigilans a beato Patre etiam visitatus est. Vestem autem innocentiae, qua non tam foris quam intus vestitus erat, jugi meditatione perpetuaque sollicitudine illibatam servare contendit, sicque post vestigia venerandi Patris, quem unice diligebat, indefesso studio pro modulo suo gradiens, illi associatus est in cælis, cujus in terris positus consortium ardenter desideravit et vigilanter requisivit. (Hag., n. 337).

Anno 1140, dedicatio ecclesiæ monasterii S. Dominici in Italia.

23 Augusti.

In Gallia Narbonensi, beatæ memoriæ **Joannis a S. Basilio Marion**. Congregationi Fulensi candidatum se adjunxit cum primus adhuc vigebat servor. Pœnarum sitiens, non

paucas addebat ad durissimas observantias, quas, cum scriptis nondum constarent, sed vigerent tantum consuetudine, servabat tamen ad unum omnes. Simul inflammata dicendi ratione reprobis sæculi moribus bellum inferebat. Ad ecclesiarum vero regimen evehi ter quaterve recusavit. Cœtui adaugendo inhærebat fervidus. Novo autem monasterio præpositus, attritis jamdudum viribus, insuetos labores non diu sustinuit, sed anteriore rigore per decennium exhaustus, anno 1593, die 25 hujus mensis, vitæ cursum consummavit. (Hag., n. 531).

In monasterio B. M. de Trappa, die 12 Augusti 1818, lætabundus decessit in cælum Pater **Carolus-Maria Ramel**, monachus. Cum in cœnobio Vallis-Sanctæ vitæ religiosæ bis frustra conatum instituisset, in instauratum deinde Trappæ monasterium tertio receptus, corporis ibi duris afflictionibus simul ac humilitate enituit, divinumq[ue] Officium omni sollicitudine præparatum cum pietate vere angelica decantabat. Omne tempus sibi liberum relictum degebat in ecclesia; Mariam singulari devotione prosequebatur, dum vultum semper exhibens animi gaudio radiantem, intuentes ad virtutem dulciter alliciebat. Sacerdotio auctus tremens accedebat ad altare. Qui gravissimo morbo correptus ac omnino debilitatus, nullum unquam protulit impatientiæ signum, sed Crucifixi imaginem assidue considerans, Deo gratias agere non cessavit. (Hag., n. 674).

Apud Montem-Pussum in Germania, venerabilis virgo **Tudecka**, prima loci Antistita. Ex traditione seu monumentis sæculi XVI mulier habebatur sanctissima, quæ suo exemplo et pia conversatione multas virgines e mundi fluctibus eripuit Christoque castarum animarum Sponso conjunxit. Vitam rigidissimam in eremo per quinque annos egit, quibus variis laboribus, difficultatibus et omnium rerum indigentia affligebatur, sed superans in Eo qui non reliquit sperantes in Se, constanter perseveravit usque ad mortem, quam obiit die 24 hujus mensis anno 1232. (Hag., n. 440).

24 Augusti.

In monasterio B. M. de Nazareth prope Liram in Belgio, anno circiter 1250, de hoc mundo transiit beatus **Bartholomæus** (Lanio), pater beatæ Beatricis Priorissæ, ac trium Cisterciensis Ordinis asceteriorum egregius conditor. Erat enim de divini cultus decore amplificando sollicitus, in prox-

morum indigentia sublevanda assiduus, sed in domando proprio corpore asper et rigidus, in sustentatione vero sobrius et modestus. Multos peccatores opitulante Christi gratia ad emendatiorem vitam convertit; multos etiam per religionis habitum et votum professionis Christo Domino consignavit. Interdiu Marthæ vicem agebat extrinsecus, nocte vero ad pedes Domini cum Maria residebat, frequenterque illi pius Dominus secretorum Suorum mirabilia revelavit. Qui annos natus nonaginta septem, moriens filiabus mœrentibus affirmavit se etiam super liberorum suorum sempiterna prædestinatione divina revelatione certum esse factum. (Hag., n. 162).

Parisiis, anno 1637, obiit Reverendus Dominus **Stephanus Maugier**, ex Eleemosynæ monacho Charmeiæ Abbas. Qui cum Ordinem suum Cisterciensem collapsa disciplina languere consiperet, divino instinctu afflatus, inter primos in Gallia sanctorum Patrum conversationem instaurandam suscepit, omnibus pene desperantibus aut etiam reluctantibus. Et non solum Charmeiæ cœnobium, cui propter zelum postea præfектus est, in temporalibus et spiritualibus reparavit, sed et toti Ordini periclitanti subvenit, plura alia cœobia ad eandem morum reformationem inducendo, ac plures ad vitæ austерitatem denuo capessandam suo exemplo provocando. In sufferrendis probris et objurgationibus patiens exstitit, in pauperibus sublevandis promptus et largus, hilaris in hospitibus suscipiens, et in piis orationibus seu meditationibus fervens. Qui tandem laboribus et vitæ asperitate potius quam senio fractus, dum Vicarii Generalis et Superioris monachorum Strictioris Observantiae vices agebat, pie et sancte vitam clausit Parisiis, in collegio S. Bernardi, ubi in ecclesia ante gradum presbyterii est sepultus. (Hag., n. 588).

25 Augusti.

In Gallia, anno 1794, passio Patris **Pauli-Joannis Charles**, Prioris monasterii de Septem-Fontibus. Cum sæculi XVIII ultimo decennio Ecclesiæ hostes monasterio suppressionem minarentur, tali tempore Abbate absente, Prioris erat cœnobium gubernare. Qui quamquam novatorum arbitrio paulo obsequiosior fuisse videtur, ipse tamen ultimus carum suum reliquit monasterium; et cum in civitate Montluçon parvam communitatem restituisset, duobus annis post cum viginti fratribus ex hoc refugio iterum expulsus est. Deinde vero quod illicitum jusjurandum dare detrectaverat, relegandorum nu-

mero adscriptus in pontonibus per novem menses detentus est. Vir laudatur vocationis suæ spiritu plenus, de qua frequenter etiam loquens effecit, ut eam socii non solum magni facerent et revererentur, sed et amarent. Tenerimæ pietatis animatus, suavis et mitis, satis etiam eruditus, acerbissimis tandem vexationibus et ærumnis omnis generis pia morte succubuit. (Hag., n. 294).

In eodem monasterio B. M. de Septem-Fontibus, anno 1913, pie defunctus est Reverendus Dominus **Symphorianus Bernigaud**, Ordinis Cisterciensium strictioris observantiæ Definitor. Puer hoc monasterium petere jam conabatur. Quod cum adolescens tandem intrasset, post varia munera RR. D. Sebastiani Wyart a secretis factus est atque Ordinis Definitor. Multa deinde dirigebat in nostris monasteriis spiritualia exercitia, verboque suo ardentí et unctionis pleno optimos producet fructus salutis et sanctitatis. Quas contiones diuturnis meditationibus præparabat. Super omnia enim vir erat inten-tissimæ orationis, humilis etiam Deoque et hominibus animum exhibens gratissimum. Ordinem suum Cisterciensem suumque monasterium Septem-Fontium singulari prosequebatur amore et honore, eisdemque non paucas vocationes evocabat. Qui ubicumque moratus est, nomen reliquit viri Dei verique monachi. Asthma et intestinorum morbo graviter laborans, a B. Pio Papa X, qui magni eum faciebat, verba accipere meruit consolatoria a sancto Pontifice propria manu scripta. Mortem æquo lætoque animo appropinquantem vidit, Mariam Matrem continenter invocans; atque præsente conventu dulciter exspiravit. (Hag., n. 766).

Anno 1891, in Hispania monasterium conditum B. M. de S. Isidoro.

26 Augusti.

In Italia, beatus Joannes a Caramola, conversus B. M. de Sagittario. Originem traxit ex civitate Tolosana, sed secesserat in eremum longinquam, commorans in monte Caramola in provincia Lucaniæ. Hic autem totius Quadragesimæ refractionem ad panis quantitatatem coarctavit, quæ aliis vix ad prandiculum sufficeret. Qui cum Deo quasi unus spiritus effectus, spiritu quoque prophetiæ pollere cœpit. Diu jam hanc angelicam vitam duxerat cum ingruente gravi invale-tudine auxilium quæsiturus ad prædictum accessit Cisterciense monasterium, ubi tamen præteritam austernitatem integrum

custodivit, pane fere et aqua se sustentans. Lectulus ei erat brevissimus, quadratus et concavus, et quatuor pedum mensuram vix transiens, in quo solum contractus accumbere poterat; atque testabantur monachi nullum ex ipsis eum unquam conspexisse dormientem. Silentium ita observabat, ut non tam tacitus quam elinguis diceretur, magna contemplationis sedulitate erat intentus. Obiit hac die anno 1339. Cujus post mortem corpus integrum et incorruptum aut res quibus usus erat, tangendo, complures infirmi subito sanati sunt, atque in prædicto monasterio Officio cum propriis lectionibus colebatur. (Hag., n. 69 a).

In Westphalia, anno 1808, cœli incolis sociata est Reverenda Mater **Edmunda Paula de Barth**, Superiorissa monialium, quæ in posterum ad monasterium Elenbergense transierunt. Habitum sumpserat in Cisterciensi cœnobio B. M. de Ponteregio seu Königsbrück in Alsatia, quo in perturbatione gallica abolito convolavit ad asceterium B. M. de Sancta Voluntate Dei in Helvetia. Peragratis deinde Bavaria, Austria, Russia, tandem jussa a Domno Augustino de Lestrange, cum parte communitatis suæ ad Domnum Eugenium contendit Abbatem Darfeldensem. Hic autem suum monasterium in Rosenthal octennio administrationis ita virtutibus et doctrinis perflavit, ut in persecutione Napoleonica ne una quidem ex filiabus ejus ad sæculi vanitates, blandiente gubernio, redire voluerit. (Hag., Suppl., n. 671 b).

27 Augusti.

Natalis S. Guarini, Episcopi Sedunensis, quem in divino Officio die 14 Januarii commemoramus. Item natalis S. Amadei, Episcopi Lausannensis, cuius festum agimus die 28 eiusdem mensis Januarii.

In Gallia, anno 1793, passio Reverendi Domni **Antonii Ludovici Desvignes de la Cerve**, archicoenobii de Firmitate Abbatis ultimi. Vir erat moribus integerrimus suæque domus rerum temporalium diligentissimus administrator. Monasterio suppresso, cum in quodam castello abditus lateret, turpiter proditus atque captus Parisios deductus est, ut ubi securi illa funesta percuteretur. Verum, venerabilis senex infirmitatibus dirisque in nosocomio toleratis tractationibus succubuit antequam mortis sententia judicialiter pronuntiatur. (Hag., n. 280).

Villarii in Brabantia, memoria pii monachi **Joannis Præcursoris**. Jugum Domini portavit ab adolescentia sua, et cum adhuc tenellus esset, manum suam misit ad fortia. Otium summopere fugiebat, et Sanctorum gesta libenter scribebat et enarrabat. Cum magister conversorum factus esset, in gran-
giis prædicaturus non solum fratres, sed etiam familiam curiæ ad sermonem vocabat. Cum autem jam veteranus et emeritæ militiæ senex esset, novitios instituendi officium strenue adimplevit, et ex his quæ longo usu didicerat, rudes adhuc mentes exemplis tam veteribus quam recentioribus adversus vitia cautiores reddebat. Cælestibus etiam revelationibus vacuus non fuisse videtur. (Hag., n. 406).

28 Augusti.

In Hispania, anno 1606, depositio venerabilis præsulis **Malachiaæ de Asso**, Episcopi Jacensis. In coenobio Hortensi ab ipsa juventute educatus, in posterum primo Abbas Armeniæ in Gallæcia, deinde B. M. de Rueda in Arragonia creator. Inde vero Episcopus Uticensis assumitur, et tandem fit Episcopus Jacensis. Qui velut novum exemplar fuit Episcoporum primitivæ Ecclesiæ, in distributione eleemosinarum, in pœnitentiis, in humilitate, in caritate. Oratio et lectio sanctorum Patrum, in quibus erat versatissimus, totum tempus occupabant quod ab exercitiis et negotiis Episcopo injunctis residuum erat. Magnam partem Sacræ Scripturæ memoriter recitare solebat. Omnibus largum se exhibebat, cum tamen redditus episcopatus essent tenues, quos inter pauperes distribuebat. Multum fuit sollicitus de animarum bono, de rectitudine justitiæ, de pace et concordia ecclesiæ suæ et episcopatus. Sepultus est ante majus altare ecclesiæ cathedralis, ubi nullus aliis Episcopus tumulatus fuerat, reliquitque memoriam operum suorum sculptam in cordibus subditorum. (Hag., n. 517).

Dunis in Belgio, bonus Abbas **Walter de Dickebusch**, qui cum bis abbatis munere fungeretur, semel nimirum post B. Idesbaldum et, abdicato regimine, iterum post Haketurum, nimia caritate agebatur, ita ut si licuisset, totam etiam substantiam monasterii contulisset pauperibus. Inter cetera hoc memorabile fertur, quod die S. Martini, ad ejus imitationem, habens in via pauperem obvium fere nudum, propriam exuens tunicam eidem concesserit, et fere nudus ad monasterium

reverterit. Quem Dominus anno 1189 cælesti gloria vestivit. (Hag., n. 357).

Anno 1836, in Bavaria monasterium restituitur Campi Speciosi Superioris (Oberschönenfeld), quod anno 1211 conditum erat.

29 Augusti.

In Belgio, in monasterio B. M. de Nazareth prope Liram, **beata Beatrix**, Priorissa. Hujus pater beatus Bartholomæus Lanio, cuius memoriam die vigesima quarta hujus mensis egimus, puellulam ingeniosam rite instruendam curavit. Cum tamen ipsa ad pietatem magis propensam se exhiberet, in monasterio collocata est Vallis-Floridæ, ubi vel infirmitatibus afflita, tenerrimum corpusculum duris macerationibus flagitabat, quo videlicet per asperitatem et patientiam Christi gratiam mereretur. Obseratis sensibus exterioribus in interioribus cordis sui Christi Sponsi mysteria meditabatur assidue, qua in re tanta interdum spirituali jucunditate replebatur, ut vellet nolle interiorem jubilum exterius demonstraret. Postea vero gravibus contra fidem et castitatem temptationibus probata est. In quibus tamen in Deo spem et fiduciam inconcussam servabat, ita quidem ut firmiter teneret Deum, etiamsi præter unum hominem totum genus humanum damnaturus esset, ipsi illam salutis gratiam esse reservaturum. Fuit autem summum ejus remedium ac speciale refugium saluberrimum Corporis Christi Sacramentum. Cum tandem placuit Deo ab hoc continuo labore eam liberare, ad altiora contemplanda admissa est, ac Dominus animam illius igne sui amoris velut ignito jaculo repente perfodit, divina simul voce certiore eam faciens ipsam a Domino specialiter esse electam. Cujus promissæ felicitatis gaudia ut magis mereretur, postulavit a Domino ut ipsam variis infirmitatibus a cunctis peccatorum sordibus emundaret. Quanto autem corpus acrius infestabatur, tanto spirituali consolatione jucundius reficiebatur. Deinde vero per multos annos solo amoris incendio languescebat, atque in mysterium SS. Trinitatis mens ejus altius penetrare licuit. Cum una cum patre et fratre sororibusque ex monasteriis Vallis-Floridæ ac Vallis-Virginum tertium a patre conditum cœnobium de Nazareth dictum transiisset, per triginta annos Priorissæ ibi munus obiens, omnes ad ipsius intercessionem apud Deum confugientes consiliis et orationibus refovebat, ac sæpe visitantium causam nullo revelante cognovit. Pulchra reliquit scripta, in quibus

mysticam suam nobis refert vitam. — Quæ amoris febri correpta, cum per plures menses graviter ægrotasset, hac die anno 1268 in chorum Seraphim, ad locum olim sibi deputatum, feliciter emigravit. (Hag., n. 172).

30 Augusti.

Heminenrodii in Germania, piissimus sacerdos **Meynerus**, quondam ecclesiæ S. Simeonis apud Treviros canonicus, et salutari admonitione S. P. Bernardi ad Ordinem conversus. Cumque in eadem domo ob suam probitatem ad diversa electus esset officia, prioratus scilicet, cellarariæ, grangariæ, magistri novitiorum, et sic in exterioribus semper ageret, duo tamen psalteria per diem sæpe dicebat. Officiis irreprehensibiliter administratis, mortem vicinam esse dolor vehemens indicavit. Cujus labores Abbas considerans, in domo peculiari eum poni jussit, quatuor fratribus ad ejus ministerium deputatis. Ille vero tristabatur de exhibito honore, gratamque sibi esse dixit solitudinem: « Non minus, inquit, solus ero quam cum solus ero ». Revera nocte chorus angelorum psallentium se interfuisse mane fratribus enarravit. Ac Deo gratias agens, quod labia sua numquam otiosa fuissent a laude Dei, ab hac luce subtractus est. (Hag., n. 380).

Villarii in Brabantia, memoria pii cuiusdam conversi arte pistoris, viri innocentis vitæ, qui in observantia sacri sui Ordinis satagebat quotidie semetipsum exhibere hostiam viventem, sanctam, Deo placentem. Permittente Deo gravissima viscerum ruptione laborare cœpit, quam passionem fortis miles Christi patienter tolerabat, studens semper in dolore gratias agere et semetipsum a murmure compescere, serviebatque Deo suo in lætitia et hilaritate. Libenter loquebatur et loqui audiebat de antiquo et sancto statu Ordinis et sanctorum personarum, quæ in domo illa religiose vixerant. Verba ejus nonnisi Dei dilectionem et proximi redolebant. Singulari quadam dilectione venerabatur B. V. Mariam, Rosam eam appellans. Afflictis et pauperibus maxime condolebat et pro eis libenter intercedebat. Cursu itaque vitæ laudabiliter peracto, ab ipso Domino invitatus ut ab Abbe licentiam peteret, ad sanctorum consortium vocatus est. (Hag., n. 418).

Anno 1895, dedicatio ecclesiæ B. M. de Trappa.

Non pauca alia monasteria hac die ecclesiarum suarum dedicationis agunt solemnitatem.

31 Augusti.

In Tuscia, memoria sancti viri Antonii, Abbatis SS. Salvatoris de Septimo. Tantæ exstitit æquitatis, ut neminem unquam turbaverit, studebatque maxime in se transferre quod de S. P. Bernardo legimus, ut scilicet nihil in se admitteret quod posset offendere intuentes. Nil leve in verbis nilve subrusticum; totus sermo, quem suavissime molliebat, exprimebat imaginem mentis. Quem fratres cum senex prima vice dignitate se abdicasset, strenue hilarique facie omnibus monasterii exercitiis et observantiis adesse, prolixiusque et intentius ad mentis usque excessum orare conspexerunt. Unde post successoris præmaturam mortem iterum ad præfecturam volens nolens assumptus est. Cessit autem secundo. Ac tringita annis regiminis completis, vitam sanctam sancta morte finivit, tempore ab anno 1360 non multum remoto. (Hag., n. 480).

Heisterbaci in Germania, memoria devoti monachi **Godeschalci de Volmuntsteine**, in ecclesia S. Petri Coloniæ antea canonici. In sæculo satis exstitit lubricus, totus videlicet deditus venationi et ludis aliisque vanitatibus, sed tamen bene morigeratus. Qui sæculo valedicens, Stromberg intravit, ubi videlicet monasterium Heisterbacense primo erat situm, sanctamque inter sanctos ibi congregatos vitam ducebat. Modica ei scientia litterarum inerat, sed spiritus patientiae et pietatis ad magnam vitæ perfectionem illum provexerat. Cum aliquando die Natali Domini ad privatum quoddam altare Missam multa cum devotione et lacrimis, ut ei moris erat, inchoasset, facta transsubstantiatione, in manibus non jam speciem panis, sed Infantem illum speciosissimum forma præ filiis hominum, in quem et angeli prospicere concupiscunt, tenere meruisse fertur. (Hag., n. 382).

Anno 1936, dedicatio ecclesiæ B. M. de Sion apud Diepenveen in Neerlandia.

Eadem die, solemnitas dedicationis ecclesiæ SS. Vincentii et Anastasii apud Aquas Salvias.

SEPTEMBER

1 Septembris.

In Helvetia, illustris Reformator **Gulielmus Moënnat**. Ex monacho cœnobii Altæripæ monialium Macraugiae Confessarius constitutus, Abbatissæ sororumque ad monasticam disciplinam restituendam inceptis conatibus omnimodo accessit solerterque ad vitam eas reduxit communem; nec minitanib[us] earum parentibus destitit a proposito. Ab Ordinis autem Abbatibus Generalibus Edmundo de la Croix et Nicolao Boucherat valde laudatus et incitatus, insolitum in modum ab ipsis in officio confirmatus est. Parthenon deinde Filiæ-Dei item reformandum suscepit restituitque ibi clausuram et abstinentiam perpetuam. Ambo virginum asceteria religionis fervore singulariter animavit. Anno vero 1616 abbas eligitur Altæripæ, ubi Deo cooperante æque salutariter ad finem usque operatus est. Migravit ad Superos anno 1640. (Hag., n. 571).

In Gallia, anno circiter 1107, depositio piæ recordationis Aleth, S. P. Bernardi carissimæ matris. Ex castro cui nomen Mons-Barrus oriunda, operibus misericordiæ insistebat, filiosque enutriebat in omni disciplina. Quos continuo ut partu ediderat, ipsa suis manibus Domino offerebat; Bernardum vero, de quo ipsum paritura futurorum præsagium acceperat, ut altera Anna alterum Samuelem ad altare etiam in ecclesia singulariter Deo obtulit. Eremo magis quam curiæ omnes nutriebat, non patiens delicioribus eos assuescere cibis, sed grossioribus et communibus pascens. Consuetudo ei erat singulis annis in solemnitate S. Ambrosiani, qui Kalendis Septembris ibidem colebatur, universos clericos, quos invenire poterat, congregare atque reficere. Quadam autem anno vigilia hujus festivitatis iterum imminentे, febris artus occupavit. Die autem festo, post celebrationem Missæ recepto Corpore Domini, rogavit ut refectione completa clerici ante se convenirent. Qui Dominum pro ea suppliciter exorantes Litanias recitare cœperunt; cum quibus ipsa devotissime psallebat. At cum pervenissent ad illam supplicationem: « Per passionem et crucem tuam libera eam, Domine », ipsa elevans manum signavit se et emisit spiritum, ita ut manum non potuerit deponere quam levaverat.

Cum autem in posterum fratres Bernardum mundum relinquere deliberantem ad studium divertere conarentur littera-

rum, iste matrem sæpius sibi occurrentem vidi, conquerentem et improperantem, quod non ad hujusmodi nugacitatem tam tenere educasset eum. Atque eo impellente Andream fratrem ut Cisterci institutum secum amplecteretur, mater huic apparuit serena facie subridens et congratulans filiis de proposito. (Hag., n. 325, App.).

2 Septembri.

In monasterio Vallis-Paradisi in Hispania, anno circiter 1600, transitus **Clementis Gimenez**, monachi. Vitæ austerritate suique contemptu clarus ac omni sanctitate celeberrimus, cum post diuturnos labores a Deo ad æternam beatitudinem vocaretur, acriter et visibiliter dæmon ejus constantiam exigitare cœpit. A quo cum importune nimis vexaretur, intrepide tamen ejus impiis conatibus resisteret, Deiparam Virginem cælesti circumcinctam splendore sibi adstare conspexit, quæ dæmones fugavit et Christi militi animum addidit atque æternam felicitatem promisit. Qui vexillum sanctæ Crucis, quod manu tenebat, in altum erigens, « Vicius, inquit, fratres, vicius et fugavimus hostem ». Et inter verba lætitiae et exultationis spiritum felicissimus emisit. (Hag., n. 527).

Polangii in Gallia, pia Abbatissa **Adelina**, Guidonis, S. P. Bernardi fratri natu majoris filia, quæ primo cum matre monasterium Lariaci ingressa est; postea vero transiit ad moniales Cistercienses in Tart. Cum autem virgines Benedictini parthenonis de Polangio Cistercienses usus suscipere cuperent, ipsa cum aliquibus sororibus eo missa dicitur, quæ novam eas observantiam edoceret. Reformationis opere feliciter peracto ceterisque domum revertentibus, ipsa remansit atque Abbatissæ defunctæ a monialibus electa est ut succederet. Quo quidem pacto, stimulante utique ac dirigente sancto ipsius avunculo Bernardo Abate, constans ejus patet pro Ordine zelus. Beatam quoque Ascelinam cum matre ex Bulencuria ad se venientes recepit. (Hag., n. 353).

3 Septembri.

In Hibernia, mense Septembri anni 1581, passio **Nicolai Fitzgerald**, monachi ignoti monasterii, qui crudelem fugiens persecutionem in quadam silva latitans captus est, et monachali habitu indutus vinctusque ad civitatem Dublinium ductus, ubi a prorege catholicorum sanguine numquam

satiato damnatur ut suspensus et semivivus in quatuor partes dissecaretur. Quam mortem pro fide catholica firmiter passus est. Fideles autem devotione ducti martyris habitum sanguine madidum in particulas dividentes, easdem ut reliquias servaverunt. Parentes favorem obtinuerunt ut carissimi filii quatuor partes ad sepeliendum deferrent, et in majorum suorum monumento in ecclesia monialium Ordinis S. Birgittæ tumularent. (Hag., n. 233).

In monasterio B. M. de Portu-Salutis, anno 1849, pie migravit Frater **Moyses Chapellièr**, conversus. Statura parvus, vultu deformis animoque incultus, cum vel legere nesciret, gratiæ tamen donis perfusus exstitit, caritate, humilitate ac pietate insignis; atque assidue orans, cum angelo custode colloqui non cessabat. Duorum operariorum pensum laborando solus perficiebat. Animo tam erat demissus, ut fratres honore et amore prosequens, pœnas in capitulo eis inflictas sibi assumere cuperet, credere nolens sanctos illos monachos talia meruisse. Acriore ægritudine correptus a queremonia quandoque non abstinuit; de qua tamen humana fragilitate continuo dolens, eo potissimum quod fratribus molestum se fuisse putaret, vitio sibi eam vertebat seseque incusabat. Et qui ipse maxime cruciabatur, fratrum doloribus commovebatur vehementius, eosdem quantum poterat allevare conans. Qui Jesu amore gestiens animam exspiravit. (Hag., Suppl., n. 698 c.).

Anno 1209, dedicatio ecclesiæ Osseci, monasterii anno 1194 alibi conditi, sed anno 1200 eo translati.

4 Septembris.

In monasterio SS. Salvatoris de Septimo in Tuscia, memoria venerabilis viri **David**, ex monacho hujus cœnobii Prior seu Superior Camaldulensem. Quem nempe multis virtutibus insignem eremique eximium amatorem Summus Pontifex Bonifacius VIII Camaldulensis postulantibus concessit, ut eorum institutum erigeret et sustineret. Quod opus laudatissime ac sancte peregit. (Hag., n. 465).

Apud Claramvallem, memoria pii cuiusdam conversi, qui ex Hispania eo venerat, socius videlicet Abbatis sui ad capitulum generale iter facientis. Qui ubi eminus sacri templi pinnaculum prospiciebat, Dominum deprecabatur, ut ibi requiescere ipsi donaret. Postquam ergo S. P. Bernardi et

S. Malachiæ tumbas humiliter veneratus est, repente viribus destitui cœpit, atque ut optaverat, in medio sanctæ multitudo-nis Abbatum, monachorum et conversorum spiritum exhalavit. (Hag., n. 345).

5 Septembris.

In Hispania, memoria venerandi viri **Marcii de Porras**. Habitu sumpto in monasterio Nucalensi, in choro summa devotione et reverentia versabatur, animo volvens magnitudinem et majestatem Dei; qua quidem ratione omnium oculi in eum vertebantur omnesque eum amabant et reverebantur, non ut socium, sed ut angelum Dei. Ex eadem divinæ Majestatis consideratione minimam etiam venialem culpam magna cum tristitia deplorabat, non sensu servili, sed amore ductus filiali. Abbas electus, munere tantum fungebatur ut caritatem melius exerceret et munera obiret servilia. Proprium corpus nimia crudelitate tractabat. Multis insuper infirmatibus laborans, magnis et continuis opprimebatur doloribus, quos vera cum spiritus jucunditate amplectabatur. Moriturus exitus sui horam prædictis, videbantque eum fratres hilarem et quasi gratum aliquid maxime cum lætitia exspectantem. Floruit autem sub fine sæculi XVI. (Hag., n. 512).

In Claravalle, memoria pii cuiusdem monachi, qui cum esset adolescentulus annorum quatuordecim, cum magistro eo veniens, cum illo tamen ibi manere non acquievit. Multum videlicet abhorrebat a consortio Cisterciensium, saepiusque rogabat Deum ne unquam sibi daret voluntatem veniendi ad Ordinem illum conversionis causa. Verum, noctis visione perterritus, beato Patre Bernardo Abbatii se reddidit. Qui, ut ait auctor Exordii Magni, quasi agnus ad aratrum suscepti Ordinis applicatus, tanto se humiliorem coram Deo et coram fratribus exhibebat, quanto potioribus donis cælestis gratiæ cumulabatur. (Hag., n. 336).

6 Septembris.

In Anglia, sanctus Abbas **Stephanus de Eston**, qui ex cellerario monasterii Fontanensis abbatias Salleyæ, Neo-monasterii atque Fontium ex ordine gubernavit. Meditationes compositi pietatis plenas de quindecim gaudiis B. M. Virginis. Regimine demisso obiit in monasterio Vallis-Dei, ac post mortem anno 1252 miraculis dicitur coruscasse. (Hag., n. 454).

In Gallia, anno 1688, transitus Matris **Magdalenaë Tere-**
siæ Baudet de Beauregard, institutricis Bernardinarum,
quæ « a Pretiosissimo Sanguine » vocabantur. Juvenis monialis
S. Justi (Romans) cum pericula percepisset quæ monialium
votis imminebant clausura monastica non servata, Gratiano-
poli Bernardinis se conjunxit. Quæ deinde a Matre Ludovica
de Ponçonas prima Superiorissa designata est novæ domus
Parisiensis. Hæ autem sorores cum in posterum meliore jure
Cistercienses vocari cuperent, approbantibus Superioribus
ecclesiasticis proprias sibi Constitutiones Regulæ S. P. Bene-
dicti magis conformes conficiendas curarunt. Mater autem
Magdalena, postquam plura triennia cœnobio præfuerat, pie
obiit quatuor et octoginta annos nata. (Hag., n. 605).

Hac die celebratur dedicatio ecclesiæ B. M. de Oliva in Hispania.

7 Septembris.

In Anglia, anno 1583, egregius fidei Confessor **Thomas**
Madde seu Mudd, monachus Joravallis. Cum sub reginæ
Mariæ regimine catholicam fidem libere profiteri iterum
liceret, ex Scotia, quo fugerat, in patriam reversus nobilium
filios erudiebat. At Elisabeth rerum potita, latitans apud
nobilem virum Thomam Percy, comitem Northumbriæ futu-
rumque martyrem a Leone Papa XIII beatificandum, ejus-
dem capellanus factus est. Proditus autem, dum Missæ offert
sacrificium cum aliis comprehenditur; ac ut derideatur ipsis
sacris vestibus indutus in carcerem intruditur. Contra Episco-
pum, qui a fide defecerat, Christi in Sanctissimo Sacramento
veram præsentiam strenue defendit. Quare ex civitate Ebora-
censi ad alium carcerem in Hull transmissus, loci statu
intolerabili graviter infirmatus est, diemque ibidem clausit
extremum. (Hag., n. 226).

In Gallia, anno 1914, in cælum abiit Frater **Sebastianus**
Gaudin, juvenis monachus B. M. de Portu-Salutis. Puer
indole fortis, sed pius atque magnanimus, in hoc monasterium
receptus est, factusque est postea novitius gravis ac religione
fervens, qui gaudens quærebat et sequebatur Jesum cruci-
fixum, cuius amore unice delectabatur. Hæc autem pia mens
et animus in tribus annis, qui post professionem extra mona-
sterium in periculis ac dissipationibus vitæ militaris ipsi
peragendi erant, nullo modo diminuebatur, sed potius auge-
batur, ipse quoad licuit solitudinem etiam colens et orationem,

corporis afflictationem atque monasticam paupertatem. Beattissimam Virginem Mariam filiali ac devotissimo obsequio prosequebatur, dum Jesu amore constanter captus, cogitatione precibusque jaculatoriis proximum se Ei tenebat. Cum tandem in monasterium redire posset, omnia exercitia regularia cum alacritate resumpsit. At paulo post, mense Augusto 1914 bello indicto, iterum exeundum ei fuit. Dei voluntati libenter parens Ejusque beneplacito sese committens, victimam quoque pro peccatoribus cum Christo se offerens in militiam profectus est. Hanc oblationem die 7 Septembris subsequentis Deus benigne accepit. Et qui, pace non turbata, postero die, id est, in festo Nativitatis B. M. V., vota solemnia nuncupasset, inventus est plumbea glande ictus in fronte, sanguine, qui guttatum effluat ex vulnere, circum caput quasi coronam monasticam adumbrante. (Hag., Suppl., n. 767 b).

Anno 1259, dedicatio ecclesiae Morimundi.

Cortonæ in Italia, anno incognito, dedicatio ecclesiae S. Antonii seu S. M. a Salute.

8 Septembris.

Signaci, beatus Gulielmus a S. Theodorico, ibidem monachus. Leodii nobili genere natus, cum S. Theodorici prope Remos Benedictini monasterii Abbas esset, S. Bernardi celebritate attractus eundem frequentavit jucundaque cum eo amicitia se conjunxit; atque ambo infirmi, de rebus spiritualibus seu scripturisticis dulciter conferebant. Gulielmo rogante et stimulante S. Bernardus suam et Cisterciensis Ordinis Apologiam scripsit. Ejusdem autem Ordinis sinceritate provocatus atque solitudinis accensus desiderio, Gulielmus S. Bernardi adverso consilio longe ante dato non retentus, prælationis onus et honorem deseruit, ac Signaci habitum paupertatis suscepit. Cum autem senio confractus fratrum laboribus interesse jam non valeret, jacturam laboris humilitate et mentis redimebat exercitio, cuius fructus in libris deponebat doctrina theologica ac pietate lucidis, inter quos potissimum relevanda est Epistola illa aurea ad fratres Carthusianos de Monte-Dei. Vitæ quoque S. P. Bernardi adhuc viventis primum librum composuit. In his ergo laboribus dum homo Dei corpus et animam exercet, a Domino vocatus est hac die anno 1148. (Hag., n. 80).

Villarii (Villiers) in Gallia, anno 1632, transitus venerabilis Abbatissæ Odettæ Clause. Ex illustri familia progenita,

annos nata dumtaxat viginti tres, Abbatissa a rege designata est. Virtutibus vero et vitæ exemplo sororibus præluxit, humilitate præsertim, caritate erga infirmos et egenos, zelo et fervore ardentissimo in divinis Officiis celebrandis. Monasterium suum in rebus temporalibus et spiritualibus reparavit et multum auxit. Dives meritis et virtutibus ad Deum migravit. (Hag., n. 564).

Anno 1897, dedicatio ecclesiæ B. M. de Lacu ad Duos Montes in Canada, et anno 1948, dedicatio ecclesiæ, nunc Basilicæ, Aureævallis in Belgio, quarum solemnitas agitur die 30 Augusti.

Anno 1206, in Austria-inferiore monasterium conditur Campililii (Lilienfeld).

9 Septembris.

In Austria, anno 1653, ad Deum excessit Reverendus Abbas Cellæ-Angelorum **Martinus Ridt de Kollenberg**, genere nobilis sicut et indole ac virtute. Assumptus ex Hilaria, monasterium Cellæ-Angelorum, quod in summo discrimine versabatur, sex annos naviter et vigilanter jam administraverat, cum anno 1645 ejusdem Abbas electus est. Vita austerus, conscientia et religione tenerrimus, Mariæ valde devotus erat, ac licet ejus regimen inciderit in tempore satis aliena belli triginta annorum, multa tamen effecit ad promovendum sui cœnobii bonum temporale et spirituale; atque ad fidem in regione conservandam incredibiliter laboravit. (Hag., n. 583).

Item in Austria, anno 1701, obiit cum fama sanctitatis **Mathias Ungar**, Abbas Sanctæ Coronæ, cuius sepulchrum ut Sancti hodie etiam a fidelibus honoratur. (Hag., n. 646).

Dedicatio ecclesiæ B. M. de Campo-arando.

10 Septembris.

In Italia, **Beatus Oglerius**, Abbas S. M. de Locedio. S. P. Bernardi per Pedemontium iter facientis fama, ut videtur, prolectus ad hoc venit monasterium, ibique Crucis discipulus ex animo effectus, a principio vitæ religiosæ virginalem Deiparam peculiari devotione colebat; cuius et postea divina privilegia, imprimis ejusdem Immaculatam Conceptionem, insignibus laudibus scripto extollit. Non minus doctrina quam virtute emicuit, iugi præsertim colendæ pietatis studio, despicientia sui corporisque castigatione, benignitate et mansuetudine. Innocentio III imperante cum Abbe suo Petro hujus nominis secundo ardua sæpe christianæ reipublicæ

negotia suscepit, pacem præsertim conciliandam inter inimicas civitates Italæ inferioris. In sua regione quartam expeditionem sacram prædicavit. Abbatii Petro ad abbatiam de Firmitate evecto, Oglearius Locedii successit. Qui tam Papæ et imperatoris quam aliorum magistratum ecclesiasticorum ac sacerdotalium favore populique amore fruebatur. Singularem potestatem habuisse dicitur possessos a dæmone liberandi. Meritis conspicuus migravit ad Superos in senectute bona, anno 1214. Ejus cultum immemorialem Pius Papa IX anno 1875 confirmavit. (Hag., n. 38).

In Claravalle, **beatus Serlo**, quondam Abbas Saviniaci. Primum beati Godefridi, Saviniaci deinde alterius Abbatis, discipulus erat, atque monachatum cum eo suscepserat in Benedictinorum monasterio Cerasiensi; quo relicto majorem quærens religionem, item cum eo Saviniacum expetierat. Eadem deinde ibi in abbatiali dignitate successit. Verum, quia quædam ex monasteriis ipsi subditis non ei obtemperabant, Saviniacum cum duobus et triginta abbatiis in generali capitulo anno 1147 Cisterci celebrato, præsente et confirmante B. Eugenio Papa III, per manum S. P. Bernardi Cisterciensi Ordini sociavit et Claravallensi cœnobio submisit et contulit. Ipse vero quietem contemplationis desiderans, post quinque annos cedens locum suum, apud Claramvallem remansit, ubi petente b. Roberto de Brugis, qui S. Bernardum ibidem exceperat, fratribus prædicatione multum profuit. Ad hoc enim officium promptissimum eum fecerat exercitatio diuturna et benignitas gratiosa. Anno 1158 ex hac vita decessit. (Hag., n. 92).

11 Septembris.

In regno Wirtenbergico, anno 1546, glriosus transitus **Lucæ Götz**, Abbatis Albæ-Dominorum ac fidei Confessoris. Anno jam 1515 monasterium a regionis rusticis expilatum est. Anno vero 1534 venerabilis Abbas a duce ut fidem et Ordinem desereret lutheranamque hæresim cum monachis amplectetur, rerum spoliatione aliisque vexationibus urgeri cœpit et premi. Dispersis deinde monachis, Abbatii soli ut bona ministraret in monasterio manendum erat. Cum autem habitum mutare juberetur, vir religiosissimus id non fecit nisi petita Summi Pontificis licentia. De subtracta pecunia innocens accusatus, tormentorum etiam cruciatus passus est. Post

duros et multos vincolorum annos exspiravit in carcere, eo quod Deo magis quam hominibus obedivit. (Hag., n. 259).

Apud Claramvallem, beatæ memoriæ **Laurentius**, conversus. Cum in primordio conversionis suæ multis temptationibus vexatus esset, ad magnam puritatis et devotionis celsitudinem pervenit. Sicut vivente S. P. Bernardo pro diversis negotiis frequenter foras missus prospere ibat et redibat, ita et postea in viam directus, ab eodem Sancto fiducialiter invocato sibi que etiam apparente magnificam consolationem accepit. Ac propter ejusdem sanctissimi Patris gloriosam memoriam gratiam invenit apud Ecclesiæ et sæculi dignitates. Domum reversus, sacræ disciplinæ, quam tradiderat piissimus Pater, seniles humeros tota alacritate supposuit, pia confidentia præsumens fore ut ejus meritis et precibus ab æternis malis erueretur, qui ipsum de terrestrium itinerum tam multiplicibus periculis ad Claramvallem suam salvum perducere dignatus esset. (Hag., n. 141).

Anno 1135, in Austria conditur monasterium B. M. V. ad Sanctam Crucem.

12 Septembri.

In monasterio Montis-Rami in Hispania, anno 1616, depositio pii Patris Dominici, monachi Congregationis Castellæ. Solitudinem a juventute summopere dilexit. Cum orabat saepe extra mentem repertus est. Singulis noctibus ante primum Matutinarum pulsum corpus ad effusionem sanguinis flagellabat. Litteras nec scribere voluit nec legere ad se scriptas: divinis enim intentus cuncta terrena contemnebat. Puerum Jesum intimo colebat affectu, cuius dulcissimum nomen semper in corde hærebat, semper ex ejus ore audiebatur. Unde in Congregatione universa non aliter vocabatur quam Frater Dominicus a Puerō Jesu. Hujus dulcissimi Pueri effigiem in cella habebat, ante ipsum flexis genibus dies consumebat integros, noctes ducebat insomnes; Ipsi soli cordis anxieties et quæcumque spiritui vel carni adversa, tanquam fratri dilectissimo confidenter et humiliter exponebat; nec patiebatur repulsam. Multi pii viri se precibus commendantes, quantæ apud Jesum auctoritatis esset passim experti sunt. Dissolvi autem cupiebat et esse cum Christo, idque Puer suo Jesu qua poterat instantia commendabat. Et ecce post duos menses, cum nec febribus laboraret nec alia infirmitate gravaretur, pie obdormivit in Domino. (Hag., n. 522).

In cœnobio de Parco-Dominarum Silvanectensi, die 15 hujus mensis anno 1636, decessit pia sanctimonialis **Anna de Veteri-Ponte**. Quibusdam annis parum pie in hoc monasterio peractis, strictiorem postea vitam est æmulata. Multis deinde claruit virtutibus. Quare novitiis præfecta ac Priorissa etiam electa, præclara item dedit virtutis signa, neque per punctum quidem temporis a Deo voluntarie abstracta videbatur, Christo Sponso mente et cogitatione fruens. In adversis patiens exstitit, in prosperis humilis; commissa delicta, licet exigua, uberrime deflebat. Cumque sæviente bello Parisios cum sodalibus fugisset, labore fatigata in morbum incidit. Quæ ad extrema redacta, magno æstu ad Christum Sponsum suspirabat. Mortua vero anno ætatis quadragesimo, insolita vultus pulchritudine adeptæ beatitudinis indicium proferebat. (Hag., n. 567).

Anno 1858 restituitur monasterium Fontis-Frigidi, quod anno 1147 ad Cisterciensem Ordinem transierat. Conventus autem anno 1901 in exilium missus, anno 1919 in Galliam revenit, ubi tamen, prædicto monasterio venum dato, Cuxanense vetus Benedictinorum cœnobium occupavit.

13 Septembri.

In Italia, infra octavam Nativitatis B. M. V. anno 1621 ad Superos evocatus est **Joannes-Baptista a S. Bernardo**, monachus Congregationis Fuliensis. Nobili procreatus origine, ingenii acumine præcellens, posthabitatis divitiarum copia deliciarumque affluentia monasterium petiit, ubi ignitos adolescentiæ stimulos edomabat pernoctatione et abstinentia, ac longiore induenda subacula sætis contexta. Tanta animi alacritate vocisque contentionе in decantandis Officiis utebatur, ut afflari se liquida cordis voluptate comprobaret. — Invasit autem faciem gangrena. Propulsatus exinde a communibus fratrum conventibus, Deo consolationes in animo rependente, ipse jucunditate perfusum se dixit, gaudebatque se integre nactum, quod in voto religionis statu concupierat: solitudinem et silentium. Interdiu noctuque multo tempore genibus innixus manebat ante simulacrum Virginis, atque egregium factus patientiæ exemplum, divæque Matris et ipsius Christi visionibus recreatus, ultimo occurrit peregrinationis diei, annos natus triginta tres, dum montis Soractis fastigium, in quo situm erat monasterium, a peregrinis Roma Lauretum pergentibus luce variis coloribus distincta fulgere conspiciebatur, adeo ut cum magno stupore ad monasterium

venirent, sciscitantes causam tam novæ lucis in media nocte. (Hag., n. 540).

In monasterio Septem-Fontium, anno 1678, in cælum proficiscitur Frater Joannes Labarthe, conversus. Litteratus erat, sed sacerdotio indignum se reputans habitum expetierat fratris conversi. Eximum exemplum exstitit humilitatis et obedientiae; id autem quo summopere elucebat, rarissima fuit Abbatis sui reverentia, qua vere et sincere Deum in eo considerabat realiter præsentem sibique alloquenter. Cujus verbis incredibili gaudio afficiebatur, eademque colligebat et memoria custodiebat ut eloquia ipsius Christi. Quinque dumtaxat annos sancte in claustro peractis in morbum incidit. Nihil tunc rogabat, sed quæ a fratribus offerebantur gratissimus accipiebat; ceteroquin autem animo toto in Deum recollecto, nisi Confessario nemini loquebatur. Qui cum vivens gratissima fuisset facie, post mortem pulchrior etiam factus est, redeunte colore naturali per febrim ablato. (Hag., n. 599).

14 Septembri.

Natalis S. Petri, Archiepiscopi Tarentasiensis, cuius festum agimus die 10 Maii.

In Hibernia, in monasterio B. M. de Monte-Sancti-Joseph, anno 1913, pie decessit Pater Joseph Hayes, monachus. Alumnus seminarii monasterio B. M. de Monte-Melleario annexi, itemque postea novitus in supradicto cœnobio, adolescens angelicæ fuit puritatis multæque jucunditatis, ita ut de eo summa pro Ordine concepissent Superiores. Verum, paulo tempore post emissâ religionis vota tabe seu totius corporis consumptione correptus est, nullisque jam medicamentis curari poterat. Languescebat exinde sex annos. Quem tamen dicesanus Antistes tam dignum æstimabat qui sacros Ordines reciperet, ut Romæ a lege studiorum pro eo solutionem impetraret. Crescente cum morbo dolorum acerbitate, viidentes ejus patientiam et animi fortitudinem, omnes qui ad eum accedebant, pietatis sensu suaviter implebantur. Cum gaudio loquebatur de Domo paterna in quam pergeret, crucisque amorem sæpius exprimebat. Extulit autem Dominus in cælum perfectum hunc crucis Christi discipulum ipsa die Exaltationis Sanctæ Crucis. (Hag., n. 767).

In Hispania, in monasterio Vallisoletano SS. Joachim et Annæ, anno 1666, pie transiit **Magdalena a Jesu**, sanctimoniialis. Post juventutem nimis dissolutam, cum, matrimonio juncta, virum morte amisisset, amicæ cujusdam monitis et consiliis ad meliorem tandem frugem revenit. Quæ per gratias et illustrationes, quas in quotidiana sacra Communione accipiebat, omnes contrarietates, tentationes, infirmitates superando purgatior et emendatior est effecta. A S. Ignatio de Loyola manipulo aliquando litorum donata, deinceps a carnis temptationibus libera mansit. Annos autem habens duodesexaginta, dudum conceptum desiderium ingrediendi monasterii adimplere tandem potuit. Postea jubentibus Abbatissa et Confessario vitam suam scripto mandavit. Postremo autem paralysi afflita ac cæca etiam facta est, dum tamen cor et mentem divinitus habebat illustrata. Obiit cum fama sanctitatis corpusque ut Sanctæ ab omnibus colebatur. (Hag., n. 590, corrig.).

Anno 1891, dedicatio ecclesiæ B. M. de Nemore.

15 Septembris.

In Hibernia, anno 1637, in cælum migravit vir venerabilis **Jacobus O' Culenan**, Abbas Samariensis, Gelasii O' Culeinan, Abbatis Buellii, quæ prima fuit reginæ Elisabeth persecutionis victima, germanus frater. Vixit autem Jacobus sub jugo religionis ab ætatis anno duodecimo usque ad nonagesimum quintum. Per totam vitam iratus non fuisse dicitur, nec protulisse verbum quod offenderet Deum aut proximum, magnæque fuisse simplicitatis et innocentiae vir. Urgente quantalibet persecutionis procella numquam habitum religionis cum veste sæculari mutavit: perquisitus autem aliquando ab hæreticis satis mirabiliter evasit. Inter cetera quæ illi tribuebat vulgus, cessit in proverbium aqua ab illo benedicta sanari ægrotos; unde a locis etiam dissitis ut pro infirmis vel pro pecore aquam quærerent veniebant. Sanctus senex cum exspirasset, per quindecim dies ad ejus tumulum suavisima audiebatur harmonia cantantium, ita ut ex hæreticis, qui circa monasterium habitabant, aliqui exterriti fugerint in urbem. (Hag., n. 569).

In monasterio B. M. de Immaculata Conceptione in Avernia, anno 1851, pie migravit Reverenda Mater **Elisabeth Piette**, prima Abbatissa. Ex Leodio oriunda, puella in sæculo monasticis jam incumbebat exercitiis, dum tamen ceteros

grata jucundaque diligentia præveniebat. Quæ novitia facta in monasterio B. M. de Æternitate in Westphalia, una cum sororibus intolerabilem fere quarumque rerum inopiam vi-
tæque austeritatem, sicut et graves tirocinii probationes, fortiter sustinuit. Quatuor dumtaxat post professionem annis Superiorissa designata est refugii in Borut prope Leodium, itemque postea monasterii S. Catharinæ in civitate Valleguidonensi, ubi Abbatissa etiam facta, fide et caritate, patientia, Regulæ zelo ac pietate insignis exstitit. (Hag., n. 683, et Suppl., p. 12-13).

Anno 1217, dedicatio ecclesiæ Casamarii a Summo Pontifice Honorio III facta in honorem SS. Joannis et Pauli, martyrum.

Anno 1856, dedicatio ecclesiæ B. M. de Sancto Loco ad Septem Fontes.

16 Septembris.

Natalis S. Martini de Finojosa, cui in posterum nomen Sacerdos datum est, quondam Episcopi Seguntini, cuius festum agitur die 5 Maji.

Quinciaci in Gallia, passio beati Galteri seu Walteri, Abbatis, quem Episcopum Antissiodorensem electum fuisse aliqui putant. Est autem constans traditio martyrem eum occubuisse, hac die anno 1244. Quo vero mortis genere quave occasione extinctus sit ignoratur. Ex fidelibus autem sepulchrum visitantibus multos a febribus curatos esse dicunt, atque Quinciaci fons cum Beati statua etiamnum a peregrinis frequentatur. (Hag., n. 159).

Jardineti in Belgio, die 20 hujus mensis anno 1478, dormitio sancti Reformatoris Joannis Eustachii. Adolescens Regulam professus erat Ordinis S. Augustini. Cum autem intellexisset in regione Namurensi Cisterciensis instituti Regulam ad pristinum revocatam rigorem mire efflorescere, consensu Superiorum ad Molinense monasterium se contulit. Ab Abbe deinde Alnensi missus est ad Jardinetum monialium monasterium reformandum. Qui moniales tres quas ibi repperit, ob vitam liberiorem in alia cœnobia ablegavit. Sociis auctus, in magna ibi vixit paupertate, opera squalida et abjecta sibi prius quam fratribus committens. Odore sanctæ conversationis ejus longe lateque se diffundente, viri litterati et ad ecclesiasticas dignitates provecti ipsius hortatu sæculo libenter renuntiabant. Plura monasteria ejus solertia et industria pristinam observantiam de novo suscepérunt, non

tamen quin nobiles parentes graviter in eum machinarentur. Principes sancti viri familiaritate delectabantur. Quanto magis autem in oculis omnium crevit, tanto magis se servum inutilem reputavit. Claruit etiam spiritu prophetiae; absentibus ipsum invocantibus opem tulit. Munificentissimus erat in pauperes, et frumentum quod egenis erogabat, non raro miraculose multiplicabatur. Postremo cum propter senectutis infirmitates fratribus reluctantibus Abbatis munus deposuerat, quatuor post annos facie serena et gratiosa inter caros suorum amplexus e vivis excessit. (Hag., n. 483).

17 Septembris.

In Prussia, memoria passionis Abbatis et monachorum cœnobii Olivensis, ex quibus aliqui anno 1224, alii anno 1236 a paganis sunt trucidati. (Hag., n. 199).

Felicitas-Prati in Belgio, anno 1617, in cælum transiit piissima sanctimonialis Anna Biena. Ad communes preces prima convolare, ultima abire solita erat. Cum cœlestibus assidue sermocinans, etiam parcissimum quo utebatur cibum sumens, oculos animumque a Christi passione consideranda non avocabat. Evangelicæ humilitatis et paupertatis desiderio mota, vilissima quæque sectabatur. Nullus fere prætererbat dies quin se accusaret, etsi sorores nullam culpam agnoscerent. Nihil in se patiebatur quod aliis incommodaret. Pauorem puellam ulceribus quasi coopertam per biennium mirabiliter curabat. Quæ post quinquaginta tres vitæ monasticæ annos religiose mortua, ex sententia Patris Confessarii honestiore ceteris sepulchro condita est. (Hag., n. 553).

Anno 1894, dedicatio ecclesiae B. M. de Villa Regia, adstantibus omnibus Ordinis Patribus in generali capitulo tunc ibi congregatis. Cujus tamen solemnitas die agitur 17 Octobris.

18 Septembris.

In Hibernia, illustris Antistes **Patricius Plunket**, Episcopus Midensis. Adolescens Lovanii humanioribus edoctus Dubliniumque deinde reversus sacrum Cisterciensem Ordinem professus est. Postea litteris instituit cognatum puerum Olivarium Plunket, futurum regni Primatum beatumque martyrem, ac verbi Dei contionator exstitit non infecundus. Quare et auctoritate apostolica celeberrimæ abbatiae S. M. Dublensis titularis Abbas creatus est. Et cum anno 1638 Cistercienses Hiberniae novam erigerent Ordinis Congregationem

Congregationi Castellæ annexam, sub patrocinio sanctorum Patrum Bernardi et Malachiæ, unanimi voto capitularium primus Præses Generalis eligitur. Qui anno 1647 Ardaghensis Episcopus designatus, Cromwellio catholicis cruentissima persecutione affligente, interdiu in silvis seu speluncis vel in tuguriis pauperum latitans, nocte fidelibus religionis solatia attulit; ac per septem annos solus ipse erat in Hibernia Episcopus. Ad ultimum autem et ipsi fugiendum erat. Revertitur tamen, et cum viceregem schisma inter catholicos efficere velle cognovisset, carceris et mortis metu postposito, conatum fortiter et constanter oppressit. De cujus meritis edoctus Summus Pontifex ad nobiliorem sedem Midensem eum transluit. In hoc quoque loco pater exstitit pauperum ipse pauper. Rerum ecclesiasticarum peritissimus erat et de salute animarum perquam sollicitus. Ac postquam per quatuordecim annos hanc item ecclesiam salubriter gubernavit, venerabilis præsul anno 1679 mortuus est morte justorum. (Hag., n. 247).

19 Septembris.

Apud Claramvallem, devotissimus monachus Romani cœnobii SS. Vincentii et Anastasii nomine **Balsamus**. Qui licet in curis monasterii assidue detineretur, tamen præter communes observantias Ordinis et alia bona quæ peragebat, singulis diebus dicebat psalterium corporusque flagellis castigabat. Cum aliquando propter injuncta sibi negotia in Claramvallem venisset, humillimis precibus a S. Bernardo Abbe petiit et obtinuit, ut in obitu suo plenarium sibi servitum a conventu Clarævallis persolveretur. Quod adeptus Claramvallem jam suam seque monachum Clarævallis reputans, solebat ab illo tempore fratribus Clarævallis defunctis consueta reddere officia. Altera vice cum eo venisset, contigit unum de fratribus præsentis vitæ finem attingere. Cumque agoniæ tabula crepitante illius cœtus monachorum et conversorum devotissimum concursum et occursum videret, hujus beneficij æstuanti corde participium desiderans, cum gemitu valido petivit ut moreretur. Antiphona itaque percantata, dum in clausula dicebatur « Domine, miserere super peccatore », cunctique solito more veniam petebant, in ipso loco invasit eum febris, quæ illum usque ad exitum variis incommodis vexans et purgans, voti sui compotem tam feliciter quam celeriter fecit. (Hag., n. 368).

Almanarræ in Gallia, die 20 hujus mensis anno 1652, corporis se vinculis relaxavit pia Abbatissa **Margarita de Forbin de Solliers**. Puella novem annorum hoc cœnobium intravit, mysticisque etiam quas vocant gratiis aucta est. Quæ per quinquaginta annos Abbatissæ munere fungens, ut monastica disciplina refloresceret magnopere satagebat. (Hag., n. 582).

20 Septembri.

In Gallia, anno 1709, ad Deum ascendit sanctus ac venerabilis Abbas **Domnus Eustachius de Beaufort**, Reformator monasterii Septem-Fontium. Cum vigesimum attigisset ætatis annum patre curante hac abbatia a rege donatus est. Primis autem annis vanitate quadam juvenili elucere et florere cum quæsiisset, auctore fratre seniore sacerdote pœnitentiæ ac solitudinis concepit amorem, qui deinde jugiter accrescebat. Secum vero monachos a divina Providentia sibi commisso, qui quidem sub disciplina mitigata satis regulariter vivebant, magis etiam voluit sanctificari. Anno ergo 1663 Regulam integrum ipse primus amplexus est, vitamque claustralem cum silentio, lectionibus, labore manuum, jejunii et abstinentia summa cœpit diligentia ac sedulitate servare; in qua via post aliquod tempus quatuor ex monachis ejus vestigiis institerunt. Ipse autem Abbas omnes caritate, simplicitate et in seipsum duritie præcedebat usque ad finem vitæ suæ. Septem-Fontium cœnobitarum sanctæ conversationis fama semper excrevit, totque deinde affluebant habitum postulantum, ut moriens venerabilis Abbas centum reliquerit Regulæ amore ferventes monachos et conversos quinquaginta. (Hag., n. 649).

Apud Villam Regiam in Neerlandia, anno 1892, cælo nascitur Frater **Aloysius Maria van Rijckevorsel van Rijsenburg**, qui innocentis vitæ in sæculo adolescens, spretis paternis opibus ac nobilitate, humile hoc monasterium recens conditum intravit; atque quæ ex Regula rebusque adjunctis exoriebantur dura et aspera Jesu amore latus suscipiens, Superioris licentia et approbatione pro trium Congregationum Trappensium desiderata conjunctione vitam suam sponte obtulit sacrificium Deo gratum, quod, cum quotidie renovasset, quinto decimo jam die a religiosissimi fratris obitu primos felices protulit fructus. (Hag., n. 729).

21 Septembris.

Cisterci, memoria beati Bonifacii, Abbatis, qui, quod per sexaginta jam annos nemini contigerat, nec postea cuiquam obvenit, post mortem anno 1250 obitam depositus est cum beatis ac venerabilibus Patribus primis ejusdem loci Abbatibus. Ex quo privilegio jure colligimus ipsum in vita gavissimum fuisse singulari sanctitatis fama. (Hag., n. 164).

In monasterio Castellionis, memoria Abbatis et Reformatoris Octavii Arnolphini. Nobilissimis parentibus ortus ab Henrico rege IV anno 1598 abbatia Charmeiæ donatus Abbasque commendatarius factus est. Paulo vero post in Claramvallem secedens, monasticum ibi habitum sumpsit. Et ex eo tempore de reformando Ordine cum duobus monachis Abraham L'Argentier et Stephano Maugier cogitare cœpit. Factus deinde Abbas Castellionis, anno 1605 strictiorem in suo monasterio ordinavit observantiam. Qui meritis atque virtutibus plenus decessit in monasterio Pruliensi, anno 1641, die incognita. Corpus ejus ad Castellionem revectum ante gradum presbyterii jacebat cum epitaphio. (Hag., n. 572).

Anno 1879, dedicatio ecclesiae B. M. de Bellofonte; itemque anno 1926, B. M. de Bonacumba.

22 Septembris.

In Germania, beatus et illustrissimus Frisingiæ Antistes Otto, S. Leopoldi marchionis Austriæ filius. A parentibus clericali statui destinatus, litterarum studiis Lutetiæ Parisiorum peractis, ad propria rediens in cœnobio Morimundi, ubi pernoctaverat, cum aliis quindecim qui secum venerant electissimis clericis, monachus factus est. Qui omnes in posterum in diversas dignitates promoti sunt. Otto vero post decem circiter annos Morimundi tertius Abbas electus est, eodemque anno 1137 vel 1138, Conradi III fratris opera, invitus factus est in Bavaria Episcopus Frisingensis. Cum Ratisbonæ cruce se signasset, omnium deinde exercitus Conradi imperatoris miseriarum factus est particeps. Jerosolyma visitata in patriam redux, cum ipsius nepos Fredericus I Barbarossa rerum potitus esset, huic saepè in publicis etiam negotiis a consiliis erat. Dioecesis suæ non tam restaurator quam novus fundator exstitit. Inter Episcopos Alemaniæ primus inter primos habebatur scientia Scripturarum atque philosophiæ Aristotelis. Vitæ monasticæ summe deditus, eam

in sua diœcesi non mediocriter promovit, neque ipse Ordinis habitum unquam depositus. Anno vero 1158, occasione capituli generalis, Cistercium se contulit, et quamvis vix quadraginta quinque annos natus, jam dudum tamen languore ac debilitate corporis invalidus, laborioso itinere ad Morimundense monasterium pervenit. Hic jam de obitu suo nequaquam dubius, codicem quem scripserat litteratis et religiosis viris tradidit, ut ad ipsorum arbitrium corrigeretur. Majora etiam humilitatis relinquens documenta, in medio multitudinis Episcoporum et Abbatum ab hac luce migravit. (Hag., n. 93).

Anno 1902, dedicatio ecclesiae B. M. de S. Remigio Rupefortii in Belgio, cuius tamen solemnitas die 17 Octobris agitur.

23 Septembris.

In monasterio B. M. de Dumbis, anno 1905, coronam vitæ promeruit Reverendus Domnus **Aloysius Moirant**, Abbas. Ex seminario monasterium intravit B. M. de Aquabella, unde adhuc novitus missus est ad prædictum condendum asceterium. Qui radiante sua pietate, virginali animi candore, eximia mansuetudine ipsum videntes non mediocriter commovebat. Coluit autem potissimum virtutem obedientiæ. Deinde vero per sexdecim annos Prioris partes gerens, conventui suo lux et focus fuisse dicitur. Sibi durissimus exstitit et severus, ceteris autem mire dulcis et lenis. Ab omnibus tamen integrum postulavit Regulæ observationem, sed tanta cum discretione et comitate, tanta quoque cum jucunda alacritate in rebus corporalibus et spiritualibus singulis præsto erat, ut unice amaretur. Cujus vitæ puritate animique celsitate multis ex sæculo etiam attractis, ipsius conclave paulatim animarum factum est refugium, maxime sacerdotum. Anno vero 1882 tertius Abbas electus, Marthæ et Mariæ partes optime in se copulabat. Oculis modestissime declinatis vultuque sereno incedentem cum viderent, cogitationes ejus nulla re a Deo distrahi omnes persentiebant. Curam habuit maximam de rebus liturgicis adamussim exsequendis. Ad scrutandam quoque Sacram Scripturam, theologiam asceticam ac vitas Sanctorum toto pectore incumbebat. Cruciamentum non parvum ei fuerunt propriæ conscientiæ teneritas et angustiæ; a qua tamen animi ægritudine numquam Deum rogavit ut liberaretur. In gubernatorum civilium vexationibus corporisque infirmitatibus dolorum plenis Christi crucem amanter salutabat. Sæpe saepius ad extremum perductus et reductus,

ultimis verbis enuntiatis: « Brevi in cælo cantabo Alleluia », post gravissimam triginta horarum agoniam, Mariæ devotissimus servus animam Deo reddidit die Sabbati. (Hag., n. 757).

24 Septembris.

In Hispania, in Abulensi cœnobio S. Annæ, venerabilis virgo **Maria Vela y Cueto**, sanctimonialis, « Mulier fortis » cognominata. Puella a pia matre in claustrum conducta, a Domino audire meruit Se Suas cum ipsa delicias habere velle. Quæ ne nocte quidem orationem seu meditationem interrumpebat, sed in sella sedens vel ante lectum genibus nixa paululum dormitabat. Domino totam se tradidit, seipsum Ei exhibens ut rem, qua uti et abuti pro libitu posset; et in cunctis rebus magnisve parvis ad Dominum confugiebat, fiducialiter cum Domino colloquens, dum ipse Dominus peramanter « Mariam Meam » eam appellare dignabatur. Ne tamen Christi Sponsi dissimilis esset, Deum enixe rogabat, ut cum Eo pati sibi permetteret. Quam precem Domino exaudiente, vita ejus exinde una fuit series contradictionum et cruciatuum, quibus ipsa ultiro adjunxit plurima durissimæ pœnitentiæ exercitia. Gravi morbo tandem affecta, cum sororibus psalmum dicens « Dominus regit me et nihil mihi decret », dulcem emisit spiritum hac die anno 1617. Cujus ipse loci Episcopus funera celebrare voluit eodemque jubente in ecclesia est sepulta. Atque sacrum corpus usque hodie intactum conservatur. (Hag., n. 554).

In monasterio B. M. de Angelis in Japonia, anno 1915, obedientiæ præmium a Deo recepit Mater **Maria-Berchmans Piguet**, sanctimonialis. A religiosis Sororibus educata, in sæculo jam Deo devotissimam egit vitam. Intravit deinde monasterium B. M. de Immaculata Conceptione in civitate Valleguidonensi. Ex quo cum aliis sororibus in Japoniam missa, obedientissima quidem profecta est, initio tamen patriæ primique sui monasterii desiderio nimio mœrore affiebatur. Hunc tamen aliosque animi atque ex debili corpore exortos multiplices dolores nullo modo exterius manifestabat. Postea vero, a sapientibus animi directoribus adjuta, sacrificium magnanimitter integrum amplexata est. Jesu igitur amore flagrans, de seipsa jam non cogitans, ex animo cum diva Matre conjuncta vivebat, cui et carta proprio sanguine conscripta ultiro se consecravit. Sic autem sancte comparata, cum magistra facta esset novitiarum Japonicarum, linguæ difficul-

tate non obstante, eundem ardente*m* amorem in earum cordibus succendendo, gravi etiam morbo laborans eisdem totam se devovendo, in terra illa longinqua monialium genus formavit religione ferventissimum in florentissimo hodie claustro exsistens. (Hag., n. 768).

Anno 1262, dedicatio ecclesiae Campi Speciosi Superioris (Oberschönenfeld).

Anno 1856, dedicatio ecclesiae, nunc Basilicæ-minoris, B. M. de Aquabella.

25 Septembris.

In Guyana, anno 1798, passio Domini **Malachiæ Bertrand**, Aureævallis in Belgio monachi et provisoris. Cum per quatuor annos, quos suppresso monasterio Luceburgi latitans degit, zelo apostolico animatus animas vacillantes omni modo confirmasset, mense Novembri anno 1797 comprehensus et in carcerem conjectus est. Cum aliis deinde sacerdotibus carro impositus, sub hiemis injuriis protervorumque custodum fraudationibus et suppressionibus obnoxius, itinere unius mensis per catervas Rupefortium conductitur, ubi similes vexationes subire debuit ac anno 1794 martyres Galliæ fuerant passi. In Guyanam exinde profectus, in horribilem dirigitur Conanamæ solitudinem, ubi, æquo tamen animo vultuque sereno, tanta taliaque perpessus est, ut corporis viribus firmissimus ætatisque cum frueretur vigore, sex dumtaxat elapsis hebdomadis, incredibilibus illis ærumnis victus, victor fideique Confessor gloriosus migravit in cælum coronam gloriæ recepturus. (Hag., n. 300).

Heisterbaci in Germania, memoria pii monachi **Cæsarii**, qui clarissimus historiographus in suo monasterio magister aliquando novitiorum, rerum ætatis suæ suique præcipue Ordinis scriptor exstitit pius atque perutilis. Ex operibus suis sat multis alia adolescens ad se exercendum, alia sive fratrum petitioni sive Abbatis obediens jussioni conscripsit. Quæ lucubrata humiliter semper et prudenter lectoribus offerebat, dum tamen ipso teste frequenter et instanter sive ad legendum sive ad transscribendum requirebantur. Scripsit autem sermones seu homilias in varia Sacrae Scripturæ loca, Sanctorum gesta atque exemplorum seu miraculorum visionumque libros. Hi sunt qui maximam habebant habentque celebritatem; sed nimiæ exinde credulitatis notam contraxit, quæ quidem rectius illis temporibus quam soli Cæsario imputatur. Res gestas enim cum narrat, ab ipsis Patribus Bollandianis testis laudatur sincerus scriptorque eximius, cuius opus «inter

optima monumenta hagiographica tum illius tum omnis ævi videtur reponendum ». Obiit autem sub annum 1245. (Hag., n. 390).

26 Septembris.

In monasterio B. M. de Trappa, die 28 hujus mensis anno 1691, obiit Dominus **Bruno Le Digne**, monachus et sacerdos. Vallis-Caulium antea monachus religione valde tepidus, cum Abbatem de Rancé de vita vere monastica hujusque cælestibus consolationibus disserentem audivisset, rei novitate animo inflammatus Ordinis habitum postulavit. Et cum paulatim progrederetur, ipsis suis imperfectionibus ut assidue se humiliaret salutariter utebatur. Deum continuo spiritu præsentem habuit; a nullo labore vel austeritate abhorruit. At intestinorum morbo correptus est. Ac per octo fere annos in eundem morbum cadens et recidens, sine relaxatione propemodum gravissima subiit cruciamenta. Quæ cum aliis malis superadditis toto illo tempore corde contrito summaque animi tranquillitate et patientia, imo Deo gratias agens, pro Christi amore sustinuit, nec doloribus morsu pene mortifero sæpe stringentibus, ab ipsis voluntariis destitit austeritatibus vel labore. Hoc autem martyrii genus, quod S. P. Bernardus cruento illo quo membra cæduntur dicit horrore esse mitius, sed diuturnitate molestius, tandem feliciter terminavit. (Hag., n. 626).

In Hispania, memoria **Annæ de Villaroël**, sanctimonialis S. Annæ Abulensis. Hujus sanctæ feminæ conversationem angelicam potius quam humanam fuisse tradunt, eamque continuum silentium usque ad ipsam mortem servasse. Duris asseribus, iisque nudis, pro lecto utebatur. Singulis diebus vivifico Corporis Christi reficiebatur Sacramento, quo devotissime sumpto, in extasim statim rapiebatur. Obiit autem anno 1600. (Hag., n. 503).

27 Septembris.

In Gallia, beatus **Guichardus**, Lugdunensis Archiepiscopus, « vir sanctitatis incomparabilis » ab æquali vocatus. Ex Cisterci monacho Abbas factus Pontiniacensis, per triginta fere annos hoc monasterium gubernavit, plurima ex eo procreans nova cœnobia. Multum valebat apud Summum Pontificem Alexandrum III, qui tempore schismatis in Gallicam profugerat. Quo eodem Ecclesiæ Pastore commendante

S. Thomas Archiepiscopus Cantuariensis exul Pontiniacum se contulit, ut ibi hospitalitatem et præsidium inveniret. Intima amicitia sanctum Antistitem cum beato Abbe coniunctit. In posterum ejusdem S. Thomæ aliorumque venerabilium virorum opera, ab eodem Summo Pontifice Lugdunensis Archiepiscopus designatus est, ab isto etiam Montepessulano consecratus. Item deinde Primas Galliæ atque Apostolicæ Sedis Legatus constituitur. Poëta quoque fuisse dicitur excellens, qua in arte acumen ingenii vivacitatemque, ut gravitatem morum in ceteris negotiis demonstrabat. Postquam per quindecim annos diœcesis suæ direxit fata, a mortali hac statione recessit, anno probabiliter 1181; corpusque postea Pontiniacum deductum in majore sacello templi sepultum jacebat. (Hag., n. 112).

In ducatu Luciburgensi, memoria beatæ Clarifontis Abbatisse Joannæ, quæ promeruisse fertur ut cum sanctis Dei civibus et præcipue cum gloria Dei Genitrice crebro loqueretur et communicaret. Cernebatur in porticu ecclesiæ monasterii lapidea Virginis Mariæ imago, quæ, ut traditio ferebat certissima, eandem Abbatissam Joannam, dum ad eam transiens oraret et adoraret, per capitis inclinationem resalutavit, idque frequenter. (Hag., n. 452).

Anno 1842, dedicatio ecclesiæ Loci-Sancti-Bernardi in Bornem.

28 Septembri.

In monasterio Longipontis in Gallia, **Beatus Joannes de Monte-mirabili**, monachus. Princeps fuerat in omni regno Franciæ gloriose sublimatus, qui et Philippum-Augustum regem sibi amicissimum in prælio ingenti robore de medio inimicorum et a mortis periculo liberavit. Qui a sæculi vanitate Dei gratia revocatus, in castro suo de Monte-mirabili pro pauperibus et peregrinis hospitium ædificavit, in quo ipsem eisdem inserviens, fœda ulceræ osculatur; fœtorem, victor sui, naribus haurit; iisdem utensilibus, quæ ægrotantium usibus designata sunt, sibi per omnia ministrari jubet; mortuos solus sæpe portat ad sepeliendum; leprosos quoque invisit eisque eleemosynas largitur manus eorum osculans, pauperes in proprio lecto collocat ipse in terra cubans. Deinde vero, uxore consentiente, plus quam quinquagenarius Longipontis petiit monasterium. Hic autem in vilioribus etiam cibis appetitum refrenans, eos aqua frigida miscere consuevit, ne

vel aliquantulum delectationis edendo perciperet. Atque ut obedientiae et caritatis, sic, et magis, humilitatis præclarissima præbuit documenta. Septem fere annos in religione peractis, in festo S. Michaëlis Archangeli 1227 migravit ad Dominum; et ad ejus sepulchrum multa miracula propter sancti sui merita Dominus operari dignatus est. Cujus cultum immemorialem Leo Papa XIII anno 1891 confirmavit. (Hag., n. 39).

29 Septembbris.

Natalis S. Mauritii, Abbatis, cuius festum agimus die 13 Octobris.

In Claravalle, **beatus Conradus de Urach**, Cardinalis. Ex familia ducum de Thuringia ortus, adolescens decanus cum esset capituli S. Lamberti Leodiensis, adhibitis implicationibus politicis hominumque infidelitatibus, divina Providentia Villarium eum duxit. Ibi vero paucis annis post professionem elapsis Prior constitutus est, annoque 1209 Abbas electus. Exinde ad Claramvallem gubernandam vocatus est, ac anno 1217 ad ipsum Cistercium. Qua dignitate fungens generali capitulo proposuit ut antiphona Salve Regina quotidie cantaretur. Prædictorum monasteriorum Abbas exsistens plura jam a Summis Pontificibus Innocentio III et Honorio III negotia pertractanda suscepit. Anno vero 1219 ab hoc Summo Pastore Cardinalis Episcopus Portuensis creatus, Legatus in Occitaniam constitutus, ut crucesignatos contra haereticos fulciret clerumque in semitam reduceret veteris sanctimoniae. Nascenti autem Ordini S. Dominici quo potuit modo favit. Altera magna quæ ipsi decreta est provincia, crucis erat prædicandæ in Germania. Quam regionem longe lateque percurrentes, ubique adversantes conciliavit, fidei et morum puritatem vindicavit, clericos et monachos emendavit. Sacra vero in Terram Sanctam expeditionem Frederici II imperatoris perfidia ad irritum cecidit. Testatur autem temporis illius scriptor eum, licet in administratione prælacionis suæ mirabili sagacitate viguerit, nihilominus in tantarum rerum moderamine animum suum tam fortiter compulisse ut spiritui inserviret, ut ad libitum nunc causis sæcularibus nunc spiritualibus omnino deditus, ex aliis in alias libere transiens, animum facile inclinaverit. Obiit in Italia, loco hodie quidem ignoto, hac die anno 1227, corpusque, ut exoptaverat, translatum est in Claramvallem. (Hag., n. 149).

Anno 1258, dedicatio ecclesiæ Felicis-Vallis in Bavaria, itemque anno 1280, ecclesiæ Cellæ B. M. V. (Wurmsbach) in Helvetia.

Anno vero 1865, dedicatio ecclesiæ B. M. de Gratia Dei, quod monasterium conditum erat anno 1139, restitutum autem est anno 1845.

Anno 1825, in Alsatia conditur monasterium Elenbergense, cum nempe Darfeldensium monachorum ultima pars, ii videlicet qui inter illos natione erant Germani, ad eum locum transierint; Darfeld autem conditum erat 16 Octobris 1795. — Eadem die monasterium monialium, quod 28 Decembris 1800 sub nomine B. M. de Misericordia conditum erat prope Rosenthal in Westphalia, in eundem Alsatiæ locum translatum est, iterumque 6 Decembris 1895 in Aitbronn.

Anno 1835 monasterium conditur Montis-Sancti-Bernardi in Anglia.

30 Septembris.

In Belgio, anno 1529, depositio dignissimi præsulis **Gerardi de Bellosarto**, Abbatis Alnensis, ac Ordinis Vicarii Generalis in Belgio. Cum ob præclaras animi dotes Erardo a Marka, Cardinali et Episcopo Leodiensi, esset familiarissimus, ejus potissimum nutu monasticam ibi disciplinam restituit, vitæ communis observantiam ad amussim reduxit, Ordinisque moniales longo et difficillimo labore ad claustrum adegit. Hæc et alia plurima reliquit vigilantis probique pastoris monumenta. Sepultus est in templo ante majus altare. (Hag., n. 491).

Moreruelæ in Hispania, sæculo XV ad finem vertente, obiit Dei famulus **Benedictus de Salamanca**, monachus et sacerdos. Divino Officio quin adesset nullo morbo impediebatur. Supellex ejus communis erat omnibus eam petentibus. Electus Abbas Metonensis non consensit, ne obediendi merito privaretur. Multos annos reectorii curam gessit rara quidem cum caritate et diligentia. Ex actibus vero ordinariæ et extra-ordinariæ poenitentiæ vires declinarunt, maxime stomachi, ita ut Missam celebrare jam non valeret, quod tamen supplebat ministrando ad Missas, quæ toto matutino tempore dicebantur. Nec ob loci humiditatem, nec propter diurnam genuflexionem hoc sacro servitio supersedit. Quod quadem die item faciens, in ultima Missa, quam celebrabat Prior, petiit ut daret sibi sacram Synaxim, qua percepta exspiravit. Ac dum exequiæ celebabantur, corpus mansit fixum genibus flexis in terra, oculis et manibus erectis in cælestes mansiones, quo anima erat profecta. (Hag., n. 511).

In Austria, anno 1690, e vita migravit **Simon Tomasch**, monachus S. Joannis in Stams, B. V. Mariæ cultor eximius. Diebus festis fugiebat colloquia; alias nil loquebatur nisi

bona et religiosa. Mirabilem habebat eruditionem asceticam supernis etiam luminibus suaviter perfusam. Fuit semper hilaris, modestissimus tamen, infirmisque serviendi studiosus. Piissime obiit, ac mortuus adhuc Crucifixi imaginem erectam firmiter tenebat. (Hag., n. 606).

OCTOBER

1 Octobris.

Villarii in Brabantia, memoria juvenis monachi Ulrici, ortu Coloniensis, vultu angelico ac bonis operibus adornati. Narrat Cæsarius Heisterbacensis inclusam quandam piam feminam, cum Ulricus Namurci grangarii munere fungens die quinta decima ante mortem Missam celebraret, globum igneum super caput ejus conspexisse. Cum autem æger factus in extremis ageret, fratribus dixit: «Cras habebitis propter me festum, scilicet duas Missas», hoc modo mortis suæ horam prædicens. Quod ita evenit. Nam altera die, dicta post Primam Missa in conventu, animam virgineam efflavit; et eo quod tunc temporis mortuorum sepulturam procrastinari moris non erat, post Tertiam solemniter celebrata est pro eo altera Missa in conventu, ipseque terræ est commendatus. (Hag., n. 407).

In monasterio B. M. de Aquabella, die 8 hujus mensis anno 1824, decessit pius Pater Aloysius Bailly. Plures annos cum eremitis vixerat in Monte-Valeriano prope Parisios, cum rerum ac temporum turbidine e patria emigrare coactus venit in Vallem-Sanctam. Postea in itineribus difficilimis succurrenti alacritate et industria tam fratrum quam Superiorum oculos animosque in se convertit. Vallis-Sanctæ monasterio anno 1811 suppresso, in civitate Nanciei cum duobus sodalibus parvum sanctuarium B. M. Virginis custodivit, vitamque regularem servabat plus quam poterat. Eum deinde Dominus Stephanus Malmy cœnobium de Aquabella restituturus cum paucis conversis secum retinuit. Cum autem Valenciam pervenissent, P. Aloysius moræ impatiens ad monasterium properat, limen intrans flexis genibus solum osculatur Deumque exorat, ut hic tandem in pace finiret dies suos. Sacerdotio ipsum augendum curare Superioribus tunc

visum est. Ob infirmitatem ut a Regulæ rigore quidquam dimitteret numquam consensit, quoad die quadam in agro laborans corpus oneri succubuit. Qui moriens in sexto tono solemniore clara voce psalmum cecinit « Lætatus sum in his quæ dicta sunt mihi ». Et cum verba absolvisset: « Fiat pax in virtute tua et abundantia in turribus tuis », quasi totius vitæ suæ desiderium exprimens simul et consequens exspiravit. (Hag., n. 676).

Mense Octobri 1275, dedicatio ecclesiæ B. M. de Macraugia in Helvetia, cujus solemnitas agitur prima Dominica hujus mensis.

- Anno 1130 monasterium conditum B. M. de Waldsasso in Bavaria, pro monachis quod eadem die anno 1864 restitutum est pro monialibus.

Anno 1892, hac die Romæ inceptum est Generale Capitulum jussu Summi Pontificis Leonis Papæ XIII eo celebratum, ut tres Trappensium Congregationes in Ordinem autonomum conjungerentur.

2 Octobris.

Villarii in Brabantia, dilectus a Deo monachus **Godefridus-Pacomius**. Puer adhuc factus canonicus regularis, cum tam intus quam foris perferendus ei esset strepitus sacerdotalium, tedium exinde concepit transiitque ad Cisterciense Villarii cœnobium. Qui cum aliis ad laborem exiens, corde et ore devotam orationem eloqui solebat, per quam non modo Deo, sed et proximis suavem odorem effundere non cessavit. Non solum a signis ex animi levitate ortis, sed ab omni signo seu gestu locis et horis incompetentibus emitendo abstinuit. Flagellis in se sæviebat quacumque die id facere licuit. Cibi majorem partem plerumque pauperibus reliquit. Quandiu poma reperire potuit in pomariis, sollicite ea collectit eisdemque distribuit. Coquinæ officium tam ferventer fecit quam libenter, saepiusque cantores ut idem ipsi assignarent admonuit; in lavandis scutellis ut quis ipsum juvaret saepius non permisit. Pro contumeliis reverentiam redhibuit et honorem. Qui quamvis senesceret, numquam tamen a fervore tepescere visus est. Transiit autem de hoc mundo anno 1262, spiritumque prophetiae habuisse fertur et claruisse miraculis. (Hag., n. 400).

Anno 1898, felicissima resurrectio Cisterciæ, opera potissimum Reverendissimi Domini Sebastiani Wyart, Ordinis Cisterciensium strictioris observantiae Abbatis Generalis, atque Reverendi Domini Joannis-Baptistæ Chautard, Septem-Fontium clarissimi Abbatis.

3 Octobris.

In Helvetia, **Beatus Algotus**, Curiæ Rhætorum Episcopus, S. P. Bernardi quondam discipulus, « sapientia, ætate et gratia reverendus ». Ex vita ante monachatum in sæculo acta Curiæ clero et populo non incognitus erat, ut ex adjunctis conjiciendum videtur: illi enim ut suus esset Episcopus ex Claravalle eum revocavere. Quod munus eo consilio tantum accepit, ut monasteriis prodesset atque pauperibus. Monachis itaque et sanctimonialibus necessaria providere, atque ubi opus erat prolapsam disciplinam erigere studuit. Ecclesiæ suæ jura et possessiones strenue defendit, omnesque vigilantissimi pastoris partes per novem annos sedulo adimplevit. Vitam deseruit anno 1160. (Hag., n. 25).

Populeti in Catalaunia, **beatus Bartholomæus Conill**, Abbas. Medicus fuerat peritissimus atque ecclesiasticis scientiis imbutus; simul autem nimiae pene erat humilitatis. Cum anno 1437 Abbas eligeretur, ne principum quidem acquievit precibus, donec Summi Pontificis Eugenii IV imperio onus suscipere coactus est. Regibus Navarræ et Aragonæ carissimus exstitit; monachi ut Sanctum eum venerabantur. Ipse autem summa caritate fratrum præveniebat necessitates; infirmos frequenter visitabat eisque serviens ipsos curabat, tali quidem modo, ut non raro dubitarent utrum arti medicinali an potius ejus virtuti et orationi recuperata sanitas esset tribuenda. Imo sua Dei precatione monasterii famulum a morte suscitasse narratur. Sancto fine quievit hac die anno 1458. (Hag., n. 189).

Anno 1863 conditur monasterium B. M. de Dumbis.

4 Octobris.

In monasterio S. M. de Fontibus in Anglia, sanctæ recordationis **Radulphus Rageth**, Abbas. Miles ante ac nobilis in sæculo, sancti conversi Sunulphi orationibus et consiliis adjutus, voce etiam e cruce emissa confirmatus, religionis habitum in prædicto monasterio accepit. Fervens erat in opere, frequens in oratione, patiens ad opprobria, obedientissimus ad injuncta, hilaris semper et impiger ad officia caritatis. Cælestibus quoque visionibus recreatus est. Kirkstallii deinde Abbas electus, multa perpessus est incommoda; semper tamen viam regiam incedens, eodem vultu eademque constantia casus ferebat adversos. Sermo ejus jucundum in modum sale conditus, ac omnes gestus ejus et habitus perfec-

tionis quandam formam præ se ferebant. Novem annis apud Kirkstall peractis, Fontanensis ecclesiæ curam accepit, omniaque et ibi veri Abbatis officia explevit, adhibenda in omnibus moderata discretione. Dives meritis migravit ad Dominum anno circiter 1191. (Hag., n. 361).

In monasterio B. M. de Precibus, anno 1647, pie obiit **Bernardus Carpentier**, Prior et Reformato. Post vitam satis turbulentam Prior ibidem factus intellexit agendam esse vitam regularem instaurandamque veterem disciplinam. Monasterium igitur suum Strictiori Observantiæ conjunxit, atque cohortante venerabili Abbatे Clarævallis Dionysio Largentier, et adjuvante ipso Abbatе commendatario, opus tam feliciter perfecit, ut brevi ex suis in alia quoque monasteria qui idem facerent emittere posset, suumque cœnobium a regularibus deinde Abbatibus gubernaretur. In viginti tribus regiminis sui annis plus quam centum monachos ad professionem recepit, quorum septem Abbates futuri erant. Qui venerabilis Prior cum per ultimos vitæ annos nonnisi oratione fuisse occupatus, obiit anno ætatis suæ nonagesimo quinto. (Hag., n. 575).

5 Octobris.

In Claravalle, sanctæ recordationis **Gaufridus de Melenduno**, Sorrae in Sardinia Episcopus. Sub beato Roberto, secundo Abbatе Clarævallis, habitum sacræ religionis assumpsit. Qui infirmorum fratrum curam ibidem habens, Episcopus electus est Sorritanus. Hanc autem ecclsiam septem annorum circulo strenue rexit, suam ipsius vitam in omni puritate custodiens. Audito nuntio de solemni corporis S. P. Bernardi translatione, ad generale capitulum cum venisset, exinde ad Claramvallem festinavit, ubi cum Archiepiscopo Lugdunensi et coëpiscopis sacræ actioni officiosissime interfuit. Cum autem Clarævalli suæ appropinquasset eamque a longe intuitus esset, elevatis oculis suspiravit in cælum, toto cordis affectu deprecans Dominum, ut si infra triennium esset moriturus, ipsum non amplius ab ea separari permitteret, ne forte alibi consummari contingeret neve desiderata sibi sepultura privaretur. Cum igitur aliquandiu sanus ibidem persistisset, acerbo morbo correptus post aliquot dies ad extrema devenit; et cum munitus esset Sacro Viatico, eodem fere momento obdormivit in Domino, die scilicet 13 hujus mensis anno 1178. (Hag., n. 111).

Eadem die anno 1714 obdormivit in monasterio B. M. de Trappa **Joannes-Bernardus Himbert**, monachus. Parisiis studiis vacans, quadam die Dei gratia prælucente, quantum in sæculi rebus sit vanitatis clare perspexit. Qui Trappæ cœnobium cum intrasset, corpore quamvis tenuis, vitæ pœnitentia duritiem et pondus magna cum animi fortitudine suscipiens, exspectationem omnium superavit. In variis officiis ad quæ post professionem deputabatur, Deo et hominibus acceptum se reddidit, gratissima benignitate fratrum necessitatibus occurrendo. Aequo semper erat animo et modestus; atque quicumque labor vel negotium eum simul Deo et orationi vacare sinebat. Beatissimam Virginem, S. Bernardum, atque illustrem domus suæ Reformatorem assidue invocando tentatoris seductionibus restitit, summaque animi pace veroque gaudio fruebatur. Jugum pœnitentiæ cum septem portaverat annos infirmari cœpit. Qui divinæ erga se bonitatis non immemor, de donis acceptis cum lacrimis sæpe gratias egit, atque cum corporis statum doloribus vacuum jam non inventiret, orando et meditando Christi crucem amanter amplexbatur. Et ita cum esset ejus anima a mundi maculis expur-gata, e corporis vinculo soluta est. (Hag., n. 638).

Anno 1172, dedicatio ecclesiæ Clarævallis de Castañola in diœcesi Anconitana in Italia.

6 Octobris.

In Tuscia, **beatus Balduinus**, S. R. E. Cardinalis. S. P. Bernardi discipulus ab Innocentio Papa II primus ex Cisterciensi familia Cardinalis, ac postea Archiepiscopus Pisanus creatus est, magnaue spiritualis sapientiæ luce refulsi, summa auctoritate ac spiritus libertate officium suum exercens. Tanta nihilominus mansuetudine et humilitate verum se monachum in pontificali culmine demonstravit, ut non solum Cisterciensis Ordo, sed etiam universi fideles intra Italiam gratularentur sibi vehementer, gratias agentes Deo, qui splendidissimam hanc columnam et fulcimentum inconcussum sanctæ Ecclesiæ suæ ipsorum temporibus concessisset. S. Bernardo pro negotiis Ecclesiæ in Italia moranti « præcordialis ejus amicus » Balduinus, quem Deus « posuit in lucem gentium », scribæ officium impendere non duxit indignum. Quem idem sanctus Pater unicum suum appellavit solarium, in quo spiritus suus requiescebat; atque cum e vita migrasset ejus acta laudans, « sanctæ memoriae » eum epitheto honestavit.

Mortalitatem explevit beatus Balduinus anno 1145. (Hag., n. 78).

Floregiae in Provincia, memoria beati monachi **Gulielmi**, cuius reliquiæ, cum sub quinti Abbatis regimine, anno circa 1196, cœnobii sedes Toronetum transferretur, monachi reverenter tulerunt secum. (Hag., n. 137).

Anno 1937, dedicatio ecclesiæ B. M. de Loco Regio in Neerlandia.

7 Octobris.

Otterburgi in Germania, memoria beati Abbatis **Philippi**. Honesto loco natus et majoris ecclesiæ in civitate Coloniensi canonicus, Parisiis studiis incumbens, divina inspirante gratia scholas deseruit, et cum esset bonis vestibus indutus, pauperi scholari sibi occurrenti illas dedit, et vilia illius vestimenta reinduens, ad monasterium venit Bonævallis, petiitque ut novitius susciperetur. Videntes autem illum fratres cappa trita atque vetusta indutum, aestimantes eum scholarem pauperem et vagum, suscipere hæsitarunt. Sed qui se in conversione humiliavit, a Domino exaltatus, non multo post eidem domui Abbas præfectus est. Inde vero Otterburgum cum transiisset, hoc cœnوبium per triginta annos, id est usque ad annum 1225, optime gubernavit. Post mortem autem sepultus est in capitulo, depositus in sarcophago de terra elevato, ubi septem elapsis saeculis, die 7 Octobris 1925, ejus reliquiæ repertæ sunt. Quo quidem sepieliendi modo denotari videtur eum supra ceteros Abbatess ibidem conditos a suis fuisse honoratum. (Hag., n. 435).

In monasterio B. M. de Chatinis in Hispania, anno 1871 in cælum abiit piissima sanctimonialis **Aloysia de Faria**. Ex Brasilia oriunda, a teneris annis mira eluxit prudentia et pietate, legebatque potissimum Sacram Scripturam, opera sanctorum Patrum vitasque Sanctorum, quo factum est ut Dei amore succensa Ipsique soli servire cupiens, totam se Deo dicare statuerit. Novitia facta cunctarum opinione ceteras moniales virtute superavit omnes. Superioribus, Regulæ præscriptionibus, campanæ signis obedientissima ut ipsi Deo, Dei laudibus in choro persolvendis studiosissima, Mariæ tota dedita et devota, a terrenis rebus alienissima, silentium cum oratione summopere colens, facie leviter subridente et angelico veluti nitore fulgente, reverentiam pariter et amorem intuentibus incutiebat. Quæ cum voluntarie vitam egisset asper-

rimam, vitæ termino appropinquante acerbioribus etiam cruciatibus vexata est, quos tamen sustinuit patientissime, imo et læta, quoad nondum quinquagenaria mortem oppetit beatorum. (Hag., n. 714).

8 Octobris.

In Officio divino, Commemoratio sancti Martini Cidis, Abbatis. Sacerdos cum esset Zamorensis, postquam speluncam quandam latronum in domum orationis immutavit, junctis sibi sociis hospitium ibi peregrinorum instituit, quibus ipse cum fratribus devote ministrabat. Hujus loci autem nomen erat Bellusfons vel etiam Peleas. Sanctioris deinde vitæ incensus desiderio, recentique motus exemplo monasterii Moreruelensis, quod in eadem Zamorensi dioecesi a Benedictinis institutis ad Cisterciensia nuper transierat, Alphonsi quoque regis in hisce vota completere volens, per loci Episcopum a S. Bernardo monachos aliquos flagitavit. Quorum quatuor impetratis Cisterciense ibi inchoavit cœnobium. Transactis autem a fundatione quindecim annis, caros filios relinquens sanctitatis hæredes, die 7 Octobris 1152 e mundo migrasse dicitur. Cujus sacrum corpus filii et fratres in ecclesia honorifice condiderunt. (Hag., n. 18).

9 Octobris.

Acquiriæ in Brabantia, memoria elevationis corporis, quæ facta est anno 1610, beatæ Sybillæ de Gages, sanctimonialis. Canonica S. Gertrudis Nivellensis cum esset, in Acquiriæ monasterio Cisterciensem habitum sumpsit, et ab ingressu in Ordinem devotissime servire consuevit S. Lutgardi. Cui maxima cum jucunditate et delectatione affuit, præsertim cum cæca hæc esset facta. Lutgardis autem nullam Sybilla habebat cariorem et familiariorem, et secundum præceptum venerabilis Episcopi Jacobi de Vitreio, ejus consilio ut magis litteratæ in omnibus regebatur. Sybillæ quoque Lutgardis quinque annis ante diem prædixit obitus sui; atque ad finem appropinquans eam sedere jussit « *juxta cor suum* ». Quatuor post annos in cælo iterum conjunctæ sunt, anno videlicet 1250. Beatæ Sybillæ reliquiæ hodie in ecclesiis de Ittre et de Gages pie coluntur. (Hag., n. 161).

Burdigalæ in Gallia, anno 1621, depositio piæ memoriarum Joannis Jacobi a S. Scholastica de Berthier. Magno

animo circa annum ætatis suæ quintum decimum rigorem Fuliensis Congregationis amplexus est, cum nudis pedibus et aperto semper capite incedentes, pura aqua, pane furfureo, herbis sine sale aut oleo aut butyro coctis omni victu fratres utebantur. Somnum ipse capiebat sat brevem, sedendo prope ignem et capite super nudam tabulam reclinato. Multum acceptus Reverendo Abbatii Joanni de la Barrière, ob egregiam et nobilem indolem ac zelum observantiæ regularis, imberbis adhuc per vicinas civitates tanta cum fructu verbum Dei prædicabat tantaque auctoritate in animos magnatum pollebat, ut vestem illius manumque venerabundi deoscularentur. Cum autem Burdigalæ moraretur, ab illustrissimo ac piissimo Cardinali de Sourdis consilii sui ecclesiastici præses electus est, illicque ad puellas fidei rudimentis imbuendas ac Sacramentorum frequentia excolendas Congregationem S. Ursulæ instituit. Nulli labori pepercit in lucrandis peccatoribus. Tandem multis corporis macerationibus confectus ultimum diem clausit. (Hag., n. 541).

10 Octobris.

Pontiniaci, **beatus Hugo Matisconensis seu de Vitreio**, Episcopus Antissiodorensis. Juvenis cum esset nobilis S. Bernardo etiam adjunctus, audiens de conversione socii et amici carissimi, eum flebat quasi perditum. Sed ex mutua colloquitione longe dignius veriusque facti sunt cor unum et anima una in Christo, quam in sæculo ante fuerant. Cistercium igitur cum eo ingressus, votis vix emissis a S. P. Stephano secundæ fundandæ domus Pontiniacensis Abbas constituitur, quo quidem facto qualis et quantus fuerit Hugo satis liquet. Florens et prosperans sub ejus regimine nova abbatia plurimas genuit filias, ipseque Abbas ab ecclesiastica auctoritate in variis negotiis, una sæpe cum S. Bernardo, arbiter seu delegatus designatus est. Anno vero 1137 electus est Episcopus Antissiodorensis. In loquendo parcissimus erat, in faciendo efficax et promptissimus, et quamvis miræ esset patientiæ, ut manus sævientium in Ecclesiam seu res Ecclesiæ reprimeret, rigorem huic admiscurit. Inter ceteras virtutes, quas gratia ipsi contulerat, maxime etiam erat hospitalitas. Qui cum ad commune bonum Ecclesiæ suæ multum sollicitus exstitisset, sancte obdormivit in Domino, anno 1151, in ipso monasterio Pontiniacensi, ubi in ecclesia sepulturæ locum invenit juxta majus altare ad latus Evangelii. (Hag., n. 84).

In Lusitania, **beatus Gundisalvus**, Abbas seu Prior monasterii S. M. de Las Junias, qui ab immemoriali tempore ecclesiastico ibi Officio colebatur. (Hag., n. 67).

11 Octobris.

Barberii in Normannia, anno 1677, ex hac vita migravit venerabilis vir **Nicolaus de Guédois**, Abbas. «A prima ætate cor gerens senile», cum adolescens et juvenis monachus variis jam officiis præfectus esset, auctore Domno Ludovico Quinet, Abbe et Reformatore Barberii, ipsius ibidem successor a rege designatus est, vir humilitate, caritate et discrezione præcipiuus egregiusque animarum in perfectionis semitis moderator. (Hag., n. 598).

Romæ, die 12 hujus mensis anno 1629, transitus venerandi Præsidis Generalis **Sancii a S. Catharina**. Fuit ei quasi dogma summi in religione esse momenti, ut magna cum cura et diligentia deligerentur Superiores. Et item hoc aliud: religiosos esse rem sacram sanctamque. Toton erat in spirituali informatione animarum, omnesque præcedebat profunda humilitate, mira modestia, oculorum demissione, velutque prodigium fratribus erat in corpore maceratione exhausto vigor spiritus. In aulis Summi Pontificis regisque Galliæ plurimi existimabatur. In visibilibus cum dæmone luctaminibus Deo adjutore semper victor, angeli titularis familiari frequentique præsentia dignus habebatur. Propheticō pollebat afflato internarumque cogitationum secreta dignoscebat. Venerabilis Carmeli monialis Maria ab Incarnatione appellare eum solebat animarum directorem eximum, hominem Deo carum ac summe dilectum, Deoque etiam revelante se didicisse ferebat, ex S. Bernardi filiis exacta imitatione neminem sanctissimo Patri proprius quam Sancius tunc accedere. Tandem febri ablatus est senex asceta omnibus desideratissimus in monasterio S. Bernardi in Urbe. (Hag., n. 544).

12 Octobris.

In Anglia, venerabilis Dei famulus **Richardus Sacrificus** seu **Sacrista**, sic dictus quia monachus exsistens Benedictini coenobii S. M. Eboracensis, hoc officio in ejusdem loci cathedrali ecclesia fungebatur. Inter fratres autem hujus asceterii, qui ut antea Cisterci fundatores ad eremum suspirare cœperant et Richardo sancto Priore duce monasterium condiderant

Fontanense, ipse primus erat inter primos. Qui etiam primi Abbatis Romæ vita functi successor electus est. Virtus autem animi in vultu radiabat, ac inter cetera dona quæ a Deo acceperat, singularem habuit gratiam in confessionibus recipiendis, in solatio mœstis adhibendo, in lapsis relevandis, in cognoscendis læsæ conscientiæ latentibus causis. Sæpe poenitentes prævenit in his quæ dicturi erant. Qui cum Abbatis onus invitissimus accepisset, egit tamen pro injuncto officio, et dum quantum licuit interius Deo vacabat, Dominus exteriorius pro eo vigilabat, dirigens virum in omnibus viis suis. Quatuor autem post annos ad capitulum generale profectus, in Claramvallem cum venisset, ægritudine correptus est, ac ingravescente morbo, ut optaverat et prædixerat, sub manu S. Bernardi animam exhalavit. (Hag., n. 348).

In Gallia, beata femina **Margarita**, Abbatissa, cuius caput in ipsius monasterio S. Hoyldis (Ashuldis) cum veneratione inter Sanctorum reliquias asservabatur. Vitam ediderat anno 1240. (Hag., n. 157).

In Belgio, anno 1438, obiit præclara mulier **Maria van Dale**, Priorissa in Muisen. Cum defuncta prima Priorissa moniales in electione secundæ dubitarent, ab angelo divinitus instructæ sunt, ut omnium natu minimam eligerent. Ipsa vero quantopere orationibus et precationibus sanctis fuerit dedita, quantoque fervore et aninii contentione illas ad Deum profuderit, ignei radii flammeusque splendor satis superque testati sunt, qui non semel cum omnium admiratione visi sunt ex orantis corpore promicare. (Hag., n. 475).

Anno 1259, in Helvetia monasterium conditur Cellæ B. M. V. (Wurmsbach).

13 Octobris.

Festum sancti **Mauritii**, Abbatis. Ex scholarum magistro factus est monachus in coenobio Langonii, ubi miræ fuit simplicitatis et humilitatis. Cum post secundum suæ conversionis annum Abbas esset electus, ab inimicis et ab ipsis fratribus multa patienter perpessus est. Triginta autem annis in dignitate peractis, a labore suscepti oneris quiescendum tandem duxit. Verum, monachis Abbatem de promissione quadam Conano duci Britannæ quondam facta monentibus, cum duodecim fratribus locum Carnoëtæ adiit, ubi per quindecim fere annos vitam degens sanctissimam, paupertatis injurias usque ad extremum diem sine murmure toleravit. Et

quoniam scriptum est: « Quanto major es, humilia te ipsum in omnibus », æqualem se minoribus, ac sæpe minorem exhibebat. Vultu semper hilari erat atque jucundo. Multis jam dum vivebat claruit miraculis. Qui cum anno 1191 sui præsensisset dissolutionem corporis imminere, petiit a Domino et feliciter obtinuit, ut in festo S. Michaëlis Archangeli carnis ergastulo solveretur. Inter miracula autem, quæ Sancti mortem consecuta sunt innumera, quinque narrantur infantium a morte resurrectiones. Unde in Britannia-minore ut Patronus infantium invocatur. (Hag., n. 32).

Anno 1174, dedicatio novæ seu tertiaræ ecclesiæ Clarævallis.

Anno 1834, dedicatio ecclesiæ B. M. de Gratia in Bricquebec, quod monasterium conditum est anno 1824.

Anno 1925, dedicatio ecclesiæ B. M. de Pace. Hoc monasterium conditum erat anno 1207 in Gomerfontaine, atque post plures translationes tandem fixum est in civitate Chimay.

Anno 1240 conditur monasterium Mariæ-Stellæ in Lusatia Superiore, quod anno 1264 Cisterciensi Ordini conjunctum est.

14 Octobris.

In Claravalle, anno 1185 vel 1186, decessus venerabilis præsulis Alani Frandrensis cognominati. Quem S. P. Bernardus primum Abbatem constituit monasterii Ripatorii, ex quo electus est Episcopus Antissiodorensis. Cum autem hanc diœcesim per quatuordecim annos strenue et prudenter moderatus esset, solitudinis avidus cessit, atque Ripatorium reversus est. Inde tamen frequenter in Claramvallem venit, et post obitum beati Godefridi, quondam Episcopi Lingonensis, ibi morabatur in domo S. Bernardi. Non solum fratribus plura solatia exhibebat, sed ut erat valde exercitatus in negotiis Ordinis et Ecclesiæ, beato quoque Pontio Abbatи et ejus successoribus operam studiumque navavit. Prædicti beati Godefridi rogatu S. P. Bernardi Vitam retractavit, corrigendo seu abbreviando seu facta rectius chronologice ordinando. Qui ibidem feliciter in Domino consummatus, depositus est, ut optaverat, juxta beatum Godefridum, cui in vita arctissimo amicitiae vinculo fuerat colligatus. (Hag., n. 317).

Belli-Prati in Belgio, anno 1545, transitus Reverendæ Abbatissæ Claræ Dullaerts, quæ annos quadraginta summa cum diligentia monasterio præfuit, religionis disciplinam regularumque exactam observantium magno in vigore conservare satagens. Toto regiminis sui tempore non alio pedo aliave

supellectili quam lignea uti voluit, quo seipsam ac virgines sacras in humilitate contineret. In variis rerum penuriis cum sororibus oranti cælitus sæpe subventum est, ejusque tempore monasterio tam spiritualium quam temporalium bonorum facta est accessio. Vita ejus vivum erat virtutum exemplar, quarum suavissimum odorem posteritati dereliquit. (Hag., n. 493).

Anno 1923, dedicatio restitutæ ecclesiæ monasterii Lerinensis.

Anno 1227, monasterium conditur Marisstellæ seu Wettingen in Helvetia, quo die 18 Octobris 1854 suppresso, conventus tandem devenit in monasterium Augiæmajoris (Mehrerau) in Austria, Ordinis quondam S. Benedicti.

Anno 1234 monasterium conditur Mariæ-Vallis in Lusatia Superiore.

15 Octobris.

Natalis S. Hedwigis, cuius festum postridie agitur.

In Claravalle, **beatus Gerardus**, sextus illius loci Abbas et Ordinis Cisterciensis protomartyr. Abbas Fossæ-novæ cum esset, Clarævallenses eum sibi præposuerunt. Qui zelo justitiæ et Ordinis æmulatione succensus, monachum quendam nobilem quidem genere, sed degenerem moribus teneri jussit, commisitque beato Petro Abbatii Igniacensi, ut in domo ejus regulari distinctione coerceretur. At ubi beatus vir ex officio Ignaci monasterium visitans eundem iterum monuerat, ille postero die mane ex insidiis prosiliens cultrum visceribus ejus immersit ac crudeliter vulneravit. Cum autem detestabilem sicam intra viscera versare non desineret, mitis pastor leni voce dixit ei: « Quæso, frater, parce; ccesset jam manus tua, quia nullo modo de cetero vivere potero ». Qui sanguine madens a sacrista inventus, manibus fratrum lugentium in infirmitiorum est delatus, ubi Deo gratias egit quod in præsenti tam dura morte puniri permetteret, ne pro peccatis et negligentiis suis post mortem in purgatoriis locis graviores poenas exsolveret. Occisori suo ex corde indulxit, et cum pro eo veniam petierat, post triduum, die 16 hujus mensis, sancta ejus anima carne soluta æthera penetravit, anno 1177 vel anno superiore. (Hag., n. 29).

In Germania, memoria piæ virginis **Elisabeth**, monialis seu Abbatissæ parthenonis de Hoven, quæ « flos et lux sui temporis » dicebatur. Ipse Beatus Hermanus-Joseph, sanctissimus ille Ordinis Præmonstratensis in monasterio Steinfeldensi canonicus, de beatæ illius virginis Vita libellum

conscriptis, qui tamen periit. Alter enim alterum magni aestimabat. Elisabeth speciatim fertur angelum suum aliquando vidisse et cum eo esse familiariter conversata. (Hag., n. 444).

Anno 1950, dedicatio ecclesiæ B. M. de S. Joseph apud Alloz in Hispania.

16 Octobris.

Festum Sanctæ Hedwigis, viduæ Bertholdi, Badensis marchionis, Tyrolensis comitis ac Meraniæ ducis filia, ætatis anno tertio decimo Henrico duci Silesiæ et Poloniæ nuptui data est. Quæ in matrimonio castitatem sancte colens, postquam trium filiorum triumque filiarum mater est effecta, cum marito in manu Episcopi perpetuam vovit continentiam. Cum ipso multa quoque condidit diversorum Ordinum monasteria, itemque hospitia pro pauperibus, infirmis, peregrinis. Marito annuente in claustro Trebnitzensi deinde habitabat, sororum quidem induta habitum, sed sine votis, ne ligata per professionis obedientiam a pietatis operibus et a consolandis pauperibus elongaretur, utque cœnobio expeditius prodesset. In servando autem silentio et in aliis observantiis vitam ducebat sororum vita omnibus partibus arctiore. Sancta habebat omnia quibus Deo sacræ illæ virgines utebantur. In calamitatibus et morte suorum virilem semper et constantem animum vultumque hilarem exhibebat. Christi quem diligebat præsentiam totis præcordiis affectabat, ut arcane Ejus potirerit alloquio et amoris dulcedine frueretur. Matrem Dei magno amplexabatur amore. Nonnumquam languidi protinus curati sunt, cum ab ea adhibita Virginis imagine benedictionem acceperant. Transiit autem de hoc mundo die 15 hujus mensis anno 1243, multisque miraculis glorificata est. Quam Clemens Papa IV anno 1267 Sanctorum catalogo inscripsit. (Hag., n. 9).

17 Octobris.

Cisterci, beatus Gilbertus, Abbas, natione Anglus, a posteritate, ex scientiæ, ut volunt, plenitudine, **Magnus** cognominatus. Abbas erat Ursicampi, cum anno 1163 Cisterci electus est. Pro virili parte litem componere conatus est inter legitimum Summum Pontificem Alexandrum III et imperatorem. Obiit Tolosæ, anno 1167. (Hag., n. 101).

In Tuscia, in monasterio SS. Salvatoris de Septimo, memoria sancti monachi **Maximi Arretini**. Vixit temporibus

Summorum Pontificum Leonis X et Clementis VII, et a Florentinis ut sanctus colebatur. Ad ipsius orationes et consilia affluxerunt omnes affliti, cunctosque mirifice consolabatur. Cum autem senex vitam deseruisset, plurimi ad sanctum corpus venerabundi undique concurrebant; quod tamen ne præpostera pietate dispergeretur, clam a monachis terræ mandatum est. (Hag., n. 492).

Anno 1193, dedicatio ecclesiæ Cisterciæ, matris omnium ecclesiarum Ordinis nostri.

Anno 1936, restituitur monasterium B. M. de Boquiano, quod eadem die anno 1137 conditum erat.

18 Octobris.

In Gallia, **beatus Sicardus**, ex monacho Joyaci primus Abbas Boniloci Burdigalensis, cujus venerabile corpus miraculis clarum per plura sæcula colebatur ut Sancti. Mortuus est anno 1162. (Hag., n. 114 seu 96 a).

Apud Claramvallem, memoria nobilissimi principis **Gummari**, judicis quondam et domini Sardiniae detrachalis, qui cum aliquando orationis gratia Sanctum Martinum Turonensem petisset, in reditu transiens per Claramvallem et a S. Bernardo humanissime susceptus, de salute quoque animæ copiose admonitus, conversioni minime consensit. Cui abeunti vir Domini: « Scias, inquit, te huc iterum de Sardinia reversurum ». Modico post hinc elapso tempore, cum nuntiatum esset ei beatum virum transiisse de hoc mundo, consternatus est vehementer, arguens semetipsum et poenitens valde quod ad illius prædicationem non fuerit conversus. Filio primogenito in regno constituto, quadragenarius et corporis animique vigore præpollens, omni gloria mundi spreta, pauper et humilis ingressus est Claramvallem, ibique sub disciplina suscepti Ordinis usque ad mortem perseveranter militans, regnum terrenum pro cælesti se commutasse gloriabatur. (Hag., n. 139).

Anno 1910, dedicatio ecclesiæ B. M. V. et S. Catharinæ in Eschenbach, quod monasterium 24 Februarii 1235 conditum erat pro monialibus S. Augustini; anno vero 1588 transiit ad Ordinem Cisterciensem.

Anno 1254, dedicatio ecclesiæ Hilariensis (Wilhering).

Anno 1132, conditum monasterium B. M. de Septem-Fontibus, quod sæculo XVIII exeunte suppressum, anno 1845 restitutum est.

19 Octobris.

In monasterio Filiæ-Dei in Helvetia, anno 1919, obdormitio Reverendæ Matris **Lutgardis Menétrey**, Abbatissæ. Sacro baptismate abluenda matrinam habebat piissimam virginem Margaritam Bays, Christi vulneribus in membris postea ornatam, cuius causa beatificationis anno 1930 est introducta. Postea defunctæ matris imitans caritatem, pauperibus largissime succurrebat. Intravit deinde prædictum monasterium, ubi tunc temporis Reverenda Abbatissa Carolina Perrier cum pluribus monialibus strictiorem Regulæ observantiam amplecti cupiebant. Quod instaurandæ priscæ disciplinæ studium Mater Lutgardis, cum perinvita Abbatissa electa esset, non modice aluit opusque tandem absolvit. Deo hac in re firmiter fidens, in omnibus contrarietatibus et molestiis serenum semper protulit vultum lætumque sermonem. Quam animi fortitudinem ex assidua hausit oratione peculiarique sua devotione erga Dominum patientem Matremque dolorosam. Interim sororibus matrem se præbebat in omnibus; easdem autem, utpote Regis regum sponsas, cælo pulchras atque magnanimas optabat, ac nonnisi de gravibus Christi et Ecclesiæ necessitatibus vere sollicitas. Ipsæ moniales pluries eam futura prævidere ac cordium secreta penetrare mirabantur. Ac post ejus mortem suavissimus odor ad ipsius sepulchrum orantes nonnumquam consolatus est ac delectavit. (Hag., n. 774).

Anno 1100, S. P. Albericus a Paschali Papa II *Privilegium Romanum* impetravit.
Anno 1889, dedicatio ecclesiæ B. M. de S. Benedicto in Achel.

20 Octobris.

Guthualia in Sueciæ insula Gotlandia, memoria beati Abbatis Petri. Novitus cum esset Clarævallis, S. P. Bernardus aliquando in spiritu Dei loquens prædixit omnes qui tunc in novitiatu essent, gratiam spiritualis dignitatis adepturos, atque nomen et officium Abbatis esse adepturos. Cumque succendentibus annis, temporibus opportunis in singulis eorum verbum prophetiae ad effectum adduceretur, Petrus, quem in Suecia ad domum Novæ-Vallis Abbas sanctus direxerat, post obitum ipsius per annos complures, usque ad senectam, imo pene ad decrepitam ætatem absque hoc munere gratiæ vixit, eo quod simplicioris esset naturæ, et ad tantum officium administrandum minus idoneus existimaretur. Accidit autem ut fratres de domo Novæ-Vallis, quæ Guthualia dicitur, desti-

tuti sint pastore. Et volente Domino, tam Patri Abbati quam ceteris, qui electioni intererant, placuit ut prædictum senem in hanc partem sollicitudinis assumerent. Quod ubi factum est, verbum quod olim Sanctus prædixerat, ad memoriam revocatur. (Hag., n. 323).

Saviniaci, memoria beati **Gulielmi**, ex eremita ibidem novitii, qui unus fuit ex Sanctis, quorum translatio quotannis prima die Maji solemniter recolebatur. (Hag., n. 195).

Anno nobis incognito, dedicatio ecclesiæ Pontiniaci.

21 Octobris.

Villarii in Brabantia, memoria pii conversi **Henrici**, Bruxellis originem ducentis. In adolescentia totum se sæculo dedit. Parentes vero insolentiam ejus refrenare conantes, matrimonium eum subire voluerunt. Cum autem dies nuptiarum adveniret, cognatos Domino servientes in supradicto monasterio videre et alloqui optavit. Qui videns conventus multitudinem velut angelicam, compunctus est vehementer, et insiliente in se Spiritu Domini, factus est unus ex illis. Verum, cum teneritudinem pristinæ vitæ ægre dedisceret, et asperitatem monasticarum institutionum grave sentiret, mundum repetere volebat; sed fratrum orationibus adjutus et confortatus, tentatoris victor tandem persstit. Sanctæ deinceps devotionis ejus et humilitatis exemplis fratres informabantur. Tantopere aliquoties igne divini amoris urebatur, ut penitus a sensibus alienaretur. Ac in ipsis doloribus et pressuris gratias agebat, sciens se recipere longe adhuc imparia meritis. Septem igitur annis in Ordine expletis, in ipsa nocte qua migravit ad Dominum, in extasi positus est atque vitam æternam sibi cognovit adjudicatam. (Hag., n. 410).

In monasterio Lorvanensi in Lusitania, memoria piæ monialis **Giomaræ de Silva**. Obedientia præcipuam eam fuisse scribunt silentiumque ac meditationem potissimum coluisse, nec minus eluxisse caritate erga infirmas. Durissimis etiam corporis macerationibus dedita fuit claruitque miraculis. Floruit autem circa annum 1590. (Hag., Suppl., n. 501 c).

Anno 1764, dedicatio ecclesiæ Cellæ-Angelorum, cuius solemnitas agitur die 16 hujus mensis.

Anno 1884, dedicatio ecclesiæ restitutæ B. M. V. Vallis-Dei in Belgio, quod monasterium anno 1185 conditum erat in Hocht, anno autem 1216 illuc translatum est.

Anno 1802, in Anglia monasterium conditum B. M. de S. Cruce in Stapehill.

22 Octobris.

Cellæ-Angelorum in Austria, anno 1551, in cælum migravit Reverendus Abbas **Pancratius Puschinger**, qui monasterium triginta et unum annum in iniquissima temporum ratione laudabiliter gubernavit. Contra funestissimas quæ irreperere cœperunt Lutheranas opiniones et sententias omnem suum conatum opposuit, ut antiquam Ordinis observantiam et rigorem conservaret; ac ipsa quam invenit resistentia magnam ejus manifestavit patientiam, suaque constantia et firmitate ampliores etiam consecutus est fructus. Quamvis periculum Turcarum, qui et monasterii grangias devastarunt, atque pecuniæ penuria et fames coenobii facultates exhaudirent, ingenii tamen vi et industria dignus Abbas subsidia sibi comparavit ad ecclesiam pro peregrinis ædificandam, ut cum fideles de longinquo ad eam confluarent, fides in ea regione servaretur ac confirmaretur. Sic Dei servitio consumptus, ob toleratas multiplices ac graves infirmitates totus decrepitus, obiit diuturni ac fidelis ministerii mercedem a Domino recepturus. (Hag., n. 495).

In monasterio B. M. de Dumbis, anno 1893, tanquam lilium a Beatissima Deipara collectum est incontaminata anima juvenis monachi **Mariæ-Joannis Baillet**. Adolescens annorum sexdecim cum esset receptus, novitius fuit quasi radians innocentia et pietate. Præsertim autem eximiæ devotionis affectu prosequebatur B. V. Mariam sub titulo Immaculatæ Conceptionis, cuius imaginem in ecclesia sæpe diuque frequentabat. Post professionem animo exstitit multo maturior, fructus sane constantis ipsius cum Deo per Mariam mente et corde conjunctionis. Ad finem usque persuasum sibi habuit se post mortem per divinam Matrem flamas purgantes esse evasurum. Qui cum letali pulmonum labore vexari cœpisset, animi tamen quietis nihil perdidit, sed eadem serenitate et gaudio quibus solebat, morbi quoque molestias ipsamque instantem mortem a Deo accepit reliquitque sui memoriam non delendam. (Hag., n. 734).

Anno incognito, dedicatio ecclesiæ B. M. de Solis-Monte in Belgio.

Anno 1648, dedicatio ecclesiæ S. M. Gratiarum in diœcesi Amerina in Italia. — Anno vero 1927, item ecclesiæ B. M. de Monte-Olivarum seu Cœlenberg.

Anno 1868, monasterium conditur B. M. de Bona-Spe, in quo derelicto moniales B. M. de Espira anno 1923 monachis successerunt.

23 Octobris.

In Hibernia, die 25 hujus mensis anno 1584, passio **duodecim monachorum** cœnobii SS. Salvatoris, qui sacrilegis appropinquantibus solemni pompa instructi obviam cum exiissent, ab impiis vestes sacras exuere et Elisabethæ reginæ se subjicere jubentur. Quorum Prior id integra fide Deo, Virgini Matri sanctoque Bernardo data, et salva pietate quam profitebantur, fieri non posse respondit; se vero fidem et christianam pietatem non violaturos. Ad hujus judicium cum ceteri quoque suam sententiam adscripsissent, omnes una sunt trucidati. (Hag., n. 234).

Apud Claramvallem, memoria beati senis Achardi, genere nobilis, qui in juventutis suæ robore, jubente simul et mittente S. Bernardo, plurimorum cœnobiorum, inter quæ et Hemmenrodum specialiter nominatur, initiator et exstructor devotus exstitit. Qui velut alter Antonius contra diabolum visibiliter sibi apparentem pugnasse narratur. Veteranus jam et emeritæ militiae senex, instituendis tironibus delegatus, officium suum strenue adimplebat, et ex iis quæ longo usu didicerat, rudes adhuc mentes contra triplicem funiculum carnis, mundi et diaboli, qui difficile rumpitur, quotidianis exhortationibus informabat. (Hag., n. 134).

24 Octobris.

In Claravalle, memoria Reverendi Domni **Dionysii Largentier**, Abbatis. Cum die quadam, ut solebat, ad tumulum S. P. Bernardi oraret, differentiam animo perspiciens inter vitam, quam sanctissimus ille Pater cum suis monachis quondam ibi egisset, et præsentem suam suorumque vivendi rationem, attonitus exclamasce fertur: « O Abbas et Abbas! », et addidisse: « Quid nobis prodest sacrum tuum possidere corpus, si spiritu caremus? Num tantopere degeneres filios agnosces? » Instaurandæ igitur monasticæ disciplinæ studium, quod anno 1598 in monasteriis Charmeæ et Castellionis initium sumpserat, anno 1615 exemplo potius quam verbis in ipsa Claravalle instituit, egregia idem moderans prudentia et caritate. Quo factum est ut brevi in plura quoque filiationis suæ monasteria sit diffusa. Postremo autem regularem visitationem faciens in Aureavalle, hic morbo correptus, mature transiit de hoc mundo, die 25 hujus mensis anno 1624, ibidemque sepultus est in ingressu presbyterii. Cor autem ad Claramvallem delatum in claustro collocatur cum epiptaphio.

Qui opinionem sanctitatis, quam vivens genuerat, moriens non amisit, imo post mortem eum a Deo signis et miraculis glorificatum asserunt quidam auctores. (Hag., n. 558).

In Gallia, anno 1635, transitus venerandi viri **Hieronymi Petit**, Abbatis B. M. de Stella in dioecesi Pictaviensi. Ex magistro novitiorum Claravallis Abbas ibi factus, non solum aedificia pene omnia reparavit, verum etiam disciplinam regularem omnino collapsam restituit. Quod quidem et in aliis Ordinis monasteriis incredibili zelo præstítit, ita ut in epiptaphio « Ordinis pietate lumen » appellatus sit. — Cujus memoriæ sociandum est frater ejus **Placidus**, ejus alter successor, qui « austeritate corporis et animi conspicuus », « tam in virtute quam in dignitate germani fratris hæres » fuit. Hic autem obiit die 22 Martii 1667. (Hag., n. 566).

Anno 1900, dedicatio ecclesiæ B. M. de Succurmonte.

25 Octobris.

Festum sancti **Bernardi Calvonii**, Episcopi Vicensis. Studiis peractis in rebus versabatur forensibus, cum in infirmitate mundo ejusque honoribus et divitiis nuntium remittere statuit. Monasterium igitur Sanctorum Crucium intravit, ubi progressu temporis factus est Abbas, atque anno 1233 Episcopus Vicensis postulatus est. Vir vere apostolicus gregem suum fortiter defendit contra hæreticos Albigenses et Waldenses in Hispaniam se inferentes, atque cum duobus Fratribus Prædicatoribus fidei Inquisitor a Gregorio Papa IX constitutus est. Ipse etiam collecto milite cum rege Jacobo I non paucas Saracenorum urbes expugnavit. Res temporales diligenter administrare ipsi religioni erat. Qui cum anno 1243 in cælum migrasset, propter miracula magno cultu honorabatur, pluresque actum est de ejusdem in Sanctorum album relatione; rei tamen actores causam numquam ad finem usque prosecuti sunt. (Hag., n. 46).

Anno 1140, Romæ monasterium SS. Vincentii et Anastasii Trium Fontium ad Aquas Salvias, quod conditum erat circa annum 565, a monachis Claravallensibus ad Farfensem Benedictinam abbatiam primo destinatis jussu Innocentii Papæ II occupatum est.

26 Octobris.

Eberbaci in Germania, memoria venerabilis viri **Mefridi seu Menfridi**, Prioris. Coram Deo vir erat religionis eximiæ, coram hominibus vero auctoritatis præcipuæ, qui etiam

domum suam inter horribiles procellas schismatis, quo temporibus Alexandri III factione Frederici imperatoris Ecclesia Dei cruciata est, mirabili industria et providentia conservavit. Huic famulo Dei inter cetera charismatum dona, quibus feliciter pollebat, arcana quoque revelationum nonnumquam divinitus pandebantur; et sicut beatorum spirituum visitatione quandoque consolationem accepit, ita etiam malignorum spirituum larvalibus umbris, ut pugnatiō redderetur, terrebatur. Obiit anno 1173 vel paulo post. (Hag., n. 367).

In monasterio Parci-Dominarum Silvanectensi, die 27 hujus mensis anno 1650 in cælum decessit **Catharina Fieffé**, sanctimonialis. Anno ætatis duodecimo ad ipsius instantiam ducta est in prædictum monasterium, ubi in habitu quidem sacerdotali, sub voto tamen castitatis et obedientiæ, complures annos purissimam vitam egit. Multis gravissimisque morbis cum corporis deformatione et contractione afflita, patientia illustris exstitit. Subtili quidem ingenio, sed animo demissa et sensu proprio voluntarie destituta, instar sapientis virginis maxime prudens erat atque discreta, sororibus affabilis omnibusque caritate plena, semper Deum præsentem colens, Deique amore ita succensa, ut assidue ad divinam suspiraret conjunctionem. Quinquagenaria, cum habitum religionis exoptaret, post multas preces ad probationem admissa est ac tandem ad professionem solemnem. Ac pluribus gratiis cumulata, imo illustrationibus e cælo irradiata, sexagenaria aut circiter pia morte finivit. (Hag., n. 579).

27 Octobris.

In monasterio B. M. de Trappa, anno 1700, æternam vitam adeptus est illustrissimus Abbas et reformator **Armandus Joannes le Bouthillier de Rancé**. Ingenio pollens eximio animoque ardentí, puer patre auctore quinque monasteriorum Abbas seu Prior commendatarius factus est; clericus tamen exstitit vitæ levioris. Trigesimum autem cum ageret annum, Dei gratia compunctus, in solitudinem castelli sui de Veretz secessit, atque Patrum lectioni et orationi deditus, post aliquot annos, beneficiis interim præter Trappæ monasterium omnibus dimissis, Persenii monachalem etiam habitum sumpsit. Qui votis nuncupatis deinde Abbas ordinatus, cœnobium suum Strictiori Observantiæ conjunxit. Hujus autem Observantiæ Superioribus excitantibus multum deinde laboravit, ut et totus Ordo ad veterem disciplinam reverteretur, sed frustra.

Quod cum intelligeret, calumniis quantumvis obnoxius, hæc in propria domo exemplis magis quam ardenti et persuasibili sua eloquentia ultra modum ipse perfecit. Gravibus infirmitatibus in Trappæ monasterio sœvientibus et ipse viginti quinque annos laborabat; sex autem ultimis vitæ annis valedicaturum egredi jam non valens, vere martyrium sustinuit, in oratione tamen assiduus, fratres sereno semper vultu recipiens, exterorum quoque in rebus spiritualibus et monasticis celeber exsistent consiliarius. Annos natus septuaginta quinque placide in Domino obdormivit. Opus autem quod incepérat, feliciter perstítit fructumque aliquando productum erat, quem in vita illustris Abbas nimio forte ardore fuerat prosecutus, reformati videlicet Cisterciensis in Gallia Ordinis. (Hag., n. 611).

28 Octobris.

Romæ, anno 1674, coronam vitæ promeruit clarissimus Cardinalis **Joannes Bona**. Puer a patre militiae destinatus est, qui tamen vitæ status ipsius indoli mansuetæ atque pacificæ ejusque ad studia et pietatem propensioni nimis erat contrarius. Adolescens quindecim annorum Fuliensium petuit monasterium S. M. Pinarolense, ubi solitudinis fervidus amator orationi litterarumque studiis toto pectore incumbebat. Qua quidem ratione rerum vitæ spiritualis et sacræ liturgiæ peritissimus factus est. Varia deinde officia ipsi mandata sunt, et quamvis dignitates effugeret quantum posset, bis tamen suæ Congregationis Præses Generalis creatus est, fuitque a Clemente Papa IX invitissimus vaticana purpura decoratus. In hoc gradu exsistent, omnibus æque præsto erat, et ob eximiam doctrinam et singularem maxime pietatem omnium laude cultuque gaudebat. (Hag., n. 548).

In Lusitania, in monasterio S. Benedicti de Castro, memoria **Briolagæ Daruda**, sanctimonialis. Nuptias ipsi a parentibus propositas et sœculi commoditates fastidiens, Christo virginum Sponso dulciter adhæsit, atque in prædicto cœnobio habitu induto, cum omnium admiratione continuum silentium strictissime custodivit. Christum cruci affixum pectori impressum gestabat, omnes terrenarum rerum cogitationes excludens. Circa SS. Eucharistiam Missæque sacrificium pulchris eam visionibus recreatam fuisse narrant, dum tamen in humilitate perseveraret. Migravit ad Dominum sub annum 1600. (Hag., Suppl., n. 502 c).

29 Octobris.

In Claravalle, beatus Petrus Monoculus, Abbas octavus. Consanguineus erat Philippi II regis Galliae, quod tamen quantum potuit summa semper dissimulatione celavit. Adolescentis Ignaci habitum religionis sumpsit. Ex Priore deinde monasterii sui, obedientia compellente, invitus et trepidus Abbas factus est Vallis-Regiae, ibique miraculis a Deo clarificari coepit. Post quinquennium autem a suis Ignaci fratribus ut ipsorum esset Abbas unanimiter revocatus est. Hic ex gravissima infirmitate factus est monoculus: inde cognomen. Qui dolorem excruciantem, deformitatem vilificantem, privationem luminis sustinuit mansuetissimus nihil querens quin imo dicere solebat unum se de suis inimicis evasisse, et de residuo se magis quam de perduto extimescere. In victu et vestitu nimium frugalis et parcus erat; vigiliis non solum jugiter, sed et pertinaciter intererat, habebatque orandi singularem facultatem. In regendis suis moderatus erat atque discretus, observantias non negligens, sed pro persona, pro loco, pro tempore eas temperans. Multos miraculose ac subito sanavit, sive eis benedicendo, sive horrida quandoque eorum vulnera osculando. Spiritu propheticō quoque prædictus esse cognoscetur. Divinæ Matris Christi præsentia frui pluries meruit.

Post decem annos a Claravallensibus electus est. Quod futurum esse cum ipse præsciret, aufugerat in quandam graniam, inventusque est cum conversis in prato fena vertens. Ordinis tamen auctoritate coactus, a fratribus susceptus est ut angelus Dei. Hic item nihil aliud nisi sanctæ humilitatis indicia retinebat, frequenterque se indignum dicebat qui tantam domum regeret. Cui aliquando rex ejus humilitate admodum delectatus respondit: «Cur, Domine Pater, in tantam pusillanimitatem te ipsum dejicies? Tu tantum es Abbas intus, ego foris ero Abbas». Ipse quoque imperator Fredericus Barbarossa, cuius ditioni comitatus Burgundiæ tunc subjectus erat, ingenti eum venerabatur affectu. Post regimen septem annorum, Fusniaci regularem visitationem faciens, letali morbo correptus, sicut vixerat placide et quiete in ipsa oratione extremum spiritum exhalavit, anno 1186. Cujus sacrum corpus fratres Claravallenses deposuerunt in cellula, ubi S. P. Bernardus primo positus fuerat, ibique cum decessore beato Gerardo martyre in sarcophago super pavimentum exaltato cum condigno honore reconditus, miraculis tum etiam exstitit gloriosus. (Hag., n. 117).

30 Octobris.

In Guyana, anno 1798, hac die patiendi finem fecit Dominus Stephanus Le Clerc de Vodonne, ex monacho Claravalensi Director Cisterciensium virginum B. M. de Pratis in diœcesi Trecensi. Qui pluries comprehensus et in carcerem detrusus, tandem mense Decembri anno 1797 ut in Cayennam relegaretur condemnatus est. Ibi autem cum Conanamam directus esset, ut pestem, qua multi peribant relegati, effugerent, cum tribus aliis sacerdotibus in regionem Makauriae se recepit, ubi in casa habitantes victimum quarebant terram subigendo; quae tamen hac ratione eo magis vapores pestiferos exhalavit. Febri ac putredine correptus, ac in summa versans miseria, ærumnis succubuit, annum agens ætatis suæ quinquagesimum secundum. Item paucis hebdomadis postea ibidem decessit Dominus Joannes Franciscus Daviot, monachus ignoti monasterii. (Hag., 301 et 304).

Villarii in Brabantia, obdormitio Reinerii, monachi, Godefredi-Pacomii quem secunda die hujus mensis commemo-ravimus, spiritu plus quam carne fratris. Quietus ambulavit inter fratres, et omni spirituali gaudio floruit, Deo et hominibus gratiosus, conscientiam suam et aliorum illæsam cum omni sollicitudine custodiens. Et quamvis esset debilis viribus, in labore non defuit, et in messe triticea spicas per campum a se collectas pauperibus erogavit. Quartanam febrim interdum sustinens, choro psallentium se non subtraxit, communicans jugiter passionibus Christi. De Christo vero quoties audivit verbum, toties ingenti gaudio totus exarsit. Si quis autem coram eo de poena perpetua aliquid protulerat, lacrimas toto tremens corpore fundere consuevit. Varias cum sustinisset ægritudines, et cum in eis a pio Domino, vel ab Ejus piissima Genitrice, vel a Sanctis pluries consolationem accipere meruisset, finis ejus tandem appropinquavit. Et postquam in maxima animi exultatione antiphonam « Laudem dicite Deo nostro » suavissima voce cantavit, a B. Maria Virgine et S. Joanne Baptista visitatus, non sine miraculis, circa festum Omnim Sanctorum perpetuo cum eis lætaturus regnum cælorum intravit. (Hag., n. 397).

31 Octobris.

Rameyæ in Belgio, **beata Ida de Lewis**, sanctimonialis. Puella fuerat magnæ innocentiae et mansuetudinis, discendi

avidissima, atque orationi ac ipsis jān tenerrimi corporis macerationibus dedita. Tredecim annos nata Rameyæ cœnobium petiit, ubi statim a Christo dulciter visitata est spiritusque jucunditate perfusa. Postulavit autem a Domino, ut si quidquid inconveniens in hac vita contraheret, ab his noxis purgaretur in præsenti, ut soluto carcere corporali nullis obstaculis præpedita ad Ipsum perveniret. Quare Deo permittente per annum et dimidium a spiritu nequitiae vehe- menter vexata est. Tandem liberata, Christi mysteriorum contemplatione omnino absorpta in extasim sæpe rapitur, amorisque ardore languens febri correpta, sola Sanctissimæ Eucharistiæ receptione corporis valetudinem animique tranquillitatem recuperabat. Sentiebat adventum Domini in altare, nec citius vel tardius pulsata campana decipi potuit hac in re. Pro aliis sæpe magnas gratias impetravit. Quæ cum tres annos graviter ægrotasset, migravit ad Sponsum, die quadam Dominica anno fortasse 1260. (Hag., n. 167).

NOVEMBER

1 Novembris.

Grissoviæ in Silesia, anno 1696, obiit venerandus Abbas **Bernardus Rosa**. Fuit unus ex tribus viris præcipuis, qui in illa regione fidem catholicam servaverunt gratiis etiam mysticis quas vocant prædictus. In cælum migravit cum fama sanctitatis. (Hag., n. 609).

Pontiniaci, anno probabiliter 1145, decessus **Guidonis**, fratris natu majoris S. P. Bernardi. Conjugio jam alligatus, vir magnus et præ aliis fratribus jam in sæculo radicatus. Bernardo ut secum monasterium peteret suadente, conversioni consensit, si tamen condux annueret. Verum, cum omnimodis illa rei adversaretur, consilium concepit, ut abjecto quidquid habere videbatur in sæculo, vitam institueret agere rusticanam, laborare scilicet manibus propriis, unde suam sustentaret et uxoris vitam. Flagellatur autem uxor gravi infirmitate. Quæ arcessito Bernardo veniam deprecatur, et ipsa prior conversionis petit consensum. Guido igitur cum fratribus ceterisque Cistercium intravit, et cum eisdem postea ad Claramvallem profectus est. Vir fuit summae gravitatis et

veritatis. S. Bernardi juvenis Abbatis prima videns et audiens in verbis et factis mirabilia, una cum avunculo Galdrico metuere coepit, ac verbis durioribus increpavit eum atque afflxit: tanta enim caritate pro eo sollicitus erat. Qui cum S. Bernardo a Bituricensi territorio rediens (novum quippe illuc conventum deduxerat), febri acuta correptus, diebus paucis Pontiniaci infirmatus est. Et ipsa nocte, qua Sanctorum Omnium festivitas agebatur, felici eorum consortio meruit aggregari. (Hag., n. 326).

Aroucæ in Lusitania, pia sanctimonialis **Spinela**, generis nobilitate et virtutum splendore illustris. In cuius felicissimo transitu angelorum suaviter canentium concentus auditus esse dicitur, et ad ejus tumulum crebra patrata esse miracula. (Hag., n. 461).

Anno 1902, in Canada monasterium conditur B. M. de Calvario.

2 Novembris.

In Hispania memoria **Bernardi Catalani**, militis Ordinis Calatravæ. Dei Parentem Virginem gloriosam quo affectu coluerit, præclaro manuscriptæ orationis testimonio posteris testatum reliquit. Vitam secundum Ordinis sui Regulam instituit sanctissimam, et ita sacerdotalia, quibus intendere ex officio debuit, peregit, ut spiritualia, quibus toto animo deditus erat, non omitteret. Puritatem mentis et corporis summa cura servavit. Et post multa pietatis opera ad extrema deveniens, dum jam ultimum spiritum ageret, beatos Patres Benedictum et Bernardum sibi adstantes conspexit, unum a dextris, alterum a sinistris, ipsius manus suaviter sustentantes. Quibus ducibus in cœlestem patriam migravit. (Hag., n. 513).

Apud Claramvallem, memoria pii cuiusdam conversi, qui in una grangiarum monasterii bubulci gerebat officium, homo purus ac magnæ simplicitatis. Hic omnia quæ sibi a magistris essent injuncta promptus et devotus exsequebatur, et intuitu retributionis divinæ quotidianos labores patientissime toleravit. Vedit quadam vice in somnis juxta se Dominum Jesum Christum jucundo nimium spectaculo illa Sua dulcissima manu tenentem aculeum, atque ex alia parte temonis boves secum minantem. Cumque evigilasset et piissimi Collaboratoris sui mansuetudinem, benignitatem dulcedinemque mente revolveret, Ipsum facie ad faciem videre et cum Eo esse sum-

mopere cupit. Cujus desiderium et orationem exaudiente pio Domino, frater ægritudine correptus die septimo vitam perpetuam, quæ est Christus Dominus, feliciter apprehendit. Quo defuncto pronuntiavit S. Bernardus confidenter eum cum Deo ambulasse et vere Deum cum ipso esse operatum. (Hag., n. 343).

3 Novembris.

Festum sancti Malachiæ, Episcopi Armacensis atque Sanctæ Sedis in Hibernia Legati. Populum suum maximis cum periculis et difficultatibus in fide catholica instruxit et institutis Romanæ Ecclesiæ conformavit. Ipsius cura in ejus patria vita monastica refloruit Cisterciensisque eo Ordo est introductus. In primo enim Romano itinere S. Bernardo singularis amicitiæ fœdere junctus, Romam secundo per Claramvallem iter faciens, pro suo desiderio in eadem Claravalle feliciter in Domino obdormivit. Cujus reliquiæ posterioribus temporibus cum reliquiis S. Bernardi omnino commixtæ sunt; qua quidem ratione sancti amici, sicut anima in cælis sunt conjuncti, ita et corpore in terra usque hodie non sunt separati. (Hag., n. 15).

Anno 1248, dedicatio ecclesiæ Lucidæ-Vallis (Lichtenthal) in magno-ducatu Badensi, quod monasterium conditum est mense Octobri anno 1245.

4 Novembris.

In monasterio Vallis-Richerii in Normannia, anno 1693, die 8 hujus mensis, decessit illustris Abbas, **Dominicus Georges**. Sacerdos in sæculo animarum pastor erat spectatissimus. Qui recepto Ordinis habitu a piissimo Abbatे Barberii Ludovico Quinet, opera juvenis Abbatis commendatarii, gratissimi erga ipsum quondam discipuli, Vallis-Richerii Abbas regularis factus est. Qui cœnobio strictiori Observantiæ conjuncto, monasticam ibi disciplinam instauravit. Ipse vero inter fratres pauper vivebat sibique austerus, mansuetus et humilis, rerum temporalium providus, gubernans cum aliqua severitate quidem, affabiliter tamen et de fratribus necessitatibus paterne sollicitus. Ab Abbatibus Strictioris Observantiæ una cum Abbatе de Rancé Romam missus est qui ipsorum causam defenderet, atque in posterum etiam pluries eo mittebatur. A capitulo generali et ab Episcopis sæpe tam virorum quam mulierum monasteriorum Visitator designatus est. Collationes sacerdotiales, quas in sæculo adhuc degens salubriter in-

stituerat, ex Superiorum voluntate moderari perrexit, eratque a regni proceribus magni factus. Obiit octogenarius, de Ecclesia et de Ordine optime meritus. (Hag., n. 607).

Anno 1232, in Germania conditur monasterium Felicis-Vallis (Seligenthal), quod eadem die anno 1835 restitutum est.

Anno 1831, monasterium conditur B. M. de S. Sixto in Belgio.

Anno autem 1892, in Canada conditur cœnobium B. M. de Mistassini.

5 Novembris.

In Guyana, anno 1798, pretiosa in conspectu Domini mors Patris Norberti Roelants, Loci-Sancti-Bernardi-ad-Scaldim provisoris. Hoc cœnobium cum a viris seditiosis e Gallia transmissis extingueretur, ipse ex officio raptum bonorum, quæ benefactores olim in pauperum subsidium janitoribus destinaverant, fortiter detestatus est. Postea vero, eo quod illicitum jusjurandum dare detrectaverat, nocteque «sectatores» congregaverat in oratoria privata, deportationis suppicio est addictus. Qui longo itinere terra marique asperitatibus et contumeliis exsaturatus, ad Guyanam appulsus, in Conanamæ traduci jubetur horribilem solitudinem. Hic vixit rebus vel maxime necessariis destitutus, talibusque tantisque tormentis obnoxius, ut paucis post hebdomadis velut cadaver pannis obsitum inventus sit a fratribus ipsi ibidem tunc sociatis, Patribus videlicet Clemente van Bever, Jacobo de Mals et Edmundo Eyskens. Ac brevi postea alvi profusionis morbo correptus, vere martyr ad cœli transiit beatitatem, dum exhortatur fratres gloriosæ mortis suæ socios mox futuros. (Hag., n. 302 et 303).

Anno 1284, dedicatio ecclesiæ S. Joannis in Stams in agro Teriolensi.

Anno 1875, monasterium B. M. Bonævallis Rutenensis restitutum est pro monialibus, quod anno fortasse 1147 conditum erat pro monachis.

6 Novembris.

Alnæ in Belgio, beatus Simon, conversus. Ortus fortasse ex familia comitum Gelriæ, puer annorum sexdecim (ab angelo ductus) in hoc monasterium venit, ubi nobilem originem celanti ut pecora custodiret mandatum est. Qui primo gratiis et consolationibus perfusus, deinde vero gravibus temptationibus probatus, durissimis exercitiis corpus domabat, ac tandem ad talem mentis cum Deo conjunctionem pervenit, ut singularibus etiam gratiis et charismatibus donatus sit. Grangarius res sibi creditas diligenter ac prospere gessit, ab oratione tamen

spiritum non relaxando nec corpus levando a pœnitentiis, dono tunc maxime celeber aliorum conscientias introspiciendi. Quo utebatur, jussu etiam Summi Pontificis, ad conversionem seu consolationem multorum. Sancte migravit anno 1228, ætatis vero octogesimo quinto; ejusque reliquias pie postea collectas fratres venerationi fidelium exponebant. (Hag., n. 151).

In Marchia Brandenburgensi, anno 1179, **Rizo**, primus Abbas Cœnæ S. Mariæ, a Lithewiris monasterium ferro flammeaque pervastantibus trucidatus est; qua strage territus conventus in loco substitit Jutrebacii, donec primum monasterium anno 1227 resurrexit. — Item anno circiter 1185 in eadem marchia a slavica gente occisus est **Seboldus**, primus Abbas Lehninensis. (Hag., n. 192 et 194 b).

Anno 1892, in Canada monasterium conditur B. M. ad Prata.

7 Novembris.

In pago Ramilliensi in Belgio, anno 1568, passio **Pauli Lamps**, cœnobii Boneffensis sive monachi sive conversi. Hoc monasterium cum a militibus hæreticis flammis absumeretur, Paulus salutem fuga petens, ab illis comprehensus est. Quem illico in odium religionis, habitu ipso monachali indutum cruci admovent, laqueo adstringunt, ac indignantes quod citius e vita abripi hac ratione non posset, per ignivomam manuballistam frequenter transfodiunt, quoad spiritum exhalaret. — Item anno 1577, die 27 Aprilis, **Reinerius Rahier**, Abbas Vallis-Sancti-Lamberti, a Calvinistis hæreticis crudeliter interemptus est. Atque anno 1580, die incognita, supradicti Boneffii monasterii monachus **Balduinus Fastrade**, a militibus Calvinistis in flumen Mosam projectus, similiter in odium veræ fidei « mortem perdidit et vitam invenit ». (Hag., n. 273).

In monasterio B. M. de Gratia in Bricquebec, anno 1906, obdormitio piissimi Fratris **Clementis Coppin**, conversi. Ab infantia silentium et solitudinem singulariter dilexit. Adolescens piscatorum exercebat artificium marisque subiit pericula gravissimosque labores. Exinde ut nauta militiae adscriptus est. In omnibus vero asperrimæ hujus vitæ discriminibus fidem et innocentiam intactas servavit. Stipendiis confectis non ut suis valediceret in locum natalem rediit, sed cum socio recto tramite perrexit ad monasterium. Hic quam asportabat animæ vestem baptismalem ad summam sene-

ctutem usque æque servavit candidam, solaque caritas omnes vitæ ejus actiones incitabat. Austerus erat, sed sine singularitate, officiosus, sed quasi evanescens, gravis, sed serenissimus. Officia sibi commissa per quinquaginta sex annos solerti cura implevit, non festinando, sed cum quiete et ordine Deo serviendo. Portarii cum fungeretur munere, numquam impatiens vel perturbatus omnes comiter recepit, Jesu benignitatem assidue sibi exemplum præponens, Ipsumque rogans ut in bonis operibus suis Se sibi substitueret actusque suos et verba Ipse informaret. Senex etiam eleemosynarii portariique officiorum defatigations omni animi serenitate sustinuit. Annos natus duodeoctoginta pie quievit in Domino. (Hag., n. 758).

8 Novembriſ.

In Claravalle, **beatus Godefridus a Rupe**, quondam Episcopus Lingonensis. S. P. Bernardi propinquus erat sanguine, ab infantia cum illo nutritus, fuitque in conversione ejus socius. Postea novæ abbatiæ Fontaneti a S. Bernardo præfectus est. Quo condito et regulariter ordinato, in Claramvallem rediit, ubi per complures annos, præsertim tempore schismatis, dum S. Bernardus semetipsum Ecclesiæ sanctæ periculis in diversis provinciis opponebat, ipsius vices strenue ac fideliter gerebat, ita quidem ut a S. Bernardo «imbecillitatis suæ baculum, lumen oculorum suorum et dextrum brachium» appellatus sit. Deinde vero Episcopus Lingonensis creatus est. Qui una cum S. Bernardo crucem prædicavit, atque consiliarius cum Ludovico VII rege Jerosolymam est profectus. Viginti tribus annis in episcopali dignitate peractis, Summum Pontificem accedens, «ad amplexus suæ Rachelis» repetiundos cessionem instantissimis precibus impetravit. In Claravalle autem, in loco unde S. Bernardus migraverat, capellulam satis humilem fabricandam sibi curavit ibique domum S. Bernardi, eidem capellæ contiguam, inhabitans, anno 1165 feliciter requievit. (Hag., n. 100).

In Hispania, anno circiter 1600, transitus Patris **Placidi Luzuriaga**, Abbatis Regularis Observantiæ. Per triginta annos variis monasteriis Abbas præfuit. In hoc totus erat, ut monachorum necessitatibus esset provisum priusquam ipsi illas animadverterent. Quare et ab omnibus maxime diligebatur. Senescens tandem et debilis ad monasterium Ferrariense revertitur, ubi morbo ingravescente fratres consuetum

pro morientibus dederunt signum. At ipse remittens eos, finis sui diem certo prædixit. Quo instante, cum fratres symbolum Apostolorum canere cœpissent, Placidus incepit antiphonam « Iste cognovit ». Mirati cantus causam quarebant. Quibus respondit S. P. Robertum adesse et cum illo multos alios Sanctos Ordinis. Et his dictis anima ejus corpore soluta est. Post aliquot annos contigit ut sepulchrum, quod in claustro erat, aperiretur, et dulcis inde erumperet odor; ac profundius cum foderetur, corpus integrum est inventum. (Hag., n. 504).

In monasterio Huelensi in Hispania, anno 1246, obiit clarissima regina Berengaria, mater S. Ferdinandi, soror etiam Blanchæ, matris S. Ludovici regis Galliæ, ingenio et pietate illustris atque de Ecclesia et de patria, itemque de Cisterciensi Ordine optime merita æternaque memoria recolenda.

9 Novembris.

In Gallia, beatus **Gaufridus**, ex patria **Antissiodorensis** nomen adeptus. In sæculo clericus famosi doctoris Petri Abælardi discipulus erat, sed S. P. Bernardi Parisiis sermonem ad clericos habentis ardentissimis verbis compunctus, cum aliis multis ipsi adhæsit. Plurimum Gaufridus ab ipso diligebatur et in posterum beatissimi Patris notarius factus est, atque crucem in Germania prædicantis socius. Cujus et miracula in hoc itinere patrata scriptis mandavit. Item multas S. Bernardi epistolas in unum corpus collegit fuitque et aliorum auctor scriptorum et princeps ejusdem Sancti biographus. — Anno 1159 Ignaci Abbas salutatus, post duos annos ad ipsam Claramvallem translatus est. Tunc magis etiam sanctissimum Patrem et Magistrum in terra glorificare quærens, ejusdem in Sanctorum album relationem omni studio promovit. Verum, postquam quatuor annos suum monasterium gubernaverat, propter difficultates quasdam, Ecclesiæ rebus publicis potius inhærentes, officio cessit. Factus est autem postea Abbas Fossænovæ ac deinde Altæcumbæ, atque a Summo Pontifice Alexandro III Legatus Apostolicus in Orientem missus est. Migravit ad Dominum anno forte 1190 vel paulo ante. (Hag., n. 120).

Villarii in Brabantia, memoria sancti conversi **Nicolai**, pastoris ovium, hominis pusillæ staturæ, durissimi castigatoris corporis sui. Qui eum videbant, videre se putabant Arsenium vel unum de antiquis eremi cultoribus, nigrum quidem

corpo, sed mente formosum. Multis annis nisi semel in die comedit, et nocte dieque cilicio membra domabat. Rarissime stratum ascendebat, tronco semper utens pro pulvinari. Virtute instituendi gratia plurimi ad eum venire solebant, quibus ipse diu opera misericordiae exhibebat et caritatis. Vixit autem in Ordine quinquaginta annos. (Hag., n. 414).

Anno 1896, dedicatio ecclesiae Stellæ Mariæ in Gwiggen (Vorarlberg).

io Novembris.

In terra Megalopolitana, anno 1179, passio duodecim octoginta monachorum et conversorum recentis cœnobii Dobrani, quod, « fidei propugnaculum unicum » fuisse legimus. Etenim conditore regulo Pribeslao morte ablato, « qui ex proceribus fidem Christi nomineterus coluere, monasterium ferro et flamma invasere, obvios obtruncavere, rati religionem novam facile subrui, si caput religionis, quod ibi esse interpretabantur, subverteretur ». (Hag., n. 193).

In monasterio B. M. de Trappa, anno 1685, pius exitus Euthymii Fourdaine, monachi. Novitus cum esset valedudinis satis infirmæ nec litteris eruditus, probo tamen suo ingenio conscientiaque rectissima brevi didicit post Christum crucem suam portare. Austeritatibus impar, pœnitentiæ tamen summum habebat desiderium, solatiaque nec petebat nec deligebat, ex sola obedientia religiose ea accipiens. Neque orare voluit ut ab infirmitate consanesceret, sed divinæ Voluntati perfecte consentiens atque subjectus, Regulæ minutis etiam præscriptionibus accuratissime fidelis, mitis quoque et humilis, æqualis, sincerus, simplex et caritate plenus, timore Deo displicendi omni sollicitudine sibi invigilabat; ac vel in gravissimis continuisque morbi molestiis et acerbitatibus animo numquam turbabatur. Quem, cum in cælum evolasset, Abbas de Rancé juxta sepulchrum sibimet præparatum affici voluit sepultura. (Hag., n. 619).

Anno 1480, in Germania monasterium conditur B. M. de Nemore, quod die 6 Decembris 1860 restitutum est.

ii Novembris.

In Germania, memoria illustris viri Henrici, Abbatis Vallis S. Petri seu Heisterbach. Canonicus cum esset ecclesiæ Bonnensis, inspirante Domino fallax sæculum occulte deseruit. A fratribus autem militibus violenter domum reductus, paulo post iterum fugit, induitoque habitu spem reversionis totam

exclusit. In posterum Abbas electus est, ac regimine plus quam triginta annorum monasterium suum in summum perduxit. Gratia ac merito regionis principibus carissimus erat, atque honore et auctoritate præditus in rebus publicis multum valebat. Episcopi quoque sæpenumero in rebus difficillimis ejus consilio utebantur. Cum aliis Ordinis Abbatibus a Summo Pontifice crucis prædicandæ mandatum accepit, quod et expletivit multo cum zelo et sapientia. Ipse divina doctrina ornatisimus existens, clarissimum Priorem suum Cæsarium ut ad scribendum se dederet valde induxit. Eucharistiae Sacramento singulariter devotus, officio fidelissimus, Deo acceptus et hominibus, obiit hac die anno fortasse 1245. (Hag., n. 391).

Item in Germania, in monasterio Novalis Sanctæ Mariæ, memoria beati viri **Alradi de Eldingen**, conversi. In sæculo vasallus fuerat ducis Brunsvicensis et Luneburgensis; sed grandis quamvis opinione et miles fortissimus, in monasterio de Isenhagen recens condito habitum suscipere voluit conversorum. Hic tam rerum temporalium laudabilem administrationem quam maxime ob contemplationem sui, orationem et corporis macerationem, cultu quodam et honore dignus habebatur. Ac non multo postea defunctus, non immerito, ut scribit vetus chronista, annumerandus est beatis mortuis qui in Domino moriuntur. Cujus sepulchrum propter crebra miracula ibidem facta fideles frequentabant, colentes eum « ac si fuisset canonizatus ». (Hag., n. 165).

12 Novembris.

In monasterio Fontis-frigidi in Gallia, anno 1895, obdormitio Reverendissimi Domni Mariæ-Joannis Léonard, Abbatis. Minori seminario cum præcesset, quadragenarius Deo vocanti sine mora obtemperans, munus et locum generose, de licentia Episcopi, dereliquit cœnobiumque intravit B. M. de Senanqua. Paucis annis elapsis emissus est qui dirutam Fontis-frigidi abbatiam reædificaret. Hic austerioribus ac pietati summe dediti sanctitatis fama longe lateque diffusa est, fuitque ut alter S. Joannes Bosco vel S. Joannes Vianney frequentatus. Quem non raro spiritu etiam prophetiæ prædictum multi cognoverunt. Cum communi deinde suffragio Congregationis conditori Domno Bernardo Barnouin in officio et dignitate Vicarii Generalis successisset. Dei amore morbi, quo laborabat, dolores fortiter superans, multorum animos sublevare non desiit. Quatuor autem ultimos vitæ annos vere subiit mar-

tyrium, Deo tamen gratias agens quod corpus sibi relinquiceret ad patiendum et cor ad amandum. Octogenarii vita functi cuncti reliquias requirebant. (Hag., n. 739).

Apud Claramvallem, memoria strenui agonethetæ Everhardi, militum Templi quondam Magistri. Ut in sacratioris adhuc militiae sacramenta juraret, ad Claramvallem se contulerat, ubi robur corporis non exercere, sed frangere coepit jejuniis, vigiliis et laboribus multis, propriæ quoque voluntatis mortificationi intendere, voluntariæ paupertatis amatorem se probans. Sedulus erat in compunctione et oratione, pro præteritis erratibus suis Christi Domini misericordiam quotidiani lamentis enixius implorans. Quæ diutius actitans a Domino Iesu sibi apparente aliquando audire meruit: « Dimissa sunt tibi peccata tua ». (Hag., n. 333).

13 Novembris.

Festum omnium Sanctorum, qui sub Regula S. P. Benedicti militaverunt, a Paulo Papa V anno 1612 institutum.

Sichemii in Germania, beatus **Folquinus** seu **Vulchinus**, Abbas. Cui cum in magna calamitate villæ, in qua clericus habitabat, soli Deus pepercisset, ipse animo compunctus Walkenredæ monachalem habitum induit. Postmodum ob sublimis vitæ suæ meritum novi cœnobii in Sychem condendi spiritualis pater electus est. Ipsa die qua Walkenredam reliquit, uni ex monachis qui cum ipso profecturi erant, ex infirmitate decumbenti momento reddidit sanitatem. Item omnia fere quæ cetera narrat biographus, mirabilia sunt atque miraculosa. Mos ei erat ut sextis feriis, exceptis majoribus festis, pane cum admixto cinere contentus esset et aqua, quam tamen misericors Dominus non semel in optimum vinum mutare dignatus est. Variis morbis vexatis sanitatem restituit, leprosum mundavit, infantem mortuum suscitavit. Post ipsius mortem, quam oppetiit anno 1154, augebantur adhuc miracula, inter quæ item mortui resurrectio recensetur. (Hag., n. 102).

In monasterio B. M. de Gratia in Bricquebec, anno 1879, pie obiit Frater Abel **Sehier**, conversus, insignis silentii cultor. In monasterio faber ferrarius cum esset, altera manu cum forcipibus rosarium mariatum tenens, altera vero ponderosum suum malleum tractans, orationem cum labore assidue sociavit. Novitii, quo silentium servare discenter,

aliquid temporis cum ipso laborare jubebantur; neque operariis ad ejus servitium recurrentibus unum verbum plus loquebatur quam necessitas postulabat. Cum autem a labore liber esset, festinabat ad ecclesiam, ac omni tempore quod vacuum habebat, Sanctissimum Sacramentum relinquere non posse videbatur. In genua pro voluntus, oculos semper clausos vel in Tabernaculum fixos tenebat, «aspiciens Eum ab Eoque aspectus». Senex in valetudinario degens, cum mane surrexisset statuta infirmis hora, genibus flexis ante sellam suetas dicebat orationes matutinas, cum sine teste placide transmigravit Sanctisque Ordinis, quorum festum agebatur, sese adjunxit. (Hag., n. 720).

14 Novembris.

Villarii in Brabantia, memoria Reverendi Abbatis **Walteri de Trajecto Inferiore**. Ex illustri prosapia oriundus, e Valcellis Villarium venerat. Qui totus igne caritatis accensus et totus in Deo absorptus, nihil aliud in mundo desiderabat nisi homines ad religionem adducere et monasteria virginum fundare. Ipso narrante ex Chronico accepimus eum per dimidium vel totum fere diem, dum meditabatur aut orabat, in tanta mentis serenitate et tranquillitate fuisse, ut ne una quidem tenuissima cogitatione ejus animus aliunde pulsaretur; item eum per quadraginta annos ne veniale quidem cum deliberatione peccatum commisisse. Rebus etiam temporalibus sollicite providebat. Cum autem senio gravatus caligaret oculis, non tamen cessabat a celebratione Missæ, donoque legendi videbatur prædictus etiam non videns. Postquam paulo amplius quam septem annos Abbatis functus est officio, in monasterio Vallis-Sancti-Lamberti morte præventus, ibidem sepultus est, anno videlicet 1221. (Hag., n. 395).

Apud Claramvallem, memoria venerabilis monachi **Guilielmi**, ætate pariter ac religione provecti. Multum jam tempus vixerat in Benedictino monasterio S. Albini Andegavensis, ubi annuente Abbe solitarius in cellula angusta reclusus annos plurimos habitavit. Cum autem S. Bernardi ejusque cœnobii fama ad ipsius pervenisset notitiam, non potuit requiescere spiritus ejus donec felicissimo ejus magisterio gubernandum se subdidisset, quo de ferventiore ferventissimus fieret. Cui a S. P. Bernardo suscepto magnas consolationes per Spiritum suum Deus Pater mittebat, multaque ipsi de secretis cœlestibus revelabat. (Hag., n. 96).

15 Novembris.

In Gallia, anno 1870, vitam cum morte commutavit Reverendus Dominus **Benedictus Michel**, Abbas primo Vallis-Sanctæ-Mariæ, deinde vero B. M. de Gratia-Dei. Exemplo et caritate plane erat forma gregis atque a cunctis ut pater redamabatur. Nam animi bonitate omnium benevolentiam sibi conciliavit, pietate vero corporisque maceratione reverentiam inspirabat. Obiit morbo quem virtutis amore celaverat. In posterum vero venerabundi filii Stamedium transeuntes venerabiles exuvias secum ferre non neglexerunt easdemque deposuerunt in media ecclesia. Et manet ibidem R. D. Benedicti memoria in benedictione. (Hag., Suppl., n. 712 b).

In monasterio Parci-Dominarum Silvanectensi, anno 1638, obiit piæ memoriae **Edmunda Duguet**, Suppriorissa. Quæ ab ineunte ætate pietati, vitæ austeriori atque corporis puritati dedita, ita clausuram coluit, ut ne letali quidem morbo curando, urgentibus medicis, e monasterio extrahi potuerit. Gravibus etiam morbis affecta ab Officio divino non abfuit; acres dolores per annum et amplius sine querela toleravit; pro aliarum monialium salute indefesse orabat, easque salubribus monitiis ad virtutis amorem excitabat. Viderunt eam aliquando extra se raptam, facie insoliti splendoris radios emitente. Tandem continua suspiriis cælestem vitam expetens, pia morte quievit in pervigilio sanctissimi Patroni sui Edmundi, atque in claustro lectionis sepulta est. (Hag., n. 570).

Anno 1866, dedicatio ecclesiæ B. M. de Gethsemani.

16 Novembris.

Festum Sancti **Edmundi Rich**, Archiepiscopi Cantuariensis. Ex canonico Salisburensi Archiepiscopus factus, propter vindicata a se jura ecclesiastica e patria fugere coactus est, decessorumque suorum S. Thomæ Becket et Stephani de Langton, Cardinalis, sequens vestigia, Pontiniacum venit, ubi item cum omni reverentia susceptus est. Hic autem quiescens per aliquot menses, lectionibus et orationibus vacabat assiduis, diem eis et maximam noctis partem impendens. Ipse vero in diem gravius infirmando, cumque sol solito ferventius æstuaret, visum est suis ut ad aliquem locum diverteret, ubi major esset cæli clementia. Recedens itaque a Pontiniaco prioratum adiit Soisiacum, Ordinis S. Augustini.

Dolentes autem Priorem et monachos Pontiniacenses quod eis sua subtraheretur præsentia, pietate motus consolatus est his verbis : « Revertar, inquit, huc proximo festo beati Edmundi regis et martyris (20 Novembris) ». Quod et eventus comprobavit. Eadem quippe die ad Pontiniacum corpus ejus delatum est. Defunctus est in prædicto prioratu, hac die anno 1240, sed moriens ut in Pontiniacensi monasterio sepeliretur summa cum devotione rogaverat, ibique ante et post ipsius in Sanctorum album relationem per sæcula usque hodie summopere colitur, innumeris miraculis gloriosus. (Hag., n. 8).

17 Novembris.

Helpithi seu Helftae in Saxonia, **Sancta Gertrudis**, quæ **Magna** cognominatur, atque Sanctissimi Cordis Jesu Theologa ejusdemque cultus publici Prophetissa nuncupatur. A quinto ætatis anno segregans eam a mundi perturbationibus in thalamo sanctæ religionis Dominus collocavit. At « cæcata dementia », ut ipsa dicit, studiis liberalibus nimis inhærendo, neglexit aliquantulum mentis aciem lumini spiritualis intelligentiæ adaptare. Quam Dominus misericorditer præveniens, antequam finiret vicesimum quintum annum, cum animi quadam perturbatione propriæ innovationi quodammodo præparata esset, apperere ei dignatus est, vereque exinde sicut Sponsus cum sponsa cum ea agere cœpit. Cantici Canticorum quasi vivens commentarium eam constituens, Sui et animæ mutui amoris verasque delicias et quæ attingi potest familiaritatem mirifice patefecit.

[Pluries Christi nascentis fructa est intima consuetudine, Mariæ etiam materni gaudii particeps facta. Cum S. Joanne in sinu Domini recubuit Cordisque divini sanctissimos pulsus auscultavit, quorum eloquentia suavitatis, ut ipsi tunc revealatum est, reservata erat temporibus nostris, ut ex talium audientia recalesceret jam senescens et amore Dei torpescens mundus; ut de S. Bernardo et de S. Lutgarde narratur, Dominus amicissima blanditate se de patibulo crucis demittens in amplexus dulcissimos eam suscepit; item ut S. Lutgardi, Dominus ipsi deificum Cor suum præbebat, nunc gratis dando, nunc ad majus indicium mutuae conjunctionis illud pro suo commutando; ut S. Franciscus in corpore, ita ipsa in corde corporaliter impressa accepit colenda illa et adoranda Christi sanctissimorum vulnerum stigmata; ut S. Teresia, cor suum amoris aurea sagitta per propriam divini Sponsi

manum transfigi meruit. A mente S. Teresiæ a Jesu Infante non aliena, et ipsa rebus necessariis seu utilibus non sibi utebatur, sed Domino, in laudem æternam.]

Quievit autem S. Gertrudis in Sponsi osculo et amplexu die 17 Novembris anno fortasse 1302. Cujus cultum Clemens Papa XII anno 1739 ad universam Ecclesiam dilatavit. (Hag., n. 10).

18 Novembris.

In monasterio B. M. de Trappa, die 19 hujus mensis anno 1688 obiit **Euthymius l'Espinoy**, monachus, de quo ipse austerus Abbas de Rancé, sermonem faciens in capitulo, ad fratres etiam provocans testatus est, se nec verbum ab eo audivisse nec vidisse ab eo factum quod reprehendi mereretur, demonstravitque ipsum in tribus quos in monasterio degerat annis, omnes humilitatis gradus a S. P. Benedicto descriptos celerrime ascendisse. Animo et corpore perfecte compositus apparuit, maxime dum orabat: tunc enim oris ejus species divinæ præsentiae virtute quasi signata, magis angelica videbatur quam humana. Qui cum in febrim incidisset, propter corporis debilitatem brevi eadem oppressus est. (Hag., n. 624).

In monasterio B. M. de Septem Doloribus in Blagnac, anno 1899, transitus piæ sanctimonialis **Gertrudis Védère**. Quæ S. Bernadettæ Soubirous consobrina intima illi familiaritate conjuncta, a B. M. Virgine die 14 Martii 1858 eidem Bernadettæ apparente, ut hæc quidem testata est, aspici meruit atque tam prope eam stare, ut pene tangeret eam. Roganti autem beatæ puellæ quid faceret illa, divina Mater simplicibus verbis respondere dignatus est eam Ordinem intraturam cuius alumnae candida induantur veste atque a carnibus abstineant. Postea vero S. Bernadetta sæpius cum elogio locuta est ei de hoc Ordine, quem ipsa non aliter quam per sanctissimam Deiparam cognovisse videtur. Cogitatio autem qua meminerat a Mariæ maternis oculis aspectam se fuisse totam Matris Gertrudis vitam collustravit, factumque cum recoleret, facies ejus magna beatitudine renidebat. In monasterio ut veram se gerebat Dei Parentis filiam, simplicem et rectam animoque serenam, humilitate præcipue enitendo et silentio. Sororum conversarum Magistra constituta, singulari bonitate ac impensisima voluntate subditarum affectus in se attraxit. Item cum Suppriorissa designata esset, Priorissæ obedientissima, totius religiosæ familæ bono multa

cum simplicitate se devovebat. Tandem vero senectute et infirmitatibus fracta cessit. Cujus morientis vultus subito quasi cælitus illustrari visus est, piaque anima a Beatissima Christipara feliciter est recepta. (Hag., n. 748).

19 Novembris.

Helpithi seu Helftae in Saxonia, sancta Mechtildis de Hackeborn, cantrix monasterii devotissima. Cum infans septem annorum in hoc cœnobium venisset, statim mirum in modum Dei amore et devotione fervore cœpit spiritusque ejus melliflua suavitate crebro in Deo exsultare. Quæ naturæ et gratiæ donis perfusa, summæ simul erat dulcedinis magnæque humilitatis, semetipsam in tantum abnegans et in Christo sic absorpta vivens, ut quemadmodum de S. Bernardo legitur, sensibus exterioribus vix uteretur; ceteris autem ut mater in omnibus solamen et auxilium ministrabat. Interim ipsa doloribus et infirmitatibus continuo vexabatur multisque insuper castigationibus se afflxit. Circa Dominicam passionem intimo ferebatur affectu, raroque de ipsa sine lacrimis loqui potuit. Dominus autem multa de secretis Suis multaque ei mysteria revelavit. Magna devotione affecta erat erga divinum Cor Jesu, qui etiam idem Cor Suum sanctissimum in pignus ei dare dignatus est, ut in hora mortis nonnisi in Hoc perpetuo quietura declinaret. Ipsi vero laudavit Deum Deique Matrem per divinum Cor Jesu, tanquam per citharam bene sonantem.

Hæc ergo ferventissima Christi amatrix, cum jam ad extrema acceleraret, Domino invitanti ut veniret ad Se illa respondit: « Mi Domine Deus, *supra omnem salutem meam Tuam desidero laudem*: quapropter rogo ut mihi liceat adhuc in pœnis persolvere omne quod unquam creatura in Tua laude neglexit ». Quod responsum Dominus gratissime acceptans ait: « Quia hoc elegisti, ecce etiam in hoc Mihi assimilaris ». Instante illa hora desideratissima, ipse Cantor cantorum omnium suavissima voce Philomelæ suæ, quæ toties ei dulciter cantando Cor ejus divinum allegerat in terris, vicem rependens canere cœpit: « Venite, benedicti Patris Mei, percipite regnum quod vobis paratum est ab origine mundi ». Hoc autem factum est anno 1298. (Hag., n. 52).

20 Novembris.

In Anglia, illustris Archiepiscopus Cantuariensis **Balduinus de Forda** cognominati. Ex pueru paupere favente Epi-

scopo Exoniæ factus est vir doctrina, prudentia et singulari eloquentia insignis, modestus tamen et sobrius, sermone parcus. Qui Archidiaconi cedens honore Cisterciensis Ordinis habitum in monasterio Fordæ suscepit. Et quoniam moribus olim plus quam monachus exstiterat, infra anni terminum Abbas est factus. Paucos post annos in episcopatum Wigornensem, et deinde in Cantuariensem archiepiscopatum sublimatur. Legatus laudatur facundissimus scriptorque eruditissimus; innatam tamen benignitatem et mansuetudinem in potestate non exuens, remissionis notam incurrit. Qui crucesignatus, in divini Redemptoris obsequium prædicationis officium viriliter assumpsit. In Syriam profectus cives in summa desolatione positos sumptibus et impensis, verbis et vitae meritis confirmavit. Quingentos ipse suis stipendiis milites aluisse traditur, quorum vexillo S. Thomas Cantuariensis inscriptus erat. Sed ante vertentem annum Tyri animam edidit, hac die anno 1190, postquam quidquid habebat pecuniæ totum ad usus sacrae militiae distribuendum decrevit. (Hag., n. 358).

Tolosæ, die 21 hujus mensis anno 1598, pie decessit **Margarita a S. Anna de Polastron de la Hillière**, Confundatrix Congregationis monialium Fuliensium. Maritali toro conjuncta fuerat cum domino de Marcastallo. Quæ annum agens duodesagesimum celebris Reformatoris Joannis de la Barrière exhortationibus animata, post trium annorum experimentum, una cum filia Jacqueline aliisque feminis summo loco natis reformationem Fuliensium depoposcit. Fuliensium vivendi rationem satis asperam, senio licet gravis et in deliciis enutrita, a votorum dictione ad extremam vitæ horam constantissime tenuit; imo austeritatem in semetipsam jejuniis, verberationibus, ciliciis multum auxit. Suavem quandam gravitatem præ se ferebat cum benignitate. Difficiliora munera obibat ipsa, demandans ceteris leviora. Torquebatur aliarum morbis æque ac suis. Sancte migravit ætatis anno septuagesimo tertio. (Hag., n. 532).

21 Novembris.

In Hibernia, anno 1580, passio **Gelasii O'Culenan**, Buellii Abbatis. Propter avitam Romanam fidem quam salubriter prædicaverat sancteque defenderat apprehenditur, vexatur; dignitates autem amplissimas, quæ ei offeruntur, respuit indignans. Cum ad supplicii locum vincitus duceretur, hære-

ticos quingentos in via ad fidem catholicam reduxit. Suspensus est in publico patibulo extra civitatem Dublini, in quatuor partes deinde dividendus. Rogatu tamen nobilium parentum et amicorum tantum suspenditur. Plurimi qui aderant catholici habitum et effusum sanguinem inter se pro reliquiis diviserunt. (Hag., n. 232).

In Sabaudia, anno 1813, in cælum migravit vir venerandus Dominus Antonius Gabet, Abbas primum Stamedii, deinde monasterii seu hospitii in Monte-Cenis. Miles aliquando spectatissimus, curiam regis Pedemontani reliquit, ut Stamedii austera vitam amplecteretur. Cui Abbati in posterum electo paucis post annis cum suis in Italiam fugiendum fuit, ubi vitam regularem secundum vota redintegrare conatus est. At brevi gallicis militibus hanc etiam regionem invadentibus, parva ipsius communitas mœrens est dispersa. Anno vero 1800, cum Napoleon consul militibus suis viam per Alpes facientibus in Monte-Cenis hospitium præparare vellet, hoc Domno Antonio gubernandum tradidit. Quod quidem munus hic ita implevit, ut vitam monasticam ex ignominia, in qua tunc temporis jacebat, non mediocriter relevaret. Postremo autem jam infirmus, ipsum Papam Pium VII, qui ab imperatore gloria inflato clam abducebatur, magna cum reverentia in suum hospitium recepit, sanctoque seni pene moribundo Ecclesiæ etiam Sacraenta administravit. Postea, cum a gratissimo Summo Pontifice ad cardinalitiam dignitatem elevaretur, antequam bulla papalis ad ipsum pervenisset, ab ipso Domino Jesu Christo in cœlo coronandus vocatus est. (Hag., n. 685).

Anno 1869, monasterium Lerinense Ordinis factum est Cisterciensis.

Anno 1945, in Hibernia monasterium Mellifontis, quod conditum erat anno 1142, restituitur, non quidem in ipso loco veteris abbatiæ, sed in quadam ejusdem grangia.

22 Novembris.

Romæ, die 23 hujus mensis anno 1571, ad æternam felicitatem ascendit vir illustris Hieronymus Souchier seu de la Souchière, S. R. E. Cardinalis. Gente Arvernus, professione monachus Montis-Petrosi, doctor theologiæ, sublectus est Abbas Clarævallis anno 1552. Interfuit sacræ Synodo Tridentinæ, pietate et doctrina reverendus, et a Cardinalibus Hosio et Baronio maximi factus. Ejus opera Henricus quoque II, Franciscus II et Carolus IX, Francorum reges, frequenter

usi sunt, singulare ejus ingenium et profundam sapientiam demirantes. Promotus deinde ad Cistercium, rogatu monachorum Claravallensium Claramvallem retinere a Summo Pontifice jussus est, atque Ordinis reformationi omni studio laboravit. Quem S. Pius Papa V, cum eum haberet « virum secundum cor suum », valde invitum cardinalatus insignivit dignitate. Tribus tantum elapsis annis e vita migravit. Cujus mortem cum idem Summus Pontifex didicisset, « Moriar, inquit, morte hujus justi », quæstusque est in sequenti Consistorio magnum Ecclesiæ lumen esse extinctum. (Hag., n. 499).

In monasterio Vallis-Sanctorum in Franconia, memoria beatæ feminæ **Juttæ de Rustat** (seu *Vustat*), primæ Abbatissæ. Una cum pluribus devotis virginibus piam vitam ducens Cisterciensem Ordinem amplecti cum cuperet, a fratre feudum Bonebacense impetravit. Quo coenobio anno 1233 condito, Jutta ibidem sancte vixit sancteque obiit anno probabiliter 1250; atque sepulta est in ecclesia ante altare majus. A fidelibus ut Sancta colebatur atque infirmi ut sanarentur ad sepulchrum ejus pias peregrinationes instituebant. (Hag., n. 163).

23 Novembris.

Eberbaci in Germania, **beatus Adam**, primus Abbas. Patria Coloniensis habitum monasticum assumpsit in ipso Cistercio, ubi cum S. P. Bernardo vixit. Postea vero ad condendum Morimundum missus est. Anno autem 1126 vel 1127 primus Abbas designatus est Eberbacensis. Quem S. Bernardus, cui expeditionis sacræ prædicatio demandata erat, ut per Germaniam vices suas gereret delegavit. Frederico imperatori Adam carus exstitit. Cum vero in posterum hujus culpa schisma in Ecclesia ortum esset, ejus potissimum cura et industria, ut videtur, imperator a persecutione destitutus, quam Ordinis monasteriis minabatur. A Papa quoque Eugenio III pluries destinatus est ad ardua negotia enodanda; Episcopi multas ipsorum sollicitudines ecclesiasticas ei commitebant; Abbatibus discretus consiliarius, fratribus delinquentibus pater misericordiæ plenus, omnibus auxilio vel monitis indigentibus officiosissimus erat. Fundationi suæ cum per quadraginta prope annos multa prudentia et gratia præfuisset, ipsoque vivente octo ista filias neptesque progenuisset, sancte migravit postridie S. Cæciliæ, anno 1166 vel 1167. Cujus reliquiæ pluries in posterum solemniter sunt translatæ. (Hag., n. 99).

In Hungaria, anno 1678, **Martinus Ujfaluzy**, Abbas Zircii, a Turcis crudeliter est occisus. — Cujus memoriae memoriam conjungimus cujusdam fratris conversi monasterii S. Crucis in Austria, quem anno 1529 item Turci enecarunt manus ipsi ac pedes abscindendo. (Hag., n. 217 et 218).

24 Novembris.

Helftae in Saxonia, memoria « vere dignæ et Spiritu plenæ » Abbatissæ **Gertrudis de Hackeborn**, S. Mechtildis sororis natu majoris. A puerilibus annis miræ sapientiæ fuit et discretionis, ita ut cum annum ageret undevigesimum Abbatisa ordinata sit. Vera paupertatis amatrix omnem superfluitatem rerum temporalium tam a se quam a suis elongare cupiebat. Infirmas propriis manibus adjuvabat, omnesque tam materne diligebat, ut quælibet ab ea se maxime diligere æstimaret. Cum quandoque aliquam pro culpa dure corripuisse, eadem hora et eodem loco tam amabiliter et leniter eam alloquebatur ac si numquam deliquisset. Divinam Scripturam valde studiose et mira delectatione legebat, exigens a sororibus suis ut lectiones sacras amarent et jugi memoria recitarent. Postquam cœnobio per annos quadraginta optime præfuit in morbum incidit. Quæ cum agonizaret, apparuit S. Gertrudi Dominus forma et decore Sponsi indutus, quasi ad amplexandam eam tendens brachia, et dixit: « In primo anno abbatialis sui muneric sic voluntatem suam univit Mihi, et Me cooperante in omnibus operibus ita probata est, ut meritis virginum maxime coronandarum coæquari possit ». Transiit autem ad cœlestes nuptias anno 1292; ac postea sanctis Gertrudi et Mechtildi sæpe apparuit in gloria et honore, orans pro ovibus suis. (Hag., n. 460).

25 Novembris.

Alnæ in Hannonia, memoria beati **Walteri**, Prioris. Cum anno 1147 S. P. Bernardus Leodii crucem prædicaret, Walterus, majoris ecclesiæ canonicus ejusdem verbis compunctus, secutus est eum in Claramvallem, una cum socio Waltero cognato juniore, cui « præbendam » suam reliquerat; qua tamen iste, secundum sancti Patris prædictionem, postridie jam et ipse se abdicavit. Ambo deinde cum novo conventu missi sunt in Alnæ monasterium canonicorum regularium, qui Ordini se sociare volebant, ubi Walterus senior non multo post constitutus est Prior. Qui factus grandævus, laborem

Marthæ commutavit in quietem Mariæ, vovitque Deo se singulis diebus psalterium decantaturum. Virtutibus plenus migravit ad Dominum.

Waltero vero civi ejus, cui hæc multis annis post sancti Prioris mortem recitavit Henrico Abbati Heisterbacensi, cum et ipse cuperet dissolvi et esse cum Christo, diceretque quotidie in oratione: «Quando veniam et apparebo ante faciem Dei?», vox divina aliquando respondit: «Regem in decore suo videbunt oculi tui». Qui cum moreretur, stella lucida die clara super locum migrationis ejus apparuisse Cæsarius narrat, ita ut in tota illa provincia videretur. (Hag., n. 132).

In Frisia, beatus Antistes **Albertus**, secundus Abbas S. Bernardi in Adwert seu Aduard, quem cœnobii chronista refert sanctissimæ vitæ fuisse et claruisse miraculis. «Quapropter dilatavit monasterium hoc et gentem suam, multos ad conversionem suscipiens». Mortuus est anno 1216, die S. Catharinæ Virginis. (Hag., n. 261).

26 Novembris.

Macraugiæ in Helvetia, anno 1657, obiit piissima Abbatissa Anna **Elisabeth Gottrau**. Adolescens ob singularem pietatem insignesque ceteras virtutes a sodalibus «angelus Grottæ» appellabatur. In monasterio autem a tirocinii anno malis oppressa est omnis generis, quorum species misera et flebilis a biographo relata non minus ad compatiendum commovet quam ad admirandam heroidem, quæ tam fortiter et gaudenter illa sustinuit. Quibus ipsa voluntarias addidit vitæ asperitates, in omnibus rebus amori proprio renitens, humilitati ante omnia studens. Simul etiam gravissimæ tentationes subeundæ ipsi erant. Muneribus fungens Suppriorissæ, Priorissæ, ac demum Abbatissæ, per quasdam sorores animo inquietas non pauca perpessa est; quibus tamen condonare tanquam regulam sibi posuit, beneficiis etiam eas prosequens, ita ut Macraugiæ in proverbium versum sit quod, quæ Domnæ Abbatissæ gratiam sibi comparare volebat, ipsi debebat molestiam exhibere. Ubi autem conscientia ad poenam infligendam obligabatur, imponebat magna cum mansuetudine et clementia. — Interim a Deo juvenis etiam ad eximiam rerum divinarum contemplationem elevata est, ac sæpen numero in extasim rapta conspiciebatur. Atque quantam gratiam apud Deum invenisset facta ostendebant miraculosa. Ultimis vitæ mensibus corporis cruciamenta multum etiam ingravescebant, dum quinque

magna vulnera in manibus et pedibus tumidis a medicis ut humores effluerent incisis, atque cancer latus ejus occupans, ipsi velut stigmata erant, quibus divino Sponso magis fiebat similis. In omnibus autem suppliciis suis, quæ Dei amore succensa vix sentire videbatur, ipsa sorores consolabatur. Quæ quinquagenaria dulciter exspiravit. Atque prodigia, quæ mortem ejus comitata et secuta sunt, ultro probarunt hujus animæ pretium ante Deum. (Hag., n. 588).

27 Novembris.

Cisterci, **beatus Gulielmus de Tolosa**, Abbas. Scholaris cum esset magister magni nominis, Saviniacum aliquando venit. Paucis vero diebus ante beatus Aymo, hujus cœnobii tunc magister novitiorum, in somnis talentum a Filio Dei sibi offerri conspexerat. Ipsiis ergo colloquentibus Aymonis subiit animo visio præostenta, mensque ejus concepit quod hic idem magister esset talentum nocte ipsi a Domino oblatum. Et hortatus est eum ad contemptum sæculi. Qui lacrimas suffundens ejus manibus se tradidit, et conversionem inibi spopondit. Vir erat summæ religionis, sectator et amator strenuus christianæ paupertatis, vere talentum a Domino monasterio missum. Paulo post vota nuncupata Abbas eligitur, per quem Deus multa eidem domui bona fecit. Specialiter de eo dicitur quod « numquam denegavit misericordiam potentibus eam ». Dignitate cum se abdicasset, post aliquot annos secundo elegitur; sed sequenti anno Abbas Cisterci constitutus est, ubi duobus annis elapsis diem clausit extremum, anno videlicet 1181. (Hag., n. 113).

28 Novembris.

Helftae in Saxonia, memoria venerabilis **Mechtildis « de Magdeburgo »** dicta. Duodecimo ætatis anno tam affluenter « Spiritus Sancti dulcibus labiis salutata » est, ut deinceps ad quodvis peccatum inclinari non posset. Hanc amicam salutationem quotidie accipere mieruit, amara facientem sæculi blandimenta. Hominum contemptus avida, perrexit ad Magdeburgi civitatem, in qua nullus erat qui eam curaret, et ut Beguina vivens, Fratrum Prædicatorum sequendo vestigia virtutes colebat. Contra carnem suam armaturam assumpsit Passionis Domini, subjiciens corpus suum plagis pungentibus. Raptus est autem spiritus ejus conspexitque in majestate humanitatem Domini Jesu gloriosam, ejusque divinæ Matris

ac Sanctorum et Angelorum mirabilia, animarum quoque æternam felicitatem et miseriam. Quæ directoris spiritualis jussu ut vates et poëtria scripto mandavit, libro titulum imponens: « Lux fluens divinitatis ». In hoc autem ut altera Debbora spiritu propheticō plena, clericis etiam et monachis dissolutis Dei unctionem minatur; unde multorum invidiam incurrit. Quare senescens a Fratribus Prædicatoribus Heltensi venerabili Abbatissæ Gertrudi commendata est. A qua recepta, duodecim adhuc annos cum sanctis Gertrude et Mechtilde intime conversata est. Cui ante istas, cum in sæculo adhuc degeret, Sanctissimum Cor Jesu sese revelavit. Anno autem 1283 vel circiter, cum post diuturnam gravissimamque infirmitatem agonizaret, sanctæ Gertrudis et Mechtildis Dominum Jesum cum Maria Matre ad lectum infirmæ residere viderunt, ac flatum ipsius tanquam iridem aurei splendoris tendere ad Cor divinum. (Hag., n. 458).

Anno 1134, in Hispania monasterium conditum B. M. de Oliva, quod 27 Maii 1927 restitutum est, eo quod conventus B. M. de Valle-Sancti-Joseph prope Matritum eo tunc transiit.

29 Novembris.

In Claravalle, memoria venerabilis viri Roberti, Domus-Dei seu Nigri-Lacus quondam Abbatis. S. Bernardi secundum carnem propinquus, adolescens cum eo Cistercium petiit, sed pro ipsius teneritudine a S. P. Stephano dilatus est per biennium. Quo expleto, precibus multisque lacrimis diu exspectatam impetravit misericordiam. Post hæc per annum juxta Regulam in omni patientia probatus et deinde sponte professus religionis habitum suscepit atque in Claramvallem ad S. Bernardum transmissus est. Verum, postea pusillanimitate victus et quorumdam persuasione deceptus, Cluniacum se contulit. S. Bernardus autem, postquam rem aliquandiu dissimulavit, celebrem ad eum scripsit epistolam in medio imbre sine imbre. Qua perfecta, post aliquod tempus compunctus resipuit, et in Claramvallem rediens, sub disciplina S. P. Bernardi multum profecit. Succedentibus virtutum incrementis, Domus-Dei postmodum Abbas designatus est. Hac tamen dignitate post paucos annos se abdicasse videtur. Vixit autem magis quam sexaginta septem annos in Ordine, obiitque anno circiter 1190. (Hag., n. 130).

In coenobio Bellopratensi in Belgio, sæculo XVI, vixit pia conversa Joanna Spirinx. Nobilibus parentibus orta ab eis

petiit ut in prædicto monasterio laicarum seu conversarum sororum numero adscriberetur. Quod a parentibus hac tantum lege obtinuit, ut vilibus officiis haud implicaretur. Post professionem vero pietatis et humilitatis operibus et abjectissimis totius domus ministeriis sese addixit, quin et Abbatissam enixe rogavit, ut sibi liceret suppetias ferre sororibus in jumentorum stabulis occupatis; quod et impetravit. Post mortem cuidam sorori apparuit immenso lumine circumfulsa; rogantique undenam ipsi tanta gloria contigisset respondit, hanc sibi in magnæ humilitatis suæ præmium esse concessam. (Hag., n. 506).

Anno 1929, restituitur pro monialibus monasterium B. M. de Igniaco, quod anno 1128 conditum ac anno 1875 primum restitutum erat pro monachis.

30 Novembris.

Kommedæ in Germania, anno 1191, in cælum abiit **beatus Eberhardus**, hujus coenobii conditor. Cum puer nobilis ex genere comitum de Stahleck in curia ministraret Palatinatus Inferioris in Heidelberg, frustra laborabat ut in monasterium Schonaugiæ recipere tur. Augebatur autem in diem ejus ad visiones et extases propensio. Quare quindecim annos natus a parentibus impetravit, ut in cella cum sacratio habitaret. Hanc autem paucis post annis Cisterciensibus monialibus cessit, ipse tunc habitum Cisterciensem ab Abbe probabiliter Eberbacensi recipiens; et quantumvis juvenis tantumque subdiaconus, earumdem pater spiritualis constitutus est. Qui animum magis ac magis ad cælestia extollens, postquam duos annos ægrotus decubuit, et in ista infirmitate magno cum desiderio sæpe Sacram Communionem accepit, anno ætatis vigesimo septimo ad Deum migravit, atque ab Abbe Eberbacensi in ipsa Kommedæ ecclesia humo conditus est. Miraculis post mortem consequentibus, post paucos annos reliquiae de terra levatae atque fidelium venerationi expositae sunt. Et cum anno 1655 monialibus fugiendum esset, sacra ossa Hemmenrodium translata sunt, ibidemque cum aliis Sanctorum reliquiis colebantur. (Hag., n. 122).

Apud Claramvallem, memoria piissimi conversi, qui per magisterium divinæ gratiæ didicerat esse mitis et humilis corde. Numquam visus est iratus, nec unquam quibuslibet injuriis provocatus ad impatientiam erumpens. Quoties autem a quibusvis fratribus juste vel injuste proclamabatur, toties pro singulis « Pater noster » ad minus una vice dicebat.

Cujus etiam exemplo informati multi Claravallensium fratrum eandem consuetudinem quasi pro lege custodiebant. (Hag., n. 344).

Anno 1230, dedicatio ecclesiæ Campililii (Lilienfeld).

DECEMBER

i Decembri.

In Italia, **beatus Hugo Catalaunensis**, S. R. E. Cardinalis. Abbas exsistens Trium-Fontium in Campania, anno 1150 ex Ordinis mandato Romanam profectus a B. Eugenio III sacra purpura donatus est, atque Episcopus Ostiensis creatus. Quo auditio S. P. Bernardus in epistola ad Summum Pontificem se cum Hugone cor unum et animam unam dicens, queritur de subtracto sibi solatio atque de totius Ordinis plaga non parva hac amotione seu promotione facta. Exstant ejusdem beatissimi Patris plures epistolæ, quibus variis in negotiis Hugonem ad Bernardum recurrisse videmus. Scripsit quoque beatus Hugo epistolam ad capitulum generale de morte B. Eugenii Papæ, narratque quomodo sanctus Pontifex statim post decessum a lamentante Romano populo honoratus sit. Obiit autem ipse hac die anno 1158. (Hag., n. 94).

In Hispania, anno 1590, e vita decessit venerandus Pater Marcus de Villa-Alba, Congregationis Regularis Observantiae Generalis Reformator. Quo munere fungens omnium sibi amorem conciliavit. Magno in honore habitus est a Philippo rege II, qui Fiteri abbatiam ei contulit, ut ipsius sanctitate et exemplo sancta Regula in illa domo majore cum restrictione servaretur. Hic dignitatis gradus ad humilitatem potius eum incitabat, dieque Parasceves a Priore publice corrigi volebat et a fratribus castigari. A choro numquam abfuit nisi coactus; caritatem in pauperes sine ratione sui exercebat; cellam minus instructam habebat quam quilibet ex suis monachis. Mortem advenientem mōrentibus fratribus vultu jucundo suscepit. Corpus in templo expositum ac supplicatione per villam Fiteri publice circumlatum est, populo et maxime pauperibus accurrentibus. (Hag., n. 509).

2 Decembris.

In Hispania, **beatus Robertus**, Abbas Sanctæ Mariæ de Mataplana, quo venerat ex monasterio de Crista in Burgundia. Acta ejus licet sint obscura, traditione tamen quasi per manus a patribus ad filios transmissa ut Sanctus colitur, erecto super corpus altari posteaque corpore translato ad templum, quod Beatrix et Berengaria reginæ ædificarunt paucis annis post ejus mortem; atque contra ingruentes tempestates seu alia quævis mala invocari consuevit, nec sine fructu. Obiisse creditur anno 1185 vel paulo post. (Hag., n. 116).

Novi-Friburgi in Brasilia, in monasterio B. M. a SS. Corde Jesu, anno 1922, pie migravit Mater Maria Ludovica Ambrosetti, Suppriorissa. Ex Italia originem ducens, prima fuit novitia monasterii ejusdem nominis in civitate Matisconensi. Cognovit igitur hujus laboriosum initium ac præsertim ex frigore graviter laborabat. Semper tamen vitæ regularis veluti columna exstitit, Superiorum auctoritate fideliter colens, manuum laboris studiosissima, oratione quasi absorpta. Vitii articulare, quod « rheumatismum » vocare solent, acerbis doloribus afflita, a Matutinis tamen abesse nolebat, sed quo tempestive in chorum perveniret, surgebat dimidia hora ante ceteras. A qua infirmitate S. P. Benedicti intercessione tandem sanata est. Cum natura nimium esset rerum persentiens, Deus autem permitteret ut sæpius humiliaretur, ipsa tamen ex omnibus rebus quæ sibi accidebant, fructus percipiebat spirituales. Divini Officii atque caritatis studii vix erat in ea modus, ita ut conventui solatio esset et gaudio. Vere virtute radiabant, ipsique sacerdotes in monasterium veniebant ut Matris Ludovicæ coroborarentur humilitate et pietate. Et quamvis animi ariditatem pateretur, fide tamen et voluntate fortis mansit in infirmitate ac patiens in dolore, de quo numquam querebatur. Quæ in extremis posita, ad finem usque sororum precibus respondens transiit de hoc mundo in supradicta domo in Brasilia, quo primum suum monasterium tunc erat translatum. (Hag., Suppl., n. 776 b).

3 Decembris.

Festum S. Galgani, eremitæ, quem hac die anno 1181 Abbes Casamarii et Fossænovæ ex Gallia reduces atque montem Sepium in agro Senensi, ubi habitabat, transeuntes defunctum cum invenissent, ad sepeliendum habitu vestiverunt Cisterciensis Ordinis conversorum. (Hag., Suppl., n. 118).

In monasterio de Akbès in Syria, anno 1899, ad Deum migravit Reverendus Domnus Aloysius Martin, cœnobii B. M. de Staouëli in Africa tertius Abbas. Puer undecim annorum in cœnobium B. M. ad Nives receptus est. Qui singularibus animi et corporis donis ornatus, annum agens undetrigesimum, novæ in Syria condendæ domus primus Superior designatus est. Hic toto animi vigore omnimodaque qua pollebat utilitatis suæ derelictione opus ipsi erat, ut magnas multasque vinceret difficultates. Quæ tamen omnia æquo tulit animo, in omnes officiosissimum se exhibens et lœtum. Item cum post octo annos Staouëli Abbas creatus esset, ex parte se dare nesciens seipsumque nihil faciens, instructionibus spiritualibus non minus quam rebus gerendis incubuit. Verbo ardenti animos omnium alliciens spiritum suum fide excelsum et elatum amoremque Christi Eucharistici cum aliis communicabat. Divino Officio interesse solatium sibi reputabat ac requiem; suamque in Beatissimam Deiparam devotionem filialem ex S. P. Bernardi scriptis assidue aluit et nutritivit. Regulæ austерitates sibimet auxit. Et quantumvis capitris dolores experiens, quemcumque cum omni bonitate et affabilitate recipiebat. Maxime autem in vita religiosa debiles affectabat, ut Deo eos recuperaret. Suis tamen debilibus viribus parum pepertit, atque in Syria monasterium de Akbès visitationis faciendæ causa cum pervenisset, subito corruit, anno ætatis quadragesimo sexto. (Hag., n. 749).

4 Decembri.

In Polonia, illustris præsul **Christianus**, Borussicorum primus Episcopus. Cum anno 1206 Abbas Leknensis ut aliquos monachos a paganis captos redimeret illius gentis fines intrasset, homines fidei recipiendæ idoneos repperit. Quare a Summo Pontifice Innocentio III facultatem impetravit ipsis Evangelium prædicandi. Quam actionem extra claustrum capitulum generale. Ordinis statuta vindicans, primo prohibere voluit, sed deinde Summo Pontifice missionarios protegente rem censuit tolerandam. — Christianus vir fuit magnæ virtutis et sagacitatis. Qui cum prius non sine fructu in nova hac vinea laborasset, Episcopus ordinatus est. Pagani vero, politicis implicationibus irritati, ipso absente, operis magnam partem destruxerunt, imo ab ipsis deinde militibus Ordinis Teutonici, quos ut opus suum tuerentur ipse vocaverat, turpiter desertus et accusatus est. Gregorius

Papa IX, quamquam ad convertendas illas nationes Dominicanos miserat, Episcopum tamen Christianum protegere non cessavit. Sed qui ei successit Innocentius IV, de re male edoctus, satis dure increpavit eum. Tunc fratres ejus Abbates Cistercienses pro eo stare constituerunt. Sed antequam Summus Pontifex hujus defensionis rationem habere potuit, Christianus frustrationibus confectus mortem oppetiit in monasterio, ut videtur, Sulejoviæ in Polonia, anno 1244 ad finem vergente vel ineunte proximo. (Hag., n. 450).

In monasterio S. Remigii Rupefortii in Belgio, anno 1915, in cælum abiit Frater Zozimus Jansen, conversus. Cum in monasterium intrasset S. Benedicti in Achel, Mariæ cogitatione et amore quasi vivebat. Temporibus ab officiis vacuis in ecclesia manebat quandiu poterat. Dominicam autem diem totam fere degebat in ecclesia. Consanguineis mortuus esse volebat. Animo tamen semper latus, fratribus affabilis existit et officiosus. A Superioribus ut stipes corrogaret emissus, pro facultate in itineribus Regulæ præscriptionibus integra fide obtemperabat. Ante Quadragesimam domum revertebatur, ubi semel in die comedens, regularibus exercitiis eo magis fuit assiduus, quo rarius eisdem interesse sibi licebat. Cum postea laboribus præcesset famulorum seu domesticorum, ipse sibi partem semper eligebat magis arduam. — Anno vero 1889 in novam fundationem Rupefortii missus est. Hic officio fungens suscitandi fratres, integra hora ante ceteros vel etiam media nocte surgere consuevit, ac in ecclesia genibus nixus super gradum altaris Sanctissimum adorabat. Deinde singula visitabat altaria atque pium agebat exercitium Viae Crucis, quod in die pluries iterabat. Manibus laborans, mente piis meditationibus occupatus erat. Senex etiam decrepitus cum corpore debiliore contendebat, ut in omnibus regularibus exercitiis fidelis exsisteret. Atque letali morbo affectus, hilaris semper ingentique animatus desiderio videndi amantissimam in cælo Matrem, hanc aspicere tandem meruit anno ætatis septuagesimo nono. (Hag., n. 769).

5 Decembris.

Alnæ in Hannonia, **beatus Werricus**, Prior. In debilis corpusculi vase parum venusto thesaurus latescebat sanctæ simplicitatis et pietatis, lenitatis et pacis. Summe studebat ut afflictos et inopes donis et verbis refoveret. Ferunt etiam, cum magister existens conversorum eos in grangiis visitaret,

equum quo vehebatur, venerabilis viri in tantum assuefactum fuisse pia consuetudine, ut divites simpliciter præteriret, quoties vero obvius venisset egenis, sponte sua consisteret. Miracula quoque beato viro a populo attribuebantur. Ipse vero cum Ordinis asperitas sibi non sufficeret, proprium corpus occultis et multiplicibus flagellis atque cilicio affligebat. Post Completorium diuturnis sæpe horis retro chorum recubans in precibus pernoctabat. Sæpe et libenter legebat exempla et gesta Sanctorum, præcipue vero Sacræ Scripturæ amator exstitit usque ad diem mortis. Quare et in loco lectionis fratres eum sepeliendum existimarunt. Obiit autem hac die anno 1217. (Hag., n. 148).

In monasterio Reclinatorii Sanctæ Mariæ prope Insulæ civitatem, anno 1244, depositio piissimæ dominæ Joannæ, Flandriæ et Hannoniæ comitissæ, filiæ comitis Balduini IX, qui imperator Constantinopolis morte interiit horrida sed gloriosa. Quæ illustris femina vitæ suæ privatæ gravissimas ærumnas magnanimitate tolerans, per quadraginta annos populo suo tanquam vera mater sapientissime præfuit, ita ut a grato sibi subjecto populo « bona comitissa » vulgo appellaretur. Sub ejus regimine in ipsius territorio quindecim cœnobia monialium Cisterciensium condita sunt, quibus omnibus maxime favebat. Correpta infirmitate, in supradicto cœnobia recessit, atque moritura cum tanquam « soror ad succurrendum » religiosum habitum sumpsisset, ibidem quoque voluit sepeliri. (Hag., n. 447).

6 Decembris.

In monasterio B. M. de Trappa, die 5 hujus mensis anno 1707, finem vitæ fecit Nonnus **Moyses Picault de Ligré**, monachus. Honestos quidem sortitus parentes, asperæ tamen et insolentis erat naturæ. Et cum crimina criminibus superaddit, mater precibus et eleemosynis cum multis lacrimis a Dei misericordia nati conversionem implorare non cessavit. Quam gratiam hæc altera Monica non impetravit nisi post mortem, imo per mortem. Ille tunc vehementer compunctus atque poenitentiæ agendæ cupidus, quadragenarius in Trappæ cœnobium venit, ubi eodem fermebat zelo et studio peccata expandi, quo antea arserat mala committens, adeo quidem ut Superiores ardorem ejus reprimere coacti sint. Metus autem divinæ justitiæ sensim in eo Christi amore superabatur, dilectumque Dominum ubicumque degebatur vel quodcumque

faciebat jugiter mente præsentem habuit. Unde et totum semper in se intentum et orantem fratres eum inveniebant. Ac non raro eum ita oratione et amore absorptum videbant, ut quæ circa se agerentur nullo modo adverteret. Ingenti exinde fruebatur animi pace, quæ in vultu relucens suavem ei dabat speciem pietatis. Sic ergo tribus annis in monasterio peractis, paucos tantum dies ægrotabat neque graviter; ac parvo momento postquam Magister novitiorum ipsum visitavit Jesu amoris suspiria tractantem, ab infirmario mortuus inventus est, ore tamen et oculis clausis, ac si angelus custos hanc ei operam præstitisset. (Hag., n. 635).

7 Decembris.

Natalis S. Theobaldi, Abbatis Vallium Cernaii, cuius memoriam in divino Officio agimus die 8 Julii; in Menologio vero die sequenti.

In Claravalle, **beatus Humbertus**, ex Priore hujus monasterii Ignaci primus Abbas. A puerilibus annis in sanctuario Domini locatus, cum jam viginti annos in abbatia Casæ-Dei strenue Domino militasset, perfectioris tamen et sanctioris vitæ desiderio ad Claramvallem se contulit, ipso fere principio hujus domus. Quem ipse S. P. Bernardus ad imitandum perfectionis exemplum sibi proposuit. Sic enim se induerat visceribus pietatis, ut omnes excusaret, pro omnibus intercederet, nescientibus illis pro quibus loquebatur. Sollicite vigilabat ne delinqueret lingua sua. Prior factus, postmodum Igniacensis cœnobii primus Abbas constitutus est. Verum, ferre non valens sæcularium negotiorum inquietos tumultus, invito S. Bernardo rediit Claramvallem. Hic senex jam et infirmus, animo tamen validus et fervens permansit sicut ad opus Dei ita et in labore manuum; remissiones vero et indulgentias misericordiæ, quæ senibus impenduntur, concedere volentibus nequaquam acquiescebat. Qui cum anno 1148 felici agone consummatus esset, S. Bernardus quid de ejus excellentissima conversatione sentiret in conventu fratrum declaravit asserens vitam famuli Dei ipsis sermonem fuisse in omni forma sanctitatis. (Hag., n. 81).

Item in Claravalle, **beatus Gerardus Farfensis**, monachus. Cum a moriente suo Abbe monasterii Farfensis, Ordinis S. Benedicti in Italia, ad S. Bernardum et ad cœnobium Claravallense missus esset, hoc in loco ceteris quoque

florens virtutibus, sacra tamen compunctione specialiter pectus repletum habebat, ita ut oculi ejus tanquam gemini fontes fere ubique, præsertim in celebratione divini mysterii, maximo lacrimarum imbre faciem madefacerent. Nonagenarius etiam quotidie infatigabilis animi fervore juvenescere videbatur, ita ut vix gravi ægritudine compellente, in infirmitorio detineri posset aut a labore messium retineri. Cui in extremis posito S. Bernardus angelico vultu et vestibus albis decoratus apparuit; et cum benedixisset ei, toti etiam domui benedixit. Ipse vero Gerardus post mortem apparuit sancto converso Laurentio, latus atque præclarus, pretiosis vestibus exornatus. (Hag., n. 87).

8 Decembris.

In Italia, anno 1775, in Domino quievit illustris Antistes Placidus Pozzancheri, qui ex Abbe Casamarii ac Congregationis S. Bernardi in Italia Præside Episcopus factus est Imeriæ et deinde Tiburtinus. Confessarius fuit Benedicti Papæ XIII. In cælum migravit cum fama sanctitatis, ejusque sepulchrum multis miraculis exstigit gloriosum. (Hag., n. 659).

In monasterio B. M. de Septem-Fontibus, anno 1883, in cælum transiit Pater Seraphinus Roger, Prior. Prioribus exemplar fuisse laudatur. Etenim, sub tribus qui sibi successerunt Abbatibus, qui ob plures domos filias visitandas atque ex ipsorum munere Vicarii Generalis sæpe a domo sua abesse debebant, venerabili Priori officium incumbebat disciplinæ monasticæ conservandæ vitæque alendæ spiritualis. Quod sua caritate ac zelo cum discretione, in Deum animi collectione et in Mariam gratissima pietate, totoque ipsius habitu et figura quasi angelica, cum supernaturali quadam auctoritate explavit, qua etiam in rerum adjunctis valde implicatis pacem inter fratres integrum servavit, ita ut omnium cordium quasi vinculum esset. Tantum valebat apud omnes, ut ipsius memoria multos etiam post mortem annos, imo usque hodie tam extra quam intra monasterium jam non sit deleta. (Hag., n. 723).

9 Decembris.

In Hispania, anno 1591, transitus venerabilis Patris Laurentii Gonzalez, Vallisbonæ ac Villænovæ quondam Abbatis, religionis fervore præcipui. Sex diebus ante obitum cum

scribens inveniretur, rogatus quid scriberet respondit: « Aliqua quæ ad spiritus profectum spectant, scriptis consigno; brevi enim quatuor ex senioribus ex hac vita discedere debemus ». Infirmitate correptus, medicis qui nullum periculum adesse judicabant, ait: « Facite quidquid vobis placet; ego enim certo certius scio brevi me ex hac vita migraturum ». Cum autem monachi in ejus cubiculo symbolum Apostolorum, ut moris est, decantarent, oculis et manibus ad cælum erectis circumstantibus hilari vultu dixit: « Fratres, video gloriam Dei ». Quibus dictis obdormivit in Domino. Facies ejus instar angeli pulchrior apparuit, aliaque sanctitatis ejus cernebantur signa. Quare summa cum reverentia sepulturæ traditus, ab omnibus ut Sanctus colebatur. (Hag., n. 510).

Campi-Sanctæ-Mariæ in Westphalia, anno circiter 1350, obiit **Henricus Corff**, monachus. Famosus quondam miles fuerat in sæculo, sed in Ordine monachus exstitit humilis, obediens totusque pacificus. Austerus etiam et parcus sibi, benignus et largus erat erga hospites, pauperes et infirmos. Qui cum mortuus denudaretur ad lavandum, inventus est gestare in corpore, Abbe et Confessario consciis, ligamen seu vinculum ferreum satis strictum et loco cinguli catenam ferream circa lumbos, ex quibus dignosci potest qualem vitam in secreto habuerit, cum tamen in conventu maxime socialem se præbuerit et jucundum. (Hag., n. 470).

10 Decembris.

Rameyæ in Brabantia, **beata Ida de Nivellis**, sanctimoniæ. Anno ætatis nono patris solatio orbata, ut in castitate Domino serviret, de domo per fenestram effugit, venitque ad virgines quasdam pauperes, pro quibus ipsa necessaria mendicabat. Annos nata sexdecim, quo ipsa nihil omnino proprium haberet, et ut frequenter Sanctam acciperet Eucharistiam. Cisterciense intravit monasterium quod Kerkum dicebatur. Monialium autem, quæ ex Teutonia illuc fuerant translatae, linguam cum initio ignoraret, frequenter Deo soli et sibi loquebatur, atque in consideratione creaturarum Creatorem contemplabatur. Florebat deinde spiritu prophetiæ donoque miraculorum; cogitationes cordium cognoscebat; convertebat animas, sanabat corpora, imperabat dæmonibus, loquebatur cum angelis. Cordis amore quasi exitum quærente corpus ejus splendidissimos radios ex se mittens, instar solis fulgere sæpe visum est. Gravissima infirmitate a Deo bis

flagellata, cum in altera per quatuordecim menses doloribus torqueretur, gratiam accepit SS. Trinitatem quasi in speculo intuendi, ac mirum in modum semper se in Beatissima Trinitate et Trinitatem in se ineffabiliter contemplandi. Ac praesente Sanctissimo Sacramento, sancta illa anima carne soluta est, die 11 hujus mensis anno 1231, etatis suae anno trigesimo tertio. Cujus memoria per plura saecula a sororibus quotannis solemniter agebatur. (Hag., n. 152).

Anno 1140, in Normannia conditur monasterium B. M. de Trappa.

II Decembris.

Hemmenrodii in Germania, **beatus David**, monachus. De Florentia oriundus, in Claravalle novitus factus est; propter corporis tamen infirmitatem primum est dimissus, sed cum ad portam perseveraret pulsans, a S. P. Bernardo misericordia motus futuramque praesagiens juvenis sanctitatem, iterum receptus est. Brevi postea fratribus monasterium Hemmenrodense conditum adjunctus est. Hic plures post annos dulcis Dominus precibus et suspiriis ejus commotus, omnem in eo defectum sanare dignatus est, intus caritatem accendens, foris ad quaelibet facienda fortitudinem praebens, ita ut etiam postquam multis cum lacrimis in oratione pernoctaverat, interdiu tamen non minus strenue ageret in labore. Sectabatur semper hilaritatem, et quicumque ad eum tristis accesserat, laetus levatoque animo recedebat. Miraculis etiam clarere coepit et spiritu prophetiae praeditus cognoscerebatur. Frequenter caelestis benedictionis abundantia inebriatus e corporalibus sensibus excedebat. Sed ne tunc quidem ullus labor corporalis ei difficilis erat; nec ad orandum angulos et diverticula quarebat, sed Ordinis observantiae studiosissimus, regularibus exercitiis semper adesse satagebat. Migravit de hoc saeculo anno 1179, atque sepultus est in capitulo, ubi soli Abbes sepeliri solebant. Apparuit deinde aliquibus fratribus aliisque devotis personis, ac vestimenta ejus pro reliquiis asservabantur; quibus applicatis infirmi complures sanitatem recuperarunt. Anno autem 1204 sacrae exuviae solemniter in claustrum translatae sunt; quarum pars saeculo XVIII, permitente Cardinali Romae Vicario, fidelium publicae venerationi exponebantur. Hemmenrodienses autem a saeculo XIV ineunte vel etiam antea Missam de Communi Confessorum non Pontificum cum oratione propria in ipsius honorem celebrabant. (Hag., n. 30).

12 Decembris.

Stamedii in Sabaudia, anno 1701, decessus Reverendi Domni Joannis Antonii de la Forest de Somont, Abbatis et Reformatoris. Qui primum monasteriorum omnimodæ reformationis adversarius, cum aliquando Trappense cœnobium Abbatemque visitaret, rebus quas videbat tantopere animo commotus est, ut de præterita oppositione valde dolens, in propria domo eadem ratione veterem disciplinam instauraverit; atque pluribus deinde aliis monasteriis tam monachorum quam monialium multum profuit. In quo opere potissimum adjutus est a Domno Joanne Francisco Cornuty, ipsius etiam in Abbatis officio successore. (Hag., Suppl., n. 646 b).

Villarii in Brabantia, memoria Franconis de Arquennis, monachi, militis quondam Brabantini corde leonino, probitate clarissimi, qui cum cruce se signasset, in Terra Sancta prælians alterum Goliath christianos ad pugnam singularem provocantem stravit. Et cum duos ibi filios pro Christi nomine occumbere vidisset, ipse in patriam redux Villarii spirituale prælium iniit. Senex placidus, benignus atque affabilis, sanctissimam Dei matrem non mediocriter amabat et honorabat, atque statuta Ordinis valde diligens, cunctis ea mundi deliciis se præferre dicebat. Sæpe quamquam duris ægrotabat febribus, Missas nihilominus frequentabat, persuasum sibi habens in sacro illo Sacrificio salutem animæ totam consistere. A Domino pietate vitam æternam consecuturum se certo confidens, postquam dulcisona cantica decantavit, Deum prospiciens conridendo efflavit spiritum. (Hag., n. 404).

13 Decembris.

Apud oppidum Neti in Sicilia, **beatus Nicolaus**, monachus cœnobii S. M. de Arcu, sanctitatis fama et miraculis illustris, cuius reliquiæ usque hodie venerationi fidelium exponuntur. Imo ab immemoriali tempore liturgice etiam colitur, quin tamen veneratio hæc a Sancta Sede sit confirmata. (Hag., n. 68).

In Sabaudia, venerabilis Mater Ludovica Teresia Perrucard de Ballon, Institutrix Congregationis Bernardinarum, quæ a SS. Providentia nuncupantur. Cognata erat S. Francisci Salesii. Quæ infans nutricis culpa clauda facta, cum puellula hæc cognovisset, nutrici tamen affabilissimam se præbebat. Tunc etiam orationi propriæque naturæ domandæ maxime

jam studuit. Septem annos nata a matre in monasterium S. Catharinæ Anneciense conducta est, ubi eundem S. Franciscum patrem habens spiritualem, brevi ad altiores orationis virtutisque gradus ascendit. Postea auctore Cisterci Abbat Nicolao Boucherat atque generali capitulo approbante, opera ejusdem sancti Episcopi ut a lapsa in suo monasterio regulari disciplina in veterem sanctimoniæ semitam reverterentur, quatuor ex hac domo moniales cum illa novum cœnobium condiderunt in pago Rumilly, ubi ipsa invitissima prima Superiorissa electa est, pluribus fundationibus postea secuturis. Atque S. Francisco ductore austeritates exteriores pro ceteris mitigans, sibimetipsi tamen rigidissima mansit, dum omnia quæ agebat, caritate stillasse dicuntur. Sic a parvulis usque ad senectutem de virtute in virtutem progrediens, cœlestibus favoribus saepenumero recreata, placide obdormivit in Domino, die 14 hujus mensis anno 1668. Mirificum odorem, quem corpus ipseque lectus et tumulus tunc exhalaverant, item percepérunt qui anno 1855 venerabilis feminæ ossa satis mirabiliter reppererunt. (Hag., n. 591).

14 Decembris.

Sacris-Mœnibus in Hispania, beatus **Joannes « Pan-y-Agua »**, conversus. Monachi Scalæ-Dei, dum vocante Castellæ et Legionis rege Alphonso novum monasterium fundaturi Castellæ-veteris terram lustrant, in virum quemdam incident longa senectute gravem, intonsis crinibus, debilem macie, et male tectum corpus ex defectu virium ægre moventem. Is Joannes nomine pariter et vitæ imitatione, qui solo pane cum aqua vivens tale recepit cognomen. Nec deerant virtuti miracula. Is monachis adhærens, ante expletum tamen annum probationis vita cessit. Tanta tunc erat frequentia miraculorum, ut monasterium Mariæ primum dicatum, intra biennium « S. Mariæ et S. Joannis de Sagramenia » diceretur. (Hag., n. 74).

In monasterio B. M. de Trappa, anno 1703, obiit **Joannes-Climacus Bosc du Bois**, monachus. Ordinis primum canonicorum regularium S. Augustini, Congregationis S. Genovevæ, alumnus, de prima pietate sensim deflexit. Quod cum animadverteret, ex ipsa sua quam expertus erat debilitate vires traxit altius ascendendi. Ideoque cum Superiorum licentia in Trappæ solitudinem effugit, ubi, juxta verbum S. P. Bernardi, corpore ad monasterii portam quasi relicto, sin-

gularem animi fervorem prætulit, atque dilatato corde viam mandatorum Dei ita cucurrit, ut asperitatis duritiem se non percipere affirmaret. Christi opprobriorum particeps fieri cupiens, humiliationibus satiari fere non potuit; orabat pro eis a quibus accusabatur; et ipsum poena afficientibus gratias agebat. Exemplum S. Dorothei inscius forte secutus, vel in rebus manifestis videre noluit nisi per oculos Superiorum, per eorumque solum aures auscultare. Qui variis gravibusque malis vexatus, molestiarum victor, ad finem usque genibus flexis divinum Officium recitabat. (Hag., n. 634).

Anno 1883, in Neerlandia monasterium conditur B. M. de Sion in Diepenveen.

15 Decembris.

In monasterio B. M. de Trappa, anno 1674, migravit Dominus Jacobus Puiperon, monachus et sacerdos, alumnus ante hac Ordinis Cælestinorum. Fratres semper ab ipsorum obligationibus levare studuit, ejusque sese submittendi religionisque asperitates exercendi desiderium a Superioribus jugiter erat continendum. Quatuordecim circiter menses antequam moreretur cruris malo affectus est, multæque ipsi fiebant incisiones dolorosissimæ. Paulo post item in pectoris morbum incidit cum gravi tussi febrique, quo laborare jam non cessavit. Simul autem per plures menses difficillimis tristitiaæ ac desperationis temptationibus agitatur. Abbe vero jubente peccatorum suorum memoriam deposituit Deique misericordiam laudando animi tranquillitatem recuperavit. Interm corporis mala multiplicabantur valdeque ingravescebant. At ipse cum fratrum incommodis magnopere commoveretur, cumque fervida sua natura ferretur ad impatientiam, mala tamen sua etiam molestissima æquo semper toleravit animo; imo a Deo gratiam consecutus est amandi cruciamenta sua eisque etiam delectandi. Qui spiritum constanter cum Deo conjunctum tenens, piissime ac placide quievit in Domino. (Hag. n. 613).

In monasterio B. M. de Gratia in Bricquebec, anno 1906, pia mors Fratris Constantii Jouvin, conversi. In domo paterna vere jam monastice vixit, corpusque atterendo vitam ad Christi crucifixi exemplar componere satagebat. Sic horam divinæ Providentiae exspectabat qua patre defuncto, annos natus duodequinquaginta claustrum tandem intrare potuit. Hic autem copia ipsi data obsequendi specialem quæ in eo

erat gratiam ut abundantiore corporis afflictatione cum Christo lueret hominum culpas, ut alter Arnulphus Villariensis frequentibus verberationibus tam vehementer in se sæviebat, ut per locum flagellorum strepitus resonaret atque parietes innumeris sanguinis guttulis conpergerentur. In Christi variis passionibus cogitationem defixam habens, Ejusdem sacræ Passionis momenta in se exprimere studuit. Ac dum divinæ gratiæ donis internis uberrime perfundebatur, externis quoque factis vere mirandis a Deo gratificatus est. Fratribus autem præsto erat in omnibus. Qui annum agens undesepagesimum morbo correptus, cum Matris in cælo videndæ desiderium cantando exprompsisset, in Ea spem omnem collocatam habens piam animam exhalavit. (Hag., n. 759).

16 Decembris.

Cisterci, **beatus Rainaldus seu Raynardus**, Abbas quintus. Filius erat Milonis comitis Barri super Sequanam, atque ex monacho Clarævallis anno 1133 Cisterci Abbas electus est. Vir erat nobilis et decorus, religionisque fervore cunctis quibus præerat Abbatibus præeminebat. Ipse primas capituli generalis definitiones cum primorum Cisterciensium institutis in unum volumen collegisse dicitur. Una cum beato Petro Venerabili Petrum Abelardum Bernardo Patri, et per Bernardum Ecclesiæ reconciliavit. Cum autem anno 1150 ob quorundam monasteriorum ordinationem Provinciæ partes intraverat, ibidem ad Deum excessit. Quod S. Bernardus in spiritu vidit scripsitque ad B. Eugenium III: « Dominus Cisterciensis deseruit nos: plaga magna in Ordine; mihi vero duplex incumbit mœroris ratio, qui in uno homine et patrem amisi et filium ». (Hag., n. 82).

In monasterio B. M. de Trappa, die 11 hujus mensis anno 1716, pie decessit **Franciscus Lotin de Charny**, monachus. Aulæ levissimis societatibus futilibusque lectionibus adolescens præstrictus, maxime cum et rei militari se dedisset, Deum precari prætermisit fere, servans tamen aliquam in B. M. Virginem devotionem atque in pauperes caritatem. Qui semel et iterum in Trappæ coenobium cum venisset, adeo tandem animo conturbatus est, ut vi poenitendi prostratus Ordinis habitum petierit. Subito in alium hominem mutatus videbatur; atque innata magnanimitate novæ vitæ officia ac usus omnes nihil cunctando aggrediens, simul cujusque præscriptionis litteram spiritu animabat humilitatis et obedien-

tiæ, compunctionis et pietatis. In oratione assiduus erat, vitæque religiosæ austерitates voluntariis pœnis amplificabat. Tali vero ratione corpus ex vita anteacta nimis mollitum cum prorsus negligeret, morbum contraxit; Dominicæ autem passionis acerbitates et contumelias jugiter mente revolvens, Christo similis fieri cupiebat. Deo permittente per plures menses gravissimis temptationibus summaque animi ariditate vexatus est et probatus. Deiparæ ab infantia cultæ devotio in monasterio continenter crevit, et a piissima illa Matre omnia exspectabat. Vita autem effluente, idoneis psalmorum versibus Deo gratias agere non cessans, cum extremo versum dixisset: « Misericordias Domini in æternum cantabo », paulo post in cælestem patriam properavit. (Hag., n. 642).

17 Decembris.

In monasterio B. M. ad Nives, die 11 hujus mensis anno 1908, in Domino quievit Reverendus Dominus **Martinus Martin**, Abbas. Domni Aloysii, cœnobii in Staouëli Abbatis, quem die tertia hujus mensis celebravimus, frater erat natu minor, itemque prope duodecim annos natus tanquam alumnus seu oblatus in monasterium receptus est. Cujus præclarum videns ingenium, Abbas Dominus Polycarpus idem singularem in modum excolendum curavit. Votis religionis postea obstrictus, in subsequentibus ex persecutione ortis vitæ conditionibus a vita monastica satis alienis, solitudinis tamen amorem et desiderium non amisit. Variis deinde officiis deputatus est, ac tandem universis suffragiis Abbas electus. Quod munus tremens et hæsitans suscepit. Fratres quibus præerat, in omnibus præire cum necesse haberet, corporis constitutione quamvis debilis, sibimet durus mansit ac Regulæ minutissimis præscriptionibus magis se reputabat adstrictum. Aliis autem benignissimus exstitit, ac etsi natura erat vivida, totam tamen ipsius regimen Christi erat bonitate et misericordia imbutum, maximeque erat sollicitus, ne ex animabus sibi commissis aliquam faceret jacturam. Infirmos tanta caritate præveniebat, ut juxta illud S. Hieronymi vel matris sollicitudinem non desiderarent. Nec minus ejus enitebat humilitas atque pietas, qua ne in summa quidem rerum externalium occupatione suum cum Deo commercium interrupit. Animo ingenuus ac nobilis cum esset atque cor habens tenerum et amans, luctu et ægritudine ex animi doloribus graviter afflictus in morbum incidit; atque morte satis repen-

tina e vita sublatus est anno ætatis suæ quinquagesimo se-
cundo. (Hag., n. 763).

18 Decembris.

In monasterio B. M. de Succurmonte in Belgio, anno 1901, plenus virtute quievit Reverendus Dominus **Godefridus Bouillon**, Abbas. Vir in sæculo spectatissimus atque pius, cum trigesimo ætatis anno monasterium intrasset, novitius factus est religione ferventissimus. Sacerdotio postea auctus Supprior constitutus est, atque senescens Abbatis dextella exstitit, fuitque ipse ejusdem deinde successor. Qui regimen suum sub tutela posuit divæ Matris, atque totus ex fide vivens, reapse terrena despiciens Deum cælumque tantummodo intendebat. A nullo exigebat quod ipse non peregerat prius, regularibusque exercitiis diligentissime præsens erat. Rebus liturgicis et Officii cantui omne impendebat studium; in labore inanum sibi veniam non dans, humiliora etiam opera peragentibus sese sociavit. Fratribus autem quavis hora præsto erat. Quem Patres capituli generalis virtute parem fecerunt R. D. Vitali Lehodey, clarissimo Abbatii B. M. de Gratia. Malo autem stomachi jecorisque affectus, Dominus Godefridus a transeuntis vitæ amore alienissimus, ut antea agere consuevit, ita alacrem nunc et hilarem constanter se exhibebat, gaudebatque de instantे cæli beatitudine, quam anno ætatis quinquagesimo septimo feliciter comparavit. (Hag., n. 752).

19 Decembris.

In Anglia, sanctæ memoriae Turgesius, Abbas Kirkstalensis, ex monasterio de Fontibus assumptus. Vir erat singularis abstinentiæ corporisque severissimus castigator. Ut carnem domaret saccea semper tunica vestitus erat. Æstate non tenuioribus, hieme non crassioribus se induit, neque a maximis quidem frigoribus quocumque modo se defendit. Et cum fratres duplicitibus induti vigilias decantantes gelu torpescerent, ipse erat ac si nullum sentiret incommodum, ita ut algorem animi ardore expellere diceretur. Item in cibis utendis sibi durus erat atque parcissimus. Et tamen vir jucundissimus erat. Simul autem devotione cordisque compunctione erat mirabilis, quippe qui gratia lacrimarum uberrime præditus, de Deo divinisque rebus sermonem facere sine fletu vix potuit. Item Officium in choro recitans, maxime vero cum sacrum offerret sacrificium, eum non tam ploratu quam

pluvia indumenta sacerdotalia irrigasse biographus scribit. Cum itaque novem annos abbatiae Kirkstallensi prætuisset, ad Fontium monasterium reversus est, ibidemque sæculo XIII ineunte in pace quievit. (Hag., n. 371).

In monasterio Fontis-Salutis in Bavaria, memoria illustris Abbatis **Conradi de Brundelsheim**, theologi eximii vitæque spiritualis Magistri præclarissimi. Sunt autem ejus sermones multis Sacrae Scripturæ locis stabiliti nitidamque præbent Christologiam ab intimo pietatis affectu in Sacratissimum Cor Jesu non alienam; atque optimam exhibent doctrinam quam mysticam appellare solemus. Ipse anno 1321 cæli beatitudinem acquisivit. (Hag., Suppl., ult. pag.).

20 Decembris.

In monasterio Fontanensi in Anglia, memoria pii conversi **Sunulphi**, hominis simplicis et illitterati, sed singularis gratiæ et puritatis. Dominus enim erudit eum, crescebatque quotidie in scientia Sanctorum, habens spiritum revelationis. De cuius sobrietate et silentio, de maturitate in gestu et morum disciplina multa narrare consuevit sanctus Abbas Radulphus, ipsi quondam familiarissimus, et quam alacer fuerit in exhortando, quam efficax in consolando, quam dulcis in collatione, quanto semper caveret studio ne otiosum unquam verbum ex ore proflueret. (Hag., n. 372).

In Hispania, in monasterio Huelensi, memoria piæ sororis **Mariæ Gomez**, conversæ. Caritate erga pauperes mire perfulgens, non proprium tantum cibum libenter egenis distribuebat, sed et monasterii ancillas impense in earum operibus adjuvabat, ut laboris ope abundantiorem pensum perciperet in miseros dispertiendum. In cuius caritatis actibus prodigiis a Deo meruit compensari. Sic aliquando lignum ardens et ponderosum velut stipulam ad ostium monasterii transportavit egenisque hilariter distribuit, atque non semel a sororibus visa est transferre super vestem ignita ligna pauperibus elargienda, quin vestis igne cremaretur. Obiit sub annum 1684, in ipso hiemis rigore. Cum ergo non invenirenter flores ad coronam illi texendam, apparuit ad januam monasterii sporta floribus plena a virginibus de Carmelo missis. (Hag., Suppl., n. 654 c.).

Anno 1848, in Fœderatis Civitatibus Americæ Septentrionalis (Kentucky) monasterium conditur B. M. de Gethsemani.

21 Decembris.

In Frisia, apud S. Bernardum in Aduard, **beatus Richardus**, monachus, natione Anglus, imo angelicus. Parisiis magisterium adeptus, accepto deinde signaculo sanctæ Crucis, Terram Sanctam proposuit visitare; a sancta tamen quadam inclusa didicit se potius in Frisiā esse perrecturum. Hic cum prædictum monasterium intrasset, humilitate, obedientia, benigna animi compassione, studio silentii, continuo labore in choro, in scribendo, in dictando, in docendo, in aliis virtutis operibus omni tempore enitebat. Horas canonicas et orationes, quæ in conventu communiter peragebantur, ipse triplicavit, ut mens ejus a divina laude et oratione nec ad momentum temporis vacaret. Qua devotione cum crebra lacrimarum effusione singularem meruit Domini et Sanctorum familiaritatem. Cui et Deus non solum de hominibus in præsenti sæculo secreta plurima manifestavit, verum etiam de animabus certas habuit revelationes, quas familiaribus suis secreto sæpiissime indicabat. Propheticō spiritu futura prædixit, habuitque gratiam curationum per manuum impositionem, adeo ut post Missam celebratam per manum suam omnem languorem curare potuerit. Sed ne talis ac tanta virtus publicaretur, variis languoribus aliquas species adhibebat. Obiit anno 1266, in festo S. Thomæ Apostoli; nec post mortem a patrandis miraculis cessavit. (Hag., n. 171).

Anno 1852, monasterium conditur S. M. de Deserto.

Anno 1887, restituitur monasterium B. M. de S. Remigio Rupefortii in Belgio, quod anno 1230 conditum erat pro monialibus, anno autem 1464 a monachis fuerat occupatum.

Anno 1908, in Hispania monasterium conditur B. M. de Viacæli.

22 Decembris.

In Claravalle, beatæ memorie **Bartholomæus**, S. P. Bernardi carissimus frater, qui « primævæ indolis florentibus annis senum anticipans vitas, ætatem immaculatæ mentis sinceritate decoravit ». Ipse solo Nivardo major, junior ceteris fratribus et nondum miles, post Galdricum avunculum continuo Bernardo occurrens, sine difficultate eadem hora sanctissimi fratris salutaribus monitis dedit assensum. Cetera vero ipsius acta ex historiæ memoria elabuntur. (Hag., n. 328).

Grandissilvæ in Gallia, memoria pii monachi **Bernardi**.

In primordiis conversionis suæ, cum peccatorum suorum enormitatem districtique Judicis æquitatem attentius intueretur, tanta formidine motus est, ut in desperationem prope modum laberetur. Quem compescere conans Abbas beatus Pontius, tandem salutis ipsius fidejussorem se constituit; qua promissione magnifice roboratus est. Nobilis genere, pauperibus tamen, quorum in hospitio infirmarius erat, quasi dominis suis officiosissime serviebat et tanquam mater ægrotanti filio assistebat. Tandem illa contagione perculsus est, quæ beati Pontii ætate in suo monasterio tot victimas stravit. Qui ex extasi evigilans Abbatì suo dixit, se ex Domini sacra tissimo ore audivisse omnes qui obedientes in Ordine perseverassent, salutem æternam ab Ipso esse consecuturos. (Hag., n. 369).

23 Decembris.

In Neerlandiæ monasterio B. M. in Gallilæa-Majore, quod vulgo Sibculo dicebatur, memoria venerandi viri **Gerlaci de Kranenborgh**, Prioris. Hunc monasterii documenta tabularia virum laudant admodum maturum moribus, animo virilem, constantem proposito, prudentem consilio, sanctum operibus, et ob virtutes ab omnibus, præcipue vero a magnatibus terræ honoratum atque dilectum; imo quasi « alter Bernardus » ab eis cultus esse dicitur, utpote vir dulcis, eloquens, benevolus et maxime præcellens in exhibitione operum caritatis. Præfuit monasterio per triginta septem annos et amplius, in multo labore et angustia, adjutus tamen divina gratia et adminiculo amicorum. Inedia tandem et senio confectus, metuens ne esset regimini invalidus, officio sponte cessit. Ac unum ferme cum supervixisset annum, obiit octogenarius anno 1492. (Hag., n. 486).

Hac die anno 1119 Charta Caritatis a Calixto Papa II confirmata est, quam ejusdem successores postea magnopere laudaverunt.

24 Decembris.

Saviniaci in Normannia, **beatus Petrus Abrincensis**, monachus. In monasterio præteritæ levitatis vulnere magna maturitatis severitate sanare disposuit, atque ne venialis quidem peccati memoriam conscientiæ ejus delicata teneritudo ferre potuit quin statim recurreret ad Confessionis remedium. Colloquia declinare studuit quantum licuit; ridere vitabat,

quod in eo tanto majoris erat virtutis, quanto in sæculo musicis et canticis amplius delectatus erat; imo fœdus pepigerat cum oculis suis, ut nil delectabile morans ac nimis curiose respiceret. A prælatis impetravit ut sibi officium imponeretur abluendi panniculos, quibus utebantur certi infirmi. Quod opus aliquando perficiens, valentissimus sui exstitit victor; atque exinde inæstimabili in eo exercendo dulcedine et odore spirituali sæpe perfundebatur. Qui post beatam mortem a fratribus de sanctitate ejus majora exspectantibus non in communi monachorum cœmeterio, sed in loco apto atque signato devote sepulturæ traditus est. Atque sicut moriens beato Aymoni promiserat, inenarrabili claritate splendidus huic deinde apparuit. (Hag., n. 103).

In agro Teriolensi apud S. Joannem in Stams, anno 1672, vitam cum morte mutavit **Benedictus Stephani**, Prior. Vir doctus et mansuetus, poëticæ artis non inscius, trium Abbatum a secretis, memoria adeo prævalebat, ut totum psalterium, responsoria, antiphonas cum versiculis nocturno tempore absque luminis adminiculo cum ceteris in choro recitaret. Prioratum tenens per annos duodetriginta, disciplinæ regularis zelator exstitit vitæque claustralی ac solitudinis amator. Insignis erat temperantiæ, ab omnibus curiosis vanitatibus abstractus, vultu semper serio sicut et macilento, in conversatione blandus et placidus, multorumque spiritualium filiorum pater. (Hag., n. 594)

25 Decembris.

In Gallia, **beatus Fulco**, Episcopus Tolosanus. Ditissimo Genuensi mercatore parente Massiliæ natus, inter clarissimos ejus ætatis poëtas a coævis scriptoribus annumeratus est, regumque et principum favore et amicitia fruebatur. Ad præstantioris autem vitæ professionem evocatus, Christo se mancipavit, cum duobus filiis monasticam religionem ingressus in cœnobium Grandissilvæ, uxore quoque Cisterciense quoddam claustrum ingredienti. Abbas postea Toroneti factus, exeunte anno 1205 sedis Tolosanæ Pontifex renuntiatus est. Qui doctrina et pietate prædictus, ardebat incredibili propagandæ veræ religionis extirpandæque hæreticæ pravitatis fervore. Quapropter et S. Dominico, quem et ipse tenerrime diligebat, ac Didaco Episcopo Oxomiensi, gratissimus erat. Precibus S. Dominici adductus ecclesiam S. M. de Pruliano concessit mulieribus ab illo conversis, quibus et deinde variis favebat

beneficiis. Fulconis commendatione et favore subnixus idem Sanctus anno 1215 in concilio Lateranensi condendi Ordinis confirmationem ab Innocentio III impetravit. Itaque in hæreticis impugnandis magna ad finem usque præstans virtute, anno 1231, festo Nativitatis Domini, diem clausit extreum. Quem Jacobus de Vitreio Cardinalis « totius Ecclesiæ Christi in diebus suis columnam fortitudinis » appellavit. Sepultus est in suo monasterio Grandissilvæ, ad summum altare. (Hag., n. 153).

Favasii seu in monasterio B. M. de Lumine-Dei in territorio Tulosano, anno 1739 obdormivit Soror Magdalena Serres, conversa. Duodecim annos nata cum sodalibus pecora custodiens Beatissimam Deiparam pluries vidit sibi apparentem, quæ et ipsi injunxit ut in illo loco sacellum sibi dedicatum ædificandum curaret, promittens eos, qui pie uterentur aqua fontis prope jacentis, ab infirmitatibus suis sanatum iri. Cum post aliquot annos a pio novitio Trappensi sacellum, quod jubente Episcopo B. M. a S. Bernardo appellatum est, conderetur, celebris orta est et pia peregrinatio. Magdalena vero in monasterio Favasii habitum petiit religionis. In quo multas passa est contradictiones et vexationes; tuente vero Reverenda Abbatissa in monasterio perseveravit. In cælesti commercio cum divina Matre sibi sæpe apparente paulatim a vitiis correcta est et virtutibus instructa, ejusque virtus et patientia sub continuis oppressionibus heroica etiam facta est. Tandem autem per solemne Superiorum judicium sedata persecutione, plus quam quadraginta adhuc annos in monasterio vixit, obiisque in senectute bona. (Hag., n. 655).

Memoria insignis favoris S. P. Bernardo adhuc puero concessi, quo instantibus solemnibus vigiliis Nativitatis Domini, horam præstolans in sopore conspicere meruit nascentem Puerum Jesum, qui teneræ fidei tunc ei suggessit incrementum et divinæ in eo inchoavit contemplationis mysteria.

26 Decembris.

In monasterio B. M. de Dumbis, anno 1870, quievit in osculo Domini Reverendus Dominus Augustinus de Ladouze, primus hujus monasterii Abbas. Vitam cum in sæculo degisset parum moratam, ad bonum tandem conversus monasterium petiit B. M. de Aquabella, ubi novitus fuit monachusque humilitate præcipuus, probationes hac in re grato animo accipiens. Septem autem annis post professionem elapsis Prioris munus obeundum suscepit. Deinde vero in prædicto

loco grande opus ipsi commissum laudabiliter executus est, duosque post annos unanimiter Abbas est electus. Qui quantumcumque sollicitudinibus implicatus, patiens semper et mansuetus, fratres summa tractabat cum caritate et humilitate, vereque, ut insigni suo subscripta ferebat sententia, « in fide et lenitate » suos moderabatur. Cum autem anno 1870 triginta quinque filios in bello franco-germanico militiae conscriptos inviseret, morbum contagiosum contraxit, quo, quæ pro monasterio adhuc conficienda manebant firma cum spe et fiducia Beatissimæ Dei Matri commendans, inopinatae suorum dilectioni subtractus est, anno ætatis suæ quadragesimo quarto. (Hag., n. 713).

In cœnobio B. M. de Staouëli in Africa, anno 1865, transitus devoti Christi famuli **Hilarini Bonnet**, monachi. Ex monasterio B. M. de Aquabella huc transmissus est ut suo exemplo ceteros fulciret. Nullam dabat suspicionem cruentissimi quo laborabat intestinorum doloris, cum corpus flagellis ferreis durissime domaret dormiretque in baculis; atque silentii ceterarumque monasticarum præscriptionum perfectus executor exsistens, quæ vitia haberet vel quæ virtutes ipsi deessent dicere nemo poterat. Cujus modestiam animique in orando collectionem videns præfектus quidam militum ad fidem conversus est. Die Natalis Domini prædicti anni, cum Matutinorum Officio peracto Missam nocturnam præstolans ante sacrum præsepium genibus pro volutus preces funderet, rogavit Dominum ut et sibi ad meliorem vitam nasci liceret. Cui humili petitioni postridie a Domino satisfactum est. Ac post mortem magis etiam eum colentes, fratres minutas res, quibus usus erat, pro reliquiis servavere. (Hag., n. 707, et Suppl., p. 19).

27 Decembris.

Salemii in magno-ducatu Badensi, venerabilis Abbas **Frowinus**, qui ex monacho Bellævallis fratribus Lucellensibus prædictum cœnobium condituris ob singularem animi indolem præfектus est. Fuit ipse cum aliis S. Bernardi in itinere allemannico comes, sanctique Abbatis miracula, quorum ipse testis fuerat, scripto mandavit. Cum per annos duodecimtriginta monasterium suum salubriter moderatus erat, obiit hac die anno 1165, atque ut Beatus a suis cultus esse creditur, (Hag., n. 351).

Sæculo XIV, **Michaël**, sacerdos Cisterciensis Ordinis de Montesa, Evangelium prædicans ab infidelibus captus, cum nec minis nec blanditiis a fidei confessione dimoveri posset, vivus in ignem injectus est. — Eodem saeculo Dianci in India Orientali, **Joannes**, senex, cum aliis militibus Cisterciensis Ordinis de Christo, cum intrepide pro fide christiana decertantes vivificæ Crucis signum extollere et Mohametanorum vexillum dejicere conantur, a Turcis barbara sævitia interempti sunt. (Hag., n. 203 et 204).

Hemmenrodii in Germania, memoria pii conversi **Oberti**. Vir erat optimis ornatus moribus et actione circumspectus, a primis adolescentiæ annis deserviens in Ordine, et ad jubentis imperium hilaris et promptus. Hic per annos circiter triginta cum fratribus tam devotum quam sedulum exhibuisset obsequium, ipse quoque diversis morbis correptus est, et in magnis laboribus supervivens, annorum fere viginti trahebat martyrium. Verumtamen, licet corpore invalidus, animi prudenter disponens omnia. Tandem obortæ mortalitatis urgente procella et languore invalescente, vita simul et doloribus ereptus est, S. Stephani, cuius festum agebatur, gloriæ consors et collega factus. (Hag., n. 387).

Anno 1227, dedicatio ecclesiæ Loci-Sanctæ-Mariæ (Marienstatt).

28 Decembris.

Apud S. Joseph in Ubexy, die 30 hujus mensis anno 1865, ad Dominum migravit Pater **Antonius du Crest**, Confessorius. Adolescens in sæculo urbanissimus Palestinæ sacra loca visitans votum ibi fecit claustrum intrandi. Monasterium igitur ingressus Septem-Fontium, tantus ejus erat religionis zelus et fervor, ut a Superioribus coercendus esset. Sacerdotio auctus, post duos annos ad prædictum monialium asceterium missus est. Quas exemplis magis quam verbis edocebat, seque immolabat ultra quam credi potest. Crucem videlicet amabat super omnia, in qua ferenda cum Apostolo summis deliciis diffuebat. Post quatuor jam annos sanctissimi ministerii voluntarium sacrificium consummavit. Corpore per septimanam exposito manente, vultus viventis similis apparebat, atque frons radios emittere videbatur. Episcopi Sancti-Deodati exemplum secuti, qui circa monasterium habitabant coronas precatorias sacraque numismata corpori pie admoverunt;

atque cum terræ redderetur, magna hominum multitudo circa monasterium diffusa honore et pietate eum publice celebravit. (Hag., n. 708).

Eadem die anno 1582, Favasii seu in monasterio B. M. de Lumine-Dei in territorio Tulosano, transiit de hoc sæculo beatæ memoriæ **Angelica a Sagazano**, sanctimonialis. Huic quoque puellæ decem circiter annorum, cum in loco dumis consito paternam pasceret gregem, B. V. Maria super fontem quendam apparuit, in forma videlicet matronæ pulcherrimæ candida veste induitæ, quæ et ipsi suaviter arridebat, atque præcepit ut per patrem a sacerdote rectore postularet, ut in terra illa sacellum sibi conderet, cum hunc locum elegisset ad effundenda dona sua. Signum autem a sacerdote efflagitatum cum a piissima Deipara benigne concessum esset, populi concursus factus est solemnesque habebantur supplicationes; atque sacello ædificato, « *Pieta* » quam vocant ibidem super altare collocarunt. Sic celebritas orta est B. M. de Garaison. — Angelica vero quamvis pauperrima in Favasii nobile parthenon recepta est et ut sanctimonialis professionem emisit. Erat autem magnæ humilitatis et simplicitatis, nec de præclara gratia sibi data loquebatur nisi jussa. Numquam cuiquam subirasci visa est, nec unquam indignationis præ se ferebat signum. Die Sabbati jejunans in occulto se tenebat. Quotannis etiam Abbatissæ permisso sacellum sibi carissimum visitabat, pernoctans ibidem in oratione; sed sæpe in sacristiam refugiendum ei erat, eo quod fideles ejus vestem devote osculari vel et pro reliquiis discindere quærebant. Tandem octogenaria vel circiter, tertiana febri correpta, obiit, ejusque reliquiae ut Sanctæ asservabantur. (Hag., n. 501).

29 Decembris.

Festum **Sancti Thomæ Becket**, Archiepiscopi Cantuariensis, qui martyr succubuit anno 1170. Antea Archidiaconus erat atque Angliæ Cancellarius; cum autem Archiepiscopus factus contra regis Henrici II arrogantiam ecclesiasticas immunitates fortiter vindicaret, denique e patria effugere coactus est, atque Summo Pontifice Alexandro III commendante Pontiniaci multa alacritate receptus. Hic quod sibi scientiæ sacræ et ecclesiasticæ formationis deerat sedulo legendo ac rebus spiritualibus intendendo complere studebat. Cum autem rex Angliæ Ordini acerrime minaretur, post

biennium, valde invitis Abbatे et monachis Pontiniacensibus, ab hoc monasterio secessit; quos consolans inter alia dixit, aliquem ex successoribus suis ipsorum large esse compensurum. Quam prophetiam monachi iunc præsertim impletam habuerunt, cum septuagesimo anno post S. Thomæ cruentem mortem S. Edmundi sacrum corpus miraculis gloriosum custodiendum ipsis datum est et possidendum. (Hag., n. 7).

Grissoviæ in Silesia, anno 1620, passio dignissimi Abbatis **Martini Clavæi**. In parva civitate Schönberg monasterii ditioni subjecta homines a fide catholica deflexerant movebantque seditionem. De periculo imminente præmonitus, sed de salute animarum sollicitior, pius Abbas nullo militum præsidio munitus ac sine armis ad eos properat afferens verba pacis. At qui mane Missam legerat gloriosi martyris S. Thomæ Cantuariensis cum Evangelio de bono pastore, ipse vespere crudeliter mutilatus simili morte moriens, in foro jacebat diffiso scilicet capite. Non tamen frustra vitæ pro suis obtulit sacrificium, cum prædictum oppidulum sponte deinde ac libere ad avitam fidem sit reversum. (Hag., n. 263).

30 Decembris.

In Hispania, « vir magnus et magnifice extollendus » **Didacus d'Azevedo**, Episcopus Oxomiensis. Multarum animalium salutis procurandæ desiderio flagrans, cum socio S. Dominico iter faciens, venit Tolosam Albigensium hæresi miserabiliter infectam. Qui Cisterci Ordinis habitu sumpto, Summo Pontifice Innocentio III probabiliter sugerente, Legatis Cisterciensibus novam proposuit prædicandi methodum. Ac ipse eis præcedens, sanctitate sua sibi ipsorum hæreticorum affectum vindicabat. Qui post duos annos ut domesticæ ecclesiæ Oxomiensi consuleret, in patriam reversus, ibi laborum gloriosum fructum percepturus migravit in cælum, anno 1227. (Hag., n. 422).

In Belgio, anno 1152, natalis beati viri Radulphi, Abbatis monasterii Valcellarum. Natione Anglus rectorque cuiusdam ecclesiæ, in itinere hospitandi ergo divertit in Claravallense cœnobium. At ubi « odorem lecti illius floridi sensit, et ipse in odorem unguentorum Domini currere proposuit et perfecit ». Post tres professionis menses ad construendum et regendum Valcellense monasterium a S. P. Bernardo electus est. Qui

revera Abbas erat, bona et sancta factis amplius quam verbis ostendens. Non defuit quidem ipsius regimini severitatis quædam nota; pauperibus autem caritate abundabat. Tempore famis magnam multitudinem egenorum quotidie pane et pulmento sustinebat, et tamen Deo largiente, monachi, hospites et pauperes omnes necessaria habebant quousque supervenient fruges novæ. Sic viginti annos cœnobium suum sancte gubernavit, post obitum plus quam centum relinquens monachos et centum et triginta conversos. (Hag., n. 85).

In monasterio B. M. de Septem-Fontibus, anno 1749, obiit Reverendus Abbas **Zozimus de Guyenne**, qui mitis et humilis corde, per octo præfecturæ suæ annos constanter sequens vestigia venerabilis Reformatoris Eustachii de Beaufort, egregium hujus opus diligentissime conservavit. Quem his verbis celebrat epitaphium: «(fuit) vita electus, morbo probatus, morte justificatus; vixit sanctus, ægrotavit sanctior, obiit sanctissimus, suis, exteris, pauperibus ... in æternum lugendus ». (Hag., n. 657).

31 Decembris.

Tracadiæ in Nova-Scotia, memoria Dei famuli **Vincentii a Paulo Merle**. Ex sacerdote sæculari monachus factus, anno 1811 Napoleone imperatore Trappenses persequente in Americam transfretavit, ubi prædicationibus suis, Domno Augustino de Lestrange applaudente, multos sive paganos sive hæreticos ad fidem catholicam convertit. Cum autem anno 1814 monachi exules in patriam reverterentur, ipse casu quodam Superiorumque deinde permisso, et Deo res ad multorum salutem ita disponente, in America remansit. Hic innumeris in laboribus, periculis, contradictionibus verbum Dei multo cum fructu iterum prædicavit monasteriumque condidit Clarævallis-Minoris. Acceptissimus erat omnibus qui noverant eum eratque in laude apud populum. Cholera-morbo in civitate Halifax sæviente, ipse sexcentis moribundis Ecclesiæ Sacraenta administravit, magnumque ibi sui reliquit desiderium. Die tandem i Januarii anno 1853, ætatis suæ octogesimo quarto, migravit ad Dominum, post mortem quoque ut Sanctus a populo honestatus. (Hag., n. 684).

Hemmenrodii in Germania, memoria cæci cuiusdam conversi, cui Deus interioris hominis lumen contulit damna corporis cælesti munere commutans. Dedit enim ei divinas

videre visiones, aliquando gloriam Sanctorum, frequenter poenas malorum, assidue, ait Cæsarius, ipsum dæmonem flammivomos ignium globos eructantem, cuius incursus fortiter propulsabat. In exequiis defunctorum choros audivit angelorum psallentium, modo cum monachis modo divisim. Inter « *Sanctus* » autem et « *Pater noster* » ineffabiles solebat audire jubilos, et supra humanam estimationem dulces. Cum autem aliquando paululum superbienti subtracta fuisse hæc gratia, poenitenti tamen est restituta. (Hag., n. 388).

CORRIGENDA

- 17 Januarii, p. 15: pro « *quinque* » (*Beati Villarienses*) lege *sex*.
7 Februarii, p. 32, pro « *a SS. Providentia* » lege: *a S. Bernardo*.
12 Martii, p. 55, ante alia condita monasteria memorandum est:
Anno 1272 monasterium conditur *S. Joannis in Stams*.
2 Maji, p. 100: pro 1331 lege 1330.
1 Julii, p. 145: Memoria conditorum Vallis-Sanctæ non hac die celebranda est, sed die 1 Junii. Quæ autem dies cum a festo SS. Bernardi, Mariæ et Gratiæ occupetur, Vallis-Sanctæ conditorum memoria in diem potius 28 Maji, secundo loco, transferenda est. Insuper, pro « *numero quatuor et viginti* » lege *unus et viginti*.
24 Augusti, p. 192, Stephanus Maugier, 11^a reg.: pro « *capessandam* » lege *capessendam*.
29 Augusti, p. 196, beata Beatrix, reg. 7-8^a, pro « *flagitabat* » lege *flagellabat*.
30 Sept., p. 222, Benedictus de Salamanca, 5^a reg.: pro « *Metonen-sis* » lege: *Melonensis*.
12 Oct., p. 232, Addendum: In aliquibus locis hodie festum agitur solemnis elevationis seu translationis sacra corporis S. P. N. Bernardi anno 1178 in Clarævallis monasterio facta.
Alia menda typographica ab ipso lectore facile corrigitur. Erracta vero historica humile petit auctor ut benevole cum ipso communicentur.
-

INDEX ALPHABETICUS

(Monitur lector dies nominibus adjunctas non semper esse ipsas dies obitus)

Abel Séhier, c. Bricquebec,	13 Nov.	Alradus de Eldingen, c. Nova-
Abraham, ab. Pratæ,	13 Jun.	lis S. M.,
Abraham Beugnier, m. Trapp.,	8 Maj.	Altaripa (Hauterive), 25 Febr.; 15 Aug.
b. Abundus, m. Villar.,	19 Mart.	Altbronn,
Aceyo (B. M. de),	14 et 21 April.	29 Sept.
Achardus, m. Claravall.,	23 Oct.	Altovadum (Hohenfurt),
Achel (S. Bened. in), 21 Mart.,	19 Oct.	1 Jun.
b. Adam, ab. Ebrac.,	23 Nov.	Amabilis Achard, c. Acey,
Adam, ab. Langhem.,	23 Mart.	21 April.
Adam, ab. Persen.,	24 Febr.	Amandus Levèque, pr. B. M.
Adam, ab. Trapp.,	7 Maj.	de Portu-Salutis,
Adam Seldbar, ab. Joravall.,	7 Mart.	18 Jan.
Adam Trebnic, ab. Olivæ,	14 Aug.	Ambrosius de Herrera, m. Fer-
Adelina, abs. Polangii,	2 Sept.	rar.,
S. Adolphus, ep. Osnabruc.,	30 Jun.	24 April.
Adrianus Chancelier, ab. Dun ,	16 April.	S. Amedeus, ep. Lausann.,
S. Ælredus, ab. Rievall.,	3 Febr.	28 Jan.
Agnes de Büren, abs. Vallis-		b. Amedeus Senior, m. Bonæ-
grat.,	4 Febr.	vall.,
Agnes de Chatillon, ml. Bello-		13 Jan.
pratensis,	28 Mart.	Andreas, frater S. P. Bern ,
Alanus, ab. Balmerin.,	28 Jun.	5 April.
Alanus Adam, c. Grissov.,	10 Jun.	Andreas, m. Bonævall ,
Alanus Flandrensis, ep. An-		12 Maj.
tissiod.,	14 Oct.	Andreas a S. Bovanent, m. Ful.,
b. Alanus ab Insulis, c. Cist.,	15 Jul.	25 Febr.
S. P. Albericus,	26 Jan.	Angela Francisca de la Cruz,
Albericus, c. Scizii,	18 Jun.	ml. S. Annæ Vallisolet.,
Albero, pr. Dünamund.,	11 Aug.	11 Jul.
Albertinus Maisonade, m. Ca-		Angelica a Sagazano, ml. Fa-
samar.,	13 Maj.	vas.,
Albertus, ab. Aduard.,	25 Nov.	28 Dec.
S. Albertus, c. Sestri,	6 Jul.	Angelis (B. M. de),
Albertus de Briey, rect. Ubexy,	4 April.	30 April.
Aleth, mater S.P. Bern.	19 Mart.;	Angelus Manrique, ep. Pa-
Alexander VII: In suprema,	1 Sept.	cens.,
b. Alexander, ab. Cist.,	19 April.	28 Febr.
b. Alexander, c. Fusniac.,	29 Jul.	Angelus de Victoria, ab. Hisp.,
Alexander Mousquetti, c. Aqua-	3 Maj.	11 April.
bell.,	1 Febr.	Angliæ martyres,
Alexius Grême, m. Trapp.,	21 Maj.	7 Mart.
S. Aleydis, ml. Cameræ B. M.,	12 Jun.	Anna Biena, ml. Felicis-prati,
B. Algotorus, ep. Curiæ Rhætorum,	3 Oct.	17 Sept.
Allardus, m. Lucæ,	25 Maj.	Anna Elisabeth Gottrau, abs.
Aloysia de Faria, ml. B. M. de		Macraug.,
Chatinis,	7 Oct.	26 Nov.
Aloysius Bailly, m. Aquabell.,	1 Oct.	Anna de Frankenhoven, abs.,
Aloysius Bley, c. Mariae-Stellæ,	13 Aug.	Poundun.,
Aloysius-M. van Rijckevorsel		6 Mart.
v. R. nov. B. M. de Villa Regia,	20 Sept.	Anna 's Grave, abs. Walteri-
Aloysius Martin, ab. Staouëli,	3 Dec.	Branii,
Aloysius Moirant, ab. B. M. de		20 Maj.
Dumbis,	23 Sept.	Anna-M. a Conceptione, ml.
Alquirinus, m. Claravall.,	17 Febr.	Vallisolet.,
		5 Jun.
		Anna Ludovica de Cr. d'Humি-
		ère, abs. Mouchiaci-petrosi,
		20 Jan.
		Anna a S. Lutgarde Devy, abs.
		Portus-regis Paris.,
		28 Mart.
		Anna d'Orviré de Vieuville,
		abs. Leyme.
		13 Mart.
		Anna Turcx, abs. Vallis-rosa-
		rum,
		20 Mart.
		Anna de Veteri-ponte, ml. Par-
		ci-Dominarum Silvanect.,
		12 Sept.
		Anna de Villaroël, ml. Abu-
		lensis,
		26 Sept.
		Anna de Wellenberg, abs. Val-
		lis-liliorum,
		14 Maj.
		Anselmus Hirsch, m. Campi-
		principis,
		30 Maj.
		Antonia Alvarez, c. S. Quirici
		Burg.,
		27 Jan.
		Antonia Hyacintha de Navarra
		de C., ml. Huelgas,
		4 Aug.

Antonia Mezerette-Desloriers, ml. B. M. de Curia-petrali,	9 Jan.	Balduinus de Forda, archiep. Cantuar.,	20 Nov.
Antonia de Orleans, f. Congr. B. M. de Calvario,	15 April.	Balsamus, m. SS. Vincentii et Anastasii,	19 Sept.
S. Antonii abbatia,	7 Sept.	Balthasar Mereis, m. Grissov.,	18 Jun.
Antonius, ab. SS. Salvatoris de Septimo,	31 Aug.	Bartholomæus, frater S. P. Bern.,	22 Dec.
Antonius du Crest, rect. Ubexy,	28 Dec.	b. Bartholomæus Conill, ab. Populet,	3 Oct.
Antonius Dechange, c. Vallis S. M.,	27 Maj.	Bartholomæus a S. Fausto, m. Ful.,	20 Jul.
Antonius Gabet, ab. seu Supe- rior hospitii Montis-Cenis,	21 Nov.	b. Bartholomæus Lanio, c. Na- zareth,	24 Aug.
Antonius Ludovicus Des- vignes de la Cerve, ab. Fir- mitatis,	27 Aug.	Bartholomæus de Vir, ep. Laudun.,	26 Jun.
Antonius Perthuis, m. Trapp.,	16 Febr.	Basilius Auzoux, m. Trapp.,	22 Febr.
Antonius Prud'homme, c. Trapp.,	26 Mart.	Basilius Marteau, m. Trapp.,	6 April.
Aquæbellæ abbatia,	26 Jun.; 24 Sept.	Basilus Ogier, m. Trapp.,	4 Mart.
Armandus Joannes de B. de Rancé, ab. Trapp.,	27 Oct.	b. Beatrix, pr. Nazareth,	29 Aug.
Armezana, abs. Canas,	3 Jun.	B. Beatrix da Silva, f. Conce- ptionist,	10 Aug.
Arnoldus de Compte, c. Villar.,	22 Jun.	Bellavallis,	13 Jun.
b. Arnulphus Cornibout, c. Vil- lar.,	30 Jun.	Bellus-fons (Bellefontaine),	4 Maj; 21 Sept.
Arnulphus de Ghistelle, ab. Villar.,	2 Mart.	b. Benedictus XII, 25 April; 12 Jul.	
Arnulphus Lovan., ab. Villar.,	3 April.	Benedictus Deschamps, m. Trapp.,	9 Aug.
Arnulphus de Majorca, m. Cla- ravall.,	21 Jul.	Benedictus Longère, c. Belli- fontis,	23 Mart.
Arsenius Cordon, m. Trapp.,	10 Febr.	Benedictus Michel, ab. B. M. de Gratia-Dei,	15 Nov.
Arsenius de Janson,	21 Jun.	Benedictus Péteul, m. B. M. de Lacu ad D. M.,	16 April.
Arsenius Sylvestre, c. Fontis- frigidi,	21 Febr.	Benedictus de Salamanca, m. Moreruela,	30 Sept.
Arvid Haquini, ab. Novæ- vallis,	2 Febr.	Benedictus Stephani, pr. Stams,	24 Dec.
b. Ascelina, abs. Bulencur.,	26 Maj.	Benedictus de Téniers des G., m. Trapp.,	13 April.
Assumptione (B. M. de),	9 Jun.	Berengaria, regina,	8 Nov.
Athanasius de Villa Gomez, m. Nucal.,	16 Aug.	Bernarda, ml. Olmedo,	4 April.
Augia Major (Mehrerau),	6 Aug.	Bernardinus Dufour, ab. Por- tus-Salutis,	2 Jul.
Augustina de Chabanne, fund. Stapehill,	13 Jun.	Bernardinus Jérôme, c. B. M. de Dumbis,	2 Jan.
Augustinus de Ladouze, ab. B. M. de Dumbis,	26 Dec.	Bernardinus Juif, quondam m. Lucell.,	16 Jan.
Augustinus de Lestrange, ab. Vallis-Sanctæ,	17 Jul.	S.P.Bernardus, 23 Mart.; 23 Jul.; 20 Aug.	
Augustinus Onfroy, ab. Bric- quebec,	15 Jan.	b. Bernardus, ab. Cisterci,	1 Jan.
Augustinus Pascal, m. S. Albini,	26 Jul.	S. Bernardus, m. Candeleda,	19 Aug.
Augustinus van Zandycke, m. B. M. de Monte,	6 Jun.	Bernardus, m. Grandissilv.,	22 Dec.
Aurea-Vallis (Orval), 9 Mart;	8 Sept.	SS. Bernardus, Maria et Gratia,	1 Jun.
b. Aymo, m. Saviniac.,	30 April.	Bernardus Barnouin, f. Congr. Senanq.,	8 Jun.
b. Balduinus, card.,	6 Oct.	S.Bernardus Calvonus, ep. Vic.,	25 Oct.
S. Balduinus, ab. S. Pastoris, Riet.,	24 Jul.	Bernardus Carpentier, pr. B. M. de Precibus,	4 Oct.
Balduinus Fastrade, m. Bonef- fi,	7 Nov.	Bernardus Catalanus, mil. Calatrav.,	2 Nov.

Bernardus de Escobar, ab.		Catharina, ex Judæa ml. Parci-
Montis Sion,	13 Febr.	Domin. Lovan., 4 Maj.
Bernardus Foulow, ab. S. Crucis Hib.,	18 Maj.	Catharina Castella, m. Macraug., 20 Jan.
Bernardus de Girmont, ab.	22 Jun.	Catharina Fieffé, ml. Parci-
Portus-Salutis,		Domin. Silvan., 27 Oct.
Bernardus de Lippia, ep. Se- lon.,	1 Maj.	Catharina a S. Spiritu, ml. Aréval., 9 Febr.
Bernardus Maillet, m. Valcell.,	26 Jul.	Cella Angelorum, 27 Jan.; 21 Oct.
Bernardus de Mosle, m. Trapp.,	14 Mart.	Cella B. M. V. (Wurmsbach), 29 Sept.; 12 Oct.
Bernardus Mullet, m. Trapp.,	22 Maj.	Chambarand, 9 Sept.
Bernardus Rigaud, m. Cistercii,	24 Maj.	Chimay (Pacis B. M.), 13 Oct.
Bernardus Rosa, ab. Grissov.,	1 Nov.	Christianus, ep. Prussiae, 4 Dec.
Bernardus O'Trevir, m. Samar.,	18 Maj.	b. Christianus, m. Eleemosin., 27 Jul.
Berno, ep. Suerin.,	12 Jan.	Christianus, m. Heisterbac., 4 Febr.
Bertha de Marbais, abs. Mar- quett.,	18 Jul.	Christianus O'Conarchy, ep Lismor., 18 Mart.
Bertholdus, ep. Livon.,	23 Jul.	Christophorus Bachmann, ab.
b. Bertrandus, ab. Grandissilv.,	11 Jul.	Wettingen, 17 Mart.
Blagnac-Rivet,	7 April.	(Cirey, J. de), Beati ex catalogo, 28 Maj.
Bona (Joannes card.),	28 Oct.	Cistercium, 21 Mart.; 2 Oct.; 17 Oct.
Bona-custodia (B. M. de),	8 Dec.	Clara Dullaerts, abs. Belli-prati, 14 Oct.
Bonacumba (B. M. de),	11 Jan.; 21 Sept.	Claravallis, 13 Oct.
Bona-spe (B. M. de),	22 Oct.	Claravallis Austriæ (Zwettl), 18 Sept.
Bonavalle (B. M. de),	5 Nov.	Claravallis in Castaneola (Chiaravalle), 5 Oct.
b. Bonifacius, ab. Cistercii,	21 Sept.	Claravallis a Columba, 20 April.; 3 Maj.
b. Bonifacius, pr. Villar.,	24 Jun.	Claravallensis monachus (in- gressus post ob. S. Bern.), 22 Aug.
Bonnegarde,	8 Dec.	Claravall. conversus accusatus, 30 Nov.
Boso, m. Claravall.,	19 Febr.	Claravall. monachus, adole- scensulus ex Germ., 5 Sept.
Bornem,	20 Aug.; 27 Sept.	Claravall. conversus apostata, 3 Mart.
Briquebec,	13 Oct.	Claravall. conv. in festo As- sumpt. B. M. V., 15 Aug.
Briolaga Daruda, ml. S. Bened. de Castro,	28 Oct.	Claravall. conv. bubulcus, 2 Nov.
Bruno Le Digne, m. Trapp.,	26 Sept.	Claravall. conv. ex Hispania, 4 Sept.
Bruno Ducrest, m. B. M. de Dumbis,	28 Mart.	Claravall. conv. præsumptiosus, 7 Jul.
Burchardus, ab. Balern.,	19 April.	Claravallensium translatio, 12 Aug.
Cæsarius, m. Heisterbac.,	25 Sept.	Clarus-Fons (Clairefontaine) 18 Jul.
Calatrava, mil.,	4 Aug.	Claudius d'Estrée, m. Trapp., 10 Mart.
Calvario (B. M. de),	1 Nov.	Claudius Ruffier, ep. Tricast., 16 Mart.
Cambron, mirac. B. M. V.,	2 Maj.	Clemens van Bever, m. Loc- S. Bern. ad Scaldim, 5 Nov.
Campililium (Lilienfeld),		Clemens Coppin, c. Briquebec, 7 Nov.
	8 Sept.; 30 Nov.	Clemens Gimenez, m. Vallis- Paradisi, 2 Sept.
Campus-arandus,	9 Sept.	« Clementina », 9 Jul.
Campus speciosus superior (Oberschönenfeld). 28 Aug.; 24 Sept.		Clementina Gorris, ml. Elen- berg., 4 Jun.
Candidus Furlong, m. in Hib.,	2 Maj.	Conanus, ab. Margan., 12 Jan.
Candidus Villemer, c. Brique- bec,	10 Jul.	Conditores Cistercii, 22 Mart.
Carolina Castella de Gr., abs.		Confessores in Gallia, 28 Jul.
Filiæ-Dei,	25 Jan.	B. Conradus, erem., 14 Febr.
Carolus, ab. Villar.,	15 Mart.	Conradus, m. Cellæ Angelorum, 18 Jun.
Carolus a S. Bern., m. Ful.,	14 Mart.	Conradus de Brundelsheim, m. Fontis-Salutis, 19 Dec.
Carolus Le Bras, m. Timadeuc,	14 Maj.	Conradus Burger, m. Thennen- bach, 21 Jan.
Carolus Denis, m. Trapp.,	20 Jul.	
Carolus Ramel, m. Trapp.,	23 Aug.	
Carta Caritatis,	23 Dec.	
Casamarii martyres,	13 Maj.	
Casamarium,	4 April; 15 Sept.	

b. Conradus de Herlesheim, m. Hainæ,	2 Oct.	Echt (B. M. de S. Joseph),	16 Jun.
b. Conradus de Urach, card.	29 Sept.	Edmunda Duguet, Suppr.	
Consolatione (B. M. de),	16 Jun.	Parci-Domin. Silvanect,	15 Nov.
Constantia Borosa, ml. S. Clementis Tolet,	11 Jan.	Edmunda Paula de Bardt, Sup.	
Constantinus Jouvin, c. Bric- quebec,	15 Dec.	Vallis-rosarum,	26 Aug.
Constantius seu Constantinus, ex latrone c. Claravall.,	20 Jun.	S. Edmundus, archiep. Cantuar.,	16 Nov.
Cornelius van Bavel, c. S M. de Monte,	31 Mart.	Edmundus Eyskens, m. Loci-	
Cornelius Poldermans, pr. Aula B. M.,	8 Febr.	S. Bern. ad Scaldim,	5 Nov.
Cornelius O'Rourke, ab. in Hib.,	18 Maj.	Edmundus Mulligan, m. in An-	
Corona B.M (Marienkroon), 8 et 14 Maj.		glia,	
S. Coronæ spineæ susceptio,	11 Aug.	Egidius de Roya, ex ab. Rega-	
S. Crucis abbatia in Austria,		lis Montis m. Dun.,	18 Maj.
31 Jan.; 17 April.; 11 Sept.		Elias Desjardins, c. Septem-	
S. Crucis abbatia Romæ,	20 Mart.	Fontium,	13 Jul.
S. Crucis in Austria conv. mart.,	23 Nov.	Elisabeth (abs) Hoven.,	19 Jun.
Cyprianus Bourgoin, c. Bric- quebec,	9 Mart.	Elisabeth Baeten, abs. Vallis-	
Daniel de Grammont, ab. Cam- beron.,	20 Jan.	ducis,	16 Maj.
b. David, m. Hemmenrod.,	11 Dec.	Elisabeth Castella de Gr., ml.	
David, m. SS. Salvatoris de Septimo,	4 Sept.	Macraug.,	17 Jan.
Désert (S. M. du),	19 Aug.; 21 Dec.	Elisabeth Piette, abs. Laval.,	15 Sept.
Didacus, fr. donatus Vallis- Paradisi,	4 Maj.	Elisabeth Tubbac, ml. Vallis-	
Didacus d'Azevedo, ep. Oxom.,	30 Dec.	rosarum,	6 Jan.
Didacus Velasquez, pr. Cala- travæ,	2 Jul.	Elisabeth de Wans, ml. Acquir.,	1 Jul.
Diepenveen,	31 Aug.; 14 Dec.	Elnenses abbas et conv.,	27 Jun.
Dionysius Largentier, ab. Claravall.,	24 Oct.	Engelszell (Cella Angelorum),	
Dobranenses martyres,	10 Nov.	27 Jan.; 21 Oct.	
Dodo Feitema, ab. Floridi- campi,	17 Mart.	Ephrem Ferrier, m. Aquæbellæ,	10 Jul.
Dominicus, eremita,	22 Jul.	Ephrem Godard, m. Trapp.,	6 Maj.
Dominicus Georges, ab. Vallis- Richerii,	4 Nov.	Ephrem Seignol, f. B. M. de Consolatione,	12 Aug.
Dominicus Maussier, m. Val- lis-Sanctæ,	28 Jul.	Ermengardis, comit. Britanniæ,	31 Maj.
Dominicus a Puero Jesu, m. Montis-rami,	12 Sept.	Eschenbach (abb. S. Catharinæ),	18 Oct.
Dominicus Zauwzel, m. Casa- marii,	13 Maj.	Esquermes (Congr. de),	28 Maj.
S. Dominici abbatia,	1 Jun.; 22 Aug.	Eugenia de la Halle, abs. Solis-	
Dorotheus Carret, m. Trapp.,	25 Jun.	montis,	19 April.
Dorotheus Jacob, m. Trapp.,	3 Jan.	B. Eugenius III,	8 Jul.
Dositheus Le Roy, m. Trapp.,	5 Jun.	Eugenius O'Gallager, ab. Sa-	
Disotheus Pellian, ab. B. M. de Fonte-Gumbaldi,	16 Aug.	mar.,	18 Maj.
Dombes (B. M. de Dumbis),	20 Sept.; 3 Oct.	Eugenius Huvelin, rest. Bellæ-	
Duodecim monachi SS. Salva- toris Hib.,	23 Oct.	vallis,	29 Mart.
		Eugenius de la Prade, ab.	
		Darfeld.,	15 Jun.
		Eusebius Manuel, m. Aquæ-	
		bellæ,	5 Jan.
		Eustachius a S. Paulo, m. Ful.,	25 Jan.
		Eustachius de Beaufort, ab.	
		Septem-Fontium,	20 Sept.
		Euthymius de l'Espinoi, m.	
		Trapp.,	18 Nov.
		Euthymius Fourdain, m. Trapp.,	10 Nov.
		Everhardus, ex mil. Templi m.	
		Claravall.,	12 Nov.
		Everhardus, c. Villar.,	5 Jul.
		Everhardus de Rohrdorf, ab.	
		Salem.,	10 Jun.
		b. Everhardus de Stahleck, f.	
		Commedæ,	30 Nov.
		S. Famianus, erem.,	8 Aug.
		b. Fastradus, ab. Cisterci,	21 April.

b Felix O'Dulany, ep. Ossor.,	24 Jan.	b. Gerardus, ab.-mart., Claravall.,	15 Oct.
Felix-vallis (Seligenthal),	29 Sept.; 4 Nov.	Gerardus, ab. Alvastræ,	7 Aug.
Filiæ-Dei (S. M.),	1 Febr.	Gerardus, ab. Eberbac.,	5 Jan.
Firmitas,	20 Maj.	Gerardus, ab. Longipontis,	21 Aug.
b. Folquinus, ab. Sichem.,	13 Nov.	B. Gerardus, frater S.P.Bern.,	30 Jan.
Fons-frigidus,	12 Sept.	Gerardus, m. Mogila,	18 Jun.
S. Franca, ab. S. M. de Tertio-		Gerardus de Bellosarto, ab.	
passu,	26 April.	Alnensis,	30 Sept.
Francisca de Nerestang, abs.		b. Gerardus de Farfa, m. Claravall.,	7 Dec.
Benedictionis-Dei,		b. Gerardus de Orcimonte, pr.	
Franciscus Couturier, ab.	16 Mart.	Signaci,	23 April.
Portus-Salutis,	19 Jun.	Gerekinn, c. Alvastræ,	25 Jul.
Franciscus a S. M -Magdalena,		Gerlacus van Kranenborg, pr.	
Congr. Ful.,	2 Mart.	Gallileæ-majoris,	23 Dec.
Franciscus Lottin de Ch., m.		Germania et Poloniæ martyres,	18 Jun.
Trapp.,	16 Dec.	Germanus Gillon, ab. Gard.,	23 Febr.
Franco, ab. B M. de Nigro-	7 April.	(b) Gertraud, abs. Cellæ S.	
lacu,		Joannis,	19 Jul.
Franco de Arquennes, m.		S. Gertrudis, ml. Helped.,	17 Nov.
Villar.,	12 Dec.	Gertrudis de Argensola, ml.	
Fratocchie (B. M. de SS. Sa-		Zaydiæ,	3 Mart.
cramento),	26 Jan.	Gertrudis de Hackeborn, abs.	
Frauenthal (Vallis-Domina-	9 et 23 April.	Helped.,	24 Nov.
rum),		Gertrudis de Potellis, abs.	
Fredericus de Cella, mart. in	20 April.	Biloc.,	24 April.
Livonia,		Gertrudis Védère, ml. Blagnac,	18 Nov.
Fredericus Maillard, m. Portus-	10 Aug.	Gervasius-Protasius Brunel,	
Salutis,	15 April.	pr. Trapp.,	15 Aug.
Froilanus da Vrosa, ab in Hisp.,		Gethsemani (abb. B. M. de),	15 Nov.
Frowinus, ab. Salem.,	27 Dec.	b. Gilbertus (Magnus), ab	
b. Fulco, ep. Tolosan.,	25 Dec.	Cisterciæ,	17 Oct.
«Fulgens sicut stella matu-		Gilbertus Brown, ab. Dulcis-	
tina»,	12 Jul.	Cordis,	14 Maj.
Fulgentius Gaillard, ab. Belli-	28 Febr.	Gilbertus de Hoyland, ab.	
fontis,		Swineshev.,	25 Maj.
Fulgerius, m. Loci-S. Bern. ad	5 Jun.	Giomara Coronel, pr. S. Cle-	
Scaldim,	21 Jul.	mentis Tolet.,	20 Febr.
Gabriel, nov. Nucal.,		Giomara de Silva, ml. Lorvan,	21 Oct.
Gabriel Mossier, c. Campi-	9 April.	b. Giraldus de Salis,	20 April.
arandi,	16 Febr.	Glencairn (S. M. apud),	12 Mart.
Galdricus, avunc. S. Bern.,	3 Dec.	b. Gobertus de Asperomonte,	
S. Galganus, erem.,	26 Jul.	m. Villar.,	19 Aug.
Gallia martyres,	16 Sept.	Godefridus, cappellanus Ca-	
b. Galterus, ab. Quiniaci,	7 Aug.	meræ B. M.,	22 Aug.
Gardes (B. M. de Custodiis),		Godefridus Bouillon, ab. Suc-	
Gaufridus de Ainaio, m. Clar-	27 Maj.	curmont,	18 Dec.
avall.,		Godefridus de Cortebekke, m.	
b. Gaufridus Antissiod, quon-	9 Nov.	Villar.,	31 Jul.
dam ab. Claravall.,		Godefridus-Pacomius, m.	
Graufridus de Meloduno, ep.	5 Oct.	Villar.,	2 Oct.
Sorr.,		b. Godefridus de Rupe, ep.	
Gaufridus de Perona, pr. Clar-	7 Jan.	Lingon.,	8 Nov.
avall.,		b. Godefridus Sacrista, m.	
Gelasius, ab. Vallis-Dei Hib.,	10 Mart.	Villar.,	10 April.
Gelasius O'Culenan, ab. Buell.,	21 Nov.	Godeschalcus de Volmunt-	
Gentla de Aerschot, abs. Flo-		steine, m. Heisterbac.,	31 Aug.
ridæ-vallis,	24 April.	Godiferus a S. Mauro, m. Ful.,	3 Jan.
Georgius Lazembys, m. Joravall.,	6 Aug.		

b. Gosuinus, ab. Cisterci,	31 Mart.	b. Haseka, reclusa,	22 Jan.
Granderey (Dom de), m. Bar-		Hauterive (B. M. de Altaripa),	25 Febr.; 15 Aug.
berii,	5 Aug.	S. Hedwigis,	16 Oct.
Gratiarum (abb. S. M.),	22 Oct.	Heiligenkreuz,	
Gratia-Dei (abb. B. M. de),	29 Sept.		31 Jan.; 17 April.; 11 Sept.
Gregorius, pr. Villar.,	12 Mart.	b. Helinandus. m. Frigidis-	
Guadalupe (B. M. de),	22 April.	montis,	15 Maj.
S. Guarinus, ep. Sedun.,	14 Jan.	Hemmenrodensis conv. cæcus,	31 Dec.
Guda, c. Hoven ,	28 Jun.	Hemmenrodiump (abb.), 9 Mart.;	1 Jun.
B. Guericus, m. ab. Ignaci,	19 Aug.	b. Henricus, card.,	1 Jan.
b. Guichardus, archiep.		Henricus II, ab. S. Crucis,	25 Jul.
Lugdun.,	27 Sept.	Henricus, ab. Heisterbac.,	11 Nov.
Guido, card ,	20 Maj.	Henricus, ab. Vitæ-scholæ,	11 Febr.
Guido, ep. Sarsinat.,	6 Jan.	Henricus, c. Villar.,	21 Oct.
Guido, frater S. P. Bern.,	1 Nov.	Henricus Contractus, m. Cla-	
Guido de Chevreuse, ep. Car-	20 Mart.	ravall.,	26 Maj.
casson.,	30 Jul.	Henricus Corff, m. Campi S.M.,	9 Dec.
Guido de Paray, card.,		Henricus Faber, m. Grissov.,	18 Jun.
S. Gulielmus, ep. Bituric.,		b. Henricus De Geest, m. Villar.,	24 Jun.
	19 Jan.;	Jenkinson, m. Kirk-	
b. Gulielmus III, ab. Cisterci,	3 Jan.	sted.,	7 Mart.
Gulielmus, ab. Melrosæ,	8 Jun.	Henricus Marilis, pr. Villar.,	12 Mart.
b. Gulielmus, ab. Rievall.,	2 Aug.	Henricus Schneemann, pr.	
Gulielmus, ab. Villar. et Cla-		Riffenstein.,	18 Jun.
ravall.,	8 April.	Henriette de Viviers, ml. Vallis-	
Gulielmus, m. Floreg.,	6 Oct.	benedictæ,	15 Febr.
b. Gulielmus, erem. nov. Sa-	20 Oct.	Hermannus, ab. Loci-S. M.,	31 Maj.
viniac.,		Hermannus, c. Hemmenrod.,	24 Jun.
Gulielmus a S. Albino, m.		Hermannus, c. Villar.,	3 April.
Claravall.,	14 Nov.	Hervæus, ab. Ursicampi,	29 Maj.
Gulielmus a S. Alexio, m. Ful.,	17 Jan.	Heylika, reclusa,	29 Maj.
Gulielmus de Campellis, ep.		Hibernæ martyres,	18 Maj.
Catalaun.,	18 Jan.	Hieronymus Llamas, ab. Ca-	
b. Gulielmus de Dongelberg,	24 Jun.	racet.,	23 Jul.
m. Villar.,		Hieronymus Magnier, suppr.	
Gulielmus Haydock, m. Val-	7 Mart.	Trapp.,	28 Jul.
leyensis,		Hieronymus Minsart, quon-	
Gulielmus de Moënnat, ab.	1 Sept.	dam. m. Boneff.,	11 Maj.
Altæripæ,		Hieronymus Petit, ab. Stellæ,	24 Oct.
Gulielmus de Monte-acuto, ab.	19 Maj.	Hieronymus Roger, pr. Belli-	
Cisterci,		fontis,	27 Mart.
b. Gulielmus de Monte-pessu-	9 April.	Hieronymus Souchier, card.,	22 Nov.
lano,		Hieronymus Usera y Al.,	
Gulielmus Moreland, m. Parci-	7 Mart.	quondam m. Cist.,	17 Maj.
Ludæ,	7 Mart.	Hilariensisabbatia(Wilhering),	18 Oct.
Gulielmus Swade, m. Kirkstall.,		Hilarinus Bonnet, m. Staouëli,	26 Dec.
b. Gulielmus a S. Theodorico,		Hilarion Mathijssen, c. West-	
m. Signiaci,	8 Sept.	mall.,	10 Jan.
Gulielmus Thirsk, ab. Fontan.,	7 Mart.	b. Hildegundis Joseph,	20 April.
b. Gulielmus de Tolosa, ab.		Hohenfurt (Altovadum), abb.,	1 Jun.
Cisterci,	27 Nov.	b. Hugo, card.,	1 Dec.
Gulielmus Walsh,ep. Midensis,	4 Jan.	S. Hugo, ab. Bonævallis,	1 April.
b. Guisbertus, pr. Bebenhus.,	28 Maj.	b. Hugo, ab. Nuar.,	16 Aug.
Gummarus, m. Claravall.,	18 Oct.	b. Hugo, m. Thennenbach,	17 Aug.
b. Gundisalvus, ab. Azebeyr.,	6 Jun.	b. Hugo Matisconensis, ep.	
b. Gundisalvus, Las Junias,	10 Oct.	Antissiod.,	10 Oct.
Nunraw (S. M. de),	2 Febr.	Hugo de Monte-felici, m. Cla-	
b. Hamoseu Aymo, m. Saviniac.,	30 April.	ravall.,	21 Aug.
Hardehusium (abb.),	28 Maj.		

Hugo Turso de Lichtenfeld, m. Zwettl,	2 Febr.	Joannes Baptista a S. Bernardo, m. Ful.,	13 Sept.
b. Humbelina,	12 Febr.	(b) Joannes de la Barrière, f. Congr. Ful.,	22 April.
b. Humbertus, quondam ab. Ignaci,	7 Dec.	Joannes a S. Basilio, m. Ful.,	23 Aug.
Humbertus Chaumartin, c. Aqua bellæ,	17 April.	Joannes Baumgarten, m. Gris- sov.,	5 Febr.
Hussitarum persecutionis mar- tyres,	29 Jan.	Joannes Bernardus Himbert, m. Trapp.,	5 Oct.
Ida, abs. Argensola,	23 Jan.	Joannes card. Bona,	28 Oct.
b. Ida de Lewis, ml. Rameyæ,	31 Oct.	Joannes Boyng, ab. Menteræ,	27 Jun.
B. Ida Lovan., ml. Vallis- rosarum,	13 April.	b. Joannes Campidon., m. Stams,	21 Jun.
b. Ida de Nivelles, ml. Rameyæ,	10 Dec.	b. Joannes a Caramola, erem.,	26 Aug.
B. Idesbaldus, ab. Dun.,	18 April.	Joannes Climacus Bosc du Bois, m. Trapp.,	14 Dec.
Ignatius de Alfaro, m. More- ruelæ,	4 Febr.	Joannes Eichhorn, m. Speciosæ- vallis,	7 Jan.
Igniacum,	28 April.	Joannes Eustachius, ab. Jardinet,	16 Sept.
« In suprema »,	29 Nov.	Joannes Franciscus Daviot,	30 Oct.
Irenea Laval, c. Maubec,	19 April.	Joannes Harrison, ab. Kirksted.	7 Mart.
Isaac de Stella,	7 Jul.	Joannes a S. Hieronymo, Ful. Vic. Gen.,	10 Jan.
Isidorus Simon, m. Trapp.,	3 Febr.	Joannes Jacobus a S. Schola- stica, m. Ful.,	9 Oct.
S. Isidoro (abb. B. M. de),	8 Maj.	Joannes Labarthe, c. Septem- Pontium,	13 Sept.
22 Jul ;	25 Aug.	Joannes Lemaitre, m. Melle- reiensis,	28 Jul.
Jacobus, m. S. Galgani,	30 Maj.	Joannes de Lenzingen, ab. Mulbrun.,	20 Jul.
Jacobus Calmettes, c. Bonæ- cumbæ,	4 Jul.	Joannes Léonard, ab. Fontis- frigidi,	12 Nov.
Jacobus O'Culenan, ab. Samar ,	15 Sept.	Joannes Ludovicus Fromont, m. Boni-radii,	31 Mart.
Jacobus Eustace, m. in Anglia,	18 Maj.	Joannes Maria Tassin de V., m. Vallis-Sanctæ,	23 Maj.
Jacobus de Mals, m. Locí- S. Bern. ad Scaldim,	5 Nov.	Joannes Meslé, m. S. Albini,	26 Jul.
Jacobus Minguet, ex ab. Ca- stellion. m. Trapp.,	30 Mart.	b. Joannes de Montfort, mil. Templi,	24 Maj
Jacobus de Pecoraria, card.,	25 Jun.	B. Joannes de Montmiraille, m. Longipontis,	29 Sept.
Jacobus Puiperon, m. Trapp.,	15 Dec.	Joannes Pändl, m. Campi- principis,	18 Jun.
Jacobus de Rupe, m. Ful ,	21 Maj.	b. Joannes Pan-y-Agua, c. Sacramoen.,	14 Dec.
Jacqueline Lalaing, ab. Fli- nensis,	26 Febr.	Joannes Pasley, ab. Valleyensis,	7 Mart.
b. Jacobus de Flore,	30 Mart.	Joannes de Pontizara, ab. Cistercij,	25 Mart.
Joachim Hanning, c. Gethse- mani,	30 April.	Joannes Præcursor, m. Villar.,	27 Aug.
Joanna, abs. Clarifontis,	27 Sept.	Joannes de Wiscrezées, c. Villar.,	20 Febr.
Joanna, comit. Flandriæ,	5 Dec.	Joseph Cassant, m. B. M. de Deserto,	17 Jun.
Joanna a S. Joseph, de Cour- celles de P., f. Congr. Ber- nardinarum,	16 Maj.	Joseph a S. Germano, m. Ful.,	6 Jun.
Joanna Maria a Septem Dolo- ribus, ml S. Quirici,	14 Jul.	Joseph Hayes, m. Montis- S. Joseph,	14 Sept.
Joanna Spirinx, c. Belloprat.,	29 Nov.	Joseph Matton, suppr. Septem- Fontium,	14 Jun.
B. Joannes, ep. Valentin.,	21 Mart.		
Joannes, pr. Claravall.,	9 Jun.		
Joannes, m. Cistercii,	21 Mart.		
Joannes duo, mm. Cistercii,	28 Maj.		
Joannes mil. Ord. de Christo,	27 Dec.		
Joannes Almond, m. Vallis- regalis,	18 April.		
Joannes Antonius de la Forest de S., ab. Stamed.,	12 Dec.		
Joannes Baillet, m. B. M. d. Dumbis,	22 Oct.		

Josepha Staignier, abs. Solis- montis,	30 Maj.	S. Lutgardis, ml. Acquir., Lutgardis Menétry, abs. Filiæ-	16 Jun.
S. Joseph apud Spencer (abb.)	2 Aug.	Dei,	19 Oct.
S. Juliana Cornel.,	5 April.	Macarius, c. Vallisbonæ,	2 Jul.
Jutta de Rustatt, abs. Vallis- Sanctorum,	22 Nov.	Macarius d'Incamps, m. Septem- Fontium,	19 Jun.
Koningshoeven (B. M. de Villa Regia),	5 Mart.; 17 Sept.	Macraugia (Maigrauge), 3 Jul.;	1 Oct.
Koningsoord (B. M. de Loco Regio),	16 Jul.; 6 Oct.	B. Mafalda, ml. Aroucæ,	2 Maj.
Koprzywnica, martyres,	2 Febr.	Magdalena a Jesu, ml. Valli- solet,	14 Sept.
Lacu ad Duos Montes (abb. B. M. de),	3 Aug.; 8 Sept.	Magdalena Serres, c. Favasii,	25 Dec.
Lambertus, ab. Chesiaci,	12 Maj.	Magdalena Teresia Baudet de Beauregard, f. Bernardin.,	6 Sept.
Lapurdia (B. M. de),	19 Mart.	Magdenau (Augia Virginum),	3 April.; 25 April.
Laurentius, c. Claravall.,	11 Sept.	Magianenses martyres,	14 Aug.
Laurentius Blonham, m. Wo- burn.,	7 Mart.	S. Malachias, ep. Armac.,	3 Nov.
Laurentius Fitzharris, ab. Sur.,	18 Maj.	Malachias de Asso, ep. Jacensis,	28 Aug.
Laurentius Gonzalez, ab. in Hisp.	9 Dec.	Malachias Bertrand, m. Aureæ- vallis,	25 Sept.
Laurentius Zamora, ab. in Hisp.,	17 Aug.	Malachias Garneyrin, ab. B. M. de Bono-Solatio,	12 Aug.
Laval (B. M. de Immaculata Concept.),	17 April.; 6 Jun.	Malachias O'Kelly, m. Bull.,	18 Maj.
Lazarus Graglia, m. B. M. de Bono-solatio,	28 April.	Malachias Shiel, m. B. M. de Viridi Ligno,	3 Maj.
Leopoldus Reichl, ab. Cellæ Angelorum,	7 Maj.	Marcus de Porras, ab. in Hisp.,	5 Sept.
Lérins,	14 Oct.; 21 Nov.	Marcus Simon, m. Speciosæ- vallis,	18 Jun.
Letaldus, m. Cisterci,	22 Mart.	Marcus de Villa-alba, Ref. Gen. in Hisp.,	1 Dec.
Lichtenthal (Lucida Vallis),	3 Nov.	Margarita, abs. S. Hoydis,	12 Oct.
Liesse (B. M. de Lætitia),	29 April.	Margarita, abs. Montis S. Wal- burgis,	28 Maj.
Lilienfeld (Campilimum),	8 Sept.; 30 Nov.	Margarita, sacrista Silvæ- benedictæ,	28 Maj.
Locus S. Bernardi ad Scaldim,	20 Aug.; 27 Sept.	Margarita a S. Anna de Pola- stron, pr. Congr. Ful.,	20 Nov.
Locus S. Mariæ (Marienstatt),	20 Aug.	Margarita Antonia Piquet, ml. Tiennensis,	29 Jan.
Locus Regius (Koningsoord),	16 Jul.; 6 Oct.	Margarita van der Elst, c. Vallis-rosarum,	15 Maj.
Lubbertus de Boderike, ab. Campi-S. M.,	8 Jan.	Margarita de Forbin de Sol- liers, abs. Almanaræ,	20 Sept.
Lucas Bergin, ab. Roseæ Vallis,	18 Maj.	Maria, (abs) Yepes, Pinto,	31 Jan.
Lucas Götz, ab. Albæ-Domi- norum,	11 Sept.	Maria Anna Elisabeth von Gottrau, ml. Macraugiaæ,	21 Jan.
Lucia Asinara, ml. S. Annæ Astensis,	8 Jan.	Maria Benedicta Frey, ml. Vi- terbiensis,	6 Maj.
Lucida Vallis (Lichtenthal),	3 Nov.	Maria Berchmans Piguet, ml. B. M. de Angelis,	24 Sept.
Ludovica Hollandina, abs Maloduni,	11 Febr.	Maria Bernarda de Longevialle, ml. Maubec,	17 April.
Ludovica Teresia de Ballon, f. Congr. Bernardin.,	13 Dec.	Maria de la Bothelière, c. Staouëli,	8 April.
Ludovica de Ponçonnas, f. Bernardin.,	7 Febr.	Maria de Campillo, ml. S. Cle- mencis Toletan.,	20 Febr.
Ludovicus de Estrada, ab. Hort.,	2 Jun.	Maria de Chatillon, ml. Bello- prat.,	31 Jul.
Ludovicus Girod, m. Ful.,	26 Jul.	Maria a Christo, ml. Abulensis,	24 Mart.
Ludovicus Hieck, m. Gardensis,	26 Jul.		
Ludovicus Quinet, ab. Barberii,	2 Jan.		
Lukardis, ml. Oberweimar,	22 Mart.		
Luminarum, abb. S. M.,	11 Jul.		

Maria a Corde Jesu, abs. Cor-		Mechtildis de Magdenburg,
dubæ,	9 Febr.	ml. Helped., 28 Nov.
Maria van Dale, pr. Muisen,	12 Oct.	Mefridus, pr. Eberbac., 26 Oct.
Maria de la Esperanza R. y R.,		Mehlerau (Augia Major,) 6 Aug.
abs. Vallis-Domicillæ,	10 Jan.	Melleario (B. M. de), 7 Aug.
Maria Vallis (Marienthal),	14 Oct.	Mellifons, 21 Nov.
Maria Gomez, c. Huelg.,	20 Dec.	Mencia a S. Joseph, ml. Cor-
BB. Maria a S. Henrico et Soror		dubæ, 29 Jun.
a Pur. Corde Mariæ, 12 Jul.;	10 Maj.	Menfridus, pr. Eberbac., 26 Oct.
Maria ab Incarnatione de la		Mennas Effleur, ab. Aureæ-
Tour d'Auvergne, ml. Laval,	11 Jun.	vallis, 3 Jul.
Maria Ludovica Ambrosetti,		Meynerius, pr. Hemmenrod., 30 Aug.
ml. B. M. a SS. Corde Jesu,	2 Dec.	Michaël, sacerdos Ord. de
Maria Pelagia de la Coste, ml.		Montesa, 27 Dec.
Gratianopol.,	26 Jul.	Michaël Le Port, ab. Bellifontis, 27 Febr.
Maria Reiff, ml. Macraugiaæ,	15 Jun.	Michaël Triquier, pr. Fontis-
Maria Rosalia Ferrine, pr.		Danielis, 20 Jun.
Bisuntii,	13 Maj.	Mistassini (B. M. de), 8 Jul.
Maria Magdalena de Sazenhofen, abs. Beatae-vallis,	20 Mart.	Mons-S. Bernardi, 20 Aug.; 23 Sept.
Maria de Senzeille, abs. Solis-		Mons-S. Joseph (Ros-Cré), 17 Mart.; 9 Aug.
montis,	21 Aug.	Monte (S. M. de), 26 Jan.
Maria Vela, ml. Abulensis,	24 Sept.	Monte-Melleario (B. M. de), 30 Maj.
Mariastern (Stella Mariæ, Vor-		Morimundus, 7 Sept.
arlberg),	6 Aug;	Moyses Chapellièræ, c. Portus-
Mariastern (Mariæ Stella, Lu-		Salutis, 3 Sept.
zats),	9 Nov.	Moyses Picault de L., m. Trapp., 6 Dec.
Mariawald (B. M. de Nemore),		Nativitatis Christi mysterium
14 Sept.; 10 Nov.		S. Bernardo puerò revelatum, 25 Dec.
Marienstatt (Locus S. M.),	20 Aug.; 27 Dec.	Nazareth (Brech), 25 Jun.
Marienthal (Mariæ-Vallis),	14 Oct.	Nemore (B. M. de; Mariawald),
Marisstella (Wettingen),	14 Oct.	14 Sept.; 10 Nov.
Martinus Brack, m. Gard,	6 Mart.	b. Nerbus, ab. Kinloss, 14 April.
S. Martinus Cid, ab. in Hisp.,	8 Oct.	Neukloster (SS. Trinitas), 15 April.
Martinus Clavæus, ab. Grissov.,	29 Dec.	b. Nicolaus, m. S. M. de Arcu, 13 Dec.
Martinus Felderer, m. Stams,	1 Maj.	Nicolaus, c. Villar, 9 Nov.
S. Martinus de Finojosa, ep.		Nicolaus Fitzgerald, m. in Hib., 3 Sept.
Segunt,	5 Maj.	Nicolaus Goldin von T., ab.
Martinus Martin, ab. B. M. ad		Wettingen, 15 Febr.
Nives,	17 Dec.	Nicolaus de Guédois, ab. Bar-
Martinus Ridt von Kollenberg,		berii, 11 Oct.
ab. Cellæ Angelorum,	9 Sept.	Nicolaus Klein, m. Speciosæ-
Martinus Sartorius, ab. Sedlecii,	18 Jun.	vallis, 18 Jun.
Martinus Ujfaluzy, ab. Zircii,	23 Nov.	b. Nivardus, frater S. P. Bern., 7 Febr.
Martinus de Vargas, ab. Sion,	6 April.	Nives (B. M. ad), 4 et 5 Aug.
Mathias Ungar, ab. S. Coronæ,	9 Sept.	Norbertus Roelants, m. Loci-
Matthæus Gachet, m. Ful.,	31 Jan.	S. Bern. ad Scaldim, 5 Nov.
S. Mauritius, ab. Carnoët,	13 Oct.	Novum Mellearium (New-
Mauritius Tien, c. B. M. de		Melleray), 16 Jul.
Consolatione,	6 Aug.	Nyldala (Novæ-vallis) mart., 2 Febr.
Maurus Doucette, m. Septem-		Oberschönenfeld (Campus spe-
Fontium,	12 April.	ciosus superior), 28 Aug.; 24 Sept.
Mauritius Mac Gibbon, archiep.		Obertus, c. Hemmenrod., 27 Dec.
Cassil.,	18 Maj.	Octavius Arnolphini, ab. Ca-
Maurus Mouchin, m. Trapp.,	5 Febr.	stellionis, 21 Sept.
Maximus Arretinus, m. SS. Sal-		Odetta Clause, abs. Villiers, 8 Sept.
vatoris de Septimo,	17 Oct.	b. Odo, suppr. Claravall., 18 Febr.
S. Mechtildis, ml. Helped.,	19 Nov.	Odo, m. Cisterciæ, 22 Mart.
		Elenberg, 29 Sept.; 22 Oct.

B. Oglerius, ab. Luced.,	10 Sept.	Petrus Haas, pr. Speciosæ-
Olivæ in Germ. martyres,	17 Sept.	vallis,
Oliva in Hisp.,	6 Sept.; 28 Nov.	Petrus Klausener, ab. Celen-
Onuphius Clavier, c. Septem-		berg.,
Fontium,	28 Jul.	b. Petrus Marginet, m. Populet.,
Orval (Aurea-vallis),	9 Mart.	Petrus Marmet, m. Montis-S.M.,
Osera, (B. M. de),	17 Maj.	b. Petrus Monoculus, ab. Cla-
Ossec,	20 Jun.; 3 Sept.	ravall.,
Otto, ep. Frising.,	22 Sept.	Petrus Pot, f. SS. Salvatoris
Otto Rieth, c. Celenberg.,	11 April.	Antwerp.,
Pacifica de Spandl de l'H. abs.		Petrus Riemslach, ab. Waar-
Vaise,	9 Maj.	schat.,
Pacomius de Marville, m.		Petrus Tolosanus, m. Claravall.,
Vallis-Sanctæ,	21 Jan.	Philippus, ab. Otterberg.,
Pancratius Puschinger, ab.		Philippina Hennecart de Brif-
Cellæ Angelorum,	22 Oct.	fœuil, abs. Brællæ,
Parentes S. Petri Tarentas.,	12 Maj.	Philippus Brandel, c. Frei-
Patricius Barnevall., ab. Meli-		storpii,
font.,	18 Maj.	Philippus Donneux, m. ignoti
Patricius O'Connor. m. Bull.,	18 Maj.	monast.,
Patricius Plunket, ep. Midensis,	18 Sept.	Philippus Levacq., rect. monial.
Paulus Cahill, m. B. M. de		Nivern.,
Monte-Melleario,	12 Jan.	Pius van Zeeland, m. S. Remigii,
Paulus Ferrand de Gr., m.		Placidus Luzuriaga, ab. in
Trapp.,	12 April.	Hisp.,
Paulus Joannes Charles, pr.		Placidus a S. Mauro, m. Ful.,
Septem-Fontium,	25 Aug.	Placidus Pozzancheri, ep.
Paulus Lamps, m. seuc. Boneff.,	7 Nov.	Tiburt.,
Paulus Lehouelleur D., m.		b. Placidus de Rodi, erem.,
Bricquebec,	13 Febr.	Polycarpus Jaricot, rect. mon.
Paulus Ragget, ab. S. M.		Laval.,
Dublin.,	18 Maj.	Pontiniacum,
Paulus Piroulle, abs. Vallis-		Pontius de Larazio, f. et c.
Dei in Belgio,	25 Jan.	Silvanii,
Petit-Clairvaux,	2 Aug.	b. Pontius de Polygnac, ep.
Petronella a Cruce, ml. Abul.,	22 Maj.	Claramont.,
Petronella Leclerc, c. Parci-		Porta Cæli (Himmelpforten),
Dominarum Silvanect.,	1 Aug.	Porta-felix (Seligenpforten),
S. Petrus, archiep. Tarentas.,	7 et 10 Maj.	Portus Salutis
b. Petrus Senior, archiep		Prata (B. M. ad),
Tarentas..	29 Jun.	Privilegium Romanum,
b. Petrus II, ab. Cisterci,	27 Mart.	b. Radulphus, ep. Sistaric.,
Petrus, ab. Gudval.,	20 Oct.	Radulphus, ab. Valcell.,
Petrus, ab. Moreruelæ,	26 Febr.	Radulphus Barnes, m. Woburn.,
Petrus, pater S. Petri Tarentas.,		Radulphus Hageth, ab Fontan.,
m. Bonavallis,	12 Maj.	Radulphus de Rupe-Aymonis,
Petrus, m. Cisterci,	22 Mart.	archien. Lugdun.,
b. Petrus, m. Molism.,	23 Jun.	b. Rainaldus, ab. Cisterci,
Petrus, c. Villar.,	31 Jan.	b. Rainaldus, ab. Fusniac.,
Petrus de Alcantara Vonder-		Rainaldus, m. Claravall.,
cher, m. Celenb.,	8 Aug.	Rancé (Armandus J. de B de),
b. Petrus Abrincensis, m. Sa-		ab. Trapp.,
viniac.,	24 Dec.	Rathausen,
Petrus Catalaun., m. Claravall.,	21 Aug.	Rayhenburg (B. M. de Libera-
S Petrus de Castronovo, mart.,	5 Mart.	tione),
Petrus a S. Bernardo, m. Ful.,	24 Mart.	S. Raymundus, inst. Ord. Cala-
Petrus Emberger, m. Aulæ		travæ,
B. M. V.,	24 Jan.	Rein (Runa),
		Reinerius, m. Villar.,

Reinerius Rahier, ab. Vallis-S-Lamberti,	7 Nov.	Silvanus, ab. Rievall.,	19 April.
Remigius, ab. SS. Salvatoris de Septimo,	23 Maj.	b. Silvanus, m. Claravall.,	18 Febr.
Renatus Leroy, c. Septem-Fontium,	19 Jun.	Simeon Cardon., pr. Casamarii,	13 Maj.
Richardus, ab. Fontan.,	14 April.	Simon Dupont, c. B. M. de Lacu	
b. Richardus, m. Aduard.,	21 Dec.	ad Duos Montes,	13 Jul.
Richardus Eastgate, m. Val-leyensis,	7 Mart.	Simon, ex ab. Caziaci m. Clara-vall.,	17 Jul.
Richardus Patard, c. Septem-Fontium,	4 Jul.	b. Simon de Gelre, c. Alnensis,	6 Nov.
Richardus Sacrificus. ab. Fon-tan.,	12 Oct.	Simon Tomasch, m. Stams.,	30 Sept.
Richardus Wade, m. Kirksted.,	7 Mart.	Sittich,	8 Jul.
Rizo, ab. Cœnæ S. M.,	6 Nov.	S. Sixti abb.,	24 Jun.; 4 Nov.
S. P. Robertus,	29 April.	Solis-mons (Soleilmont),	22 Oct.
b. Robertus, ab. Matapiana,	2 Dec.	B. Soror a Puriss. Corde Mariae,	
S. Robertus, ab. Neomonaster.,	7 Jun.	10 Maj.; 12 Jul.	
Robertus, ab. Nerlac,	29 Nov.	Spinela, ml. Aroucæ,	1 Nov.
b. Robertus, pr. Cisterci,	27 Febr.	Stamedium (Tamié),	16 Febr.; 20 Sept.
Robertus, c. Fontis-Morigniaci,	18 Mart.	Spiritu Sancto, abb. B. M. de,	21 Mart.
b. Robertus de Brugis, ab. Claravall.,	23 April.	Stams (S. Joannes in),	12 Mart.; 5 Nov.
Robertus Hobbes, ab. Woburn.,	7 Mart.	Stapehill (B. M. de Cruce),	21 Oct.
Rochefort (B.M. de S. Remigio),	22 Sept.; 21 Dec.	Stella-Mariae (Vorarlberg),	6 Aug.
b. Rogerius, ab. Elantii,	4 Jan.	Stephania Lanner, ml. Lucidæ	
b. Rolandus, ab. Ceseriaci,	14 Jul.	Vallis,	9 Aug.
Ros Cré (Mons S. Joseph),	17 Mart.; 9 Aug.	S. P. Stephanus,	16 Jul.
Ruandus, ep. Venet.,	26 Jun.	b. Stephanus, card.,	17 Mart.
Runa (Rein),	25 Mart.	Stephanus, archiep. Upsalæ,	18 Aug.
SS. Salvatoris duodecim mart.,	23 Oct.	S. Stephanus, ab. Obazin.,	11 Mart.
SS. Salvatoris abb.,	15 Aug.	Stephanus Le Clerc de Vo-donne, m. Claravall.,	30 Oct.
S. Sancia, ml. Cellensis,	13 Mart.	Stephanus de Eston, ab. Fontan.,	6 Sept.
Sancius a S. Catharina, m. Ful.,	11 Oct.	Stephanus d'Huberte, m. ignoti	
Saviniaci Beatorum translatio,	1 Maj.	monast.,	26 Jul.
Scholastica Bleicher, ml. Celen-berg.,	18 April.	Stephanus d'Huberte, m. Ursi-campi,	26 Jul.
Sebastianus Devaulx, m. Trapp.,	3 Jul.	Stephanus a S. Joseph, c. Ful.,	19 Maj.
Sebastianus Gaudin, m. Portus Salutis,	7 Sept.	Stephanus Malmy, ab. Aquæ-bellæ,	10 April.
Sebastianus Wyart, ab. Gen. O. C. S. O.,	18 Aug.	Stephanus Maugier, ab. Char-meyæ,	24 Aug.
Seboldus, ab. Lehnin.,	6 Nov.	Succurmonte (abb. B. M. de),	
Seburgis, mater S. Petri Ta-rentas.,	12 Maj.	25 Jul.; 24 Oct.	
Seligenpforten (Porta-felix),	7 Maj.	Sunulphus, c. Fontan.,	20 Dec.
Seligenthal (Felix-vallis),	29 Sept.; 4 Nov.	Sybillæ de Gages, ml. Acquiriæ,	9 Oct.
Senanqua,	26 April.	Symphorianus Bernigaud, m.	
Seniores Claravall.,	21 Aug.	Septem-Fontium,	25 Aug.
b. Sicardus, ab. Boni-loci,	18 Oct.	Tegelen (abb. B. M. Immacu-latæ Conceptionis),	4 Jun.; 24 Jul.
Septem-Fontium abb.,	15 Sept.; 18 Oct.	Templi militum martyrium,	14 Jun.
Seraphinus Roger, pr. Septem-Fontium,	8 Dec.	b. Teresia de Aragon, ml.	
b. Serlo, quondam ab. Saviniac.,	10 Sept.	Zaydiæ,	15 Jul.
		S. Teresia de Leon, ml. Lorban.,	17 Jun.
		Tescelinus, pater S. P. Bern.,	11 April.
		S. Theobaldus, ab. Vallis-Cernaii,	9 Jul.
		Theobaldus Hylweck, ab. Lu-cell.,	27 April.
		Theodoricus de Thoreida, ep. Eston.,	18 Jul.
		Thermas (abb. S. Bern. ad),	18 Aug.
		b. Thomas, pr. Bonifontis,	28 Maj.

S. Thomas Becket, archiep.		Villa Regia (Koningshoeven),
Cantuar.,	29 Dec.	5 Mart.; 17 Sept.
Thomas Bolton, ab. Salleyæ.	7 Mart.	Villarienses,
Thomas Lombardus, m. in Hib.,	5 Aug.	24 Jun.
Thomas Madde, m. Joravall.,	7 Sept.	Villarii conv. pistor,
Thyrnau (S. Joseph in),		30 Aug.
	12 Mart.; 22 April.	Villarii Beatorum translatio,
Timadeuc (abb. B. M. de),	6 et 22 Jul.	17 Jan.
Tobias Mayer, pr. Sedlecii,	18 Jun.	SS. Vincentii et Anast. abb.,
Trappa, B. M. de,	30 Aug.; 10 Dec.	1 April.; 31 Aug.; 25 Oct.
Trappæ reformatio,	14 Jul.	B. Vincentius Kadlubec. ex ep.
Trappensium trium Congr.		Cracov. m. Andreov.,
conjunctio,	1 Oct.	8 Mart.
Trefontane (SS. Vincentii et		Vincentius a Paulo Merle, f.
Anast. ad Aquas Salvias),		Claravallis-minoris,
	1 April.; 31 Aug.; 25 Oct.	31 Dec.
Trinitate, abb. B. M. de SS.,	10 Jul.	b. Vitalis, c. S. Sulpitii,
Tuccius, c. SS. Salvatoris de		28 Maj.
Septimo,	17 Maj.	Vitus Wild. Sprengler, pr.
Tudecka, ab. Montis-Pussi,	23 Aug.	Speciosæ-vallis,
Turgesius, ab. Kirkstall.,	19 Dec.	11 Aug.
Ubexy (S. Joseph),	19 Febr.	b. Vulchinus, ab. Sichem.,
Ulpho de Ulphaso, fam. Alva-		13 Nov.
stræ,		Waldsassum,
Ulricus, ab. Villar.,	1 Jan.	12 Jun.; 1 Oct.
Ulricus, m. Villar.,	1 Oct.	Waleramus, ab. Ursicampi,
Ulricus, c. Mogilæ,	18 Jun.	29 Maj.
b. Urraca, ab. Canas,	4 Jun.	b. Wallenus, ab. Melrosæ,
Urbanus Guillet, f. Bellifontis,	2 April.	3 Aug.
Ursula a S. Basilio, ml. Cor-		b. Walterus, ab. Quinciac.,
dubæ,	1 Mart.	16 Sept.
Ursus Schütz, m. Wettingen,	27 Jan.	b. Walterus, pr. Alnensis,
Vallis-Dei in Belg.,	21 Oct.	25 Nov.
Valley-Falls,	2 Aug.	b. Walterus de Bierbeek, m.
Vallis-Dominarum (Frauen-		Hemmenrod.,
thal),	9 et 23 April.	22 Jan.
Vallis-Sancta,	8 Dec.	Walterus de Dickebusch, ab.
Vallis-Sanctæ conditores,	1 Jul.	Villar.,
Veronica Brun, pr. Matiscon.,	7 April.	28 Aug.
Ven. Veronica Laparelli, ml.		Walterus Trajectensis, ab.
Cortonæ,	3 Mart.	Villar.,
Viacæli (abb. B. M. de),	21 Dec.	14 Nov.
		b. Werricus, pr. Alnensis,
		5 Dec.
		Westmalle (B. M. de SS. Corde
		Jesu),
		6 et 20 Jun.
		Wettingen (Marisstella),
		14 Oct.
		Wilhering (abb. Hilariensis),
		18 Oct.
		Wurmsbach (Cella B. M.),
		29 Sept.; 12 Oct.
		b. Yvetta, reclusa,
		13 Jan.
		Zozimus de Guyenne, ab.
		Septem-Fontium,
		30 Dec.
		Zozimus Foisel, ab. Trapp.,
		1 Mart.
		Zozimus Jansen, c. S. Remigii
		Rupef.,
		4 Dec.
		Zundert (B. M. de Refugio),
		24 Maj.; 4 Jun.
		Zwettl (Claravallis Austræ),
		18 Sept.